Stínová hlídka

Tom Clancy

Poděkování

Rád bych poděkoval Jeromu Preislerovi za tvůrčí nápady, které pro mne znamenaly při přípravě rukopisu neocenitelný přínos. Také bych rád vyjádřil vděčnost Markovi Cerasinimu, Larrymu Segriffovi, Denise Littleové, Johnu Helfersovi, Robertu Youdelmanovi, Tomu Mallonovi, všem báječným zaměstnancům Penguin Putnam, včetně Phyllis Grannové, Davida Shankse a Torna Colgana, a také Dougovi Littlejohnsovi, Kevinu Perrymu a ostatním členům týmu podílejícího se na vzniku této knihy, a také dalším vstřícným a přátelským zaměstnancům Red Storm Entertainment; ti všichni mi poskytli neocenitelnou pomoc. Jako vždy chci také poděkovat svému agentovi a příteli Robertu Gottliebovi z agentury Williama Morrise. Ze všeho nejdůležitější jste ale vy, moji čtenáři, protože jedině vy rozhodnete o úspěchu našeho kolektivního snažení.

Tom Clancy

1.

KENNEDYHO VESMÍRNÉ STŘEDISKO
MYS CANAVERAL, FLORIDA
15. DUBNA 2001

Když později dostala za úkol rozřešit otázku, co se tehdy vlastně přihodilo na odpalovací rampě, otázku, která ji beztak nesmírně pronásledovala a trápila, přesně se rozpomínala, že po celou dobu všechny přípravy probíhaly přímo ukázkově, a to až do chvíle, kdy se náhle všechno zvrtlo a vzrušení a nadšení se rázem změnilo v hrůzný zážitek, který ji poznamenal na celý zbytek života.

Annie Caulfieldová zůstala i poté známou astronautkou, miláčkem médií, vzorem pro malé školačky i pečující matkou - žádná z těchto nálepek, používaných tak často pro její osobu, se nezměnila. Znala však sama sebe příliš dobře. Věděla, že před osudovou katastrofou byla v hloubi duše docela jiná než ta Annie Caulfieldová, která se nakonec po trpkých zkouškách vynořila jako znovuzrozená z trosek a popela.

Už od samého rána se zdály podmínky pro start přímo ideální: vanul mírný větřík, teplota nedosahovala extrémních hodnot a nad východním pobřežím Merritt Island, kde ležela rampa 39A, svítilo na jasně modré obloze slunce. Annie věděla, že v životě nezapomene na tu nádhernou oblohu ani na to, jak se podívala z okna řídícího centra a pomyslela si, že ten výhled je jako vystřižený z pohlednice nebo turistické brožury o Floridě. Po takovém počasí zaměstnanci NASA plánující starty vesmírných lodí přímo prahnou, ale jen málokdy se opravdu dočkají tak vynikajících podmínek.

Veškeré přípravy na vzlet Orionu probíhaly od samého začátku naprosto

hladce. Nedošlo k odvolání startu ani k nečekaným technickým potížím na poslední chvíli, kvůli kterým bývalo tak často odpočítávání předčasně ukončeno a někdy dokonce musel být celý plánovaný let zrušen.

Naprosto všechno se zdálo být bezproblémové a ideální.

V čase T minus dvě hodiny třicet minut se Annie setkala se členy vedení tohoto letu a dalšími představiteli NASA. Společně měli doprovodit posádku raketoplánu - její posádku, jak ji v duchu označovala, stejně jako všechny týmy, které sama připravovala k letům - k malému autobusu, který pak astronauty přepravil k rampě. Pracovníci oddělení NASA pro styk s veřejností už předem počítali s tím, že půjde o vhodnou příležitost k fotografování, ale Annii přesto trochu překvapilo, kolik reportérů a fotografů se shluklo před budovou řídícího centra. Mikrofony měli překryté huňatými tlumiči větru, připomínajícími obrovské chlupaté housenky. Dokonce tu spatřila i moderátora jednoho z dopoledních zpravodajských pořadů, Garyho Jakjensejmenujedál, který ji pohotově odchytil, přitáhl před objektivy kamer a požádal, aby se k této události vyjádřila.

Zpětně si Annie uvědomovala, že měla být na zvýšenou pozornost novinářů připravena. NASA vždycky stála o spolupráci s médii a od Annie její nadřízení pro upoutání zájmu novinářů nekompromisně požadovali, aby byla přítomna před startem v řídícím centru. Zčásti i proto ji jmenovali vedoucí astronautického výcviku, což v agentuře představovalo jednu z vrcholných funkcí. Svoji "propagační" roli Annie přijímala jako daný fakt a upřímně věřila tomu, že si tento let zvýšenou pozornost veřejnosti opravdu zasluhuje.

Celý tenhle plán se dlouho opožďoval kvůli finančním problémům, a přitom měl ohromný význam pro další postup programu Mezinárodní orbitální stanice ISS. Teď měl být její první laboratorní modul konečně vyslán na oběžnou dráhu a připojen k připraveným konstrukčním segmentům, a to pouhé dva týdny před termínem, kdy bude na stanici vyslán další výzkumný modul z ruského kosmodromu v Kazachstánu. Celá akce měla politický význam jako konkrétní příklad mírové spolupráce mezi Východem a Západem, ale daleko důležitější bylo, že oba tyto lety znamenaly vytvoření základu pro budoucí vědeckou činnost ISS, která otevře novou éru vesmírného výzkumu. Proto Annii nesmírně záleželo na úspěchu tohoto programu a byla ochotná snášet veškerý mediální rozruch, který ho doprovázel. Oba chystané lety představovaly zatím největší krok k uskutečnění snu, který ji ovládal už od dětství a kterému v dospělosti věnovala obrovské úsilí. Teď měla počátek programu ISS na dosah a doufala, že oprávněná hrdost na dosažené úspěchy jí snad konečně pomůže vymazat z mysli výčitky svědomí a bolest, které její profesionální dráhu v poslední době provázely.

Takovým myšlenkám však Annie vyhrazovala jen omezený prostor a ani v této chvíli se nehodlala zabývat osobními problémy. Stála před budovami Komplexu 39, kam měli přístup jen vybraní pracovníci, a pozorovala plukovníka Jima Rowlanda, jak vede posádku Orionu do stříbrného autobusu, opatřeného na boku kruhovým modrobílým znakem NASA. Těchto pět mužů a žen mělo vejít do historie kosmického výzkumu, a ačkoli Anniino pracovní zařazení vyžadovalo, aby zůstala dole na Zemi, zaplavil ji teď pocit, jako by se s nimi část její duše měla vznést do vesmíru.

Všichni prodělali výcvik pod jejím vedením, a tak jí byli blízcí téměř jako vlastní rodina.

A cítila za ně stejně silnou osobní odpovědnost.

Po celý život si bude pamatovat, jak se Jim těsně před nástupem do autobusu zastavil, přejel očima přihlížející dav a našel v něm její obličej. Byl velitelem tohoto letu a zároveň jejím kolegou z astronautického výcviku, který oba absolvovali v roce 94. Byl to robustní, energický muž, vyzařující sebejistotu a nadšení... a v tomto okamžiku i netrpělivost, kterou dokázal plně pochopit jen astronaut, který už viděl Zemi z výšky 560 kilometrů.

"S tuříny a nikdy jinak!" pronesl a věděl, že ho Annie v rozruchu, který tu panuje, nemůže slyšet. Proto záměrně pomalu pohyboval rty, aby mu z nich

dokázala odečíst, co říká. Pak se na ni zazubil a ukázal palcem na jednu z hradních nášivek své oranžové kombinézy, která se používá při startu a přistání.

Annie se tiše zasmála. Vzpomněla si na Houston a staré motto jejich výcvikové skupiny, které si společně vymysleli, a vytanuly jí na mysli lety. které s Jimem společně absolvovali. Teskně si pomyslela, že jakmile člověk jednou vzlétne do vesmíru, už nikdy ho to tam nepřestane znovu táhnout. Nikdy.

"Terra nos respuet," naznačila mu ústy druhou, latinskou část hesla.

Země nás vyvrhuje.

Jim se usmál ještě veseleji a v očích mu zajiskřilo. Pak jí rychle žertem zasalutoval, otočil se a nastoupil do autobusu. Zbytek posádky ho spořádaně následoval.

Annie se brzy poté, co jí skončila povinnost pózovat pro fotografy a dělat živou reklamu NASA, odtrhla od shromážděných reportérů, zašla do kantýny na lehkou snídani, a pak zamířila do operačního sálu, odkud se měl řídit nadcházející start. Šlo o jednu z rozlehlých místností řídícího centra a mohla tu sledovat start raketoplánu od posledních prověrek až po samotný vzlet. Od toho okamžiku pak převezme řízení letu Johnsonovo vesmírné centrum v Houstonu. Celý sál byl rozdělen uličkami lemovanými počítačovými pulty uspořádanými do půlkruhů a jeho ohromná okna vyhlížela přímo na rampu. Místnost působila velkolepě. i když byla liduprázdná, ale ve dnech kolem startů se vždy naplnila ruchem a hemžením pracovníků pozemního personálu, techniků, všelijakých velkých zvířat z NASA a více či méně amatérských zájemců z řad VIP mimo tento program, kteří sem přicházeli jako hosté. V takových chvílích připadala Annii zdejší atmosféra ještě víc naplněná vzrušeným očekáváním.

Zaujala své místo v sekci nazývané Oddíl řízení operací, kde měli vyhrazená sedadla jak pozvaní hosté, tak výše postavení zaměstnanci NASA, kteří se přímo neúčastnili úkolů souvisejících s vlastním odpočítáváním. Hned si povšimla muže po své pravici, který na ni upřel pohled plný zájmu. Ten si okamžitě zařadila do kategorie "tvoji fotku jsem viděl na krabici s kukuřičnými vločkami"; na to si už vzhledem ke své slávě zvykla. Pak si uvědomila, že si muže sama prohlíží hodně podobným způsobem. Jen málo podnikatelů bylo tak všeobecně známých jako on; nepoznal by ho jen člověk, který posledních deset let prospal. Šlo o zakladatele a ředitele společnosti UpLink International, jedné ze špičkových světových firem v oblasti telekomunikační techniky. Z Anniina hlediska hrálo největší roli, že právě tato společnost byla hlavním dodavatelem technologie pro program ISS. Podal jí ruku. "Promiňte, že na vás tak civím, ale jsem moc rád, že vás konečně poznávám osobně, paní Caulfieldová. Jsem..."

"Roger Gordian," usmála se. "Nejdůležitější a nejvýše postavená civilní osoba a průkopník našeho programu. Klidně mi říkejte Annie."

"Budeme si tykat." Pokývl k ženě po své druhém boku, pohledné narezlé brunetě v perfektně padnoucím kostýmu. "Rád bych ti představil svoji viceprezidentku pro speciální projekty Megan Breenovou. Tak či onak se vždycky skrývá za vším dobrým, co se naší společnosti podaří uskutečnit."

Megan si s Annií potřásla rukou.

"Doufám, že mi dosvědčíte, jak hezky se o mně Roger vyjádřil, až ho jednou půjdu požádat o zvýšení platu," prohlásila.

Gordian na Annii spiklenecky mrkl. "Chudák Megan se toho musí ještě hodně učit o soudržnosti panující mezi námi vysloužilými válečnými piloty."

V Anniině úsměvu se objevila účast.

"Sestřelili tě nad Vietnamem, viď?" poznamenala.

Gordian přikývl. "Ano, dostala mě při hlídkovém letu sovětská protiletadlová střela nad Khe Sanhem." Odmlčel se. "Přes rok jsem létal z Laosu s tři sta padesátou pátou taktickou stíhací perutí a dalších pět let jsem pak strávil na zemi ve vězení v Hoa Lo."

"V hanojském Hiltonu... panebože. Četla jsem, jak tam nakládali s vězni. O

těch místnostech proměněných v mučírny..."

Nemusela to dopovědět. Šlo o cely číslo osmnáct a devatenáct, kterým američtí váleční zajatci přezdívali Komory nářků; první byla známá jako Řeznická komora a druhá jako Komora puchýřů. První název mluvil sám za sebe a druhý se inspiroval nepravidelnou vrstvou odlupující se a opadávající omítky na silných zdech, jež měly tlumit výkřiky mučených obětí. Ať si kdo chce co chce myslí o Francouzích, kteří ponechali Hoa Lo jako odkaz své koloniální nadvlády, podobné jako proslavenou trestnou kolonii na Ďábelských ostrovech v Jižní Americe - ale každopádně si zaslouží respekt za to, že dokázali vybudovat vězení, ze kterých nebylo úniku a v nichž mohli žalářníci naučit žádoucímu chování i ty nejodolnější nenapravitelné vězně, samozřejmě s použitím nelidské brutality nejtěžšího kalibru. Vietnamci se dovedou rychle učit, a tak toto dědictví zúročili jaksepatří.

"Já jsem zase slyšel, co jsi dokázala ty." odpověděl Gordian. "Šest dní ses skrývala před nepřátelskými vojáky v liduprázdné krajině v Bosně potom, co ses ve výšce devíti kilometrů katapultovala ze zasažené F-16." Zavrtěl hlavou. "Díky bohu, že tě včas zachránili!"

"Bohu, a taky příručce Jak přežít, vysílačce a kachnímu žaludku, kvůli kterému si ze mě po celý život utahovali, ale když jsem se musela živit červy a hmyzem, skvěle mi posloužil," odpověděla Annie. "Dnes, když máme skoro ve všech stíhačkách váš průzkumný a orientační systém GAPSFREE, je už velice nepravděpodobné, že se pilot ocitne v úzkých tak, jako se to stalo mně."

Gordian se zatvářil trochu rozpačitě.

"Připisuješ mi příliš mnoho zásluh a sobě zase málo," poznamenal a ukázal kolem sebe. "I když se asi shodneme, že tohle, co v tomhle sále vidíme, je opravdu obdivuhodné."

Annie přikývla. Pomyslela si, že Gordian právě s největší pravděpodobností projevil záblesk upřímné skromnosti - což byl u člověka v jeho postavení opravdu vzácný rys. O tom už se stačila přesvědčit během dlouhých let spolupráce s mocnými a úspěšnými lidmi, a to často prostřednictvím velmi nepříjemných ťafek, kterými prosazovali svoji převahu.

"Je to poprvé, co ses přišel podívat na start raketoplánu?" zeptala se ho.

"Ano, zatím jsem ho viděl jen jako turista. Když byly naše děti malé, získali jsme s mojí ženou Ashley povolení a jeli jsme se podívat na start raketoplánu Endeavor z veřejného prostranství. Už to byl dost úžasný zážitek, ale sedět přímo v opravdové operační místnosti..."

"...znamená, že se ti chvěje každý nerv v těle a srdce se může zbláznit," dopověděla Annie.

Usmál se. "Zdá se mi, že tě to ještě nezačalo nudit a necítíš se nad to nijak povznesená."

"A taky nikdy nebudu," odpověděla Annie a oplatila mu úsměv.

Za okamžik se Gordian zvedl, protože si s ním přišel potřást rukou vysoký úředník NASA Charles Dorset a odvedl ho, aby ho představil skupině zaměstnanců agentury v jedné ze sousedních sekcí.

"Tak co se teď bude dít?" naklonila se Megan k Annii přes uprázdněnou židli. "Odehrává se toho tady tolik najednou, že je těžké všeho si všímat."

"O to se ani nesnažte. Vysílat lidi do vesmíru je složitý proces a dokonce ani sami astronauti si nepamatují všechny potřebné úkony a pomáhají si i po letech výcviku a po důkladné generálce taháky."

"Opravdu? Myslela jste to s těmi taháky vážně?"

"Ano, lepí si je přímo na řídící pult," přikývla Annie. "Je to malý krůček pro člověka, ale ohromný skok pro samolepku!" Pohlédla na hodinky. "Teď zbývá do vlastního startu asi hodina a všechno se zatím zdá být v nejlepším pořádku. Tým, který má na starosti uzavírání raketoplánu zvenčí, už zajistil postranní dveře, a za chvilku se stáhne z rampy pryč. Prověrky, které musí předcházet každému startu, začaly už před několika hodinami a jsou řízeny počítači, ale uvnitř raketoplánu je spousta vypínačů a kontrolek a posádka se teď musí

přesvědčit o tom, zda jsou všechny ve správných polohách a fungují."

"Netušila jsem, kolik zaměstnanců v téhle místnosti uvidím," poznamenala Megan. "Viděla jsem podobné starty v televizi a čekala jsem, že u toho bude hodně lidí... ale tady jich musí u počítačů sedět snad dvě stovky!"

"Máte dobrý odhad," ocenila ji Annie. "Jejich tu ještě o trošku víc, kolem dvou set padesáti. V časech Apolla býval jejich počet dvojnásobný a ještě před několika roky jsme jich měli víc o třetinu. Teď jsme ale zavedli nový hardwarový a softwarový systém řízení startu, který nám většinu operací zjednodušil."

V té chvíli se v uličce znovu objevil Gordian. "Promiňte, že jsem musel odejít uprostřed hovoru, ale Chuck mě chtěl seznámit s některými svými náměstky."

Pro tebe je to Chuck, pro mě je to pan Dorset, pomyslela si Annie, ale snažila se skrýt své pobavení, protože se obávala, aby se tím Gordiana nějak nepříjemně nedotkla. Koukám, že někteří vyvolení si tykají opravdu s každým.

Megan se obrátila ke Gordianovi. "Neztrácela jsem čas a v tvé nepřítomnosti jsem se od Annie poučila. Bylo to opravdu zajímavé."

"V tom případě jen doufám, že další dychtivý žák Annii nebude příliš obtěžovat," prohlásil Gordian a posadil se.

Annie se usmála. "Ale vůbec ne. Musíme mluvit tlumeně, ale oba se můžete ptát na cokoli."

Oba hosté využívali její nabídky po dalších zhruba padesát minut. Pak, devět minut před startem, se odpočítávání zastavilo a v operační místnosti se rozhostilo ticho plné napjatého očekávání. Pracovníci střediska řídícího start zůstali většinou tiše sedět na místech, připravení kdykoli pokračovat v práci. Na druhém konci sálu se však tým vedoucích pracovníků odpovědných za tento let - skupina nejvyšších představitelů NASA a inženýrů, kteří se na projektu podíleli - ponořil do tiché, vážné debaty, a několik z nich sáhlo po sluchátkách telefonů. Annie si všimla, jak zvědavě je její noví známí sledují. "Tahle pauza v odpočítávání patří k běžné rutině," vysvětlila jim. "Dává astronautům a pozemnímu personálu šanci dokončit všechny úkoly a prověrky, které mají na seznamech, a zjistit, zda ještě není potřeba na poslední chvíli provést nějaké korekce. V této chvíli také mají šéfové celého projektu příležitost k poslednímu vyhodnocení situace. Někteří se třeba ještě chtějí telefonicky poradit s techniky v Houstonu, než spustí samotný start. Jakmile každý z nich dospěje individuálně k rozhodnutí, zda se má pokračovat, hlasují o tom." Ukázala na sluchátka, která měla připevněná k pultu před sebou, a na dva stejné přístroje před Gordianem a Megan. "Když se znova spustí odpočítávání, nasaďte si je a poslechněte si hovor mezi kabinou lodi a pozemními operátory."

"Mluvila jste o tom hlasování," řekla Megan. "Trvá to dlouho?"

"To závisí na počasí, nečekaných technických potížích, které se mohou kdykoli objevit, zkrátka na spoustě faktorů. Pokud se jeden z šéfů necítí zrovna ve své kůži kvůli něčemu ve svém horoskopu na příslušný den, pak by si teoreticky mohl vynutit na ostatních odklad startu," vysvětlovala Annie. "O takovém případu jsem ovšem nikdy neslyšela, ale občas dojde k opravdu zvláštním příhodám. Například asi před pěti šesti lety se start raketoplánu Discovery zdržel přes měsíc kvůli párečku datlů."

Gordian se na ni zvědavě podíval. "Kvůli datlům?"

"Znáš přece ten druh ptáka?" usmála se Annie. "Bohužel tihle dva klovali do vnější izolace palivové nádrže místo do stromů. Opravili jsme to a zavolali ornitologa, aby ty dva rošťáky nějak odehnal. Nakonec rozhodl, že se v blízkosti rampy mají rozmístit návnady pro sovy."

"To je neuvěřitelné," zavrtěl Gordian hlavou. "Vůbec si nevzpomínám, že bych o téhle historce něco zaslechl."

"Podobných případů z našeho střediska ti můžu vyprávět tolik, až tě začnou k smrti nudit," zasmála se Annie. "Ale neboj se, zatím se podle všeho zdá, že

dnes bude mít start hladký průběh."

Její slova se krátce nato potvrdila. Tým letových vedoucích zaujal své pozice a nachystal se k pokračování operací. Jednotliví pracovníci sáhli po telefonech. Velká obrazovka na stěně sálu ukazovala pohled na to, čemu se obvykle říkalo "mašina" - kompletní sestavu raketoplánu připraveného ke startu, skládající se ze dvou startovacích motorů, které vynesou loď vzhůru, z mohutné padesátimetrové přídavné palivové nádrže a z družicového stupně zvaného orbiter - to všechno teď stálo na rampě ve vertikální startovní poloze. Annie znala celý raketoplán skrznaskrz, zevnitř i zvnějšku, jak ho může znát jen někdo, kdo v něm sám letěl, a tak se jí v duchu živě vybavovaly i jiné výjevy, které se v tuto chvíli odehrávají: Jim a druhý pilot Lee Everett, připoutaní ve svých sedadlech v pilotní kabině, slunce proudící dovnitř okny raketoplánu a odrážející se od spuštěných krytů jejich přileb. Specialistka pro užitečné zatížení Gail Scottová a letová specialistka Sharon Lingová sedí přímo za nimi a zbývající tři členové posádky jsou usazeni dole na střední palubě. Všichni prodělají start upoutaní v pozici na zádech, aby se redukovaly účinky přetížení při startu a stoupání atmosférou. Annie sama nikdy netrpěla ve vesmíru nevolností, ale věděla, že všichni členové posádky mají za pravým uchem miocelulózové náplasti, z nichž se pozvolna uvolňuje látka zmírňující případné symptomy působené zrychlením a pak prostředím s nepatrnou gravitací, blížící se stavu beztíže.

Annie se teď v hloubi duše i srdce ocitla s posádkou uvnitř raketoplánu, přímo u toho, a spoluprožívala s ní všechna stádia příprav.

Do startu zbývalo pět minut a odpočítávání stále pokračovalo.

Annie se soustředila na hlasy ve sluchátkách.

"Centrálo, tady Orion. Přídavné motory zažehnuty," oznamoval právě Jim. "Zelená na jedničce a dvojce, trojka startuje, hotovo!"

"Rozumím, hotovo, pokračuj," odpověděl zaměstnanec kontroly.

"V pořádku, máme tři na tři, všechny běží."

"Rozumím, výborně, Orione."

Annie cítila, jak se v ní zvedá vlna nadšeného očekávání. To, co právě slyšela, znamenalo, že hydrazinem poháněná přídavná zařízení, která budou během stoupání usměrňovat tah hlavních raketových motorů, označovaných zkratkou SSME, jsou zapnutá a bezchybně fungují.

Tenhle krok se podařil.

Naslouchala dál, jak se raketoplán přepíná na vlastní nezávislé zdroje energie a v jeho vnější palivové nádrži stoupá tlak. Gordian vedle ní zaujatě vyhlížel ven okny na rampu, viditelně ve stavu naprosté fascinace. Teď mluvili pouze pracovníci zúčastnění v řízení startu; takto bezprostředně před počátkem letu vyžadovaly předpisy od všech přítomných v operační místnosti naprosté ticho, s výjimkou zaměstnanců zapojených přímo v akci. Tato pravidla všichni přísně dodržovali, i když si Annie osobně myslela, že by ji v této chvíli silné pocity rozjařenosti a pohnutí beztak zbavily řeči.

Dvě minuty před startem vedoucí pracovník řízení prohlásil, že všechno je v pořádku a start se může uskutečnit. Annii se od špiček prstů do celého těla rozšířila vlna rozechvělého očekávání.

Později si vzpomínala, že si ověřovala odpočítávání na pultu před sebou šest vteřin před startem - v okamžiku, kdy se měly pod kontrolou palubních počítačů raketoplánu zažehnout tři hlavní motory v přesně půlvteřinových intervalech po sobě.

Místo toho všechno skončilo katastrofou.

Hrůznou, nezapomenutelnou katastrofou.

Od chvíle, kdy Annie potřehla ve svých sluchátkách první známku potíží, až k tragickým posledním okamžikům všechno nabíralo spád s přízračnou rychlostí a vyvolávalo v ní stav mrákotné, až jakoby snové nevěřícnosti, který pro ni svým způsobem znamenal dobrodiní, protože alespoň nevnímala celou hrůznou realitu naráz a zachránila se tak před možným zhroucením.

"Centrálo... vidím červené světlo na SSME trojce." Ten naléhavý hlas patřil Jimovi. Za okamžik Annie uslyšela v pozadí jiný zvuk, pronikavý vřískot hlavního alarmu raketoplánu. "Máme přehřátý motor... tlak LH2 klesá... kouřové detektory aktivovány... v kabině je kouř..."

Řídící místností projel šok. Annie se podívala na monitor a reflexivně zaťala ruce v pěst. Právě v okamžiku, kdy pohlédla na obrazovku, vyšlehl nad tryskami hlavních motorů Orionu nevysvětlitelný jasný záblesk.

Šéf řízení startu se snažil ovládnout a zachovat klid. "Okamžitě rušíme start, slyšíte mě? Evakuujte loď."

"Slyším...," Jim zakašlal. "Já... my... nic nevidím..."

"Jime, nouzovou komoru jsme vám vrátili na místo, vypadněte sakra z té kabiny!"

Annie napjatě polkla. Během výcviku mnohokrát opakovaně prováděla celý evakuační postup - přesný sled úkonů musela nadřít tak, až se jí zautomatizoval, a ostatní astronauté na tom byli stejně. Nouzová komora byla umístěna na konci ramene pro přístup posádky, které sahalo ze servisní věže ke vstupním dvířkám Orionu. Po pauze v odpočítávání, která se dělala deset minut před startem, se vždycky automaticky stahovala, ale teď už byla zase na místě. Podle nacvičené procedury měla posádka po zrušení startu opustit loď dvířky a co nejrychleji projít po přístupovém můstku na platformu umístěnou ve věži, ze které vedlo dolů do podzemního bunkru vzdáleného čtyři sta metrů pět pevných ocelových lan. Každé z nich neslo kovový koš, ve kterém mohli sjet do nylonové záchranné sítě dole dva až tři astronauté.

Annie si ale uvědomovala, že nejdřív...

Nejdřív se musejí k lanům dostat.

Na obrazovce viděla, jak z motorů šlehají jasné oranžovobílé záblesky plamenů. Rampu zahalovaly černé olejovité kotouče dýmu a valily se vzhůru kolem zádi lodi a stabilizátorů. Bylo znát, že plameny jsou velmi horké a jejich žár stále stoupá. Annie věřila, že Orion díky své vnější vrstvě tepelné izolace nezačne hořet, ale uvědomovala si, že horko a kouř uvnitř raketoplánu mohou být pro posádku smrtonosné. A kdyby vzplanulo palivo ve vnější nádrži nebo v obou raketách...

Na to však teď odmítala myslet a s rukama stále pevně zaťatýma v pěst upínala veškerou pozornost k velké obrazovce. Spojení mezi Jimem a operační místností se přerušilo a Annie se nedokázala dost dobře orientovat ve zmateném, poplašeném, vzájemně se přehlušujícím brebentění personálu ve sluchátkách.

No tak, objevte se přece, opakovala si v duchu a upírala pohled na obrazovku. Úpěnlivě čekala, zda posádka konečně vystoupí z raketoplánu na můstek vedoucí k věži. Kde jenom vězíte?

Pak jí náhle připadalo, jako by na plošině se zábradlím na západní straně servisní věže zahlédla několik postav - právě na té straně, kde byly umístěny evakuační koše. Videokamery byly však příliš vzdáleny a všechno zamlžoval dým, a tak si tím nemohla být jistá.

Stále soustředěně pozorovala obrazovku a čekala; mhouřila oči, jako by chtěla celý výjev hypnotizovat pohledem.

Konečně nabyla jistoty, že opravdu spatřila posádku Orionu nebo alespoň některé její členy, ale právě v té chvíli došlo k první explozi, tak silné, že zakymácela servisní věží a otřásla dokonce i silnými okenními tabulemi operační místnosti. Annii se zdálo, jako by ten zvuk spíš cítila než slyšela; pociťovala ho jako strašlivý, hrůzný otřes, pronikající až do morku kostí a do nejhlubší části její duše. Ze zádi raketoplánu vyšlehla obrovská masa ohně a zahalila do clony plamenů celou jeho spodní část.

Annie se naklonila ve svém sedadle dopředu, neslyšně šeptala modlitbu k jakémukoli bohu, který ji byl ochoten vyslyšet, a pozorovala malinké lidské postavičky na věži, jak se škrábou do záchranných klecí, zatímco se v pozadí zvedá ohnivá stěna. Nedokázala je od sebe rozlišit, ani si nemohla být jistá,

kolik astronautů na plošině je. Na monitoru se zdáli malincí jako mravenečci.

Hasicí zařízení nad rampou se aktivovalo a začalo skrápět raketoplán proudy vody. Po dlouhou, trýznivou chvíli Annie neviděla ve zvedajících se oblacích páry a kouře vůbec nic... nic až na zuřící, nespoutaný požár, nemilosrdné stravující raketoplán.

Pak se jedna z klecí uvolnila a řítila se po laně dolů. Skrz její kovovou konstrukci vystřelil ohromný plamenný jazyk a hladově olízl plošinu. Annie se zděšením pozorovala zbývající členy posádky stojící na plošině, jejichž postavy se rýsovaly proti ohnivé stěně. Pak, asi deset nebo patnáct vteřin po prvním koši, se konečně uvolnil druhý a začal klouzat po laně dolů - takové zpoždění by při výcviku nebylo přijatelné.

Annii se všechno dopodrobna vtisklo do paměti... a později ji napadalo, že právě ty myšlenky, které si odmítáte připustit, někdy sahají nejhlouběji do vašeho vědomí a později se vynoří jako duchové, kteří nemohou dojít klidu a znovu a znovu se zjevují.

Následujících několik minut pro ni představovalo čirou trýzeň. Stejně jako ostatní nemohla Annie dělat nic víc, než čekat, zda astronauti obnoví z podzemního bunkru spojení s řídícím centrem. Vyčkávat, upřeně pozorovat monitor a snažit se nepodlehnout šílenství, které všude kolem ní propukalo.

Ve sluchátkách ale bylo ticho. A to ticho se prodlužovalo.

Annie si skousla spodní ret.

Konečně se ze sluchátek ozval vzrušený hlas.

"Centrálo, tady je Everett. Druhý koš je dole a myslím, že jsme všichni -"

Náhle se odmlčel.

Annie seděla bez hnutí a srdce jí v hrudi prudce bušilo. Neuvědomovala si, co se kolem ní děje, netušila, co vlastně v této chvíli cítí. Úleva, že konečně uslyšela Leeův hlas, se mísila se zoufalstvím a bezradností: proč tak náhle zmlkl?

Teď se ozýval šéf kontroly: "Lee? Lee, slyšíme tě, co se děje?"

Nastala další nesnesitelná pauza. Pak se Everett ozval znovu, tentokrát rozrušeným, skoro hysterickým tónem: "Panebože... bože, kde je Jim? Kde je Jim? Kde je...?"

Annie si z prvních chvil, které pak následovaly, pamatovala jen málo. Především pocit hluboké, ochromující bezmoci, jako by ji celý svět drtil svou vahou, padal na ni jako by ji do sebe vtahovala nějaká černá, bezedná propast.

A ještě jedna věc jí natrvalo utkvěla v paměti.

To když pohlédla na Rogera Gordiana. V obličeji byl bledý a vypadal jaksi shrbeně a zborceně, jako by ho nějaká divoká síla vmáčkla do sedadla. A poté, co uslyšel Leeovu úzkostnou otázku, se mu v očích objevil prázdný, zlomený výraz.

Anně poznala, že si uvědomuje strašnou pravdu stejně dobře jako ona sama a jako všichni ostatní v tomto sále.

Plukovník Jim Rowland...

Jim...

Jim je mrtev.

2.
RŮZNÁ MÍSTA
17. DUBNA 2001

Východní pobřeží USA, 17 hodin

Z mezinárodního letiště v Portlandu odjeli v najatém chevroletu, který pamatoval lepší časy, a zamířili po dálnici na sever. Po téměř dvou stech kilometrech se silnice v Gardineru napojovala na mezistátní dálnici vedoucí kolem Bangoru ke kanadské hranici. Už od výjezdu na Bath a Brunswick tu nepanoval nijak čilý provoz, ale později začala být dálnice téměř úplně pustá,

až se konečně ocitli široko daleko úplně sami. Silnici lemoval bujný porost jehličnanů s příměsí různých listnáčů, jejichž koruny byly po dlouhé zimě, jaká panuje v Nové Anglii, ještě holé.

V místě, kde se vybíralo dálniční mýtné, nezahlédli ani živáčka a chyběly tu i závory či kamery kontrolující projíždějící vozy; zřejmě tu stačilo ponechat jen košík na drobné mince, do kterého řidiči vhazovali požadovaných padesát centů, nebo jakoukoli jinou sumu, o které jejich svědomí usoudilo, že je přiměřená.

Pete Nimec, který řídil, vylovil z kapsy dvě mince a vhodil je do košíku u silnice.

"To byly čtvrťáky?" zeptala se ho Megan Breenová, usazená vedle něho. Byla to první slova, která promluvila téměř po hodině. "Netušila jsem, že jsi takový vzorňák!"

Pohlédl na ni přes tmavé brýle a nohou stále lehce sešlapával pedál brzdy.

"Měla ses podívat líp," odpověděl. "Byly to kanadské mince, které mi podstrčil nějaký celník, když jsem naposledy jel do Kanady. Čekal jsem na tuhle příležitost, abych jim to oplatil."

"Jak dlouho už to je?"

"Rok," zamyslel se, "nebo tak nějak."

Nimec se znovu rozjel. Asi po pětadvaceti kilometrech zabočil napravo do výjezdu na Augustu, nabral benzín a pak pokračoval ulicemi s ošuntělými obchody přes několik dopravních okruhů na Route 3, dvouproudou asfaltku, mířící kopcovitou krajinou na východ směrem k pobřeží.

Megan vyhlížela ven z okénka a znovu se pohroužila do zamyšleného mlčení. Zamračená obloha měla pochmurný šedý odstín, a jak se blížili k pobřeží, vítr dotíral stále nepříjemněji. Profukoval neviditelnými škvírami v bocích auta a dosahoval v mrazivých poryvech až k přístrojové desce, takže postupně získal převahu nad vytápěním. Dlouhé jednotvárné úseky lesa byly občas prostřídány benzínkami a bazary se starým harampádím, pak dalšími benzínkami a dalšími bazary, v nichž většinou nebylo vidět žádné zákazníky. Celá scenérie míjela s otupující, lenivou jednotvárností a pokračovala zdánlivě donekonečna. Meg připadalo, jako by ty porůznu roztroušené hromady odmontovaných umyvadel, starých jízdních kol, umakartových stolků, nádobí, zahradního náčiní a všelijakých tretek někdo vytahal z chatek nebo přívěsů stojících kolem silnice, které tu zřejmě zůstávaly v nezměněném stavu po celá dlouhá desetiletí.

Celá se zachvěla chladem a zabořila bradu hlouběji do límce černé kožené bundy. K ní si dnes oblékla džíny s černými kotníkovými botami a husté kaštanové vlasy si stáhla do ohonu pod armádní polní čapku.

Nimec si pomyslel, že Megan dnes působí nezvykle sklesle; hlavně kolem očí jí byla znát únava.

"Zajímalo by mě, jestli někdo kupuje tyhle staré krámy," poznamenala.

"To nevím," odpověděl. "Nesmíš ale zapomínat, že ve zdejších končinách má všechno posmrtný život, včetně neživých předmětů."

"To zní jako nějaké pohanské rouhání."

Pokrčil rameny. "Taky se tomu říká yankeeská šetrnost."

Unaveně se na něj usmála, naklonila se k přední desce a zapnula rádio, ale bostonské zpravodajské stanice, které během jízdy zatím dokázala chytit, teď zeslábly do nesrozumitelnosti. Nevydržela poslouchat praskot statické elektřiny ani minutu, zase rádio vypnula a opřela se v sedadle.

"Nejde to," oznámila.

"Buď ráda."

Pohlédla na něj. "Jak to myslíš?"

"Když jsme vyjížděli z Portlandu, na letišti jsme si přečetli novinové titulky a poslouchali jsme poslední rozhlasové zprávy," připomněl jí Nimec. "Když slyším všelijaké dohady kolem katastrofy Orionu, cítím stejné obavy a úzkost jako ty nebo kdokoli jiný. Ale sama dobře víš, že po nějakou dobu ve

vyšetřování nenastane žádný pokrok a média budou člověka jen znovu a znovu masírovat tisíckrát přežvýkanými zprávami."

"Nemám sklony nechávat se masochisticky deptat, Pete."

"Tak jsem to nemyslel. Ale pořád si myslím, že by pro tebe možná bylo lepší, kdybychom tuhle cestu raději odložili -"

"Uzavřeli jsme přece dohodu. Ty mi předvedeš svůj tip a já tobě zase ten svůj."

"To jsi vyjádřila hezky," odpověděl. "Ale nemůžeš popřít, že máš za sebou dva drsné a náročné dny."

Megan jen zavrtěla hlavou.

"Drsné bylo to, co se stalo těm astronautům v raketoplánu. Co potkalo Jima Rowlanda a jeho rodinu. Já si přeju jedinou věc, dozvědět se, proč k tomu došlo," vysvětlovala. "Nikdy jsem nechápala, nebo aspoň ne plně, proč obvykle bývá pro příbuzné obětí leteckých havárií tak důležité, aby dopodrobna zjistili, co se přesně v posledních okamžicích stalo... jestli vynechal motor, mohla za to konstrukční chyba, jestli šlo o pilotovo selhání nebo o cokoli jiného. Připadalo mi, že když se to dozvědí, nic se tím přece pro ně nezmění, nevrátí jim to jejich blízké. Že by možná pro ně bylo lepší, kdyby se snažili na to tolik nemyslet, žít prostě dál, a nechali vyšetřovatele v klidu dělat jejich práci." Znovu zavrtěla hlavou. "Teď mě trápí pomyšlení, jak jsem mohla být tak tupá a necitelná."

Nimec seděl za volantem nápadně zpříma a oči upíral před sebe na vozovku. "Takové úvahy k ničemu nevedou. Vždycky je těžké vžít se do pocitů lidí v tak vypjatých a tragických situacích."

Neodpověděla. Venku kolem silnice se přestaly monotónně střídat benzínky a obchody s všelijakou veteší, protože dorazili na území přírodní rezervace kolem jezera svatého Jiří. Po levé straně teď měli tábořiště táhnoucí se až nahoru k rozeklaným žulovým skalám, zatímco vpravo se prostírala šedá hladina jezera. Na břehu ležel koberec spadaného listí, provinilý a ztěžklý roztátým sněhem, a odolával pokusům větru rozfoukat ho všude kolem.

"Vidím, že naši dohodu pokládáš pořád za natolik důležitou, abychom ji dodrželi," nadhodila Megan konečně. "Dokonce jsi ani neodjel na Floridu."

Pokrčil rameny. "FAA a několik dalších federálních agentur už zkoumá příčiny katastrofy přímo na místě, nemluvě o zaměstnancích samotné NASA. Gord se také snaží využít své kontakty a zařídit, aby UpLink směl poslat na místo skupinu vlastních techniků jako pozorovatele. Ta nehoda na odpalovací rampě se ovšem naprosto vymyká mé odbornosti. Jen bych tam překážel, kdežto tady mohu opravdu něco dokázat. Musíme -"

Nimec se najednou zarazil a odkašlal si. Málem už pronesl: Musíme najít náhradu za Maxe, ale nedopověděl to.

Před svou nedávnou smrtí byl Max Blackburn Nimecovým pobočníkem v bezpečnostním oddělení, a z této jeho role se vyvinula úloha vyjednavače v různých mezinárodních základnách UpLinku, zvlášť těch, které byly umístěny na horké půdě; tam se jeho schopnosti často osvědčily jako nepostradatelné. Max ale musel za své nadšení - a dokonce přehnané nadšení - platit vysokou cenu a stále se vystavovat osobnímu riziku. A tak nakonec nezemřel klidně v posteli; zabili ho mnohem dříve, než vypršel jeho vyměřený čas, a přišel o život způsobem, se kterým se Nimec stále nemohl smířit; dokonce na něj nedokázal ani pomyslet. A právě dnes se snažil vyhnout myšlenkám na Maxův konec tak silně, až skoro zapomněl na pověsti, že Blackburn a Megan spolu měli krátký poměr.

Napadlo ho, že katastrofa raketoplánu - i když byla strašlivá -možná nepředstavuje jediný důvod Meganiny skleslosti. Bez ohledu na to, jak taktně se snažil tu věc podávat, jak opatrně se oba po celou cestu až sem vyhýbali zmínce o Blackburnově jménu, stejně nemohli opominout fakt, že hlavním důvodem, proč se spolu vypravili sem do Maine, byla nutnost najít za něj náhradu. Ode dnešního rána, kdy vyrazili ze San Jose, se nad nimi vznášel nejen Rowlandův stín, ale i stín Maxe Blackburna.

"Musíme tu věc z naší strany upřesnit," dokončil tedy Nimec svoji větu ohleduplně. "Ti noví strážní roboti, které používáme v naší brazilské továrně na součásti ISS, jsou sice hezcí a efektní, ale základ každé bezpečnostní operace stejně představují dobře vycvičení lidé. Potřebujeme tam posílit naše jednotky a upevnit organizační strukturu. A pro ty Rusy v Kazachstánu by to mělo platit dvojnásob." Odmlčel se. "Jenom si přeju, aby Starinovovi tolik nekomplikoval život ten jeho parlament a aby nám tam nechali volnou ruku. Člověk by čekal, že když jsme mu před pár lety zachránili kůži, mělo by nám to u nich pozvednout reputaci, ale ve skutečnosti je to úplně opačně. Zdá se, že jeho vláda to pochopila jako důkaz, že se dokáží hájit sami, udělala z celé té věci otázku národní hrdosti a získala tím bod pro sebe. Podle mě je pro ty Rusáky typické paranoidní myšlení. Počkej dvě staletí a uvidíš, jestli se konečně dokážou smířit s tím, že se jim Napoleon dostal až do Moskvy."

"Jako bychom my dokázali zapomenout na to, že to byl jeden z jejich politiků, který dal příkaz zničit na počátku tisíciletí Times Square bombami!"

"To se nedá srovnávat. Pedačenko byl lump a zrádce své vlastní země. A pokud vím, Napoleon nebyl zrovna Američan -"

Megan zvedla ruku. "Počkej, Pete. O tom všem si můžeme povídat později, jestli budeš chtít. Ale před chviličkou jsi řekl něco... chtěl jsi snad naznačit, že máš podezření, že ten výbuch raketoplánu nebyla nehoda?"

"To ne," odpověděl. "Alespoň pro takové podezření nevidím žádný důvod. Ale přesto nechci předem vyloučit žádnou možnost."

"A domníváš se upřímně, že Tom Ricci je ta nejlepší osoba, která dá všechny záležitosti do pořádku?"

Nimec se znovu odmlčel, protože její skeptický postoj k Riccimu pro něj nebyl žádnou novinkou.

"Oceňuju tvoji opatrnost a souhlasím s tebou v tom, že schopnostmi tohohle muže si nemůžeme být jistí," přiznal. "Ale člověk se nesmí uzavírat novým věcem. Aspoň se s ním nejdřív seznam, než ho jako uchazeče o tu práci zavrhneš."

Svraštila obočí. "Pete, nepochybuju o tom, že Ricci je schopný člověk, a kdybych ho nechtěla na vlastní oči spravedlivě posoudit, vůbec bych tu s tebou teď neseděla. Ale úspěchy našich akcí v Rusku nebo v Malajsii byly dány tím, že se díky globálnímu rozsahu působení UpLinku dokážeme dostat přímo doprostřed dění v těch nejožehavějších oblastech světa a získávat tam potřebné informace. Přece ses s Vincem Skullem shodl, že potřebujeme zvednout úroveň výkonů našich bezpečnostních složek tak, abychom už příště dokázali reagovat přiměřeně, až se zase ocitneme pod křížovou palbou. V tom s tebou naprosto souhlasím. A navíc ti dávám k úvaze, zda by pro uskutečňování těchhle vysoce potřebných změn nebyl vhodnější někdo s méně, abych tak řekla, pestrou minulostí."

Nimec se zamračil. Tenhle argument už slyšel dříve a musel uznat, že na něm něco je. Jenže...

Jenže co? Je prostě jen tvrdohlavý, když trvá na tom, že Ricci, bývalý městský policista s mnoha spornými záležitostmi v životopise, má všechny potřebné vlastnosti k tomu, aby pomohl restrukturalizovat globální organizaci, zasahující svými nitkami do celého světa, která se, jak naznačila Megan, stále víc podobá armádě jak stylem, tak i rozsahem práce?

Nimec, zaskočený vlastními pochybnostmi, se prozatím rozhodl pustit tu věc z hlavy a soustředit se na řízení. Za jezerem zabočil v městečku Belfast doleva a vjel na dálnici U.S. l, po které pokračoval severním směrem. Přejel po mostě nad vjezdem do přístavu a pak pokračoval podél pobřeží. Tady se obchody s harampádím u silnice začaly střídat s restauracemi a hotely pro letní hosty. Tyto podniky projevovaly snahy po trochu vznešenější fasádě a jejich nápadná průčelí a výklady byly už napohled určeny spíš turistům než šetrným místním obyvatelům. Většina zdejších obchodů si vyzdobila své štíty ručně psanými ozdobnými písmeny, hlásajícími STAROŽITNOSTI. Řada z nich měla

přes zimu zavřeno. Motely, hospody a chaty měly také okenice zabedněné na zimu a tabule na trávnících před nimi přály stálým hostům šťastné a veselé Vánoce a zvaly je zpátky po třicátém květnu, Dni padlých.

Pokračovali po pobřežní dálnici na sever a zase spolu mluvili jen velmi málo. Občas zahlédli v pozadí zátoku Penobscot Bay a mezi budovami s různými lákadly pro turisty po pravé straně silnice se tu a tam objevovaly úseky kamenitého mořského pobřeží, nad nímž se zvedala rozeklaná skaliska, naznačující návštěvníkům divoký, nespoutaný ráz zdejší přírody, která jako by jen tiše dřímala, nezkrocená a nepotlačená, schopná náhlého nepřátelského protiúderu a rychlé obnovy svého království. Neustále si teď uvědomovali těsnou blízkost moře. Na obloze poletovali racci a voda odrážela tolik bledé sluneční záře, že aspoň poněkud odlehčovala tíhu mračen hrozících deštěm.

"Je to tady hodně odlišné od vnitrozemí, co?" poznamenala Megan. "Působí to tak trochu smutně a pustě, ale zase..."

"Krásně smutně," podotkl Nimec.

"Tak nějak," souhlasila. "Člověk tady má pocit izolovanosti od zbytku světa. Už chápu, proč si Ricci vybral zrovna tohle místo, aby se tady skrýval. Pokud mi to vyjádření promineš."

"Na tom nevidím nic špatného," odpověděl jí Nimec. "Přesně proto tu strávil poslední rok a půl."

Pokývl směrem k zelenobílé silniční ceduli, kterou měli před sebou. Stálo na ní:

ROUTE 175 - BLUE HILL,
DEER ISLE, STONINGTON

"Vypadá to, že se blížíme k cíli naší cesty," řekl. "Ještě zhruba čtyřicet minut a seznámíš se s mým kamarádem a bývalým kolegou."

Jak se ukázalo, měl pravdu, jen neodhadl čas. Za pouhých deset minut se totiž Megan Breenová seznámila s Tomem Riccim... a také se dvěma místními strážci pořádku.

Pro nikoho z nich nebylo tohle setkání zrovna příjemné.

A Megan věděla, že na něj hned tak nezapomene.

San Jose, Kalifornie, 15 hodin

Nordstrumovi vždycky připadalo fascinující, že Roger Gordian, který toho tolik vykonal pro vzájemnou otevřenost a propojování různých oblastí světa prostřednictvím masového rozšiřování telekomunikací, tak zřídka otevírá světu sám sebe a má tu nejuzavřenější a nejkonzervativnější povahu pod sluncem. Ale takový kontrast se zdál být u lidí, kteří v životě dosáhli mimořádných úspěchů, velmi častý. Jako by zaměřili obrovské úsilí na dosažení velkých cílů, významných pro celé lidstvo, a tím se připravili o energii, kterou průměrní lidé věnují sami sobě a svému osobnímu životu.

Ale možná si tady pouštím fantazii na špacír a Gord má prostě jen rád svůj klid, pomyslel si Nordstrum, když vstoupil do Gordianovy pracovny.

Za dveřmi se zastavil a přejel místnost zkoumavým pohledem; důkladně si ji prohlédl a srovnal její nynější vzhled se vzpomínkami na to, jak vypadala před deseti lety, před rokem, nebo na podzim, kdy tu byl naposledy. Nepřekvapilo ho, že všechno bylo do puntíku stejné - a v naprosto stejném stavu - jako vždycky. Místnost svědčila o pečlivé údržbě, představovala exemplární případ uchovávání věcí v původním, neměnném stavu. Během let bylo potřeba Gordův pracovní stůl nově nalakovat, křeslo dostalo nové čalounění, do per ležících na psací podložce se musel doplňovat inkoust, ale bůh chraň, aby bylo něco z těch předmětů úplně odstraněno a nahrazeno něčím odlišným a novým.

"Alexi, díky, žes přišel!" Gordian vstal od svého pracovního stolu. "Už jsme se neviděli příliš dlouho."

"Gord a Nord znovu spolu, veřejnost se může těšit na další vynikající a

neopakovatelné představení," odpověděl. "Jak se má Ashley a děti?"

"Dobře," začal Gordian a zaváhal. "Julia se dočasně nastěhovala zpátky domů. Z osobních důvodů."

Nordstrum na něj významně pohlédl.

"I s manželem?"

Gordian zavrtěl hlavou.

"A co psi?"

"Ti asi právě teď dřímají na mé pohovce," odpověděl Gordian a pokynul Nordstrumovi, aby se posadil do křesla.

Tak, pomyslel si Nordstrum, a konec klábosení na rodinná témata.

Seděli proti sobě u psacího stolu. Nordstrum musel uznat, že tady přetrvává atmosféra solidnosti, kontinuity a spolehlivosti, kterou on sám - ačkoli postupně opustil rodné Čechy, zaměstnání v Bílém domě, dům ve Washingtonu, majetek, milenky a naposledy i svoji mnohotvárnou kariéru, a to vše s lehkostí podobnou tanci Freda Astaira - pokládal za velmi uklidňující a příjemnou. Přitom i tady byl znát zub času - Gord měl vlasy o něco šedivější a řidší, jeho kdysi droboučká sekretářka se zakulatila v bocích, a pokud by to chtěl vidět z té lepší stránky, oběma se jim podařilo přizpůsobit se v rozumných mezích současné módě. Ale přesto Gordova kancelář odolávala bouřím času i nejrůznějších přeměn a udržovala si svůj neměnný charakter.

"Tak co," zeptal se Gordian, "jak ti jde k duhu dočasný důchod?"

Nordstrum zvedl obočí. "Dočasný? To máš tedy špatné informační zdroje!"

"Teď mluvíš jako opravdový novinář," odpověděl Gordian. "Alexi, vždyť ti není ani padesát a jsi jeden z nejschopnějších a nejzkušenějších lidí, které vůbec znám. Podle mě se nakonec přece jen budeš chtít vrátit k práci."

"Takovou poklonu nemůžu odmítnout," uznal Alex. "Faktem ale zůstává, že po tom, jak se všechno zašmodrchalo, po tom, co mě málem unesli na jaderné ponorce a nakonec uložili k ledu co nejdál od Bílého domu - a kdybych se k němu snad ještě někdy přiblížil, zahradníci by mě odehnali nůžkami na živý plot - necítím zrovna velké nutkání dělat cokoli víc, než si válet šunky doma na gauči."

Gordian chvíli jen mlčky seděl a nevyjadřoval se k tomu. Za jeho zády byl v okně vidět masív Mount Hamilton, tyčící se vysoko nad městskou krajinou San Jose a zosobňující solidnost, stálost a věčnost, přesahující rámec lidských životů.

"Vím, že ses byl podívat na start raketoplánu v Kennedyho středisku," pokračoval Nordstrum. "Sledoval jsem to v televizním zpravodajství." Zavrtěl hlavou. "Hrozná tragédie."

Gordian pokýval hlavou.

"V životě na to nezapomenu," přiznal se. "Ten pocit ztráty... když osobně prožíváš katastrofu přímo v řídícím centru, to se prostě nedá popsat."

Nordstrum se na něj podíval.

"Domníval jsem se," nadhodil, "žes mě sem pozval právě kvůli Orionu."

Gordian mu pohlédl do očí a pomalu přikývl.

"Měl jsem z toho rozporuplné pocity," vysvětloval. "Na jedné straně respektuju tvé přání nenabírat si žádné pracovní závazky, ale na druhé straně by mi tvoje rady mohly být užitečné. A to hodně."

"Pokaždé, když už začnu doufat, že jsem konečně vypadl ze hry, vždycky mě do ní znovu někdo zatáhne," postěžoval si Nordstrum. Gordian se pousmál: "Díky, že jsi mi ušetřil zbytek mé herecké etudy."

"Rádo se stalo."

Znova se odmlčeli. Gordian sepjal prsty na stole, podíval se na ně a pak přesunul pohled na Nordstruma.

"Kdysi v osmdesátých letech, ještě než jsme se poznali osobně, jsi napsal pro časopis Time analýzu katastrofy Challengeru," nadhodil. "Dodnes mi utkvěla v paměti."

"A já jsem zase netušil, že jsi ten příspěvek četl," Nordstrum zamyšleně

svraštil obočí. "Byl to můj první velký článek. Pokud se dobře pamatuju, seznámili jsme se asi měsíc nebo dva potom, co vyšel."

"Ano, na jednom večírku ve Washingtonu, který pořádal náš společný známý," dodal Gordian.

"Byla to náhoda?"

Nordstrum čekal.

Gordian neodpovídal.

Nordstrum si povzdechl a vzdal to.

"Po neštěstí Challengeru spustily sdělovací prostředky jednohlasně povyk na téma, že kosmický program a celá NASA touhle katastrofou skončily," připomněl si. "Pamatuju se na tu lavinu keců, jak celá generace dětí utrpěla trvalé emocionální trauma z toho, že viděla explozi přímo na televizních obrazovkách, nespočetná srovnání mezi touto událostí a atentátem na JFK a předpovědi, že se z toho šoku nikdy nezotavíme nebo nesebereme dost vůle k dalšímu pronikání do kosmu."

"A ty jsi na tento názor s velkou rozhodností zaútočil."

"Ano, a měl jsem k tomu celou řadu důvodů," odpověděl Nordstrum. "Takové tvrzení totiž celou tu hroznou nehodu úhledně balí do směsi diletantského psychologizování a senzačnosti, což je oboje vhodné tak pro noční zprávy nebo pokleslé televizní talk-show. Úplně to ignoruje lidskou přizpůsobivost a tvůrčí sílu a vyznívá to v tom smyslu, že jsme odsouzeni se chovat tak, jak nám velí vnější síly, které nemůžeme ovlivnit. A možná nejhorší ze všeho je ten předpoklad, že selhání je předem jasná věc. Všechno dohromady nás to zbavuje odpovědnosti tím, že se prosazuje zjednodušující výmysl a překrucuje se příčina a následek selhání. ‚Nedávejte vinu mně, ale přírodě, protože na to prostě nestačím.' Podle mého názoru nic nemůže být víc zavádějící a demoralizující."

Gordian se na něj podíval.

"Tady sám vidíš, proč mi tvoje přítomnost tak chybí, Alexi," poznamenal.

Nordstrum se mírně pousmál.

"Polož mi k nohám bedničku od mýdla a hned se proměním v řečníka z Hyde Parku," poznamenal pobaveně. "V každém případě hlavním bodem mého článku bylo, že vinit Challenger ze ztráty důvěry veřejnosti v NASA znamená, že úplně zaměňujeme příčiny a symptomy. Astronauty, kteří zemřeli na palubě toho raketoplánu, jsme oplakávali všichni, ale poskvrněná pověst NASA po té nehodě nepramenila z nějakého celonárodního traumatu. Byl to důsledek problémů, které tato instituce měla dávno předtím a které se hromadily a stupňovaly už nějakou dobu. A také nepěkné hry na vzájemné obviňování, která vypukla, jakmile to všechno vynesla na světlo Rogersova komise a později Augustinova zpráva."

"Jejich závěr zněl, že byrokracie NASA se rozbujela natolik, že došlo k naprostému rozkladu autority vedení a kolapsu všech rozhodovacích procesů," pokračoval ve výkladu Gordian. "Každý vedoucí pracovník se choval na svém písečku jako absolutní pán a vládce. A tahle zdánlivě neomezená moc naprosto rozleptala vzájemnou komunikaci, která je životně důležitá."

"Tak zní zkrácená verze, to je pravda. Ale v té chybí příliš mnoho faktů, které jsou skutečně znepokojující. Informace o vadném těsnění a dalších možných rizicích startu byly zatajovány a zamlčovány - a to vědomě a aktivně -, protože vedoucí pracovníci NASA sledovali pouze své vlastní zájmy takovým způsobem, až zapomněli na všechno ostatní. Neustálá honba za vyššími přísuny financí, politické tlaky a stres z konečných termínů dohnaly představitele NASA k tomu, že snížili laťku bezpečnostních nároků. Ten start dělal starosti spoustě lidí, jenže nikdo netoužil být tím, kdo se ozve jako první a rozhodne o jeho zrušení. Samozřejmě že nechtěli úmyslně vystavit astronauty zvýšenému riziku, ale podlehli určitému typu skupinového myšlení, které v rámci organizace převládlo a způsobilo, že vnímali rizika jako méně závažná, než ve skutečnsoti byla. S každým startem si počínali stále hazardněji a mysleli si, že jim štěstí vydrží a všechno bude vycházet dál a dál. Nebyli slepí;

dopouštěli se chyb s očima otevřenýma dokořán."

Gordian Nordstruma mlčky pozoroval. Potom zkřížil ruce na desce pracovního stolu a naklonil se přes ně.

"S Orionem to ale nebylo stejné, Alexi," připomněl mu. "Dnes to v NASA chodí úplně jinak. Agentura je mnohem soudržnější a výkonnější. Všechno, co se v ní děje, je mnohem průhlednější. Všechny její nároky jsou zase vysoké. Nikdy bych nedopustil, aby UpLink investoval sebemenší úsilí do programu ISS, kdybych se o tom sám neujistil."

Nordstrum vypadal zamyšleně.

"Gorde, tebe možná přesvědčili," řekl. "Ale kurz důvěry veřejnosti vůči NASA, který byl v časech programů Mercury a Apollo tak vysoký, zůstává dnes stále velmi nízký. Přesvědčit veřejnost, že má mít k NASA nadále důvěru, to bude opravdový oříšek!"

"To nezní zrovna optimisticky."

Nordstrum si těžce povzdechl. "Ta nehoda vyvolává pocity nejistoty i u nás, kdo věříme ve smysl vesmírného výzkumu. Jenže před katastrofou Orionu pokládalo mnoho daňových poplatníků, a možná dokonce většina, vesmírný program za plýtvání penězi. A taková mezinárodní orbitální stanice za čtyřicet miliard dolarů, ze kterých navíc jdou stovky milionů na podporu Rusů - protože ti by jinak neměli na svoji část projektu dost peněz, přestože Starinov tvrdí opak - je pro kritiky vesmírného programu přímo symbolem vyhazování peněz. Nevidí v tom žádný praktický smysl a nikdo jim zatím nepředvedl nic dostatečně přesvědčivého, aby dokázal opak. A teď, s tou smrtí plukovníka Rowlanda..." Rozhodil rukama. "Kéž bych mohl mluvit optimističtěji."

Gordian se k němu naklonil přes stůl blíž.

"Tak dobrá," pobídl ho. "Co tedy uděláme?"

Nordstrum chvilku seděl mlčky a pak odpověděl: "Už nepracuju jako tvůj placený poradce, ani jako novinář. Mohu s tebou mluvit jen z pozice člověka, který vnímá činnost vlády a velkého průmyslu zezdola, stejně jako průměrní občané téhle země, zvnějšku a skrz zastřená okna. Ale právě to se možná teď hodí; snáze se do běžných lidí vžiju a dokážu vyjádřit jejich stanovisko."

Odmlčel se. "Přesvědč je tedy, a můžeš začít se mnou, že vyšetřování celé záležitosti Orionu bude naprosto čestné a otevřené. Nechci, aby mi o něm vykládal nějaký vykutálený tiskový mluvčí, zvyklý vodit novináře za nos; chlápek, který věří, že jeho hlavní odpovědností je upravovat a překrucovat fakta a uklidňovat mě neurčitými frázemi, zatímco ti, kteří znají pravý stav věcí, pokračují tajně a ve skrytu ve své práci. Už mám těchhle typů po krk a přepínám televizi okamžitě, jakmile se na obrazovce objeví. Pokud se na světlo vynoří něco nepříjemného a bolestného, nesmí se to před lidmi skrývat. Pro jednou už bych si opravdu přál, aby mi nalili čistého vína. A chci slyšet pravdu od někoho, komu můžu důvěřovat."

Odmlčel se a prohlížel si skrz okenní tabuli mohutné úbočí Mount Hamiltonu.

Mlčení se protahovalo.

Konečně se Gordian narovnal, zvedl lokty ze stolu a opřel se ve svém křesle tak pomalu, že Nordstrum slyšel každé zavrzání koženého potahu.

"Dodal bys k tomu ještě něco?" zeptal se.

"Vlastně ano." Nordstrum se podíval na hodinky. "Nedovol, aby proběhly další večerní zprávy, aniž se v nich objeví tvé prohlášení. Ještě máš čas nějaké vydat, než ti skončí pracovní doba. A než začnou televizní zprávy o půl sedmé."

Gordian se slabě usmál.

"Právě jsi odvedl zatraceně dobrý kus práce," konstatoval. "Přesně jako za starých časů."

"Jediný rozdíl ovšem spočívá v tom," popíchl ho Nordstrum, "že za starých časů jsem za to dostával pěknou odměnu."

Oddíl dvanácti parašutistů byl vybaven nejmodernější vojenskou technikou, ale na místo seskoku je dopravil letoun DC-3, který by patřil spíš do muzea, protože už kdysi sloužil spojeneckým vojskům při operacích během druhé světové války.

Dnešní let měl však velmi odlišné poslání.

Vrtulový letoun vystartoval z tajného letiště u hraničního města Cuiabá v Pantanalu, rozlehlé bažinaté oblasti centrální Brazílie, a zamířil k cíli o rozloze zhruba třiceti kilometrů čtverečních. Zatímco klasický seskok padákem se může uskutečnit od výšky jednoho kilometru nad zemí, tito muži se snesli z výše desetkrát větší. Tak vysoko je atmosféra příliš řídká, než aby v ní člověk mohl dýchat, a dokonce i v tropech v ní může velký mráz poškodit lidské tkáně a přimrazit k sobě oční víčka tak, že zůstanou zavřená.

Přežití výsadkářů proto záviselo na speciálním vybavení. Ke kombinézám měli připevněny kyslíkové bomby, které jim umožnily dýchat. Na oči si nasadili ochranné brýle, aby je mohli nechat otevřené i v ostrém mrazivém větru. Přes obličeje měli přetaženy pletené masky a na rukou silné rukavice, které je chránily před nejhoršími účinky mrazu.

Volný pád oblohou ozářenou měsícem trval jen krátce. Pouhý okamžik po výskoku se parašutistům uvolnily aerodynamicky tvarované padáky a rozevřely se odpředu dozadu a pak odprostředka směrem k okrajům - díky tomuto postupu se výsadkáři stačili rozvinout do formace, ještě než se ocitli těsně pod zpětným proudem vzduchu od vrtulí, který snižoval prudkost nárazu při otevření padáků.

Tkanina padáků se napjala náporem vzduchu. Parašutisté v rukou svírali kolíky řídících šňůr a klesali počáteční rychlostí zhruba šest metrů za vteřinu. Prolétli vrstvou vysokých mračen zvaných cirrokumuly, složených z podchlazené vody a ledu. Na postrojích měli připevněny pytle se zbraněmi tak, aby jim pomáhaly rozložit rovnoměrněji zátěž a vyrovnávat tah větru.

Výsadkáře vedl muž, který v minulosti vystupoval pod mnoha jmény a v současnosti si říkal Manuel. Rychle shlédl k výškoměru na svém rezervním padáku a dal ostatním mužům signál, aby se kolem něj zformovali do půlkruhu. Na zádech měl malou modře fosforeskující značku, stejnou jako další tři parašutisté. Druhá čtveřice měla oranžové značky a zbývající čtyři parašutisté byli označeni žlutě. Rozdělení podle barev jim mělo usnadnit, aby se ti, kteří k sobě patřili, drželi navzájem co nejblíže, když se snášeli dolů inkoustovou temnotou, a aby se dole na zemi mohli pohotově rozdělit do jednotlivých skupin.

Nyní však pro ně bylo nejdůležitější, aby se během dlouhého letu nad krajinou vůbec udrželi pohromadě. Tiše se snášeli ve směru nočního větru a klouzali níž a níž k cíli jako zlověstní andělé smrti.

3.
RŮZNÁ MÍSTA
17. DUBNA 2001

Ze zprávy agentury Associated Press:

NASA a UpLink prohlašují, že budou pokračovat v programu ISS i přes katastrofu raketoplánu.

Kennedyho kosmické středisko, mys Canaveral - ve společném komuniké, vydaném dnes v pozdních odpoledních hodinách prostřednictvím tiskového mluvčího NASA Craiga Yarborougha, představitelé agentury a Roger Gordian, jehož firma UpLink International je hlavním dodavatelem technologie pro ISS, projevují své nezvratné odhodlání obnovit co nejdříve práce na montáži orbitální stanice. "Překonáme smutek nad tou nesmírnou ztrátou," vyjádřil se

Yarborough v úvodu své řeči. Pak oznámil, že bude utvořen speciální vyšetřovací tým, jehož úkolem bude najít příčinu výbuchu, který u veřejnosti oživil temné vzpomínky na katastrofu raketoplánu Challenger v roce 1986. Na tu doplatilo životy sedm astronautů a hrozilo nebezpečí, že tato událost natrvalo ochromí celý americký vesmírný program.

Na otázku po plánovaném složení vyšetřovacího týmu - položenou s ohledem na širokou vlnu kritiky NASA, vyvolanou už katastrofou Challengeru - odpověděl Yarborough, že členy skupiny budou jak zaměstnanci jeho organizace, tak i lidé zvenčí. Slíbil, že během několika příštích dní poskytne konkrétnější informace o jejím složení.

Podle připraveného textu prohlášení převezme pan Gordian "osobní odpovědnost za vyšetřování nehody" a "zasadí se o to, aby byla skutečně důkladně prověřena všechna bezpečnostní opatření v brazilské továrně", kde společnost UpLink vyrábí součásti nové orbitální stanice.

Tyto Gordianovy výroky jsou pokládány za signál jeho odhodlání vyhnout se rozvracení a zpochybňování celého projektu v důsledku tlaku veřejnosti, jejíž rozhořčení postihlo po nezdařeném startu Challengeru před patnácti lety NASA a její dodavatele...

Nimec a Megan si všimli policejního auta, zaparkovaného na štěrkovém okraji silnice. Barevné majáčky na střešní liště vrhaly kolem cirkusové světelné záblesky; asi o jednu délku vozu dál stála dodávka Toyota.

V jejích dveřích právě probíhala potyčka dvou policistů s nějakým člověkem, proti kterému se zjevně snažili zasáhnout.

Jeden z mužů zákona byl hřmotný čtyřicátník v uniformě zástupce šerifa okresu Cumberland s policejním odznakem. Druhý mohl být o takových dvacet let mladší a o dvacet kilo lehčí a měl uniformu a odznak dopravní policie státu Maine. Civilista, kterého si vzali na mušku, byl vysoký tmavovlasý muž v zelené sametové košili, světlehnědé péřové vestě a pohorkách. Stál u dvířek své dodávky a silně se na ně tiskl zády. Mladší policista vězel ve dvířkách, hlavu měl strčenou pod volantem a zadek mu velmi komicky trčel ven z auta. Jeho statný starší kolega pevně svíral límec řidičovy košile a snažil se ho odtrhnout ode dveří, ale zřejmě se mu to nedařilo. Zadržený muž se důrazně bránil, jednou rukou odstrčil policistu prudce dozadu a druhou mu přitom sázel údery na obličej a krk. Policista měl pod pravým okem čerstvou ranku, ze které odkapávala krev. U nohou mu na asfaltu ležely zrcadlové sluneční brýle s vypadlým sklíčkem. Zuřivě něco řval řidiči přímo do obličeje, ale Pete ani Megan nedokázali přes okna svého vozu zaslechnout, oč se přesně jedná.

"Co se to tu prokristapána děje?" zeptala se Megan pozorující výjev přes přední sklo.

Nimec se zhluboka nadechl a zpomalil.

"To nevím," odpověděl. "Ale všimla sis toho chlápka v zelené košili?"

Podívala se na něj a rázem se dovtípila, o koho jde. "Ale to snad ne, Pete!"

Nimec se znovu zhluboka nadechl.

"Tom Ricci," potvrdil její nejhorší obavy.

Znovu vyhlédla ven a tentokrát stáhla okénko, aby lépe slyšela, čeho se celý spor týká.

Podsaditý policista nedokázal Ricciho odtrhnout od auta, a tak změnil taktiku, vrhl se na něj celou svou vahou a pevně ho sevřel, aby ho stáhl k zemi. Ricci však udržel rovnováhu, zasadil mu dva rychlé údery na tvář a pak ho nabral zvedákem do brady. Policista se zapotácel a ztratil rovnováhu, až mu klobouk uniformy sletěl z hlavy na zem a odkutálel se vedle rozbitých slunečních brýlí.

"Ty jeden přivandrovaleckej hajzle!" zařval vztekle a vyplivl krev. "Koukej vypadnout vod těch dveří, nebo budeš mít ještě parádnější průser než teď!"

Ricci ale zůstal klidně stát a díval se na něj s rukama sevřenýma v pěst. Policista, kterého tak úspěšně uvěznil ve dveřích, se trochu zavrtěl a Ricci ho nakopl patou do holeně. Z auta se vyřinul proud nadávek.

Ricci jako by všechny urážky a pohrůžky ani neslyšel. A nikdo z trojice zřejmě nepostřehl, že asi deset metrů od nich na okraji silnice zastavil chevrolet.

"Už jsem ti snad vysvětlil, jak se věci mají," oznámil Ricci policistovi. "Když mi necháš moje zboží, dovolím tomu tvýmu jelimánkovi, aby vytáhnul hlavu z mýho auta. Jinak tady všichni zkejsneme až do soudnýho dne."

Policista si otřel ústa, podíval se na sliny smíšené s krví, které mu ulpěly na hřbetu ruky, a znovu si odplivl.

"Máš teda kuráž," zabručel. "Ještě si tu poroučet a čekat, že budu věřit nějakejm tvejm kecům o -"

"Ten můj úlovek je v pořádku, Cobbsi, všechno je to akorát podle předpisů."

"Jo, leda podle tebe. Jak říká Phipps, ty a ten tvůj prašťnej parťák jste byli velkej kus za vaší zónou."

"O Dexovi si můžeme popovídat pozdějc. Ty a Phipps jste viděli moje povolení."

"To jo, jenže jsem neviděl, kde jsi měl člun, ani kde ses potápěl, ani kde ses zase vynořil, a kromě toho je tady kolem Phippsův rajón." Cobbs pokývl bradou k dodávce. "Necháš Phippse na pokoji a dáš nám svůj náklad, a už si s tím napříště dáš pokoj. A já ti pak možná prominu útok na veřejnýho činitele."

"Na dva veřejný činitele, ať na mě ten mizemej sráč nezapomíná, Cobbsi!" vykřikl Phipps zevnitř vozu. Hlavu měl pořád zaklíněnou pod volantem. "Todle mu přeci sakra nesmí projít..."

Ricci znovu kopl Phippse patou a policistovu větu zakončilo bolestivé zaječení.

Cobbs si těžce povzdechl.

"Prostě na dva policajty," prohlásil.

"Na dva křivý policajty."

Cobbs se naštvaně zamračil.

"Tak to by stačilo, už nechci slyšet žádný kecy," prohlásil, položil ruku na pouzdro pistole a vytáhl z něj automatickou pistoli Colt ráže .45.

V chevroletu se Megan obrátila k Nimecovi.

"No tohle," vydechla napjatě. "Vypadá to jako opravdový průšvih."

Nimec přikývl a sáhl po klice.

"Klidně tady seď," vyzval ji.

"Pete, myslíš, že je rozumné -"

"Není," odpověděl, "a neboj se, neudělám to."

Pak vystoupil a přešel k dodávce.

Teprve teď si ho šerifův zástupce Cobbs zřejmě povšiml - dost opožděně. Rychle přejel pohledem nejprve jeho a pak zaparkovaný chevrolet, a přitom stále mířil pistolí na Ricciho, který se také zčásti stočil směrem k Nimecovi.

"Jste snad slepý, pane?" obořil se na vetřelce Cobbs. Jedno oko se přitom snažil upírat na Nimece a druhé na Ricciho. "Nebo vám uniklo, co se tady právě děje?"

Nimec pokrčil rameny.

"Jsem turista," prohlásil. "Už chvíli vás pozoruju."

Policista nic neřekl. Znovu se podíval po chevroletu a tentokrát si podezíravě ověřil jeho poznávací značku.

"Je z půjčovny," informoval ho Nimec. Tvářil se nezúčastněně a mezitím se snažil rychle vymyslet nějakou fintu, jak Ricciho z téhle situace vysvobodit - a sebe ostatně taky.

Ať už se Ricci do potíží dostal jakkoli.

"Jedeme s manželkou do Stoningtonu," začal vykládat. "A tak jsem se vás chtěl zeptat, jak se tam nejrychleji dostaneme."

Cobbs na něj jen němě zíral, podrážděný a zmatený.

"Víte," pokračoval Nimec, "máme rezervovaná místa v jednom hotelu a budou nám je držet už jen půl hodiny. A jelikož jsme sem urazili ten lán cesty až z Portlandu po Route 1 -"

"Tak se tam koukejte pakovat zpátky," vpadl mu do řeči Cobbs. "A hned!"

Nimec udiveně zavrtěl hlavou.

"Promiňte," namítl, "ale to nemůžeme."

Cobbs se zatvářil nevěřícně. "Co jste to povídal?"

"Že to nemůžeme udělat," opakoval Nimec a věděl, že teď se do toho teprve namočil doopravdy. "Skoro nikde nemají v hotelech otevřeno. Uvědomte si, že turistická sezóna ještě nezačala."

Cobbs zrudl. Pořád sice mířil pistolí na Ricciho, ale pozornost teď upínal plně na Nimece.

"Další zasranej mastňáckej přivandrovalec, moc rád bych věděl, proč vůbec kurva takový vypatlance do tohohle státu pouštíme!" zaječel Phipps zevnitř auta. "Nejlíp bys udělal, kdybys celou tu bandu rovnou zabásnul, Cobbsi, páč mi takhle už brzo rupne hřbet!"

Cobbs upíral na Nimece pohled plný nepřátelské podrážděnosti, mimoděk vrtěl hlavou a v jeho výrazu byla znát nejistota. Očividně nevěděl, co má dělat dál.

Vzápětí ho však ušetřil rozhodování sám Ricci. Využil jeho chvilkové nepozornosti, prudce se vymrštil od dvířek vozu, chytil policistu za zápěstí a bolestivě mu ruku s pistolí zkroutil za záda. Potom udělal krok stranou, chňapl volnou rukou po pistoli a zmocnil se jí.

Cobbs vykřikl bolestí a překvapením. Ještě stále nevěřícně zíral s otevřenými ústy, když Ricci mocně vykopl, takže ho celou plochou chodidla zasáhl do vypaseného břicha. Vyrazil mu tím dech, takže policista zavrávoral, klopýtl dozadu a nakonec přistál tvrdě na zádech s nohama směšně trčícíma do vzduchu.

Mezitím se Phipps vyprostil z otevřených dvířek dodávky a chystal se zaútočit na Ricciho zezadu. Ten se ale otočil na levém podpatku a současně vykopl pravým kolenem. Zasáhl policistu rovnou do rozkroku. Phipps odletěl, rozplácl se o bok auta a pak se předklonil a jen sténal s rukama mezi stehny.

Ricci vytáhl zásobník z Cobbsovy zbraně, odhodil ho do trnitého křoví u silnice, a pak si pistoli zastrčil do kapsy. Nimec na něj kývl, pospíšil si k Phippsovi a vytrhl mu pistoli z pouzdra. Vzápětí letěl i její zásobník do křoví.

Ricci si klekl ke Cobbsovi a prohmatal mu spodek nohavic, zda nemá nad kotníkem ještě další zbraň.

"Kuk! Tak copak mi povíš?" pokoušel ho.

Cobbs jen zamračeně zavrtěl hlavou.

"Tak dobrá," Ricci od něj o krok ustoupil. "Takže to uděláme následovně. Všichni si teď půjdeme po svých, já se svým úlovkem, vy dva bez pistolí a náš přítel turista bude pokračovat v cestě i se svou milou ženou a autem z půjčovny. Vy dva na celou tuhle záležitost zapomenete a já možná neohlásím tu trapnou habaďůru, co jste na mé tady zkoušeli, na Úřad pro lov a rybolov, ani generálnímu prokurátorovi v Augustě. A měli byste si opravdu dát bacha a chovat se přímo vzorně, protože v tom případě možná nepovím ani nikomu místnímu, jak jsem vám parádně nakopal prdel a holýma rukama vás odzbrojil. A to během dvou vteřin."

Cobbs se na něj chvíli nevraživě mračil, ale pak pomalu přikývl.

"Tak dobře," prohlásil Ricci. "Zůstanete tak, jak jste, dokud neodjedu. Aspoň přispějete k jarnímu zahřívání půdy."

Cobbs si odfrkl, odplivl si přes rameno a znovu k němu vzhlédl. "Jak mám ksakru vysvětlit, že jsem přišel o služební pistoli?"

Ricci pokrčil rameny.

"To už je čistě tvůj problém," prohlásil.

Za jejich zády se Phipps ještě stále opíral o bok dodávky, sténal a držel se v rozkroku. Ricci se otočil, přešel k němu, popadl ho za rameno a drsně ho odhodil dál od vozu. Phipps zakopl, upadl na bok a rychle si přitáhl kolena k bradě.

Ricci pohlédl na Nimece a přistoupil k němu blíž.

"Ten zmetek mi neměl sahat na klíčky od zapalování," zašeptal, aby ho policisté neslyšeli. "Vítej v prázdninové říši, Pete. Teď uděláš nejlíp, když nastoupíš do svého auta a pojedeš za mnou. Doma ti potom všechno vysvětlím."

Přijeli sem z rozeklané náhorní plošiny Chapada dos Guimaraes v konvoji zaprášených džípů, natřásajících se po prašné cestě v houstnoucím soumraku a pomalu, ale houževnatě překonávajících sedmdesát kilometrů, které je dělily od cíle jejich cesty. Po mnoha dlouhých hodinách jízdy Kuhl, sedící v prvním autě, konečně zahlédl mezerou v převislém listoví základnu. Ihned nařídil, aby vypnuli reflektory a sjeli z cesty do okolního porostu.

Jakmile se ocitli ve skrytu stromů, obrátil se ke svému řidiči. "Quehoras sao?"

Řidič mu ukázal světélkující ciferník hodinek.

Kuhl se na něj mlčky podíval a pak se ohlédl po muži, který seděl za ním.

"Vaya aqui, Antonio."

Antonio přikývl. Byl oblečený celý v černém a na klíně měl položenou samočinnou odstřelovací pušku Barrett M82A1. Tato zbraň dokázala přesně zasáhnout cíl až do vzdálenosti jedné míle a její náboje kalibru .50 dokázaly prorazit i několikacentimetrový ocelový pancíř stejně účinně jako těžký kulomet. Její obrovská razance a poloautomatický systém představovaly důležité přednosti proti jiným typům odstřelovacích zbraní; k jejím nevýhodám zase patřila velká váha, dlouhá hlaveň a síla zpětného rázu odpovídající ničivosti jejích účinků. Antoniovy cíle však budou chráněné a bude nutné je prostřelit ze značné vzdálenosti.

Přehodil si barrettku přes rameno, otevřel dvířka a vyklouzl z džípu do temnoty.

Kuhl se opřel v sedadle a vyhlížel předním sklem ven. Jeho tým se přes všechno únavné nepohodlí cesty dokázal držet původního časového plánu. Teď nezbývalo než čekat, až Antonio splní svůj úkol a až se dostanou na místo i ostatní muži a dají mu smluvené znamení. Možná dokonce zahlédne, jak se snášejí nad korunami stromů k zemi.

Seděli tu v naprostém tichu - drsní, šlachovití muži v černých polních uniformách, s obličeji pomazanými kamuflážní barvou. Všichni kromě odstřelovače, který se vydal napřed, měli francouzské pušky FAMAS, vybavené granátomety a zaměřovacím systémem pro sníženou viditelnost.

Tato verze pušky FAMAS stále ještě procházela ve francouzské armádě zkouškami a představovala poslední výkřik techniky v oboru ručních palných zbraní. Zatím nebyla zavedena do sériové výroby, ani jí neměly být vybaveny pravidelné pěchotní jednotky dříve než v roce 2003 - to znamená za dva roky.

Kuhl si vždycky zakládal na tom, že si udržuje náskok před ostatními. Utratil za to sice dost peněz, ale když člověk nechtěl riskovat selhání, stály takové výdaje rozhodně za to. A jemu samotnému platili velmi slušně, takže mu nevadilo podělit se o zisky se svými dodavateli.

Netrpělivě zvedl k očím noktovizorní brýle, umožňující vidění ve tmě, a prohlížel si vstupní bránu základny. Uvnitř strážnice spatřil dva muže. Pak přejel pohledem k nepravidelným obrysům budov ležících za plotem. Nic si teď nepřál víc, než aby se už věci daly do pohybu. Jeho tým sice zůstal v místech, kde by ho hlídky ze základny neměly postřehnout, ale během své žoldnéřské dráhy už získal dostatek zkušeností, aby věděl, že jen blázen nebo amatér by nebral v úvahu nepředvídatelné faktory. A každá míjející vteřina přináší stále větší riziko, že je tady náhodou někdo objeví, bez ohledu na to, jak dokonale si všechno naplánovali, nebo jak pečlivě a přesně budou vykonávat své úkoly.

Utajení, pomyslel si. V jeho profesi to byl naprosto základní požadavek, a přece se v posledních letech zdál téměř neuskutečnitelný až absurdní. V éře, kdy vám satelity dokáží vyfotografovat odněkud z vesmíru i bradavici na obličeji, už na zeměkouli neexistují skutečně skrytá místa a nikdo se neocitne nadlouho mimo dosah pátravých, slídících zraků družic. Člověk se může nanejvýš snažit o dočasné utajení. A kdyby se to jemu a jeho mužům nepodařilo, kdyby si jich někdo všiml příliš brzy, všechna jejich složitá opatření a snahy udržet akci v tajnosti by vyšly naprázdno.

Kuhl nehnutě pozoroval okolí a vyčkával. Skoro jako by v tom napjatém tichu cítil někde nad hlavou gigantické, zlověstné oko, shlížející pátravě dolů a snažící se ho znervóznit. Dokáže spatřit všechno, co potřebuje, prohlédne i nejtemnější stíny a nemilosrdným zrakem neustále pročesává celý svět...

Ano, Kuhl ho přímo hmatatelně cítil tam nahoře nad sebou a mohl jen doufat, že zamrká a ztratí bdělost právě v okamžiku, kdy on a jeho muži budou uskutečňovat své velmi výnosné a velmi destruktivní poslání.

"V kabině je kouř. Zvýšená hladina oxidu uhličitého. Tlak LH2 klesá. Terra nos respuet."

Annie cítí, že jí kniha už každým okamžikem sklouzne z klína dolů, a v poslední chvíli ji zachytí. Zmateně zamrká, je úplné dezorientovaná, a pak ji napadne, že zřejmě upadla do lehké dřímoty, zatímco si četla na pohovce ve svém obýváku.

Četla si přece, nebo ne?

Uchopí knihu pevněji a vzhlédne k muži, který tu stojí před ní a jehož hlas ji vyrušil ze spánku. Je to padesátník s narezlými vlasy a hustým knírem, oblečený v bílém lékařském plášti. Phil Lieberman, pomyslí si. Onkolog, který převzal péči o jejího manžela; není to právě typ lékaře, který by vás chodil navštěvovat domů. Annie netuší, co tady u ní dělá, napadne ji, že ho snad pozvalo dál některé z dětí... Ale pak si náhle uvědomí, že tohle vůbec není její obývák, že vůbec není u sebe doma a že děti také nemá nikde v dohledu.

Posadí se rovně, znovu zamrká a promne si oči.

Křesílko, ve kterém sedí, je z tvarovaného plastu. Dýchá klimatizovaný vzduch, obsahující směs antiseptik a dalších lékařských pachů. Stěnám chybí barevnost, jako v nějakém úřadě nebo v nemocnici...

Vtom jí svitne, že je opravdu v nemocnici. Přesněji řečeno v čekáme ve třetím patře, která jí začala být během posledních několika měsíců povědomá až do otupěni. Zřejmě tu musela usnout, jako by ji do vody hodil, s knížkou na klíně. Samozřejmě že je v nemocnici! Normálně by se jí zdálo zvláštní, že dočista na všechno zapomněla, ale v těchto dnech už není normální vůbec nic; vzhledem k tomu, co právě prožívá, je její krátký stav dezorientovanosti docela pochopitelný. Celé týdny se musela obejít téměř bez odpočinku, stále jen pospíchala od lůžka svého muže do výcvikového centra na nezbytné lekce a zase zpátky, byla ze všech stran vystavena silným tlakům, a ještě se snažila nezanedbávat děti. Nestalo by se jí poprvé, že by její snaha udržovat všechno v chodu vyústila jen v nelítostné zjištění, že ji na to nestačí síly.

Pohlédla na lékaře a začala si nervózně pohrávat s okraji knihy -vlastně teď viděla, že je to časopis, výtisk Newsweeku s oslíma ušima, obsahující článek o chystaných startech raketoplánů v rámci programu ISS - a tenhle časopis má teď rozevřený na klíně. Z lékařova výrazu se nedá nic vyčíst, hlas má jednotvárný, ale oči má zastřené zvláštním smutkem, který jí vysílá do celého těla tiché, mrazivé chvění zlé předtuchy.

"Jako staré rakety typu Titan," vykládá doktor. "Třístupňový systém, a šup - hned jsi ve vesmíru."

"Cože?"ptá se Anne. "Co jste to ří-?"

"Jde o Markovy poslední testy. Musíme si pohovořit o jejich výsledcích," přerušuje ji lékař tónem tak trochu nadřazeným a strohým, jaký doktoři často

používají, jako by na něj měli právo, jako by se stával od okamžiku, kdy složí Hippokratovu přísahu, jejich privilegiem. Dělají to dokonce i ti, kteří se jinak projevují docela lidsky - a Annie musí uznat, že Liebermann se k ní aspoň vždycky choval docela slušně - jako by vám museli neustále připomínat, že mají také další pacienty, jiné případy, že nesou tíhu jiných naléhavých požadavků, než aby zrovna vám dopodrobna vysvětlovali, v jakém zdravotním stavu jsou vaši blízcí.

"Laparoskopické vyšetření odhalilo metastázy v játrech a v močovém měchýři," odříkává rychle. "Jde o statisticky běžnou věc, jakmile se nemoc rozšíří ze střev do lymfatických uzlin. Se třemi lymfomy by mohl mít ještě šanci, ale pět už je příliš mnoho. Je to opravdu velká smůla."

Annie sedí velmi tiše a naslouchá, ale přitom má pocit, jako by se uvnitř celá rozpadala; jako kdyby její duše byla z křehké, sto let staré sádry. Zdrceně na lékaře pohlédne.

"To znamená, že do pěti měsíců zemře," dořekne za něj a naprostá jistota, s jakou to vysloví, ji naplňuje hrůzou a zmatkem. Cítí podivný odstup od zvuku vlastního hlasu, skoro jako by ve skutečnosti vůbec nepromluvila, ale jen poslouchala jeho záznam, nebo dokonce možná jen nějakou jeho dokonalou napodobeninu, linoucí se odněkud ze skrytého reproduktoru.

Doktor Liebermann se na ni chvíli dívá tím svým vážným, ale zároveň věcným pohledem. Pak si trochu vyhrne rukáv a podívá se na hodinky. Natočí jejich ciferník tak, aby na něj dobře viděla.

"Ano, abychom byli přesní, tak za pět měsíců a tři dny," prozrazuje, "Teď nám to běží rychle. Čas utíká, za chvíli nám už žádný nezůstane."

Jeho poznámka ji udiví a zmate, ale přesto pohlédne na hodinky.

Vyvalí udiveně oči.

Místo ciferníku vidí jen prázdný bílý kruh. Naprosto bez jakýchkoli znaků, bez číslic, ručiček nebo čehokoli jiného.

Annie má pocit, jako by ztrácela další kus své duše.

Prázdný.

Ciferník je prázdný.

"Buďte klidná, Annie, často se trochu předcházejí," vykládá dál Liebermann. "Ještě dostanete příležitost se s ním rozloučit."

Annie si najednou uvědomuje, že už nesedí v křesle, a tentokrát se ani nepokouší zachytit časopis, který se jí svezl z klína na podlahu. Koutkem oka vidí, že na jeho obálce, která zůstala zčásti stočená pod jednou z vnitřních stran, je snímek raketoplánu a věže, stravovaných bouří plamenů. Nápadně červený titulek - který také vidí jen zčásti - křičí něco o explozi Orionu při startu jednoho z letů, plánovaného zhruba uprostřed projektu ISS, který měl vynést na orbitální stanici nové součásti.

Cítí rostoucí zmatek. Jak je tohle možné? Program Orionu má začít až za dva roky, a vedle článku přece byl i rozhovor o programu ISS... nebo si aspoň myslela, že tam byl...

Najednou si Annie není jistá, zda se na to rozpomíná, právě jako si zpočátku nedokázala uvědomit, že je v nemocnici. Její paměť jako by se proměnila ve skelný, tvrdý povrch, po kterém všechno klouže.

"Váš manžel je na pokoji 377. Ale to přece víte, vždyť jste ho už navštívila," říká jí doktor Liebermann. "Možná jste sem nechodila dost často - i když po tom mi nic není. Oba jsme velmi zaměstnaní profesionálové, že ano."

Annie sleduje pohledem Liebermanna, jak se od ní odvrací a odchází chodbou pryč. Jeho tón sice zůstal neutrální, ale poslední poznámka přesto vyzněla vyčítavě a ona ji nechce nechat bez odpovědi. Mohl by si pak myslet, že jí může bohorovně sdělit výsledky vyšetření, aniž sestoupí ze svého piedestalu a vysvětlí jí, co z nich hodlá vyvodit. A pokud ji už chce kritizovat, pak by jí to sakra měl říct jasně a srozumitelně.

Chce za ním zavolat, ale než ze sebe vypraví jakýkoli zvuk, Liebermann se zastaví, ohlédne se po ní a ukáže jí palce obrácené vzhůru.

"S tuřínami a nikdy jinak!" usměje se. "Radil bych vám, abyste si pospíšila."

Pak jí krátce zasalutuje, pospíchá chodbou pryč a zmenšuje se jako nějaká filmová postava, mizící na vzdáleném obzoru.

RADIL BYCH VÁM, ABYSTE SI POSPÍŠILA.

Srdce jí prudce tluče v hrudi, zapomíná na Liebermanna a zamíří k pokoji, kde leží její umírající manžel.

Za okamžik stojí u dveří pokoje. Je udýchaná, jako by dlouho usilovně běžela, ale přesto nemá pocit, že by ji sem nohy z čekárny skutečně odnesly, nebo že by vůbec tu vzdálenost fyzicky překonala. Připadá jí, jako by v jedné chvíli upírala zrak na Liebermannova záda a v příštím okamžiku se náhle ocitla tady přede dveřmi a snažila se ovládnout, aby se nezhroutila a nerozpadla na kusy navzdory rozsudku smrti, který byl právě vynesen nad jejím mužem.

To kvůli němu se musí ovládat.

Zhluboka se nadechne, pak ještě jednou. Konečně sáhne po klice, stiskne ji a vejde dovnitř.

Světlo v pokoji je nějak divné a jakoby pochroumané. Je sice zvláštní, že si Annie všímá zrovna tohohle, ale nedá jí to. Uvědomuje si, že to světlo je v nepořádku. Ne že by tu snad panovalo šero, ale paprsky jsou jakoby rozptýlené a brání jí v tom, aby jasně rozlišovala své okolí. Ačkoli začátek manželovy postele vidí dobře, hned o kousek dál se všechno začíná rozplývat a rozmazávat. Jako skrz vrstvu gázy vidí hadičky, infuze a dráty různých přístrojů, vedoucí k posteli, pod pokrývkou rozpoznává obrysy Markových nohou, vidí také, že leží na zádech, ale jeho obličej...

Najednou se jí vybaví záběry z televizních zpráv, v nichž jsou rysy určitého člověka elektronicky rozostřeny, aby byla chráněna jeho totožnost, třeba když byla použita skrytá kamera, nebo když policisté vedou k soudu někoho podezřelého ze zločinu. Takové záběry skoro působí dojmem, jako by někdo potřel tu část obrazu, kde by měl mít příslušný člověk obličej, tlustou vrstvou vazelíny.

Právě takhle vidí Annie svého muže ode dveří nemocničního pokoje číslo 377, kde má zapět měsíců a tři dny zemřít na rakovinu. A těch pět měsíců a tři dny jako by se náhle smrštily v hrůzný a nevysvětlitelný přítomný okamžik.

"Annie?"

Markův hlas zní jen jako chraptivý šepot. Je tak slabý, že se tím cítí otřesená a chvíli se skoro bojí, že se rozpláče. Zakrývá si třesoucí se bradu dlaní.

"Annie, jsi to ty?"

Stojí tady, pokouší se nabýt sebevlády. V místnosti panuje až na slabé pípání přístrojů u Markovy postele ticho. To rozptýlené světlo působí, že si tu připadá podivně ztracená a izolovaná, jako malý člun bloudící v mlze.

Konečně si sundá ruku z úst.

"Ano," přisvědčuje. "Jsem to já, zlato. Jsem tady u tebe."

Markova pravá paže částečně vyklouzne zpod přikrývek a slabě jí pokyne. Obličej má stále rozmazaný, ale jeho gesto vidí Annie bez potíží.

Očima krátce sjede na rukáv manželova pyžama.

"Pojď sem, Annie," vybízí ji. "Těžko se mi mluví, když stojíš až tam u dveří."

Vstoupí tedy do místnosti. Ten jeho rukáv. Jako by na tom oblečení něco nebylo v pořádku, něco na jeho barvě -

"No tak, pojď, na co čekáš?" Muž natahuje ruku zpod pokrývek ještě dál a poklepává na ochranné zábradlí u své postele. "Patříš přece ke mně."

V Markově hlase je slyšet zvláštní chropot, chrapot vyjadřující zlost, která se v něm v posledních dnech vystupňovala - ale třebaže Annii často zasáhnou nabroušené hrany jeho tónu, uvědomuje si, že jeho skutečným terčem je rakovina. Zpočátku se jeho hněv vynořil na povrch jen občas, ale šířil se stejně rychle jako nemoc sama, stravoval ho a pustošil jeho osobnost. Ošklivil

si ztrátu nezávislosti, neschopnost samostatně se o sebe starat, závislost na službách jiných lidí... a nejvíc ze všeho se mu příčila představa, že ho o budoucnost obralo něco tak tupého, nijakého a slepého, jako je neovladatelný růst buněk. Annie se musela s těmito bolavými místy na jeho duši smířit a snažit se jich dotýkat co nejméně.

Brodí se tím rozptýleným světlem směrem ke svému muži. Stojan s infuzemi a celá stěna pípajících přístrojů brání přístupu k levé straně jeho postele, a tak Annie obejde jeho nohy zprava a odsune vozík s plastikovým podnosem, aby se k němu dostala blíž.

Najednou se jeho ruka natáhne přes okraj postele a sevře jí zápěstí.

"Udělej to pro nás, Annie," žádají. "Řekni teď nahlas, jak moc je ti to líto."

Annie tu stojí v šoku; jeho prsty ji tisknou a mačkají s neuvěřitelnou silou.

"Důvěřovali jsme ti," vyčítají.

Jeho prsty se jí zarývají hlouběji do jemné tkáně na spodní straně zápěstí, až ji to opravdu bolí. Annie ví, že jí tam zůstanou modřiny, ale nesnaží se mu ruku vytrhnout. Dívá se přes postel na Marka a přeje si, aby viděla jeho obličej zřetelněji. Nerozumí smyslu jeho slov. Nepřátelství v nich obsažen 'je intenzivnější a ostřejší než kdykoli v minulosti, ale ona pořád nechápe důvod.

"Marku, prosím, řekni mi, jak to myslíš..."

"Děvče moje," přerušuje ji. "Jsi pořád samý spěch, pobíháš z jednoho místa na druhé a ani se po nás neohlídneš."

Škubne sebou, protože jeho stisk je stále drtivější.

MY. PO NÁS.

Koho asi myslí? Sebe a děti?

Annie to opravdu nedokáže uhodnout.

Ale ne, to přece není pravda. V hloubi duše to ví.

Jednoduchá pravda, které nelze uniknout, je taková, že se s ním bojí dohadovat a přít.

Svírá jí stále silněji.

Annie touží konečně spatřit jeho tvář.

"To tys přece měla za všechno nést odpovědnost. Měla ses o nás starat," vyčítají.

Annie se mu stále nepokouší vytrhnout, takovou myšlenku odmítá celou duší. Místo toho se naopak posunuje ještě blíž k němu, až je přitisknutá k vyvýšenému okraji postele, a myslí na to, že kdyby jen dokázala rozeznat rysy jeho obličeje, kdyby si tak vzájemně viděli do očí, přestal by s těmi nesmyslnými řečmi o tom, že ho zradila -

Znovu pohlédne na jeho rukáv a proud jejích myšlenek se prudce přeruší. Ta barva, samozřejmě, ta barva, jak se jí mohlo stát, že ji okamžitě nepoznala? Důvod nezná, ale až teď si uvědomuje, že to, co má ležící muž na sobě, není žádné pyžamo, ale mrkvově oranžový odstín a silná, prošívaná vícevrstevná tkanina, nezaměnitelně signalizující mezi vším možným i nemožným kombinézu astronautů NASA pro vzlet a přistání. Ve stejném okamžiku, kdy ji tohle napadne, se tiché pípání přístrojů, snímajících základní životní funkce jejího muže, změní v ostrý poplašný jekot, zvuk rvoucí uši, který Annie dobře zná z úplně jiného místa, z nějaké jiné trýznivé vzpomínky.

Při tam zvuku se prudce nadechne zděšením.

Muž bez tváře, ležící na posteli, na ni řve z plných plic: "Tlak LH2 klesá! Podívej se sama! Zkontroluj si to!"

Annie reflexivně střelí pohledem vpravo za postel a poznává tam řídící pult raketoplánu, v místě, kde ještě před okamžikem viděla nemocniční přístroje. Kupodivu ji to příliš nepřekvapí. Spěšně přelétne pohledem různé ovládací panely, vlevo od velitelského pultu zachytí svítící hlavní alarm a indikátory kouře v kabině, a pak krátce pohlédne na obrazovku ukazující stav

hlavního motoru.

Ani to, co tady spatří, pro ni neznamená žádné překvapení.

"Zůstaň klidná, Annie, teď nám čas běží rychle! Radši sáhni po katapultovací páce, nebo se už nikdo z nás nevrátí domů!" Hlas muže na posteli přechází téměř ve vytí; pak jí zkroutí ruku s takovou zuřivostí, že Annie ztratí rovnováhu a upadne dopředu na zábradlí. Přeletí je, zasténá a napřáhne volnou ruku dopředu, aby se zachytila v pádu. Dlaní se opře o matraci vedle ležícího muže a zabrání tak tomu, aby mu upadla přímo na hruď.

"Svět nás vyvrhuje, tak kde je ten zatracený padák?"

Drží ji stále za pravou paži, řve na ni a ona se vzpírá na levé ruce těsně nad ním. Přestože mají obličeje jen pár centimetrů od sebe, jeho rysy jsou stále příliš rozmazané, než aby je dokázala rozeznat.

Pak se jí na prchavý okamžik vrací pocit zvláštního odstupu, který zakusila už v čekárně, jenomže teď jako by byla rozštěpená na dvě osoby: jedna pozoruje celý výjev shora, zatímco druhá zápasí s mužem na posteli. Zároveň s tímto pocitem rozdvojení se dostavuje i jistota, že i kdyby viděla tomu muži do obličeje, nejednalo by se o jejího manžela. Ne, nejde o Marka, ale o někoho jiného, koho měla ráda naprosto jiným způsobem, milovala ho a také ho ztratila. Annie nechápe, jak si tím může být tak jistá, ale ví to, určitě to ví, a to vědomí jí nahání strach, jako by se vznášela na hřebenu stoupající vlny hysterie.

"Kde je ten zatracený padák?" křičí znovu muž a silně jí trhne zápěstím, až ji stáhne dolů na sebe. Annie se teprve teď začne pokoušet se od něj odtrhnout a přitom si všimne prstů, které ji svírají jako v kleštích... a poprvé vidí, že jsou strašlivě popálené, nehty z nich slezly, horní vrstva pokožky se odlupuje z kloubů a obnažuje syrové maso, jahodově červenou tkáň vespod.

Annie chce vykřiknout, říká si, že musí začít křičet, a myslí si... aniž stále tuší proč... že by to snad nějak mohlo ukončit tohle její utrpení. Výkřik jí však nechce vyjít z hrdla, jako by tam zůstal uvězněný, a tak se Annie zmůže jen na tichý úzkostný sten, který odumře ještě v hlasivkách -

Annie sebou trhla a vzbudila se. Srdce jí prudce bušilo a v ústech jí doznívalo zasténání. Byla zbrocená studeným potem a tričko se jí lepilo k tělu.

Rozhlédla se kolem sebe, několikrát se zhlubka nadechla a zavrtěla hlavou, jako by z ní chtěla vytřást poslední ulpívající zbytky zlého snu.

Uvědomila si, že je doma. V Houstonu, ve svém obýváku, na své pohovce. Z televize v dětském pokoji slyšela zvuky Teletubbies, které sem pronikaly s neuvěřitelnou vervou a hlasitostí. Na koberci u nohou měla noviny, stále ještě obrácené nahoru článkem, který právě četla, když upadla do vyčerpaného spánku. Jeho titulek zněl: TRAGÉDIE A JEJÍ NÁSLEDKY. Nad sloupky textu byla fotografie Orionu v posledních katastrofických okamžicích.

Annie sklonila hlavu a přikryla si pálící oči dlaněmi.

Přiletěla sem z Floridy teprve dnes v časných ranních hodinách; do té doby absolvovala jednu schůzi za druhou a na všech se jejich účastníci - vedoucí pracovníci NASA, vládní úředníci a představitelé různých dodavatelů vybavení pro raketoplány a ISS - měli pokoušet o základní utřídění faktů, orientaci v tom, co o nehodě věděli a co by mohlo vést k odhalení příčin katastrofy, a vytvořit předběžný plán dalšího postupu ve vyšetřování příčin neštěstí. Místo toho však strávili většinu času tím, že na sebe vzájemně šokovaně hleděli a zaraženě mlčeli.

Annie si pomyslela, že možná byla chyba čekat něco konstruktivnějšího tak brzy po explozi. Na konci poslední porady ani ona sama necítila nic jiného než olověnou zátěž bezmoci a marnosti, a tak se jí ulevilo, když se dozvěděla, že se může vrátit domů.

Domov, sladký, milý domov. Těšila se, že tady bude moci pustit z hlavy všechno, co se stalo, potěšit se nějakou lehkou četbou a trochu si zdřímnout,

než začne připravovat večeři.

Rukou si ještě přikrývala oči a rty se jí zvlnily nepatrným ironickým úsměvem.

Za okamžik jí mezi prsty začaly proudit slzy.

S barrettou opřenou o rameno a s tváří přitisknutou k její pažbě nalezl Antonio v zaměřovacím kříži silného dalekohledu svůj terč.

Jakmile opustil Kuhlův vůz, rychle doběhl ke stromu, který mu poskytoval vhodný úkryt pro přímou palbu na stanoviště stráží. Teď vězel v podřepu ve vidlici jeho kmene, s nohama pevně zaklesnutýma o dvě silné větve. Třináctikilogramová puška za normálních okolností vyžadovala podepření dvounohým stojanem, ale tady v koruně stromu si mohl její hlaveň opřít o zvednutá kolena.

Nadechl se a zase vydechl, aby se lépe soustředil. Několikrát naprázdno stiskl spoušť, aby si vyhledal nejpohodlnější pozici, a ještě poněkud poopravil zaměření. Chystal se ke střelbě na téměř kilometrovou vzdálenost a nemohl si dovolit ani nejmenší vychýlení z rovnováhy.

Uvnitř strážnice viděl dva muže. Jeden stál u překapávače na kávu a naléval si nápoj ze skleněné konvice do hrnečku. Druhý seděl nad nějakými papíry u malého kovového stolku. Ten měl přijít o život jako druhý. Stojící muž totiž mohl rychleji zareagovat a případně uniknout, a proto ho Antonio musel zlikvidovat nejdříve.

Znovu se nadechl a zadržel dech. První strážný si nalil kávu a vrátil konvici na zahřívací podložku. Zvedl hrnek k ústům, ale napít se už nestihne. V téhle chvíli jako by už byl mrtvý. Strážnice sice měla neprůstřelné sklo, ale supertvrdé náboje z karbidu wolframu, připravené v Antoniově pušce, jím snadno proniknou a zpečetí pak osud mužů za oknem.

"Mi mano, su vida," zašeptal Antonio a vydechl. Připadal si velmi blízko k Bohu, jako vždycky bezprostředně předtím, než někoho zabil.

Plynulým pohybem, s ukazováčkem dokonale synchronizovaným s okem, zmáčkl spoušť.

Puška sebou škubla a kulka rozčísla vzduch. Okno se otřáslo a strážce se trochu pootočil na místě. Pak se svezl k zemi a hrnek s kávou mu vylétl z ruky.

Antonio se nadechl a zamířil znovu.

Druhý strážný stále seděl za stolem. Sotva se stačil ohlédnout po svém zhrouceném kolegovi, když se ozvalo hvízdnutí druhé kulky. Zasáhla ho do levého spánku, pronikla mu lebkou a mocným nárazem ho vymrštila ze židle.

Odstřelovač zůstal z opatrnosti ještě chvilku na místě, protože se chtěl přesvědčit, zda uvnitř strážnice nezahlédne nějaký pohyb. V bledém žlutém světle, které se linulo ven prostřeleným oknem, se ale nic nehýbalo. S pocitem uspokojení, že se mu zdařily dva tak čisté zásahy, si přehodil zbraň přes rameno a chystal se slézt ze stromu dolů, když ho zarazil chvějivý, třepotavý zvuk, který zalechl přímo nad hlavou.

Vyhlédl listovím k obloze a zjistil, že svůj úkol splnil přesně v pravý čas.

Tým parašutistů právě dorazil na místo určení a snášel se dolů z tmavého nebe.

4.

MATO GROSSO DO SUL
JIŽNÍ BRAZÍLIE
17. DUBNA 2001

Manuel se rozhodl přistát asi sto metrů od obvodového plotu základny. Jak se snášel dolů, spustil na dlouhém laně pytel s vybavením. Uvědomoval si

přítomnost ostatních členů svého týmu, klesajících kolem něj prudce k zemi.

Teď zatáhl za levý kolík řídící šňůry, aby se stočil proti lehkému západním větru a získal trochu výšku. Počkal, dokud dole pod ním s bouchnutím nepřistál pytel, a rychle uvolnil bezpečnostní sponu, aby ho od sebe odpoutal. Potom klidně, s rozvahou přitáhl obé šňůry dolů k pasu, aby padák zbavil vzduchu. Tkanina padáku se hladce svezla k zemi.

Pružně přistál na špičky nohou.

Přitiskl bradu k hrudi, aby ovládl pohybovou energii pádu, zbavil se padáku a okamžitě se dal do klusu; ostatní parašutisté se mezitím s šustěním snesli kolem něho. Většina se také udržela na nohou, jen jeden nebo dva měli trochu tvrdší přistání a svalili se na záda nebo na bok v plynulém, dobře nacvičeném výsadkářském kotoulu.

Jakmile se uvolnili z postrojů, pospíchali ke svým pytlům a brali si z nich různé potřeby - granáty, balíčky plastické trhaviny a zdokonalené pušky FAMAS, stejné jako ty, které použije pozemní tým. Vyměnili si parašutistické přilby a brýle za bojové přilby s noktovizory. Propojili elektronické hledáčky svých pušek s displeji na přilbách, zavěsili si na krk dalekohledy a pak se na pokyn svého vůdce dali tiše jako duchové do pohybu a rozdělili se do tří čtyřčlenných skupin.

Pokud dostali správné informace, mělo by trvat pouze několik vteřin, nejvýš minut, než hlídky na základně jejich přítomnost odhalí.

Stejně jako jiné věci, které jsou pro jejich zaměstnavatele životně důležité, bude i tato informace během dnešní noci důkladně prověřena.

Zaměstnanci brazilské továrny UpLinku jim většinou říkali "ježci".

Rollie Thibodeau, který vedl noční směnu bezpečnostní služby, se však o nich raději vyjadřoval jako o "skrčcích" a často si bručel něco v tom smyslu, že jejich reakce na určité situace trochu příliš připomínají lidské chování, než aby se s nimi člověk cítil dobře. Rollie byl však zapřísáhlým odpůrcem jakýchkoli technických vymožeností, a protože pocházel z rodu louisianských francouzských přistěhovalců, cítil dědičné nutkání mít vždycky ke všemu po ruce pohotové poznámky a zásadně vždy a každému oponovat.

Pokud měl ale zrovna dobrou náladu, uznával jejich hodnotu upřesněním, že jsou to "chytří skrčci".

Mobilní bezpečnostní roboti ve skutečnosti žádnou zvláštní chytrostí neoplývali. Jejich inteligence se dala srovnat spíš s brouky nebo jiným hmyzem než se skutečnými ježky, kteří si hmyz dají tak leda k večeři. Při provádění základních fyzických úkonů sice mohli zastupovat lidi, ale asimovsky ladění odborníci na robotiku by pokládali za nepřiměřené nebo přinejmenším velmi nepřesné vůbec je definovat jako roboty, protože nebyli schopni samostatného rozhodování ani činnosti. Šlo vlastně o jakési otroky počítačů, které je dálkově řídily; navíc je sledovali a řídili také lidé z ochranky základny.

Odborníci na robotiku jak známo tvrdí, že skuteční roboti by měli mít schopnost nezávisle se rozhodovat a podle svých rozhodnutí jednat bez jakékoli pomoci svých stvořitelů. Do vyvinutí takových robotů však ještě chybí možná dvacet nebo třicet let. Strážci základny, které laici mylně označovali za roboty, byly tedy jako jiná podobná zařízení ve skutečnosti jen stroje podobné robotům.

Bez ohledu na všechny definice představovali ježci všestranná, přizpůsobivá a vysoce technicky vyspělá zařízení, která účinně pomáhala člověku a osvědčovala se při hlídání rozlehlého továrního komplexu o rozloze dvou tisíc hektarů v Mato Grosso do Sul. Prostřednictvím složitě a svízelně dojednané dohody s brazilskou vládou a půltuctem dalších zemí, které se účastnily programu nové orbitální stanice, dokázal UpLink International získat v rámci továrny nejen naprostou administrativní i organizační samostatnost, ale zároveň plně převzal i odpovědnost za její ochranu - brazilské vyjednavače se totiž podařilo přesvědčit, že jde ze strany UpLinku o velmi drahou

záležitost a tím pádem téměř o oběť, ale ve skutečnosti to Rogera Gordiana i šéfa jeho bezpečnosti Peta Nimece nesmírně potěšilo. Pokud se vůbec o něčem poučili ze svých zkušeností a praxe v bývalých komunistických zemích a v politicky nestabilních státech, pak to byl fakt, že nikdo jiný nedokáže zajistit jejich bezpečnost lépe než oni sami. Ježci tento dohled nepochybně usnadňovali. Thibodeau se o nich někdy vyjadřoval jako o "robotu R2D2 z Hvězdných válek, který je na anabolikách" a svým způsobem to bylo trefné vyjádření. Otočné barevné videokamery měli skryty v kulatých věžičkách, umístěných nahoře na vertikálních podstavcích připomínajících krky, což jim dodávalo neurčité antropomorfní vzhled. Ten pokládalo mnoho zdejších pracovnic za roztomilý - a stejně tak i část mužských zaměstnanců, třebaže to nepřiznávali tak otevřeně. Těla ježků byla přimontovaná na pojízdných podvozcích, které jim dodávaly schopnost rychlého a tichého manévrování v jakémkoli prostředí, od úzkých chodeb a schodišť až k členitému venkovnímu terénu s obtížně zdolatelnými překážkami. Ježci se jako produkty vládního výzkumu UpLinku mohli pochlubit širokým spektrem hardwarových i softwarových systémů, které společnost UpLink sama vyvinula. Jejich zařízení pro detekci nebezpečí nebo nepřátelského vpádu zahrnovalo široké spektrum senzorů pro plyny, kouř, teplotní rozdíly, dále optické senzory pro plameny, krátkovlnný radar, larsonar, a konečně receptory pro infračervené světlo, seismické otřesy a zesílené zbytkové světlo. Jejich zatažitelná ramena s drapáky a mechanickýma rukama byla silná natolik, aby zdvihla dvanáctikilogramové předměty, a dost přesná, aby dokázala zvednout ze země i nejmenší minci.

Ježci se také neomezovali na to, aby v případě, že zjistí něco nepatřičného, prostě jen spustili poplach. Fungovali spíše jako průzkumníci nebo vojáci v první linii, připravení na povel zneškodnit nejrůznější nebezpečí od požáru až po vpád nepřátel na hlídané území. Ve svých tělesných schránkách měli připravena vysokotlaká vodní děla, polymerová superlepidla a superlubrikanty, takřka úplně odstraňující tření; dále střelné zbraně s ochromujícími aerosolovými patronami; laserový oslňovač, celou škálu vizuálních efektů sloužících k matení nepřátel, a další plody ambiciózního programu neletálních zbraní UpLinku.

Brazilská základna byla vybavena celkem šesti ježky. Čtyři z nich hlídkovali podél hranic zhruba čtvercového území továrny a další dva hlídaly budovy ve středu areálu. Každý z první čtveřice ježků dohlížel na svůj úsek plotu a sousedící pás pozemku o šířce sta metrů. Všechny tyto mechanické hlídky měly přezdívku, jejíž první písmeno odpovídalo v angličtině prvnímu písmenu směru, který měly na starosti: Ned objížděl po severním obvodu, Sammy po jižním okraji, Ed po východní hranici a Wally po západní. Dvě vnitřní hlídky se jmenovaly Felix a Oscar; Felix hlídal tovární komplex a Oscar kancelářské budovy. V průměru vždy každý ježek hlídkoval nepřetržitě po dobu osmi až deseti hodin, a pak bylo třeba dobít jeho baterie v jedné ze servisních stanic podél jeho trasy. Pokud měl zvýšenou zátěž a zastával více úkolů, bylo potřeba dělat přestávky častěji.

A tak hlídkoví roboti objížděli své trasy, pracovali hladce a neúnavné a reagovali na každý nezvyklý pohyb, výkyv teploty a vůbec všechno, co se zdálo být nové a netypické, a pořizovali a přenášeli o svých pozorováních netřetržitý proud údajů do monitorovacích stanic s lidskou obsluhou. Upozorňovali na každou známku nebezpečí nebo nepovoleného průniku na území základny.

S invazí ze vzduchu ovšem nemohli počítat.

Ježek byl právě v půli své třetí cesty podél západní části oplocení továrního komplexu, když jeho infračervené senzory zaznamenaly asi padesát metrů před sebou vlnění v rozmezí dvanácti až čtrnácti mikronů - což přesně odpovídalo lidské bytosti.

Robot se zastavil a snažil se zaměřit zdroj záření, ale ten se rychle stáhl z dosahu jeho čidel.

Ježkovy počítače provedly odhad dalšího pohybu objektu a projektovaly jeho pravděpodobnou ústupovou dráhu. Robot se pustil za ním a lehce klouzal na svém univerzálním podvozku po kamenité půdě.

Náhle se objevil další zdroj lidského infračerveného záření, tentokrát vzadu za ježkem.

Pak třetí vpravo a čtvrtý vlevo.

Robot se znovu zastavil, dočista zmatený. Čidlům skrytým v jeho věžičce stačil pouhý okamžik k pročesání úplného kruhu do vzdálenosti padesáti metrů. Ježkův infračervený zářič zároveň vysílal paprsky, díky kterým mohlo videozařízení pro noční snímání zachytit obrazy okolí i v naprosté tmě.

Čtyři anomální zdroje záření se znovu vrhly směrem dovnitř a pak ven, mimo robotův dosah, a zdálo se, že ježka obklíčily. Všechny se od něj držely přibližně stejně daleko.

Ježkovy logické systémy porovnávaly zjištěné údaje a konečně klasifikovaly neznámé objekty jako lidi, znamenající potenciální nebezpečí. Ježkovy programy však záměrně neobsahovaly žádné možnosti, jak se s vetřelci samostatně vypořádat.

Místo toho jen předal zpracované údaje monitorovacímu stanovišti prostřednictvím kódovaného radiového kanálu a ponechal na svých šéfech z masa a krve, aby rozhodli, co má dělat dál.

"Co je to s Wallym?" znepokojil se Jezoirski. "Vidíš, jak tam čenichá pořád na jednom místě?"

"Vidím," odpověděl Delure zaujatě. "A ani trochu se mi to nelíbí."

Vedle nich seděl Cody, služebně nejstarší muž v místnosti, zamyšleně se skláněl nad svými obrazovkami a mlčel.

Všichni strážci seděli v monitorovací stanici v útrobách brazilského komplexu na výrobu součástí ISS a sledovali komplikovanou soustavu nejrůznějších stupnic, kontrolek a displejů, instalovaných tady, v samém srdci bezpečnostní sítě základny. Všichni tři měli na sobě indigové uniformy a nově zavedené ramenní nášivky - nesly znak meče obklopeného stylizovanými liniemi satelitních vlnových pásem - symbol globální výzvědné a úderné jednotky UpLinku, které se přezdívalo Meč. Tento název se inspiroval gordickým uzlem, který podle pověsti rozťal Alexandr Veliký rychlým a rozhodným úderem, a obdobně věcným a rozhodným přístupem Rogera Gordiana ke zvládání různých kritických situací.

Jezoirski se posunul na židli dopředu, takže rysy jeho obličeje lemovalo bledě zelené záření obrazovky, a upíral zrak na měřič infračerveného vlnění přímo pod ní.

"Sakra práce," zaklel. "Koukejte na to tepelné záření. Tam venku někdo určí -"

Odmlčel se v půli slova, protože v té chvíli se na panelu rozsvítil varovný signál. Pohlédl na Delura, který si podezřelý jev spěšně zaznamenával, a ukázal na obrazovku.

Přes monitor se míhaly zelené siluety na zeleném pozadí - byla to skupina lidských postav, které obklíčily bezpečnostního robota a střídavě se k němu přibližovaly a zase odstupovaly.

Codymu připomněly smečku policejních psů dráždících kořist. Ale proč by si ti mizerové takhle s ježkem zahrávali? Hlavní fukce robotů spočívala v tom, že okamžitě postřehnou nebezpečí a upozorní na ně. Smyslem jejich činnosti je získat čas, dokud jim nepřispěchají na pomoc lidé, a odradit nebo zdržet vetřelce. Nebyli však určeni pro boj zblízka a neměli sami vyhledávat šarvátky, pokud už někdo cizí na pozemek pronikl. V tomto stadiu by protivníci snadno mohli roboty prostě obejít, a kdyby je chtěli zneškodnit nebo zničit, dokázali by to bez velkých potíží.

Nakrčil čelo napětím, jak se snažil přijít na to, co má tohle všechno znamenat, a přejel pohledem radarové obrazy, které měl před sebou. Na této

obrazovce se ježek a lidé kolem něj objevili jako barevné skvrny, rýsující se proti pozadí mřížkovanému souřadnicemi.

"Tohle mi vůbec nedává smysl," prohlásil Jezoirski. "Nemáme žádný signál, že by někdo překročil hranici pozemku -"

"To můžeme zkoumat později," promluvil Cody, který už sahal po telefonu. "Vydej ježkům pokyn k použití všech ochromujících prostředků. Já o tom teď uvědomím Thibodeaua."

Na Jezoirského radiový příkaz zaútočil Wally na vetřelce světelnou a zvukovou palbou.

Pro první optický úder použil záblesk z laserového neodymového oslňovače YAG. Čtyřem mužům obklopujícím robota to připadalo, skoro jako by přímo u země vybuchla malá nova a naplnila na okamžik noc oslepujícím jasem, hrajícím diamantovými odlesky.

Rychle se stáhli o několik metrů nazpátek - ovšem na něco podobného byli předem připraveni. Věděli, že laserový impuls může člověku dočasně poškodit vidění nebo spálit sítnici, oslnit ho nebo oslepit, podle intenzity a délky působení. Také věděli, že zbraně používané robotickými obránci Meče jsou kalibrovány tak, aby nezpůsobily trvalé poškození. A na svých brýlích měli tmavé filtry, které je chránily před příliš jasným světlem, protože správně odhadli, že to postačí, aby se účinky laseru daly snést.

Útok ježka na jejich smysly se však vystupňoval. Jakmile laserový záblesk odezněl, už začala blikat v přesně naprogramované sekvenci a rytmu skupina Wallyho červených a modrých halogenových světel, jejichž frekvence odpovídala vlnění lidského mozku. Přesně ve stejném okamžiku začal robotův akustický generátor vydávat zvukové vlny o síle stovky decibelů, a to rychlostí přesně deseti cyklů za vteřinu. Tuhle rezonanci útočníci cítili jako vibrace v celém těle; bylo to velmi nepříjemné, rezavé vrčení, které zůstávalo těsně pod prahem slyšitelnosti, pronikalo organismem a bobtnalo jim v žaludcích a střevech, takže je zachvátila silná nevolnost.

Všechny tyto energetické zbraně pracovaly na stejném principu: zaměřovaly se na určité oblasti lidského těla a užívaly takových vlnových délek, které působily specifickou hyperstimulaci daných orgánů. Světelné záblesky útočily na zraková čidla zadního mozku a rozpoutávaly bouři elektrické aktivity blížící se epileptickému záchvatu. Akustický generátor měl několik cílů - vnitřní ucho, kde působil abnormální vibrace tekutiny v labyrintu, takže rozkolísal pocit rovnováhy a vyvolával závrať, a orgány břišní dutiny, kde podobné vibrace vedly k bolestivým křečím a nevolnosti.

Kombinovaný účinek všech těchto zásahů postihl vetřelce naráz a dokonale vykolejil jejich smyslové i pohybové funkce, zmátl je a způsobil jim prudkou nevolnost, a navíc u nich vyprovokoval halucinace a fyzicky jim znemožnil vnímání okolí. Celí se roztřásli, začali se dusit, zalykali se a dávili, klopýtali ve zmatených, bezcílných kruzích. Jeden z nich upadl na záda, jeho močový měchýř vypudil svůj obsah a končetinami mu probíhaly groteskní křeče. Další klesl na kolena, tiskl si ruce na břicho a zvracel.

Manuel také částečně podlehl; uvědomoval si, že mu zbývá už jen pár vteřin, kdy bude vůbec schopen jakkoli reagovat. Silou vůle se přinutil zůstat na nohou, obrátil se tam, kde byl podle jeho odhadu ježek, zavřel oči, aby na něj nepůsobily světelné záblesky, zvedl pušku FAMAS a vypálil z granátometného nástavce náboj s vysokou brizancí ráže 20 mm. Použil tuto výjimečně rafinovanou zbraň hrubě a nepřesně, ale dosáhl kýženého výsledku. Granát zasáhl podvozek ježka, vzdáleného jen několik metrů od místa, kde stál Manuel, a vybuchl v oslepující explozi.

Manuel padl k zemi, aby se chránil před tlakovou vlnou výbuchu, počkal vteřinu nebo dvě, pak se zvedl na nohy a oprášil se. Rychle se kolem sebe rozhlédl a zjistil, že jeden člen jeho týmu doplatil na výbuch životem a tělo i oděv má rozervané střepinami granátu. Sám utrpěl otevřené zranění pod

loktem. Robot se ale změnil v pouhý vrak. Naklonil se na doutnajících zbytcích podvozku na bok a ze zdeformovaného těla mu stoupal kouř a šlehaly plameny. Manuel ucítil pach jeho spálených elektrických obvodů.

Vrak. Robot se proměnil v pouhý vrak.

Pozoroval zbývající spolubojovníky, jak se snaží znovu získat rovnováhu, povolil jim pár okamžiků na vzpamatování, ale pak je spěšně shromáždil kolem sebe. Na to, aby se zabývali neštěstím svého kamaráda, jim teď nezbýval čas.

"Estro aba!" zasyčel. "Pojďte, čeká nás práce."

Rollie Thibodeau sice nesmírně miloval své zaměstnání u UpLinku, uvědomoval si, jak je skutečně důležité, ale přece jen práci v noční směně z duše nesnášel. Vychylovala jeho vnitřní biologické hodiny, obracela zaběhané zvyky vzhůru nohama a ochromovala celý jeho životní styl více způsoby, než by sám dokázal vyjmenovat.

Tak například sex, nebo lépe řečeno jeho úplná absence. Kde by našel ženu, která by dokázala synchronizovat svoji milostnou náladu s jeho časovým rozvrhem, chodila by spát s východem slunce a budila by se po setmění jako nějaký upír? Nebo spánek. Žil v Brazílii, zemi dobronzova opálených těl afio dental. Jak by si ale mohl vůbec odpočinout, když se mu tropické slunce dralo okenicemi do ložnice, rozechvívalo ho svým teplem a připomínalo mu dlouhou, nádherně romantickou minulost, kdy mohl trávit dlouhá odpoledne tancem? A jako třetí příklad si vezměme tak důležitou záležitost jako jídlo. Copak od něj někdo může čekat přívětivé rozpoložení, když se živí zdejší nepopsatelně mizernou stravou? Už tak bylo dost hrozné ocitnout se v izolaci stovky kilometrů od nejbližšího města a muset se trvale živit nudnou potravou bez barvy a chuti, kterou je krmili v kantýně. Když tahle bezbarvá a nijaká jídla byla ještě teplá z kuchyně, připadala mu sama o sobě příšerná, ale pojídat je poté, co byla půl dne uložena v lednici a pak znovu ohřátá v mikrovlnce, to byla přímo urážka. A co teprve čas, kdy byl člověk nucen tuhle stravu pojídat přímo při práci během noční směny! Calous ve, ty hodiny určené na stravování už byly přímo nehorázné!

Thibodeau seděl ve své malé, ale úhledně uspořádané kanceláři v suterénu budovy vedení základny ISS a upíral pohled plný zuřivého opovržení do talíře s rozměklým hovězím a vodnatou bramborovou kaší, který před ním ležel na pracovním stole. Bylo krátce po druhé hodině ráno a před chvílí mu sem jídlo přivezl nový mladík jménem McFarlane, pracující v noční směně. Sám si taky vzal porci a zdál se být přímo nedočkavý, aby už mohl odejít na své stanoviště a pustit se do ní... Tím Thibodeaua tak podráždil, že když mladíka propouštěl, ani nedokázal předstírat vděk. A tak se teď cítil ještě hůř kvůli tomu, jak nezdvořile potrestal nevinného posla za špatnou zprávu, kterou mu přinesl.

Pomyslel si, že to napraví později. Vysvětlí mu, že i nejnadšenějšímu člověku na světě nahlodá jeho přívětivou letoru, když po celé dva roky pojídá oběd v sedm večer a odpudivou napodobeninu večeře někdy mezi půlnocí a třetí ráno. Jedině snídaně mu poskytovala jisté uspokojení, a to jen proto, že kuchaři nastupovali na směnu kolem šesté hodiny ranní a poskytli mu tak příležitost objednat si čerstvá smažená vejce nebo topinky ještě před koncem noční směny. Tak si mohl sníst aspoň jedno poměrně slušné jídlo v relativně přiměřenou hodinu.

"Panebože, děkuju ti za ten hnusnej blívajz vezdejší," zahuhlal Thibodeau se svým silným francouzským přízvukem.

S teskným, zachmuřeným výrazem se právě chystal sáhnout po noži a vidličce, když se mu přímo u lokte ozvalo pronikavé zvonění telefonu. Pohlédl na přístroj, uviděl blikat signál "červené linky" a rychle zvedl sluchátko.

Červená linka zatím nebyla během celého jeho působení na základné nikdy použita, když tedy nepočítal cvičení.

"Ano?" ozval se.

Na druhém konci se ohlásil Cody z monitorovací stanice.

"Pane, někdo vnikl na naše území -"

"Kde?" Thibodeau se napřímil na židli a okamžitě pustil z hlavy svá gurmánská muka.

"V západním kvadrantu," informoval ho Cody napjatě. "Wally odhalil několik vetřelců. Nerozumím jedné věci, totiž že oplocení nebylo vůbec poškozeno. Hranice pozemku zůstala nenarušena."

"Poslali jste na ně skrčka?"

"Ano. Použili jsme jeho světelné a akustické prostředky, ale...," váhavě se odmlčel. "Pane, Wally byl vyřazen z provozu. Nevypadá to dobře."

Thibodeau se prudce nadechl. Tisíckrát už jim tvrdil, že ježkům se nedá důvěřovat. Hrozné na celé té záležitosti ale bylo, že si nikdy nepřál, aby se slova jeho varování potvrdila.

"Máte zprávy od Hendersona a Traverse u brány?"

"Snažili jsme se s nimi spojit vysílačkou, ale neozývají se -"

"Kristepane," vyhrkl Thibodeau. "Okamžitě pošlete ven všechny volné muže. Také chci celkovou zprávu o situaci kolem výrobních budov a skladišť. Zajistěte je proti útoku, slyšíte?"

"Ano, pane."

Thibodeau se na chvíli zamyslel. Sluchátko přitom pořád svíral v ruce. Toužil už být v monitorovací místnosti a přesvědčit se na vlastní oči, co se děje. Nejdřív si ale chtěl ověřit, že ovládá všechna stanoviště.

"Raději bychom si měli připravit i vzdušnou podporu," pronesl po chvilce. "Laissez les bons temps rouler."

"Co jste říkal, pane?"

Thibodeau vstal. "Povězte pilotům vrtulníků, ať se připoutají a připraví. Končím."

Manuel se krčil za branou, v paži mu pulzovala bolest a rukáv kombinézy měl v místě, kde utrpěl zranění, teplý a vlhký. Rychlé pohyby mu krvácení jen zhoršily, ale zničení hlídkového robota zcela jistě přitáhne bezpečnostní personál do blízkosti místa výbuchu a jakékoli zdržení by zvýšilo riziko, že budou zadrženi. Zraněním se bude zabývat až později.

Silou vůle se snažil ignorovat bolest. Vytáhl z pytle s výzbrojí trojúhelníkovou destičku výbušniny, sloupl z ní vnější folii a pečlivé ji přitiskl na spodek brány. Pak vytáhl dvanáctipalcový kus zápalné šňůry Primadet, jejíž jeden konec byl připojen k hliníkové rozbušce a druhý k baterií napájenému časovému spínači zhruba velikosti a tvaru propisovačky. Vsunul rozbušku do trhaviny a nařídil jednoduchý mechanismus spínače na pět minut. Jakmile vytáhne zavírací špendlík, dá se ručička na číselníku spínače do pohybu a po určeném čase způsobí detonaci - to ale zatím nemohl udělat, dokud nebudou ostatní členové jeho týmu hotovi s propojováním všech výbušných náloží, které už umístili na podpěry podél plotu. Tenká oranžová zápalná šňůra bude hořet rychlostí tři tisíce metrů za minutu, takže se propojené nálože odpálí prakticky ve stejném okamžiku. Než k tomu ovšem dojde, bude se muset sám uklidit do bezpečné vzdálenosti.

Vyčkával tedy; několik metrů po jeho levici svítilo rozbité okno strážnice. Ze svého místa měl výhled jen na jedinou vnitřní stěnu, a ta byla zacákaná krví. Nad místem, kde se svezl k zemi jeden ze strážných, se o stěnu opírala natažená ochablá ruka.

Manuel přejel pohledem od strážnice podél oplocení tam, kde plnili své úkoly ostatní muži. Jejich tmavé postavy na ještě tmavším pozadí rozeznával jen matně. Odpálit nálož a udělat tak v plotu díru nebyl jeho nápad. Strážní, kteří tu právě sloužili, jistě znali elektronický kód pro otevření brány a on navrhoval, aby je nejprve zajali a přinutili je pomocí pistole bránu odemknout. Kuhl ale všechno naplánoval s přesností na minuty a požadoval, aby byli strážci zabiti těsně před příchodem parašutistů na místo. Argumentoval tím, že když se podaří zničit robota i stráže západního sektoru, po nějakou dobu tento úsek nebude nikdo hlídat, než se na místo dostanou bezpečnostní

hlídky z hlavní budovy. To poskytne Manuelovi a jeho skupině šanci umístit nálož, zatímco týmy Oranžových a Žlutých uskuteční svoji část operace.

Manuel se s ním nepřel. Kuhlovou úlohou bylo o všem rozhodovat a Manuelovou úlohou uskutečnit jeho pokyny.

Teď Manuel spatřil jednoho z parašutistů, jak utíká k bráně a odvíjí za sebou šňůru. Pomyslel si, že už je načase. Jeho zranění bylo velké a ošklivé, tkáně měl potrhané ostrými úlomky kovu. Brzy už bude nutně potřebovat ošetření.

Nadechl se, aby si vyčistil hlavu, pak převzal od druhého muže šňůru a připojil ji k náloži, kterou před okamžikem připravil.

"Bueno, Juane," pochválil ho. "Kde je Marco?"

"Už jde," odpověděl Juan. Ukázal na Manuelovu paži. "Co ti je?"

Manuel na něj pohlédl.

"Ale nic, to je v pořádku," odpověděl pak. Zvedl se na nohy a silou vůle se přinutil nezavrávorat. "Spoj se vysílačkou s Tomášem a ostatními. Oznam jim, že jsme tady. Pak vytáhnu špendlík."

Uprostřed základy, v hloubce tří pater pod zemí, mezitím Thibodeau pospíchal do monitorovací místnosti. Našel tu Jezoirského, Codyho a Delura, jak rozrušeně sledují obrazovky.

"Co se to tu sakra děje?" vypálil hned otázku.

Delure se otočil na židli a podíval se na něj.

"Pane, Ned... totiž ježek na severu odhalil ve svém sektoru skupinu vetřelců. Mohou to být stejní lidé, kteří se objevili už v západním sektoru, ale s jistotou to vědět nemůžeme."

Thibodeau se podíval na obrazovku a zabručel: tohle se mu vůbec nelíbilo. Bez ohledu na to, zda šlo o stejné vetřelce jako ty, na které narazil Wally, mu dělalo starosti, že pronikli na území základny, aniž se spustil alarm na jejím oplocení. A také ho trápila otázka, jaký mohou mít ke svému vpádu důvod. Vždycky se hodně spoléhal na instinkty a teď mu něco v chování vetřelců připomnělo časy, které strávil v leteckém průzkumném oddílu v Jihovýchodní Asii; v mysli mu vyvstalo podezření, které bylo skoro až příliš divoké, než aby o něm mohl povědět ostatním.

Nemohl však ignorovat hlas svých zkušeností, a těch získal jako velitel letecké průzkumné jednotky z Camp Eagle opravdu hodně. Na první pohled se jeho domněnka mohla zdát nepravděpodobná, ale to, co se mu tady odehrávalo před očima, mělo všechny známky útoku ze vzduchu. Tím by se vysvětlilo, že se útočníci vynořili zdánlivě odnikud, a dala by se pochopit i jejich hra na kočku a myš s Wallym. Nezničili ježka proto, že by to nezbytně potřebovali kvůli vlastnímu bezpečí, ale protože chtěli, jako by jejich cílem prostě bylo ten zatracený krám vyřadit z provozu.

Thibodeau si vybavil zmatený výraz ve tvářích ostatních mužů ve chvíli, kdy vtrhl do místnosti - sám se ostatně musel tvářit přesně stejně. Byl si jistý, že jejich výrazy by nezvané návštěvníky, kteří jim tady pobíhali po okrajích pozemku, nesmírně potěšily. Jemu by aspoň něco obdobného způsobilo opravdu radost, kdyby se to přihodilo během jeho výprav do džungle v letech 1969 a 1970. Tehdy frajersky nalétávali až těsně dolů nad stromy, kdykoli zahlédli tábory Vietnamců, a rychle vysazovali své průzkumníky. Ti se vnořili do hustého porostu, útočili na určené cíle a působili v nepřátelském táboře zmatek a zmar. Fair la chasse.

"Mohli byste mi ukázat, kde přesně ti mizerové jsou?" požádal.

Delure zmáčknutím knoflíku na své klávesnici překryl radarový obraz, na který se dívali, mapou základny.

"Třeba takhle?"

"Ano, dobře, a teď to celé přibliž."

Delure zmáčkl další knoflík a na monitoru se objevil detailní záběr. Thibodeau spatřil hlavní geografické znaky západní části základny, jak se

zvětšují a nabývají určitějších obrysů kolem světelných bodů označujících vetřelce.

"A non." Ukázal na zvlněnou modrou linii na obrazovce. "Podívejte se, kam až se dostali."

Delure se po něm ohlédl. "Jsou u západní příjezdové cesty. Ta poskytuje nejrychlejší přístup od našich garáží k obvodovému plotu."

Thibodeau přikývl.

"Pošlete na ně dalšího ježka, a tentokrát na ně pusťte něco silnějšího než blikavá světýlka," nařídil. "A ať se na té cestě co nejdřív ocitnou naše zásahové vozy!"

Miny, které položili na cestu s úmyslem zničit automobily, byly jednoduše, ale chytře kamuflované dehtovou lepenkou, aby splývaly s asfaltem. Dokonce i ve dne by si jich řidič těžko všiml, a tím spíš ujdou jeho pozornosti v noci.

Jen chvilku poté, co opustili přístupovou cestu a sešli se s ostatními členy týmu, uslyšeli Tomáš a Raul zprava tiché vrčení. Rozhlédli se, aby zjistili, oč běží, a pušky FAMAS měli připraveny k akci. Vtom proti nim svižně vyjel bezpečnostní robot, zamířil na ně trubicovitý aparát, který měl umístěný na boku, a pod tlakem začal z trysky vypouštět nějakou tekutinu.

Ani jeden z mužů nestihl zmáčknout spoušť dřív, než je zasáhl proud polymerového superlubrikantu. Nejřív je zmáčel a pak rychle ztuhl v tenkou vrstvu na jejich pokožce, výstroji i na zemi pod jejich nohama.

Raul si nejprve pomyslel, že je postříkali nějakou ochromující pěnou, ale rychle si uvědomil, že tahle látka je naprosto odlišná - když ztuhla, spíš připomínala pevný led, až na to, že nebyla o nic chladnější než okolní vzduch. Všechno ale působilo dojmem, jako by podivná tekutina změnila spíš jeho fyzikální stav než svůj vlastní, protože celý povrch jeho těla se změnil v hladké, kluzké sklo. Okamžitě ztratil schopnost držet v rukou pušku. Čím víc se o to pokoušel, tím kluzčí její pažba byla. Oči se mu rozšířily nechápavým zděšením a bezmocně sledoval, jak mu zbraň klouže z rukou a tančí po zemi na lanku, které ji spojovalo s displejem jeho přilby, podobná rybě chycené na konci vlasce. Chňapl po ní a divoce se snažil uchopit její pažbu a hlaveň, ale znovu mu vyklouzla a upadla mu k nohám.

Shýbl se, aby ji zvedl, ale vmžiku mu podklouzly podrážky bot a upadl.

Silně se uhodil zády o zem, až si vyrazil dech. Pokusil se vyškrábat znovu na nohy, ale tentokrát spadl na bok. Nový pokus a nový pád. Trávu pod nohama měl tuhou a kluzkou a oblečení bylo nepoddajné, jako z tvrdého plastu. Kůže mu jakoby zkřehla a byla mu najednou příliš těsná. Koutkem oka zahlédl Tomáše, jak klouže po břiše úplně stejně jako on a bezmocně se zmítá na zemi. Připomínal člověka, který se pokouší plavat na ledové ploše.

Zařval a zachvítila ho panika. Křičel dál z plných plic a neustal ani ve chvíli, kdy se na přístupovou cestu vyřítily na Thibodeaův příkaz bezpečnostní vozy.

Na stejnou cestu, kam jen před chvilkou oba muži nastražili miny.

Tři tmavomodré pohotovostní vozy vyjely z brány garáže o několik minut dříve, než stačily vzlétnout vrtulníky - zčásti proto, že jejich řidiči byli právě blíž ke garáži než piloti vrtulníků ke svým strojům, a zčásti proto, že vrtulníky Skyhawk měly delší startovací časy než pancéřované mercedesy 300 SE, kterým stačilo jediné otočení klíčku v zapalování.

Řidiči věděli už předem, že jim jejich náskok může způsobit potíže. Týmy vrtulníků a automobilů byly vybaveny jednotným systémem tepelné detekce, který jim umožňoval přesně určit místo, kde se právě nachází protivník. Snímací zařízení na spodku vrtulníků Skyhawk měla totiž bezdrátové spojení s přijímacími monitory na přístrojových deskách stíhacích vozů. Bez vzdušné podpory vrtulníků se nemohly posádky aut spoléhat při vyhledávání nepřátel na nic lepšího než na reflektory svých vozů.

Bohužel je beztak nikdo nemohl varovat před minami nastraženými na příjezdové cestě.

V prvním voze seděli kromě řidiče ještě dva muži, jeden na sedadle vedle něho, druhý vzadu. Nikdo z nich už se nedozvěděl přesnou příčinu své smrti. Pouze řidič si povšiml na silnici skoro neznatelné tmavší skvrny asi tři metry předtím, než na ni najel. Pokládal ji za nějakou bouli nebo díru a pokusil se jí vyhnout, ale jel příliš rychle, než aby to dokázal.

Jakmile na minu narazila levá pneumatika, nastal obrovský výbuch. Mercedes vylétl do vzduchu tak, že jeho předek se vznesl výš než zadní část. Pancéřovaná karoserie dokázala odolat střelbě z příručních zbraní, ale podvozek byl proti výšlehu oranžových plamenů takřka nechráněný. Exploze ho protrhla a okamžitě zabila všechny tři muže. Za vteřinu se vůz zřítil na pravý bok a okamžik se ještě bláznivě pohyboval dopředu na dvou kolech, až se převalil na střechu a z rozbitého čelního skla mu šlehaly plameny.

Řidič druhého vozu vytřeštil oči zděšením a hrůzou. Zuřivě sešlápl brzdu, strhl volant stranou a objel trosky prvního auta v dostatečné blízkosti, aby v něm zahlédl mezi plameny v zadním okénku seškvařené zbytky obličeje. Pak jeho pneumatiky narazily na druhou minu a ozval se další ohlušující výbuch. Poslední, co uslyšel v okamžiku, kdy i jeho vůz trhal výbuch na kusy, byl vlastní zděšený výkřik, mísící se s řevem ostatních mužů v autě.

Řidiči třetího auta, jedoucího jen asi deset metrů za druhým, se podařilo vyváznout. Na karoserii mu bubnovaly kusy kovu a asfaltu, potrhaného výbuchem, ale on strhl volant prudce doleva a sjel ze silnice na trávník, až mu od pneumatik odletovaly hroudy hlíny a trsy trávy. Získal tím několik cenných vteřin navíc, během kterých se mohl rozhodnout, jak zareaguje. Pak obrátil vůz do protisměru a se skřípěním brzd zastavil právě včas, aby unikl násilné smrti.

V temnotě za cestou mlčky leželi v úkrytu dva členové týmu Oranžových. Poté, co nastražili na cestu miny, se jim podařilo ustoupit o něco rychleji než jejich druhům, a tak se vyhnuli severnímu bezpečnostnímu robotovi a udrželi se mimo dosah jeho čidel.

Vyčkali chvíli na místě a pozorovali noktovizními brýlemi hořící trosky a šokované muže, kteří útok přežili, jak klopýtají ven z třetího auta. Vtom na západě otřásla celou základnou nová obrovská exploze a k obloze se zvedla rozeklaná hradba ohně.

Tím se potvrdil úspěch Modrého týmu, a tak se oba muži stáhli zpátky do stínu. Jejich past sklapla, ale dnešní noci je tady čekaly ještě další úkoly.

Právě začínalo poslední stadium celé operace.

Kuhl upíral zrak přímo před sebe do záře výbuchu a představoval si strach a překvapení, které teď svírají srdce jeho protivníků. Celou dnešní akci pečlivě naplánoval, osobně dohlížel na každou podrobnost příprav a všechna práce měla brzy přinést ovoce.

Teď uslyšel drásavý kovový zvuk, připomínající výkřik umírajícího, a spatřil, jak se kus obvodového plotu zvedá do vzduchu a pak zase padá k zemi ve sprše úlomků a prachu.

Nadešel čas k dalšímu a poslednímu kroku.

Kuhl se obrátil k řidiči a nařídil mu, aby vydal ostatním signál, že se mají dát do pohybu. Muž v odpověď pokývl a zablikal předními i zadními světly.

Řidič za ním udělal totéž a všichni další také, takže si signál rychle předali v celé řadě džípů.

Nastartovali motory a rozjeli se směrem k plamenům a hřmění výbuchů. Cesta na základnu před nimi ležela doširoka otevřená.

Thibodeau byl v obličeji křídově bílý. Roztřesenou rukou vrátil sluchátka vysílačky Delurovi. Dokonce i sem pod zem doléhalo zdušené dunění výbuchů na

obvodu základny; poslední a nejsilnější z nich otřásl stěnami místnosti jako zemětřesení. Thibodeau sám se však roztřásl teprve ve chvíli, kdy se dozvěděl o osudu zásahového automobilového týmu - Bůh buď těm chudákům milostiv. Teď, ve zlověstném tichu, které se rozhostilo po explozích, si uvědomil, že chvění svého těla ovládne jen nejvyšším vypětím vůle.

Až dosud ho oni, ať už jsou odkudkoli, dokonale vyšachovali ze hry a dařilo se jim ho přechytračit. Pořád byli proti němu o krok napřed. A on nesmí dopustit, aby to takhle pokračovalo dál.

Sepjal si ruce za zády a se zaťatými zuby přecházel sem a tam po místnosti. Snažil se znovu nabýt sebevlády.

Co se to tam nahoře děje? A jak má celou situaci řešit?

Pomyslel si, že nejlepší způsob, jak získat odpověď na tyto otázky, nebo se o to alespoň pokusit, je zopakovat si všechno, co už ví - ať je to sebevíc deprimující. Západní brána padla a nejkratší přístupová cesta je zablokovaná hořícími vraky jeho vlastních zásahových vozů. Na území základny vnikla skupina silně ozbrojených, dobře vycvičených mužů, která teď řádí po celém pozemku. Právě dokázali, že jsou schopní nejen sabotáže, ale i bezohledného vraždění.

Ještě nevěděl, jak početní protivníci jsou. Stejně tak neznal jejich pravý cíl. Mohl si však být jistý, že mají v plánu něco víc než jen ojedinělé útoky na okrajích základny.

Ať už tu pohledávají cokoli, jejich cíl musí být někde v hlavních výrobních úsecích nebo skladištích. Nebo možná i v obytných částech - na základně bydleli někteří velmi důležití členové vědeckého týmu ISS. Už dal sice příkaz k zabezpečení těchto sektorů, ale má vůbec dost strážných, aby je ubránili proti přímému útoku?

Thibodeau se zastavil a položil Delurovi ruku na rameno.

"Kolik lidí máme k dispozici pro ochranu budov?" zeptal se.

"Tak patnáct dvacet, pane -"

"To znamená celou naši denní i noční směnu. Mám pravdu?"

"Ano, pane. S výjimkou mužů v autech a vrtulnících. A těch, kteří jsou teď mimo základnu."

Thibodeau přikývl. Hrstka zaměstnanců Meče dávala před izolovaným životem na základně přednost dlouhému každodennímu dojíždění z Cuiabá.

Zaťal zuby a chvíli mlčel. Ti prevíti jsou pořád o krok přede mnou a já tady tancuju jako krocan na horkem uhlí.

Náhle pustil Delurovo rameno, přešel přes místnost k ocelové skříňce s výstrojí a vytáhl z ní neprůstřelnou vestu.

"Vy, chlapci, budete zajišťovat pozice tady dole," prohlásil a navlékl si vestu. "Já jdu nahoru."

Džípy projely mezerou v oplocení a asi deset metrů od ní se krátce zastavily. Všude kolem ležely v trávě rozptýlené dohořívající úlomky a vrhaly mužům sedícím v džípech do obličejů světelné záblesky.

Zbytky Modrého a Oranžového týmu čekaly podle plánu na místě. Muži doběhli k džípům a naskočili do nich.

Manuel vyšplhal do Kuhlova vozu bez pomoci, ale s potížemi. Usadil se vedle Antonia a slyšel, jak mu jeho vlastní krev odkapává na zadní sedadlo.

"Provedls to dobře," pochválil ho Kuhl, který seděl nehnutě vpředu.

Manuel se zhroutil do sedadla a namáhavě dýchal. Měl pocit, jako by se mu do paže zabodávalo tisíc doběla rozžhavených jehel. "Marco přišel o život. A dva muže z Oranžového týmu jsme museli nechat na místě."

Kuhl zachoval naprostý klid.

"Se ztrátami se musí počítat," podotkl.

Pak mávl rukou a džíp se znovu rozjel. Ostatní ho v malých odstupech následovaly.

Když Ed Graham postřehl ze svého vrtulníku Skyhawk džípy, ze všeho nejdřív ho napadlo, že mu ten pohled něčím připomíná léta, která strávil jako pilot u losangeleské policie. Pak si pomyslel, že tahle první asociace je velmi zvláštní a téměř šokující, když se uváží, že kdysi bývaly symbolem Los Angeles nápis Hollywood a Mannovo čínské divadlo, a ne po zuby ozbrojený oddíl zhruba dvaceti lidí.

V duchu se rychle napomenul, že by radši měl přestat mudrovat a honem začít něco dělat, protože to, co právě vidí pod sebou, znamená nebetyčný průšvih.

"Panebože, to je ale pěkná patálie!" poznamenal muž sedící po jeho pravici. Musel skoro křičet, aby přehlušil hlasitý rachot rotorů. Sáhl po vysílačce. "Radši se poradíme s vedením a pak našim hostům na uvítanou pěkně zatopíme."

Ed přikývl a soustředil se na ovládání řídících pák. Mitch Winter byl na zdejší základně jeho nejoblíbenější druhý pilot. Oba muži uvažovali podobně, rozuměli si a dobře se jim spolupracovalo.

Snesl se níž a Mitch vyslal zprávu na základnu a ostatním posádkám vrtulníků. Asi třicet metrů pod sebou viděli džípy, jak se prudce zastavily a jejich řidiči i pasažéři zakláněli hlavy a pozorovali jejich Skyhawk.

Ed vyhlédl z vypouklého okna, povolil tlak na páku řízení a zapnul průzkumný světlomet Starburst SX-5. Mitch zároveň stiskl knoflík vysílačky a přepnul ji na vnější reproduktor.

Muže v konvoji zalil paprsek světlometu o síle 15 milionů kandel a přibil je na místo, protože okolní temnota se náhle proměnila v jasný bílý den.

Ed pohlédl na Mitche. "V pořádku, tak do toho."

Mitch přikývl a zvedl k ústům mikrofon. "Zůstaňte na místě a -"

"- odhoďte zbraně! No morantes! Colos usted fierbros!" Kuhl, zalitý seshora nemilosrdným světlem, vystrčil hlavu z okénka, zastínil si rukou oči a ohlédl se po řadě džípů za sebou.

Pokyn z vrtulníku byl jasný. A jeho reakce nebude jiná. "Palte!" zařval. "Ahora!"

Čtyři členové Žlutého týmu se přiblížili k budově na vzdálenost několika metrů tak, že neustále rychle přebíhali z jednoho úkrytu ve stínu do druhého, podobní duchům noci. Prozkoumali terén a došli k závěru, že jejich hlavní cíl je příliš dobře střežen, než aby se na něj mohli zaměřit, ale měli připraveno několik dalších možností a ta, která se teď před nimi otevírala, vypadala vcelku uskutečnitelně.

Zastavili se za přístřeškem údržby a zkontrolovali si zbraně.

Vtom uslyšeli štěkot automatické palby poblíž západní brány a vzápětí zvuky aut a vrtulníků, které tam mířily... skoro jako by jim naznačovaly, že se mohou dát do díla. Jako jeden muž se tiše plížili ke svému cíli.

O spodní část kabiny vrtulníku zabubnovaly kulky. Graham posunul knypl dopředu, aby stroj plnou silou zvedl do výše. Vylehčený kryt kokpitu ze slitiny boru mu tentokrát doslova zachránil kůži, ale nehodlal dál pokoušet štěstí tím, že by se vystavoval dalším přímým zásahům. Nemá to smysl, protože nemůže protivníkům oplácet palbu v důsledku omezení stanovených brazilskou vládou. Podle nich nesměly být vrtulníky nebo letouny Meče opatřeny zbraněmi. Muito obridago, ať už z tohohle vzejde cokoli.

Skyhawk začal strmě stoupat a Ed vyhlédl předním oknem. Hned si všiml vybavení, jaké se útočníci právě chystali použít. Jejich pušky a zaměřovači zařízení se nepodobaly ničemu, co kdy předtím viděl.

"Zůstanu tady a budu trochu kroužit kolem, dokud nenatočíš ty šílence a nepošleš informace o jejich poloze pozemním týmům, Mitchi," křičel a pokývl k televizní obrazovce na palubní desce. "Nechci, aby se někdo nechal překvapit

tím jejich nádobíčkem."

Mitch také kývl na znamení, že rozumí, a sáhl po ovladači videa. Graham pevně uchopil řídící páky a opsal osmičku nad džípy tak, aby přitom předek vrtulníku zůstal nastavený v úhlu příhodném pro snímání pomocí kamer. Někteří ze střelců rychle vyskákali z vozů a spěchali se skrýt.

Všiml si, že úkrytů si útočníci našli celou řadu, hlavně pojízdné jeřáby, buldozery, bagry a další těžká zařízení, která tu stála připravena na stavbu nových budov. Byly to velké a pevné stroje, a tak představovaly ideální útočiště.

Graham pokračoval v kroužení nad místem, kde se skrývali vetřelci. Venku za těžkými stroji spatřil sbíhající se síť přístupových cest, vedoucích směrem k budovám v centru základny. A když stočil pohled severním směrem, uviděl na hlavní cestě vedoucí od garáží hořící trosky dvou zásahových vozů. Poblíž zaparkovala pohotovostní záchranářská vozidla a další auta. Množství pracovníků ochranky chodilo po cestě sem a tam s hledači min na dlouhých držácích v rukou, zatímco další se hemžili kolem trosek vozů v beznadějné snaze uhasit plameny a najít někoho, kdo nehodu přežil.

Pak uviděl, co přimělo protivníky k náhlému útěku. S blikajícími majáčky na střechách se k nim po vedlejších přístupových cestách řítily dvě jednotky rychlého zásahu, jedna vlevo, druhá vpravo. Každou tvořila skupina o třech autech, doprovázená dalším Skyhawkem. Bylo zřejmé, že ke konvoji džípů dorazí během několika vteřin.

"Pošleme dolů záznamy toho, co jsme viděli?" zeptal se Graham Mitche.

Ten přikývl a pokynul k televizní obrazovce, ukazující detailní infračervený snímek střelců v jednom z džípů.

"Opravdu hezký záběr," prohlásil Graham. "A teď se musíme modlit, aby je naši hoši na zemi uviděli stejně jasně jako my."

Nasnímané záběry byly opravdu dobré; v monitorech stíhacích aut a vrtulníků vypadaly přesně tak, jak je viděli Graham s Winterem ve vzduchu. Jednotkám rychlého nasazení přinášely neocenitelné informace, protože jim poskytly čerstvé zprávy o počtu útočníků, které mají před sebou, o jejich pozicích a typech jejich zbraní.

Zvlášť jejich pušky vypadaly hrozivě, ale muži v autech mohli čerpat jistotu ze svých vlastních speciálně upravených palných zbraní. Šlo o útočné pušky M 16 s nastavitelnou úsťovou rychlostí a označovaly se zkratkou VVRS; byly určeny pro náboje ráže 5,56 mm, které se daly použít dvojím způsobem. V hlavních těchto zbraní byly otvory a rotační ruční regulátor, jehož otočením se otvory rozšiřovaly nebo zužovaly. Tím se zvětšilo nebo zmenšilo množství plynu vháněného do hlavně a tím i rychlost vypálení náboje. Při nízké rychlosti zůstanou kolem nábojů plastikové obaly a účinky nebudou smrtelné. Při vysoké rychlosti se sloupnou a drtivý úder náboje bude mít smrtící efekt.

Dan Carlysle, velitel zásahové jednotky, která se blížila ke konvoji zleva, příliš nepochyboval o tom, zda použít smrtící modus zbraní. Útočníci sami zabíjeli bez nejmenšího zaváhání a jejich zbraně představovaly zcela zřejmé smrtelné ohrožení. Proto nezbývalo než jim oplácet stejnou mincí.

Přesto si Carlysle přál dostat k plánovanému postupu výslovný souhlas. Určité politické síly v Brazílii už teď znepokojovala silná ochranka základny, a kdyby se na půdě základny odehrálo cosi připomínajícího malou válku, využily by to proti UpLinku. Carlysle byl ochoten rozhodnout o téhle věci hned na místě, ale uvědomoval si, jaké diplomatické potíže by svým jednáním mohl vyvolat, a tak chtěl nejprve získat souhlas svých přímých nadřízených.

Zatímco se řítil dopředu v prvním zásahovém autě, sáhl po mikrofonu a spojil se vysílačkou s Thibodeauem.

"Dělej, co je potřeba, Dane, slyšíš mě? Pokud se to místním úřadům nebude líbit, vyřešíme to až potom."

"Ano, pane. Končím."

Thibodeau si připjal vysílačku zpátky k opasku, zapálil si cigaretu a mlčky kouřil. Daleko venku, na západní hranici základny, slyšel dunění přestřelky, skřípění pneumatik a vzájemně se přehlušující palbu a hřmot výbuchů. Panebože, pomyslel si, celá tahle záležitost je naprosto šílená. Ani v nejdivočejších představách by ho nenapadlo, že se mimo armádu ocitne v akci takovéhoto rozsahu. A vůbec se mu nelíbilo dávat rozkazy a instrukce na dálku z úkrytu, posílat jiné lidi do akce a sám se jí neúčastnit. Dnes v noci ale na jeho bedrech ležela celá tíha odpovědnosti za velení bezpečnostním jednotkám.

Přesto si přál, aby raději nemusel poslouchat tenhle pekelný rámus.

Znovu potáhl z cigarety. Stál před shlukem pěti nízkých betonových budov, ve kterých bydleli nejdůležitější zaměstnanci základny se svými rodinami. Každá z obytných budov měla čtyři patra po osmi až deseti bytech a celkem v nich žilo 237 mužů, žen a dětí. Thibodeau soustředil své hlídky kolem těchto domů pro případ, že by útočníci měli v úmyslu jejich obyvatele unést nebo uvěznit... Což ovšem neznamenalo, že se vetřelci nemohou zaměřit i na jiné cíle. Krádež součástek ISS v hodnotě mnoha milionů dolarů - nebo jejich plánů - by mohla představovat stejně silný motiv k útoku. Za svůj prvořadý úkol však pokládal ochranu lidských životů.

Stál tady, přemýšlel a pomalu vypouštěl nosními dírkami tabákový dým. Přistihli ho nepřipraveného, a tak se teď snažil, seč mohl, aby nastalou situaci zvládl a optimálně využil veškeré možnosti, které měl k dispozici. Všichni civilní zaměstnanci dostali příkaz nevycházet po dobu trvání krize ze svých bytů. Přes dvě třetiny členů ochranky se shromáždilo kolem obytného komplexu a utvořilo kolem něj obranný kruh. Pozoroval je, jak hlídkují, a plně jim důvěřoval, že se při jakémkoli útoku budou zuby nehty bránit.

Přesto mu dělalo velké starosti, že posílení zdejší obrany vyžadovalo přesun lidí z průmyslové zóny základny. Jednotka pověřená její ochranou byla početně příliš slabá a příliš řídce rozptýlená po ohromné oblasti - a na toto slabé místo mohou útočníci snadno udeřit. Zatím beze zbytku využili momentu překvapení. Stále o nich nevěděl téměř vůbec nic, ale co mohou zase oni vědět o vnitřním uspořádání základny? O síle, taktice a prioritách jejích bezpečnostních jednotek? Trápilo ho, že od chvíle, kdy se tu objevili, určovali jeho protivníci pravidla celé hry, zatímco on jen klopýtal, vrávoral a snažil se s nimi držet krok.

Co mohou vědět? Když uváží, jaké škody už dokázali způsobit, zdálo se, že toho vědí až příliš mnoho. Mohli by tyto své znalosti využít k tomu, aby předvídali i jeho rozhodnutí a manipulovali s ním?

Thibodeau o tom chvilku uvažoval a srdce mu prudce tlouklo. Mon frere, copak před ním ti darebáci schválně tančí tak, aby ho vylákali do smrtelně nebezpečné bažiny?

V tom okamžiku se rozhodl ukončit inspekci okolí, hodil napůl vykouřenou cigaretu zem a vydal se směrem k budovám továrny a skladišť.

Antonio se skrýval za džípem, opíral svoji barrettu .50 o kapotu a mířil jejím mřížkovým hledáčkem na auto ujíždějící v čele zásahových vozů. Vůz směřoval přímo na něj, a tak se musel ve zlomku vteřiny rozhodnout střelit do jedné z jeho předních pneumatik, které představovaly snazší terč než řidič, skloněný nízko nad volantem.

Stiskl spoušť. Ozval se třesk a do ramene ho uhodil zpětný náraz pažby. Vzápětí uslyšel výbuch vzduchu z pneumatiky, která se rozlétla na kusy. Předek auta poklesl, pak zase nadskočil vzhůru a znovu klesl. Vůz sice trochu zpomalil, ale k Antoniovu naprostému překvapení se nevychýlil z původního směru.

Jeho kola se dál držela uprostřed cesty a nezadržitelně mířila ke konvoji džípů.

Carlysle se řítil k džípu, který stál křížem přes cestu nedaleko před ním, když spatřil zajiskření částečně tlumeného záblesku z hlavně opřené o jeho kapotu, uslyšel výstřel a vzápětí pocítil silný náraz, který ho nadhodil v sedadle dopředu. Nepřátelská kulka právě rozstřelila pravou přední pneumatiku na cucky.

Sevřel volant, ovládl reflexivní nutkání dupnout vší silou na brzdy, a místo toho brzdový pedál jen lehce, opakovaně přišlápl. Auto sice ještě několikrát poskočilo a projevilo sklon odchýlit se vpravo, ale Carlysle je pevnou rukou ovládl. Za okamžik si zvykl na jízdu po speciálním rámu pro jízdu bez pneumatiky, který byl namontovaný uvnitř každého kola a teď se dostal do kontaktu s vozovkou. Po jeho stranách sice pleskaly zbytky rozervané gumy, ale jeho pružný povrch pohlcující nárazy bránil poškození osy kola, stabilizoval vůz a dovoloval pokračovat v jízdě skoro stejným způsobem, jako by pneumatika neutrpěla žádný zásah.

Jakmile jednotky rychlého zásahu zaměřily útočníky, začaly jednat podle dobře nacvičených taktických postupů. Carlyslova trojice aut ostře zabočila vlevo a zastavila šikmo přes cestu, s koly vytočenými ven. Druhá skupina namířila k pravému okraji přístupové cesty, po které sem dorazila, a zastavila s pneumatikami stočenými v podobném úhlu. Pak se muži obou jednotek vyhrnuli ven z aut a kryli se přitom za jejich otevřenými dvířky a vytočenými koly.

Jakmile se Carlysle přikrčil v úkrytu za svými dvířky, sesypal se na něj déšť kulek z několika různých směrů současně. Střelec z jeho vozu Ron Newell, který sem nedávno přešel z malajské základny, oplácel palbu a soustřeďoval se na místo, ve kterém zahlédl tenký obrys hlavně, mířící zpoza pojízdného jeřábu. Pak se však raději přitiskl k autu, protože o pancéřovou karoserii začaly bubnovat další kulky.

Carlysle se přikrčil vedle něho, vystrčil hlaveň své VVRS vedle dvířek a začal s palbou. V duchu se stále ještě neubránil údivu, jak se dokázal tenhle odlehlý kout Brazílie změnit v Dodge City.

Ohlédl se po Newellovi, přesvědčil se, že zůstal nezraněný, a naznačil mu zdviženým palcem, že si počíná dobře. Pak se ozval další výbuch a okolní tmu prozářil jasný záblesk. Okamžitě následoval další hvízdavý zvuk, který se rychle přibližoval a sílil. Granát zasáhl stíhací vůz vpravo od Carlysla, vybuchl jasným plamenem a roztrhal karoserii mercedesu, jako by to byla jen tenká hliníková plechovka.

Carlysla mohutný výbuch napůl omráčil; v uších mu zvonilo. Situace se musí změnit, a to neprodleně. Nemůže dopustit, aby tu jeho muži zůstali uvězněni jako v pasti a jen se krčili před útoky protivníka, který má možnost přesně mířit a neopustit přitom úkryt.

Pravou rukou stále svíral pažbu pušky, ale levicí sáhl dovnitř auta, sebral z háčku na přístrojové desce mikrofon vysílačky, zmáčkl jeden z jejích ovládacích knoflíků a pozoroval obrazovku nad ní. Útočníci měli obdivuhodné vybavení pro noční boj, ale on a jeho muži si zatím nechávali v záloze ještě něco dalšího. Něco takového, co pro ně bude znamenat rozhodující výhodu, pokud to využijí dokonale a beze zbytku.

Měli vrtulníky typu Skyhawk.

Winter, sedící na místě druhého pilota vrtulníku kroužícího nad bojištěm, odložil sluchátka a obrátil se ke Grahamovi. Právě si vyslechl Carlyslův požadavek na vytvoření informačního kanálu mezi zemí a vzduchem.

"Musíme se těm hajzlům pořádně mrknout na zoubek a poskytnout našim hochům dole lepší informace o tom, kam mířit," prohlásil zvýšeným hlasem, aby přehlušil řev vrtule.

Graham na něj pohlédl. "Jestli sestoupíme níž, těžko se vyhneme palbě ze země."

Winter udělal grimasu naznačující, že si to uvědomuje.

Graham pokrčil rameny.
"Dobře," souhlasil a dodal: "A teď koukej, jak to provedu."

Graham měl v úmyslu naletět se svým vrtulníkem - v doprovodu dalšího Skyhawku - nad útočníky tak, aby získal dobrý výhled na jejich pozice, zatímco třetí vrtulník by pokračoval v přelétávání výš nad terénem a posílal by dolů záběry většího území. Na monitorech stíhacích vozů bude možné sledovat vysílání záběrů ze všech tří vrtulníků současně, a tak získají zásahové jednotky celkovou představu o situaci na ploše bojiště.

Graham s Winterem si ovšem dobře uvědomovali, jak je tento plán riskantní. Jakmile se dva vrtulníky Skyhawk snesly níž, ocitly se pod nepřátelskou palbou. Graham se v duchu připravil na všechny eventuality a snesl se mezi dva ohromné exkavátory, kde se skrývala část útočníků. Když nad nimi přelétal, na kabinu vrtulníku začaly dopadat kulky, vydávající zvuky podobné chrastění štěrku.

Graham stabilizoval vrtulník na místě; stroj teď nehybně stál ve vzduchu. Vpravo uviděl druhý sestupující Skyhawk, také vystavený silné palbě. Nikdy nebyl nábožensky založený a překvapilo ho, že slyšel sám sebe šeptat tichou modlitbu za svoji posádku.

Ruce na řídících pákách měl zvlhlé potem, ale vydržel se vznášet nad útočníky ještě několik vteřin a jeho kamera přenášela informace do automobilů dole. Pak přidal plyn a vyrazil dopředu směrem k další skupině nepřátel; doufal, že poskytl pozemním jednotkám přesně to, co potřebovaly.

Strážný ležel na břiše s obličejem stočeným ke straně, takže jednou tváří spočíval v prachu. Na jeho štítku se jménem stálo BRYCE. Někdo ho probodl zezadu; nůž vnikl pod lopatku a pak šikmo nahoru tak, že zasáhl vnitřní orgány. Muž měl v koutku úst zpěněnou krev smíšenou se slinami, která se ve světle Thibodeauovy baterky leskla.

Thibodeau poklekl vedle něho a snažil se nahmatat puls na zápěstí a hrdle, ale nic neucítil. Muž byl mrtvý. Stejně jako dva další strážní, které objevil za rohem budovy. V jejich případě byla použita střelná zbraň, nebo více střelných zbraní. Thibodeau si pomyslel, že výstřely pravděpodobně upoutaly Bryceovu pozornost. Z jeho polohy soudil, že patrně chtěl obejít roh budovy a přesvědčit se, co se tady děje, když se vynořil vrah a bodl ho dýkou do zad.

Thibodeau stočil světlený kužel baterky k nákladní rampě skladiště a nepřekvapilo ho, když tam uviděl otevřené dveře. Na zajištění bezpečnosti základny byly vynaloženy obrovské sumy dolarů - jen samotní ježci stáli stovky tisíc -, ale příslušná zařízení byla většinou vymyšlena a rozmístěna tak, aby odhalila vetřelce pronikající zvnějšku. Na celém světě navíc beztak neexistuje bezpečnostní systém, který by neměl slabá místa. V této části skladištního komplexu byly uloženy důležité náhradní součástky pro konstrukční prvky laboratoře ISS, ale budova nepatřila k vybraným skladištím s omezeným přístupem ani k úsekům výzkumu. Proto zde byla vyžadována při vstupu jen minimální úroveň bezpečnostní kontroly. Stačilo sebrat jednomu z mrtvých strážců zaměstnaneckou kartičku a protáhnout ji elektronickým zámkem.

Thibodeau vstal od mrtvého těla a přešel k pootevřeným dveřím. Myslel na to, že by možná měl zavolat posilu. Než by se sem ale dostali nejbližší muži, trvalo by to nejméně pět minut, možná dokonce deset. A jakou škodu mezitím mohou vetřelci způsobit?

Ještě váhal, v ústech měl pachuť nevolnosti, a znovu pohlédl na mrtvé tělo na zemi. Bryce. Hladká, čistě oholená tvář a vlasy barvy obilí, možná tak pětadvacet let. Sotva dospělý mladíček. V téhle práci byl nový a Thibodeau ho příliš dobře neznal. A už ho také nikdy nepozná.

Thibodeau stál před vchodem do skladiště a pozoroval zabitého mladíka. Zpěněná okysličená krev na jeho rtech pocházela z probodnutých plic. Rysy dorůžova vymydleného obličeje byly ještě znetvořené agónií. Jeho vrah musel

být krutý a nelítostný.
Thibodeau se nevědomky zamračil, posvítil baterkou do pootevřených dveří a vnikl do temného prostoru uvnitř skladiště.

"Našli jsme jich deset, dvanáct za tím velkým pásovým jeřábem hned vlevo, asi pět se jich skrývá za buldozery, další dva -"
Carlysle se na chvíli odmlčel, protože o bok jeho vozu začaly hlučně rachotit střely. Zatím mu plány vycházely - ze vzduchu opravdu přicházely cenné informace o poloze protivníků. Obdivoval piloty vrtulníků, kteří se vystavovali přímé palbě a riskovali tak vlastní životy... kdyby neměl plné ruce práce, aby si chránil vlastní kůži, nejraději by na ně okamžitě začal pět chvalozpěvy. Ale snad jim bude moci vyjádřit svůj vděk později.
Zvedl znovu k ústům vysílačku a využil přestávky v palbě, aby pokračoval v udílení pokynů.
"- dva další jsou za tou hromadou vykopané hlíny dál vlevo. Zbytek se pořád schovává mezi džípy," křičel. "Můj oddíl je nejblíž tomu jeřábu a myslím, že ho můžeme dost rychle zezadu obklíčit. Budu potřebovat, aby oddíly dva a tři zaútočily na buldozery. Držte se vpravo od cesty..."
Za necelých třicet vteřin byly jeho rozkazy splněny a Carlysle vyrazil v čele svého týmu ze skrytu stíhacích vozů co nejrychleji k určenému cíli.

Thibodeau pospíchal temnou chodbou, pušku si tiskl křížem přes hruď a ostražitě se rozhlížel kolem sebe. V mozku mu automaticky naskočily staré instinkty průzkumníka z džungle, jako když se zapne elektrický proud, a vyburcovaly všechny smysly k vyšší citlivosti.
Před několika vteřinami zavolal pro posily, aby mu kryly záda, a poslal vzkaz také všem pozemním hlídkám i Codyho týmu na monitorovací stanici. Na odpověď však už nepočkal a pustil se sám do hloubi skladiště. Možná mu někdo přispěchá na pomoc, nebo také ne, ale v žádném případě nehodlal na nikoho čekat.
Jasně dal všem na vědomí, co potřebuje, a víc v té věci dělat nemohl.
Zabočil v klikaté chodbě, pak znovu, potřetí, a konečně se prudce zastavil v místě, kde se chodba větvila do dvou protilehlých směrů. Stále nikde nezachytil ani známku po nepřátelích, které hodlal najít. Zatím se od nákladové rampy jinudy jít nedalo, ale v tomto bodě se situace měnila. Chodba vpravo by ho dovedla na hlavní podlaží velké skladištní haly, zatímco kdyby zamířil vlevo, dostal by se k nákladnímu výtahu, který, jak si vzpomínal, vede na můstek, klenoucí se přes celou skladištní halu asi v polovině její výšky.
Kterou cestu asi vetřelci zvolili? Nejprve ho napadlo, že obě možnosti jsou zhruba stejně pravděpodobné. Potom si uvědomil, že se sem zcela jistě nedostali jen náhodou, ale dobře předem věděli, jak sem proniknout, a zřejmě sledují nějaký určitý cíl. A pokud znají vnitřní uspořádání budovy, pak by bylo logičtější, kdyby zamířili přímo dolů do prostoru, kde se skladovaly součásti ISS.
No dobrá, pomyslel si. Je možné, že se vydali chodbou vpravo.
Ale znamená to snad, že musí udělat totéž co oni? Ocitl se sám proti přesile... a nevěděl přesně, kolik nepřátel proti němu stojí. Vrhnout se přímo doprostřed nich by bylo sebevražedné. Musí postupovat stejně takticky jako v kterémkoli jiném boji. Protivníci sice mají početní převahu, ale výhoda je vždycky na straně toho, jehož stanoviště leží výš.
Thibodeau váhal v tísnivém prostředí úzké chodby ještě jednu nebo dvě vteřiny. Pak zvedl zbraň, protože se definitivně rozhodl.
Zabočil vlevo a pospíchal k nákladnímu výtahu.

Carlysle se přiblížil zleva k pojízdnému jeřábu na vzdálenost asi tří metrů a zbytek jeho oddílu ho rychle následoval. Zvednutou rukou dal ostatním znamení, aby se zastavili za hromadou vykopané zeminy a oblázků. Chtěl

naposledy obhlédnout situaci, než dá povel k útoku.

V silném světle z vrtulníků byl vidět půltucet vetřelců, rozptýlených za mohutnou kovovou podpěrou jeřábu, používanou na vyrovnání váhy během činnosti. Tato ohromná kruhová stěna poskytovala útočníkům výborný úkryt - jenže zároveň jim bránila ve výhledu, takže nemohli dobře sledovat pohyby zásahových jednotek. Dokonce ani displeje na jejich zbraních jim nebyly mnoho platné, pokud nevysunuli jejich hlavně nad okraj kovového prstence nebo vedle něho. Jakmile střelec sklonil zbraň, rázem byl slepý, zatímco stíhací jednotky si udržovaly vysílačkami kontakt s vrtulníky, které jim vysílaly přesné zprávy o poloze protivníků.

Carlysle využil tuto výhodu svého týmu co nejlépe a přes nekryté úseky terénu vedl své muže vždy co nejkratším rychlým sprintem. Jejich úkolem bylo přemoci nepřítele, a tak se nemohli vyhnout tomu, aby se pokaždé alespoň na okamžik nepřestali skrývat a nevystavili se palbě.

Teď krátce mávl rukou, aby se jeho oddíl dal znovu do pohybu. Muži zvedli zbraně a prudce doběhli až k místu, kde se za kovovou zástěnou choulili útočníci.

Než si vetřelci stačili uvědomit, že na ně strážní útočí, ocitli se už Carlyslovi muži skoro u nich a vrhli se na ně zezadu s rachotícími puškami v rukou. Dva z nepřátel utrpěli okamžitě zásah, sesuli se k zemi a v obličejích se jim ještě zračilo překvapení.

Zbývající čtyři však začali oplácet palbu. Carlysle zahlédl, jak po jeho pravici padl na zem Newell a noha se mu zalila krví. Otočil se ke střelci, který Newella zasáhl, zmáčkl spoušť a vyslal po něm dávku, která vetřelce okamžitě vyřadila z boje. Další útočník na Carlysla zamířil, ale byl zasažen jedním z jeho mužů dřív, než stačil stisknout spoušť. Se sténáním si sevřel krvácející břicho, skulil se na bok a stočil se na zemi do klubíčka.

Zbývající dva se pokusili uniknout. Carlysle stočil zbraň jejich směrem, sklonil hlaveň k zemi a vypálil jim krátkou dávku po nohou.

"Vzdejte se," zařval. "Odhoďte zbraně a lehněte si na břicho!"

Přestali utíkat, ale zůstali stát na místě a nepouštěli zbraně z rukou.

Carlysle znovu vypálil do země těsně za nimi, až se kolem rozstříkla hlína.

"Lehnout, vy prevíti!" rozkázal jim. "A hned!"

Tentokrát poslechli, padli k zemi a ruce si založili za přilbami. Carlysle a jeho muži odkopli jejich zbraně stranou, zkroutili jim paže za záda a nasadili jim pouta.

Carlysle přeběhl k Newellovi a dřepl si k němu, aby prozkoumal jeho zraněnou nohu.

"Lež klidně, tohle se zahojí," uklidňoval ho.

Newell k němu vzhlédl a s námahou přikývl.

Carlysle se zhluboka nadechl.

Měl pocit, jako by to byl první nádech po dlouhé době, kdy trpěl naprostým nedostatkem vzduchu.

Skladiště užitečného zatížení, kde se uchovávaly součásti zařízení pro ISS, zabíralo obrovskou halu se třemi rozměrnými vyvýšenými pracovními plošinami, propojenými systémem můstků, jeřábů a dalších kovových konstrukcí a zařízení, umožňujících přesuny a manipulaci s různými předměty mezi jednotlivými plošinami. Obrovskou halu osvětlovaly dvě řady velkých kancelářských oken. Celé to bludiště chodeb, výtahových šachet, průchodů a schodišť propojovalo tento prostor nejen s ostatními skladišti a továrními halami, ale také s dalšími budovami základny.

Žlutý tým zneškodnil stráže před skladištěm - nepozorovaně se k nim přikrást byla ta nejjednodušší věc pod sluncem - a pronikl dovnitř přes nákladovou rampu. Proběhl několika zákruty chodby a konečně se dostal dvojitými dveřmi do velké haly skladiště. Tady chtěl velitel týmu Heitor

umístit nálože připravené ve dvou černých plátěných pytlích. Každý z nich obsahoval sedm kilogramů TNT, což představovalo nnožství třaskaviny, které by dokázalo zničit ocelové nosníky pod pracovními plošinami, kovové části konstrukce orbitální stanice nad nimi a možná i stěny haly.

To by ovšem znamenalo mnohem lepší výsledek, než v jaký se útočníci odvažovali doufat. Heitor si pomyslel, že určitě ani sám Kuhl neočekává takový úspěch.

Spěšně tedy vystoupil na jednu z plošin, sundal si z ramene pytel s výbušninou a umístil ho k patě vysokého nosníku. Oba tužkové časové spínače, které hodlal použít, byly předem nastaveny na desetiminutový interval, což byla dostatečná doba, aby se Heitor se svým týmem stačil před výbuchem stáhnout do bezpečí. Jeho muži stáli se zbraněmi přitisknutými k hrudím, tiší a ostražití, v uličce uprostřed haly a pozorovali ho. Ohromný prostor kolem nich byl temný až na několik osamělých zářivek, které vždy zůstávaly svítit i po skončení každodenní práce.

Heitor si dřepl k patě nosníku, vytáhl špendlík ze spínače a tím ho uvedl do chodu. Pak rychle přešel k sousední plošině a položil tam druhou nálož.

Právě když vytáhl druhý špendlík, vystoupil Thibodeau z výtahu na jeden z můstků, shlédl dolů na ohromnou plochu podlahy a okamžitě se zděšením pochopil, co se dole pod ním odehrává.

"Posily pro Thibodeaua jsou na cestě," oznámil Delure. "Odvolal jsem čtyři muže z kancelářského komplexu a dalších šest z jiných hlídek."

"Za jak dlouho se k němu dostanou?" zeptal se Cody ze svého stanoviště.

"Někteří možná až za deset minut."

"To není dobré," komentoval to Cody. Povzdechl si a obrátil se k Jezoirskému. "A co Felix? Jak rychle ho můžeme dostat k Thibodeauovi?"

"Počkej vteřinku, než se mi zobrazí plán budovy." Jezoirski vyťukával pokyny na klávesnici a pozoroval obrazovku před sebou. "Ježek je v laboratoři pohonných látek na úrovni 5 -"

"Za jak dlouho u něj bude?"

Jezoirski si prohlížel plán a pak vzhlédl ke Codymu. "Mezi výzkumným komplexem a skladišti je spojovací průchod. Můžeme s ním projet touhle chodbou přímo k výtahu a pak o tři podlaží níž k průchodu," ukazoval cestu na obrazovce. "Mohlo by zabrat jen minutu, možná minutu a půl, než dojede do skladiště, a další dvě, než sjede až dolů do haly."

"To je dohromady aspoň šest minut."

Jezoirski přikývl. "Nic lepšího nemůžeme udělat."

"Tak se s tím budeme muset spokojit," přikývl Cody, ale nad horním rtem se mu zaleskl pot. "No dobrá, pospěšme si, ať už se ježek dá do pohybu."

Buldozery stály přímo u příkopu, který vyhloubily v zemi, a nabízely tak útočníkům slušný úkryt, ovšem jen do chvíle, než je tam nalezly vrtulníky. Teď byli vetřelci vystaveni intenzívní palbě stíhací jednotky, a tak se rozběhli příkopem o kus dál, přitiskli se k jeho stěnám a zahájili palbu přes jeho kamenitý okraj.

Vrtulníky Skyhawk je pronásledovaly jako draví ptáci, jako skuteční jestřábi, podle nichž byly pojmenovány; jeden ozařoval světlometem SX-5 těžké stavební stroje, druhý vrhal kužel světla přímo do příkopu.

"Hnízdo je připraveno k vybrání," oznamoval pilot vrtulníku nad příkopem.

"Rozumím, jdeme na to," odpověděl velitel pozemního týmu.

Pomocí regulátoru pušky uzavřel otvory hlavně a nařídil svému týmu, aby vyrazil vpřed.

Pilot vrtulníku s nimi zůstal v kontaktu, aby je vedl v dalším postupu a dával jim zprávy o pozicích protivníků. Vznášel se nad výkopem a pronikavé záblesky a kotouče dýmu ze střelných zbraní v něm vyvolávaly přízračný dojem, že shlíží dolů do kráteru sopky plného žhavé lávy, v němž je uvězněna asi

desítka lidí.

Celý výjev stále víc připomínal soptící vulkán. Úderná jednotka zaútočila prudce z boku; muži kličkovali mezi buldozery a mechanickými dopravníky a přitom ze svých zbraní ostřelovali výkop. Narazili sice na silnou odvetnou palbu, ale ovládal je teď pocit klidné sebedůvěry pramenící ze skutečnosti, že konečně přešli do ofenzívy, převzali iniciativu a získali prostor k manévrování, který jejich protivníci naopak ztratili. Nepřátelé se ocitli v obklíčení, zaměřovací systémy jejich zbraní vyřadila z provozu nemilosrdná záře světlometů, a tak zůstali bezmocní a uvěznění.

Jeden z nich se svalil ze strmého svahu výkopu, až kolem jeho těla odlétaly oblázky a kusy hlíny. Druhý se vztyčil s úmyslem odjistit a hodit granát, ale okamžitě ho srazila k zemi dobře mířená střela.

Třetí vyskočil a krátce to vypadalo, že se možná pokusí o sebevražedný výpad přes okraj výkopu... ale pak couvl, odhodil zbraň a padl obličejem dolů na dno ohromné jámy s rukama nataženýma nad hlavu. Vzdával se.

Pilot vrtulníku pozoroval dalšího útočníka, který napodobil svého kumpána a také odhodil zbraň a vzdal se; za ním následoval třetí a konečně zdánlivě naráz i všichni ostatní. Za okamžik dal velitel úderné jednotky rukou znamení, že má palba ustát, a ukázal pilotovi zvednutý palec.

Ten se usmál a gesto mu oplatil, ačkoli dobře věděl, že kvůli světlometům nikdo na zemi nemůže jeho posunek spatřit. Ale co na tom záleží!

Uchopil páku a uvedl vrtulník znovu do pohybu. Přeletěl nad jiné místo, kde ho ještě mohli potřebovat. Ostatní vrtulníky ho v těsné blízkosti následovaly.

Thibodeau se nikdy nedozvěděl, čím upoutal pozornost útočníka hlídkujícího na podlaze skladiště - možná nepatrným pohybem prstů, když zvyšoval tlak plynu v hlavni své pušky, klapnutím pojistky posunuté do nové pozice, nebo třeba něčím úplně jiným.

Jediné, na čem záleželo, byla beztak pouze útočníkova kulka a její účinky.

Thibodeauovi připadalo, že se to všechno odehrálo, jak se vyjadřovali jeho kamarádi z války, ve zpomalenem čase. S překvapením si uvědomil, že si ho útočník všiml, protože stočil zbraň jeho směrem. V mozku se mu rozsvítilo poplašné světélko, studené a jasné jako zimní slunce, třpytící se na ledu. Reflexívně změnil polohu a byl si jistý, že jeho pohyb je dostatečně rychlý... nebo by aspoň měl být. Ale jak se přikrčil za zábradlí můstku, zdálo se mu, že vzduch je nějak hustý, že mu klade odpor. Připadalo mu, jako by se pohyboval v lepkavém želé.

A pak se zespoda ozvalo hlasité prásknutí a něco ho udeřilo do pravého boku. Cítil, jak se mu břichem šíří horko, a zhroutil se na podlahu lávky. Potom čas zase nabyl normální rychlosti, jako vlak, který s trhnutím vyjíždí ze stanice.

Thibodeau se pokoušel vstát, ale tělo měl neovladatelné, jako by k němu vůbec nepatřilo. Ležel na levém boku, přetočený v pase. Pohlédl dolů na místo zásahu a viděl, že vesta nebyla prostřelena; útočník měl mimořádné štěstí, protože kulka pronikla do břicha pod spodním okrajem vesty. Ten zatracený kus svinstva v něm uvízl, a tak tu nyní ležel a krev mu vytékala na prošlapaný běhoun na podlaze, naplňovala prostor mezi jeho vlákny a stékala v tenkých šarlatových potůčcích dolů. Napadlo ho, proč musí mít tak ďábelskou smůlu zrovna on.

Vtom zaslechl zvuk kročejů a podařilo se mu zvednout tvář z podlahy tak, aby měl ve výhledu něco víc než jen krev a zábradlí.

Muž, který ho postřelil, stoupal po kovových schůdcích nahoru na můstek a druhý vetřelec ho bezprostředně následoval. Přicházeli ho dodělat.

Divoce zatoužil po tom, aby si vzpomněl, kam upustil svoji pušku. Stočil hlavu dolů a ke svému údivu zjistil, že ji stále ještě drží v pravé ruce, prsty svírá spoušť a hlaveň se mu opírá skoro kolmo o bok.

Znovu padl tváří na podlahu, do kaluže své vlastní krve, protože už nedokázal udržet hlavu zvednutou. Sbíral veškerou sílu vůle k tomu, aby přiměl svoji ruku k pohybu. Poručil jí, aby se pohnula, pak ji prosil, a když nezareagovala, začal ji tiše proklínat, žadonil, aby přestala trucovat, vysvětloval jí, že později ho může vypéct a překulišit, jak bude chtít, může mu třeba odpadnout z ramene, když jí to udělá dobře, ale teď, právě v této chvíli ať ho jen proboha poslechne a zvedne tu zatracenou pušku!

Thibodeau slyšel vlastní chraptivé nadechnutí. Viděl útočníky v černých přilbách a uniformách, jak se k němu blíží, jak dusají nahoru po schodišti.

Jen pojďte, vy hajzlové, pomyslel si. Tak jen pojďte.

A pak jeho paže najednou zareagovala, přitáhla si pušku kaluží krve, posunula hlaveň pod zábradlí a zamířila dolů na schody.

Pak zmáčkl spoušť a cítil, jak mu tělem otřásají zpětné nárazy. Podařilo se mu pokropit schodiště kulkami. Vetřelci do sebe skoro narazili, když se prudce zastavili a začali mu střelbu oplácet. Kulky hvízdaly Thibodeauovi nad hlavou a rachotily jako kroupy o přečnívající okraj lávky a o stěnu za ním. Pak se protivníci vzpamatovali z prvního překvapení, všimli si, že je těžce zraněný, a znovu vyrazili po schodech směrem k němu, tentokrát v předklonu a s puškami stále chrlícími oheň. Třetí muž mezitím začal střílet z uličky dole.

Thibodeau vypálil další dávku, ale uvědomoval si, že mu ubývá sil, že jeho zásobník bude brzy prázdný a že on sám už dlouho nepřežije.

Laissez les bons temps rouler, copak to právě takhle nedávno neřekl Codymu? Ať přijdou, valí se, točí dobré časy, ať se odvíjejí až do úplného konce, ať mě vezmou s sebou a odkutálejí se lehce a hezky i se mnou, amen, panebože, amen, pomyslel si napůl v deliriu.

A znovu vypálil na vetřelce; spotřeboval na to veškerý zbytek sil i nábojů, vnitřně připraven na následující okamžiky, které budou v jeho životě už zcela jistě poslední.

"Dostali Thibodeaua," zděsil se Delure. "Panebože, musíme něco udělat!"

"Udej mi pozici ježka," odpověděl Cody. Upřeně pozoroval záběry stropních kamer, namontovaných ve velké hale skladiště. Tady v monitorovací místnosti se jejich záznamy normálně objevovaly na obrazovce každých deset minut, proložené pravidelnou sekvencí záznamů z jiných budov se střední a vysokou úrovní bezpečnostní ochrany. V případě nežádoucího průniku někoho cizího do areálu se sekvence měla automaticky změnit a systém měl zapnout poplašné zařízení a snímat stále pouze úsek, kde došlo k ohrožení. Pravidelně střídaných záběrů na obrazovce si ale teď, když došlo k útoku přes oplocení, nikdo nevšímal, a vetřelci zjevně pronikli do skladiště běžným, legálním způsobem, takže na ně bezpečnostní systém nezareagoval.

Následky této nedůslednosti v zabezpečení objektu teď Codyho týmu způsobily nepříjemné komplikace.

Jezoirski si prohlížel na videu vysílání ježka. "Felix je ve skladišti... pojede asi deset metrů chodbou nalevo, pak sestoupí výtahem dolů do skladu..."

"Takže na lávce bude až za minutu?"

Jezoirski přikývl. "Odhaduju to tak."

"Thibodeau možná tak dlouho nepřežije," namítl Delure. "Říkám ti, Cody, potřebuje naši pomoc okamžitě -"

"Máme příkazy zůstat tady."

"Ale já tady nedokážu jen sedět a dívat se, jak ho vraždí ti -"

"Tak sakra poslouchej, co ti řeknu!" vyštěkl Cody. Byl teď celý zpocený a i po rtech mu stékaly slané kapky. "Nikdy se nedostaneme do toho skladiště dřív než ježek a posily, které jsou už na cestě. Když chceš pomoct Thibodeauovi, tak se pořádně koukej na tyhle obrazovky a připrav se dávat robotovi co nejpřesnější pokyny, až k němu konečně dojede!"

Kuhl se přikrčil za svým džípem, ze všech stran obklopený zvuky střelby;

seshora k němu doléhal hřmot vrtulníků. Měl nehybný, zamyšlený výraz, tak soustředěný, jako by pro tuto chvíli zapomněl na celý svět.

Ve skutečnosti však vnímal dění kolem sebe celou duší a všemi smysly - byl na ně dokonale vyladěný. Jeho mysl zpracovávala a vyhodnocovala všechny aspekty dané situace. Až doteď byla jeho akce úspěšná. Jeho muži dosáhli skoro všech vytčených cílů a v některých případech dokonce překonali očekávání. Ale stadium, kdy o všem, co se bude dít, rozhodoval on, už minulo, a teď nemělo smysl v akci pokračovat a utrpět ještě víc ztrát. Musel uznat, že se rovnováha sil přesunula ve prospěch obránců. Kdyby teď nepřestali, mohli by jeho lidé utrpět tak silné ztráty, že by už nedokázali ustoupit. A on nehodlal pokoušet štěstí.

Obrátil se ke svému řidiči, který se krčil vedle něho.

"Ustoupíme," oznámil mu a začal nasedat do džípu. "Spoj se s ostatními vysílačkou a oznam jim to."

Manuel seděl na zemi a opíral se o dvířka vozu. Neošetřená rána ho vyčerpávala, dýchal přerývaně a namáhavě.

"To nemůžeme." Pokývl směrem k vnitřku základny. "Žlutý tým je ještě uvnitř."

"Znají dobře rizika této akce," odpověděl Kuhl. "Čekali jsme tak dlouho, jak jen to bylo možné."

Manuel se posunul podél dvířek a škubl sebou přitom námahou.

"Neměli dost času," namítl chraptivě.

"Vydal jsem už jasný příkaz. Jestli chceš, můžeš tady zůstat." V Kuhlových očích zablýskl hněv. "Rychle se rozhodni."

Manuel se na něj dlouze zadíval. Pak sklonil hlavu a upřel pohled do země. Potom zase pomalu pohlédl na Kuhla, v očích rezignaci.

"Budu potřebovat pomoc, sám nedokážu nastoupit do džípu," řekl konečně.

V té chvíli pospíchala skupina deseti agentů Meče směrem ke dveřím skladiště, kterými pronikl za vetřelci dovnitř Thibodeau. Tento improvizovaný tým tvořili muži stažení z různých pozic u obytných a kancelářských budov základny.

Dorazili na místo, kde ležel na zemi zavražděný strážný, krátce se tu zastavili a prohlédli si ho. Z bodné rány v zádech mu stále ještě vytékala krev.

Jeden z nich tiše zaklel a pravou rukou se pokřižoval na čele a na hrudi.

"Bryce," konstatoval. "Sakra, chudák kluk."

Další člen týmu ho chytil za paži.

"Nesmíme se zdržovat," upozornil ho.

Podívali se na sebe. První muž se chystal něco odpovědět, ale pak si prostě jen odkašlal a mlčky přikývl.

Odvrátili se od mrtvého těla, vběhli do otevřených dveří a zbytek týmu pronikl do skladiště za nimi.

Thibodeau cítil, jak ztrácí vědomí. Zoufale se pokoušel udržet si ho, ale všechno mu splývalo a unikalo, jako by celé jeho okolí bylo z měkkého karamelu, a tam dál, kde se všechno rozplývalo do beztvarosti, tušil černou bezednou hmotu, čekající na příležitost všechno pohltit. Uvědomoval si, co se s ním děje. Utrpěl velkou ztrátu krve a šok ze zranění; přesně takovéhle to musí být, když člověk umírá po zásahu střelou velkého kalibru do břicha. Svět se mu vzdaloval, a třebaže by byl raději, kdyby se to nestalo, chápal, že už není v jeho moci o tom rozhodovat.

Ale, che diem, ta tma na vnějších okrajích je tak hluboká a děsivá...

Thibodeau namáhavě dýchal ústy a zakašlal. Vydal přitom chrchlavý zvuk, jako by vykašlával tekutinu, který ho trochu vyděsil. Vzduch, který mu vnikal do plic, jako by studil. Necítil ale příliš bolest. A potom začal okolí rozeznávat trochu zřetelněji. Uviděl oba své pronásledovatele, jak se vynořují

na rozmazaných okrajích jeho zorného pole, jeden po druhém, a pospíchají po schodech na lávku. Držel je v uctivém odstupu, dokud to jen šlo, a vystřílel po nich celý zásobník. Teď si dokonce nebyl ani jistý, zda ještě vůbec drží zbraň v ruce.

První z útočníků se nad ním sklonil a zamířil mu přímo do obličeje.

Thibodeau se znovu nadechl a podařilo se mu zvednout hlavu ze zakrváceného běhounu. Na tvář se mu otiskla mřížka tkaniny a orazítkovala ji jeho vlastní krví.

"Tak už dělej," zašeptal.

Útočník stál nad ním. Pokud měl pod kuklou přetaženou přes obličej vůbec nějaký výraz, Thibodeau ho nemohl nijak odhadnout.

"No tak," vypravil ze sebe tiše Thibodeau, "už to skonči."

Útočník zůstal stát na místě a shlížel na něj. Pak mu přiložil hlaveň pušky ke spánku.

Felix vyjel na můstek stejným výtahem, kterým se tam dostal před několika minutami Thibodeau.

Vysoko nad podlahou haly se teď ježek rychle blížil k Thibodeauovi a navigačním sonarem mapoval své okolí.

Toto zařízení byla vlastně poněkud nadbytečná pojistka, která měla zabránit náhodné srážce, protože Jezoirski teď robota řídil z monitorovací místnosti. Nasadil si speciální brýle, takže vnímal v trojrozměrném zobrazení všechno, co "viděl" svým optickým zařízením ježek. Pohyby robota ovládal joystickem, takže mohl rozhodovat o každé jeho otočce a úkonu.

Jezoirski si skousl ret a pospíchal s ježkem po lávce. Podobal se čaroději ovlivňujícímu na dálku chování nějaké bytosti - místo talismanů však používal techniku a místo zaříkávadel algoritmy - "vtělil" se do ježkova fyzického prostoru, a tak vlastně dokázal být na dvou místech současně.

Felix klouzal do zatáčky, jeho kola tiše šustila a ve skle vzdálených zářivek se odrážely záblesky bleděmodrého blikajícího světla senzorů na jeho věžičce.

Pak se náhle zastavil.

Něco ho zastavilo.

Jezoirskému projel celým tělem záchvěv překvapení a zděšení jako oslepující sněhová bouře a vymazal mu z mysli všechno, co se naučil při výcviku. Ruce na ovladačích mu jakoby ochrnuly. O třicet metrů výš, v jiné budově, ale přesto přímo před jeho zraky, měl každým okamžikem zemřít Rollie Thibodeau.

A Jezoirski si náhle nevěděl rady.

"Co se děje?" zeptal se Cody.

Jezoirskému prudce bušilo srdce v hrudi. Oči měl pod brýlemi rozšířené hrůzou.

Stále křečovitě svíral řízení Felixe, ochromený nerozhodností, a uvědomoval si, že jeho sebemenší chyba nebo chybný odhad mohou znamenat Thibodeaův okamžitý konec.

"Ptal jsem se tě, co se to s tebou sakra děje?" opakoval vedle něj Cody a hlas se mu třásl napětím.

Jezoirski se nadechl a cítil, jak křeč v jeho svalech povoluje. Codyho naléhavý, rozrušený tón ho vytrhl z chvilkového ochromení.

"To je v pořádku," zahučel rychle právě tak sám k sobě jako ke svému nadřízenému.

Znovu se nadechl a se zaťatými zuby se zase ujal řízení robota.

Thibodeauovy zamžené oči se rozšířily překvapením, když uviděl, jak se k němu zprava řítí Felix; jeho kola svištěla po běhounu lávky a rameno s drapákem natahoval přímo před sebe.

Útočník, vyrušený zvuky přijíždějícího robota, se prudce otočil směrem k němu a zvedl pušku od Thibodeauovy hlavy. Nestihl na ježka ani namířit a Felix vypálil z pistole namontované na boku. Objevil se zášleh plamene a obláček kouře.

Útočník narazil do zábradlí a puška mu vyletěla z rukou. Robot postupoval za ním, sledoval jeho pohyb, zamířil a vypálil znovu z bezprostřední blízkosti. Muž přeletěl se zaječením zábradlí, marně se snažil něčeho zachytit a zřítil se na podlahu skladiště. Jeho tělo se s těžkým bouchnutím roztříštilo o zem.

Prostorem skladiště ještě doznával Felixův výstřel, když se robot rozehnal po druhém útočníkovi. Ten sice ježka pokropil dávkou střel, ale nedokázal se vzpamatovat z překvapení dost rychle, aby dobře mířil, a tak Felixovi jen škrábly o podvozek jedna nebo dvě kulky a zbytek šel úplně stranou a odrazil se od stěn a lávky.

Vypálit podruhé už nestačil. Ježkův drapák se vymrštil právě ve chvíli, kdy se muž pokoušel znovu zamířit. Robot uchopil vetřelce za nohu nad kolenem a obrovskou silou ho strhl na podlahu.

Útočníkovi okamžitě zvlhla nohavice krví, zaječel a snažil se robotovi vykroutit, ale ten ho držel pevně. Vetřelec řval bolestí a puška mu vypadla z rukou. Pak se sklonil, uchopil oběma rukama Felixovo rameno a marně se pokoušel vyprostit se z jeho sevření.

Thibodeau jejich souboj pozoroval napůl v mrákotách, ze vzdálenosti pouhých několika desítek centimetrů. Viděl, jak vetřelec klesá na kolena, a pak uslyšel praskot jeho kostí, drcených nelítostným drapákem robota. Mužův řev přešel v jekot, stále se marně snažil tahat Felixe za rameno; robot se dal zase do pohybu a odstrčil ho dozadu, aby už nedosáhl na svoji zbraň.

Ten mizerný skrček je nakonec přece jen k užitku, pomyslel si Thibodeau, než mu hlava znovu klesla na podlahu.

Jeho zorné pole se teď zúžilo na malý zamlžený kroužek. Ležel nehybně, tváří na podlaze. Nejasně si uvědomoval zvuky kroků někde daleko vespod a přítomnost mnoha lidí. Pak někdo vykřikl - nejdřív portugalsky a pak anglicky. Vzápětí se halou rozlehly zvuky přestřelky.

Thibodeau už ale nedokázal přemýšlet o tom, co to všechno znamená, protože oči se mu pod víčky obrátily v sloup a přestal docela vnímat, co se kolem něho děje.

Když tým Meče vtrhl do prostoru skladiště, muži uslyšeli odněkud seshora dva doznívající výstřely a pak uviděli, jak z jednoho můstku padá postava v černém maskovacím obleku, ječí a v pádu sebou bezmocně zmítá, až dopadla s těžkým bouchnutím na podlahu po jejich levici. Muž rázem zmlkl a už se nehýbal.

Za okamžik se ozval vysoko nad jejich hlavami rachot automatických zbraní. Vzhlédli tam a uviděli na lávce další tmavou postavu, která se vzápětí náhle zhroutila na kolena, protože na muže zaútočil ježek, rychle vymrštil rameno a uchopil útočníka tak, jako loví kořist předními nohama kudlanka nábožná. Všimli si také třetího muže, ležícího na můstku za ježkem; měl na sobě uniformu Meče, a tak bylo hned jasné, že jde o Thibodeaua.

Než ale mohli nějak zareagovat na to, co vidí, vymrštila se z vyvýšené pracovní plošiny nad nimi další postava v černém, zřejmě jeden z útočníků, který se tam do té chvíle skrýval. Na podlaze u jednoho nosníku zanechal nějaký předmět. Všichni byli dost zkušení, aby hned poznali pytel s výbušninou - a pod dalšími dvěma plošinami rozpoznali stejné nálože.

"Zůstaň na místě, ani hnout!" vykřikl jeden z mužů Meče a pozvedl zbraň. Pak si vzpomněl, že je v Brazílii, a vybavil si přibližně odpovídající portugalský pokyn. "Abierto la pistolemi." Muž nebyl zjevně ochoten uposlechnout jeho varování, bez ohledu na použitý jazyk. Zvedl pušku a zamířil na skupinu obránců.

Strážný, který na něj předtím volal, zareagoval okamžitě a s rozhodností. Vypálil ze své pušky a zneškodnil vetřelce dříve, než dokázal vystřelit třeba jen jediný náboj.

Muž z Meče sklonil hlaveň, utíkal kolem vetřelce k prvnímu nosníku, klekl si k pytli s náloží a rychle pochopil, o jak bezprostřední ohrožení jde. Nebyl sice odborník na pyrotechniku, ale poznal, že se jedná o jednoduchý tužkový spínač a rozbušku... ačkoli vnější zdání může klamat. Věděl, že ta věcička může mít vnitřní obvody, které odpálí nálož, jakmile se pokusí rozbušku vytrhnout, nebo by ho mohly zaskočit i jiné nečekané komplikace. Nikde ale neviděl špendlík a na spínači už zbývaly jen asi dvě minuty, a tak neměl šanci bombu přemístit na nějaké bezpečné místo nebo přivolat odbornou pomoc -

Krátce váhal a v celém těle cítil napětí. Pak zaťal zuby, uchopil rozbušku palcem a ukazováčkem a silně zatáhl.

Za okamžik se zhluboka nadechl úlevou a pak znovu. Děkoval Bohu, že mu bomba nevybuchla přímo v rukou a že on sám i ostatní kolem něho zůstali naživu a žádný výbuch je neroztrhal na kusy.

Rychle si ale připomněl, že ještě nejsou v bezpečí. "Tahle je vyřízená, ale musíme honem zlikvidovat i ty ostatní!" vykřikl.

Carlysle už zase seděl za volantem svého vozu a vyhlížel čelním sklem ven za prchající skupinou nájezdníků. Hlasitě zaklel. Před necelou minutou se jeho džíp prohnal mezerou v obvodovém plotu a držel se v těsném závěsu za pronásledovanými.

Jenže si nebyl vůbec jistý, jestli si počíná správně.

Snažil se o tom přemýšlet dokonce i teď, když zvyšoval obrátky motoru a pokoušel se protivníky dohonit.

Newella poslal na ošetřovnu a zajatce s jedním bezpečnostmi oddílem pod zámek. Pak se jeho muži vraceli k autu, když spatřili útočníky, jak vyklízejí pole. Se skřípěním pneumatik je v půlkruhu objeli a uháněli za nimi k oplocení. Carlyslův tým a další posádky vozů, které byly náhodou právě nejblíž, se pustily do jejich pronásledování... ale dřív, než Carlysle stihl sednout za volant, nastartovat a vyrazit, nepřátelský džíp už projel plotem.

Teď mu dělala starosti jednoduchá otázka, zda má na takové jednání právo. Vláda hostitelské země povolila UpLinku držet si na základně nezávislou bezpečnostní jednotku - a tečka. Nebylo dohodnuto, že se tyto síly budou pohybovat po okolí, jak se jim zachce, a budou se účastnit boje, který se vystupňoval v malou válku. Carlysle bral tyto otázky vážně, a protože byl disciplinovaný profesionál, musel si všímat omezení, jaká v této zemi pro jeho operace platí. Kdyby neměli na základně zajatce, kteří jim snad poskytnou nějaké informace o motivech a cílech přepadení, možná by se snažil překročit hranice těchto omezení a pokračovat v pronásledování. Mohl by přivolat vrtulníky, aby mu poskytly pomoc ze vzduchu. Měl však v rukou zadržené nepřátele a uvědomoval si, že by jen těžko brazilským úřadům zdůvodňoval pokračování akce a že by to jistě mělo nepříjemné dozvuky.

Svíral volant a upíral zrak na zadní světla vozu před sebou. Zastavit nebo pokračovat v pronásledování? Thibodeau se mu ve vysílačce neozýval, a tak rozhodnutí spočívalo pouze na něm.

Znovu si ulevil několika šťavnatými nadávkami a přišlápl pedál brzdy. Auto se s trhnutím zastavilo na hrbolaté cestě.

"Necháme ty mizery být a vracíme se," oznámil svým mužům. "Na základně máme teď spoustu práce a nikdo ji za nás neudělá."

Kuhlův džíp projel se řvoucím motorem mezerou v plotu, stejnou cestou, jakou o něco dříve na území základny vnikl, jen opačným směrem.

Kuhl, sedící vedle řidiče, se ohlédl a spatřil v temnotě za sebou reflektory auta. Byly dost daleko a vzdálenost mezi oběma vozy s přibývajícími vteřinami spíše narůstala. Přesto usoudil, že je zřejmě sledují.

Džíp se ponořil do džungle, poskakoval po nerovné cestě a jeho přední sklo bičovaly liány a větve, které na něm zanechávaly mokré šmouhy. Po chvíli zakryl oblohu celistvý tunel hustého větvoví, klenoucího se nad cestou.

Kuhl stále sledoval reflektory pronásledovatelů. Po nějaké chvíli zmizely. Přemýšlel, proč asi upustili od stíhání. Kuhl a jeho druhové měli výhodu v tom, že se skrývali přímo u svého džípu, takže získali při útěku náskok, zatímco bezpečnostní týmy se během přestřelky rozptýlily od svých vozů mnohem dále. Jenže to neznamenalo, že by obránci základny nemohli náskok vyrovnat a pokusit se o pronásledování. A co vrtulníky? Proč vlastně nepoužili vrtulníky?

Rty se mu zvlnily náznakem úsměvu. I na útěku se člověk může lecčemu přiučit a on si právě uvědomil, že odhalil další slabé místo UpLinku, a to omezení činností, související s křehkou rovnováhou vztahů této firmy a brazilských úřadů.

Tento poznatek bude muset ještě pečlivě rozebrat, spolu se vším ostatním, co během dnešní noci zjistil.

Všechny tyto znalosti mu přijdou velmi vhod, až zahájí druhou fázi celé hry.

5.
17. DUBNA 2001
RŮZNÁ MÍSTA

Veliký orel bělohlavý se vynořil zprava za vysokými stromy na úpatí kopce a vznášel se nad hromadami starých naplavenin v zóně přílivu. Sledovali proti obloze obrys jeho mohutných rozepjatých křídel se zoubkovanými okraji a jasně rozeznávali překvapivý kontrast bílé hlavy a ocasních per s černou barvou zbytku těla, díky kterému dravec připomínal tmavou kresbu, zdůrazněnou na okrajích zářivou bělobou, aby vynikl její krásný, dokonalý tvar.

Megan ho pozorovala, jak dvakrát zakroužil nad naplaveninami a pak se půvabně vznesl nad zářící hladinu zátoky. Celé okolní pobřeží nápadně ztichlo. V rákosí se nic nehýbalo a ani ve změti křoví na svahu pod terasou, kde seděla s Nimecem a Riccim u šálku silné černé kávy, nepostřehla žádný pohyb.

"Obyčejně trvá po odletu téhle orlice tak pět až deset minut, než zátoka zase ožije. Uvidíte, jak se sem potom začnou vracet racci, rybáci i kachny, někdy se jen tak pomalu trousí, ale mohou přilétat i naráz po celých stovkách, jako by někdo vyhlásil konec poplachu," vysvětloval Ricci. "Orli se nejraději živí rybami, ale když mají opravdu hlad nebo krmí mladé, spokojí se s čímkoli, co se jim podaří chytit. Loví menší ptáky, hlodavce, dokonce i domácí kočky, které se zatoulají příliš daleko od domu."

Megan neochotně odtrhla od orlice zrak. Vznešený zjev dravce ji uchvacoval, jenže Ricci jim slíbil, že jim vysvětlí tu ošklivou scénu, jejímiž svědky se na silnici stali, a ona byla opravdu zvědavá, co jim k tomu poví.

Pohlédla na něj přes stůl. "A co ježovky?"

Ricci se pousmál.

"Ty žere taky," odpověděl.

Dál na něj upírala soustředěný pohled.

"Myslím, že Megan ti právě poskytla hezký úvod, aby ses mohl pustit do vysvětlování," pobídl ho Nimec.

Ricci chvilku mlčel a pak přikývl.

"Nechcete jít dovnitř?" ukázal směrem k posuvným dveřím, vedoucím z terasy do obýváku. "Tady venku začíná být trošku zima."

Nimec pokrčil rameny. "Mně je tady dobře."

"Mně taky," prohlásila Megan. "Moc ráda si chvíli posedím na čerstvém vzduchu po všem tom poflakování, abych se vyjádřila po irsku, kterým jsme právě strávili půl dne."

Ricci neprojevil ani nejmenší lítost nad zdržením a starostmi, které jim

způsobil. To Megan dráždilo a doufala, že z jejího výrazu je mu to dost jasné. To poflakování, o kterém se zmínila, zahrnovalo téměř hodinovou jízdu za jeho dodávkou až k rybinou páchnoucímu velkoobchodu s mořskými produkty v přístavu u paty poloostrova, kde pak museli čekat další hodinu, než Ricci skončí s čilým pobíháním mezi různými stánky a boudami, kde smlouval s kupci o cenu několika velkých plastikových pytlů, které sem přivezl v nákladním prostoru svého vozu... nebo přesněji řečeno o jejich obsah, bodlinaté ježovky velikosti tenisových míčků, které v nich ležely srovnané na podnosech. Právě o nich předtím mluvil, když se zmiňoval o svém úlovku. A tohle všechno museli vydržet poté, co urazili skoro pět tisíc kilometrů přes celý kontinent vzduchem i po zemi a k dovršení všeho se stali svědky jeho rvačky s muži zákona.

"Předpokládám," prohlásil Ricci rozvážně, "že byste rádi, abych vám pověděl, co jsem měl s těmi pitomci v uniformě za nedorozumění."

Megan ho chladně pozorovala přes okraj šálku.

"To by bylo pěkné," poznamenala.

Ricci zvedl k ústům hrneček s kávou, upil a zase ho odložil na kruhový stůl.

"Vyzná se někdo z vás trochu v lovu ježovek?"

Megan zavrtěla hlavou.

"A ty, Pete?" zeptal se Ricci.

"Vím jenom to, že se ježovky prodávají jako specialita na exotických tržištích. Odhaduju, že se na nich dá dobře vydělat."

Ricci přikývl.

"Největší cenu vlastně mají jejich jikry. Nebo můžou mít. Nejspíš na ně narazíte v suši baru, tam je mají na jídelním lístku jako uni. Většina se odsud vyváží do Japonska a zbytek do těch oblastí USA a Kanady, kde žije hodně japonských přistěhovalců," vysvětloval. "Cena závisí na momentální nabídce, na procentu jiker z celkové váhy ježovek a na jejich kvalitě, protože správně mají mít bronzově zlatavý odstín - asi jako mandarinky - to je pak prvotřídní kvalita. Ty podnosy, co jsem na tržišti vyložil, měly po čtyřiceti kilech ježovek a dostal jsem za ně skoro tisícovku."

Megan na něj se zájmem pohlédla. "Kdyby mi tohle někdo prozradil, když mi bylo deset, už bych dnes měla vydělané miliony. Se starším bratrem jsme chodili po pobřeží a sbírali jsme ježovky do plastikových kbelíků rovnou z přístavních hrází. Pak jsme do kbelíků nabrali vodu z oceánu a snažili jsme se přesvědčit rodiče, aby nám je dovolili chovat doma jako akvarijní rybičky. Táta nám ale rovnou nakázal, abychom ty zatracené pichlavé potvory odklidili z domu."

Ricci se mírně usmál.

"Lidé se o nich i tady vyjadřují různě, ale donedávna k nim měli podobný postoj jako váš táta. Teprve nedávno se doslechli, jaká je po nich v Asii poptávka, a dali si pět a pět jenů dohromady, abych tak řekl. Předtím všichni pokládali ježovky jen za obtížný nařád. Většina starých lovců humrů jim pořád ještě říká kurví vajíčka, protože jim kazí pasti. Ucpávají otvory, sežerou návnadu, nebo jim pasti dokonce prokoušou a zničí, aby se k návnadě dostaly. Ti fikaní malí prevíti mají kromě ostnů i pěkné ostré zoubky."

"Sbíráte je sám?"

"Sklízejí se v týmech, nebo je potřeba aspoň jeden potápěč s dýchacím přístrojem a jeden pomocník, který čeká nahoře v člunu," vysvětloval Ricci. "Rád pracuju pod vodou sám. Vezmu si s sebou velký síťový pytel a vybírám ty nejhezčí ježovky. Když mám síťovku plnou, vyšlu nahoru pomocníkovi lanko s bójkou. A on, Dexter se jmenuje, vytáhne úlovek na palubu."

"Pomocník?" požádala o vysvětlení Megan. "Proč je vlastně tak důležitý?"

"Je to něco jako nosič holí při golfu. Musí se starat o potápěčské vybavení, dohlížet na bezpečí potápěče, zajišťovat, aby úlovek nezmrzl, a když na to má čas, měl by taky ježovky třídit. Kdyby se něco pod vodou zvrtlo, pak je jeho pomoc životně důležitá." Odmlčel se. "Proto se zisky dělí napůl."

Nimec zvedl obočí. "Zaslechl jsem, jak se zmiňuješ o nějakém Dexovi, když ses hádal s tím policajtem..."

"Tak to je on," přisvědčil Ricci.

"Nezdá se mi, že by to vaše partnerství bylo zrovna pevné jako skála."

Ricci pokrčil rameny.

"Možná je, možná není," odpověděl. "K tomu se dostanu."

Megan ho pozorovala a objímala dlaněmi hrníček, aby si zahřála ruce. "Jezdíte vždycky s úlovkem na trh vy?"

Opřel se pohodlněji.

"K tomu se dostanu taky," odpověděl a upil kávy. "Ježovky se vyskytují v koloniích, obvykle pod hranicí odlivu a v porostu mořských chaluh. Před časem prakticky pokrývaly celé mořské dno tady kolem Penobscotu jako koberec a člověk je mohl nabírat, aniž si namočil hlavu." Odmlčel se. "Ale v posledních několika letech jsou úlovky slabé. Ježovek se loví příliš mnoho, a tak jejich cena vylítla prudce vzhůru a lidi si chrání své zóny, cení na sebe zuby a vrčí na vás, pokud se k nim jen přiblížíte."

"Ty zóny, o kterých mluvíte... jsou, předpokládám, určeny zákonem."

Ricci přikývl.

"K lovu je potřeba mít licenci a ta stojí skoro tři stovky. A kvůli omezením od ochrany přírody musí člověk čekat, až na něj vyjde řada v losování, které se musí pro velký počet zájemců pořádat. Když o licenci žádáte, musíte si vybrat místo a roční období, kdy hodláte lovit. Místní policie pečlivě kontroluje, aby se to dodržovalo. Mají v papírech černé na bílém, jestli na to máte oprávnění."

"Pytle jsi měl pěkně plné," podotkl Nimec. "Řekl bych, že ti to jde dobře."

Ricci znovu přikývl.

"A taky se mi zdá, že ti ostatní musí záviděť, zvlášť pokud se celkové úlovky stále snižují. Musíš být trnem v oku ostatním lovcům a určitě si toho všímají místní obchodníci i policisté."

Ricci se podíval přímo na něj a potřetí přikývl.

"Málokdo je ochotný potápět se tak daleko od břehu, nebo tak hluboko jako já... zvlášť v tomhle ročním období, když se teplota vody ještě dokáže přiblížit k nule a jsou tu silné podmořské proudy. Jenže tahle zátoka má stovky malinkých ostrůvků a několik z nich patří do mého rajónu. Mezi nimi jsem narazil na jeden, který má v hloubce takové šikovné zákoutí, kde se najde ježovek nepočítaně - a nádherných."

Nimec se zatvářil zamyšleně.

"A tohle se o tobě rozkřiklo," dohadoval se.

"Hmm," přisvědčil Ricci. "Když máš revír, který ti pěkně sype, a kolem sebe mužské, co sotva uživí rodiny, můžeš si vážně nadělat spoustu problémů. Zdejší starousedlíci jsou pěkně nabroušení na lidi, co sem přišli teprve nedávno, a možná na to mají i trošku právo. Začátkem století tady začali bohatí lidé z města vykupovat spoustu půdy přímo u zátoky, aby si vytvořili kolem svých letních sídel něco jako ochranná pásma. Chtěli soukromí a netoužili mít na očích místní rybáře a lovce škeblí, protože ty pokládali za bílý póvl. Všude dali cedule "Soukromý pozemek, vstup zakázán" a omezili přístup k moři, které přitom pro místní lidi znamená zdroj živobytí."

"Nutil snad někdo místní obyvatele, aby jim ty pozemky prodali?" zeptala se Megan.

Ricci po ní ostře pohlédl.

"Buď jste nikdy nebyla chudá, nebo jste už zapomněla, jaké to může být," odsekl. "Prožijte si na vlastní kůži zimu v Maine, během které budou vaše děti trpět hladem, a už vás k žádnému prodeji nebude nikdo muset nutit."

V nastalém napjatém tichu Megan napadlo, zda v ní jeho poznámka nevyvolala až nepřiměřeně silné pocity viny.

"Je možné, že se Dex a ten místní policista nějak spolu domluvili?" zeptal

se Nimec. Nepřál si, aby se konverzace stočila na vedlejší kolej.

Ricci otáčel v rukou šálkem kávy a zdálo se, že se soustřeďuje na páru, která z nápoje stoupá.

"Skončili jsme u otázky, kdo vozí úlovek na trh," pokračoval po dlouhé odmlce. "Pracuju s Dexem už přes rok a až dodneška jsem na tržiště nikdy nejel bez něho. Ten chlápek moc rád smlouvá s překupníky a vůbec si potrpí na všechno kolem obchodování, sleduje, co se kde mezi lidmi šustne, však víte." Zamyslel se. "Taky se vždycky těší, až dostane prachy vysázené na ruku. Dnes ráno se mi ale vymluvil asi v tom smyslu, že musí pospíchat domů hlídat dcerku, až se vrátí ze školy. Jeho žena prý musí dlouho pracovat a nemají nikoho na hlídání. Jakmile jsme vytáhli člun na břeh, zmizel."

"To se stává, když má člověk děti," podotkl Nimec a rozpomněl se, kolikrát se sám ocitl v podobné situaci, když byly jeho děti malé a jeho manželka ještě nebyla bývalou manželkou.

Ricci ale zavrtěl hlavou.

"To neznáš Dexe," vysvětloval. "Požádej ho, aby ti doporučil nějaký místní bar, a vychrlí na tebe jména nejmíň dvou tuctů pajzlů odsud až po New Brunswick, a ještě ti přesně popíše, jaký druh piva kde čepují. Ale zeptej se ho, kdy mají jeho děti narozeniny, a bude v koncích."

"Takže myslíš, že to schválně nastražil tak, abys jel autem sám, když tě ti dva zastavili," usoudil Nimec.

Ricci jen otáčel šálkem s kávou, ale nic neříkal.

Nimec si povzdechl. "Takže ten policista tě obvinil z přestupku a zavolal si na tebe posilu?"

"Jo. Cobbs je jeden z těch starousedlíků, o kterých jsem vám právě povídal, že nesnášejí lidi odjinud... a kromě toho skoro každého a všechno ostatní. Má už prostě takovou miloučkou povahu. Já jsem se sem přestěhoval z Bostonu, slušně si vydělávám, a tak mu připadá, že ho o něco připravuju. A k tomu jsem policajt... tedy bývalý policajt... a to ho štve ještě víc."

"Má pocit, že ho ohrožuješ, cítí v tobě soupeře a nepřítele," rozvinul Ricciho úvahu Nimec. "To je v místech, kam nepřichází dost nových lidí, běžné. Zvlášť když přivandrovalec pochází z velkého města."

Ricci pokrčil rameny.

"Přesně tak to chodí. A v Cobbsově případě je to ještě horší," řekl. "Je to liška podšitá a nehraje poctivě. Slyšel jsem vyprávět o jeho kouscích potápěče i lovce humrů. Když mu dáte podíl ze zisku, dovolí vám pracovat bez povolení nebo mimo vaši zónu, a dokonce schválně přimhouří oči, když v noci tajně vyberete pasti na humry někomu jinému. Ale jakmile s ním odmítnete táhnout za jeden provaz, bude vám dělat potíže při nejmenším náznaku porušení pravidel. Ale přece jen se zatím nikomu nemstil přímo. Tím trikem, co zkusil na mě, se dostává na novou úroveň."

"Vymyslel si, že tě viděl, jak se potápíš mimo svoji zónu, a že má tedy právo zabavit ti celý úlovek," připomněl si Nimec. "Bylo to tak?"

Ricci na něj namířil prstem a přikývl.

"Jak jsi sám říkal, doba je těžká," pokračoval Nimec. Vydechl a rozhodl se znovu zopakovat otázku, na kterou už Ricci dvakrát odpověděl jen vyhýbavě. "Musím se tě zeptat ještě jednou... Myslíš si, že Dex byl s Cobbsem domluvený?"

Ricci se znovu zadíval na svůj šálek a dlouho jím otáčel v rukou. Z kávy se zatím přestalo kouřit.

"Sám jsem se snažil tomu přijít na kloub," začal váhavě. "Cobbs s tím svým kumpánem na mě čekali u silnice. Nevím, odkud by mohli tak přesně vědět, kdy pojedu na trh s úlovkem a kudy. Taky se mi nelíbí, že se mnou Dex nebyl jako na potvoru zrovna ten den, kdy se rozhodli to na mě zkusit."

"Možná by pro něj bylo lepší, kdyby s tebou jel," uvažoval Nimec. "Chci říct, že mohl dělat náramně překvapeného. Takhle na sebe zbytečné upozorňuje a vypadá podezřele."

Ricci trochu škubl rameny. "Dex není žádný génius. Když už bych si o něm chtěl myslet to nejhorší, tak bych spíš řekl, že se mi bál podívat do očí ve chvíli, kdy do té jejich pasti spadnu. Nebo je mu jedno, jestli ho začnu podezírat. Možná že mu Cobbs nabídl něco lepšího než jen drobečky z kořisti, a tak mu jde jedině o to, aby mě z celé té věci vyšachoval."

"A taky aby tě odsud vyštval," dodal Nimec.

Ricci přikývl. "Jak jsem říkal, za přepokladu, že je pravdivá ta nejhorší možnost. Ale to bych si vůbec netroufal tvrdit. Mluvil jsem se o tom jen proto, abychom si to vyjasnili."

Chvíli seděli mlčky. Megan je pozorovala a měla zvláštní pocit nezúčastněnosti. Cítila, jak do sebe myšlenky těchto dvou mužů hladce zapadají a s jakou samozřejmostí a snadností spolu komunikují beze slov. Připomněla si, že oba po většinu svého života pracovali u policie, a najednou začínala chápat, proč si Nimec tolik přeje, aby Maxe nahradil právě Ricci.

"Ještě zůstaňme chvíli u toho Cobbse," prohlásil Nimec konečně. "Ten určitě nenechá takovou potupu jen tak být. Znáš tenhle typ. Hrozně jsi ho ztrapnil, a tak bude dělat psí kusy, dokud se ti nějak nedostane na kobylku. A začne se o to snažit hodně brzo. Olíže si rány a přesvědčí sám sebe, že jsi měl dneska prostě jen štěstí."

"Já vím," řekl Ricci.

"Určitě si myslí, že mu projde úplně všechno jenom proto, že je policajt. Tvoje varování, že se obrátíš se stížností výš, ho neodradí. Z jeho pohledu jsou jiné úřady a instituce příliš vzdálené."

"Já vím."

Nimec se po něm podíval.

"Tak co chceš udělat?" zeptal se.

Ricci neurčitě zabručel. Upil kávy, zamračil se a odložil šálek na stůl.

"Dopito," prohlásil a odstrčil šálek.

Znovu nastalo ticho.

Megan krátce zabloudila pohledem na zátoku. Sluneční světlo sláblo a nad mořskou hladinou se začínaly vznášet bílé chuchvalce mlžnatého oparu, poháněné chladným večerním vánkem. Ptačí osazenstvo se už do zátoky vrátilo, přesně jak to Ricci předpovídal. U břehu skoro přímo pod sebou viděla velká hejna kachen a o něco dál racky, jak se snášejí mlhou a přistávají na mělčinách obnažených odlivem. Měli nezvykle mohutné, masivní trupy, až působili dojmem, jako by se neustále čepýřili proti sílícímu chladu.

Najednou se zdálo, že je už velmi pozdě a den končí.

"Měli bychom si pohovořit taky o tom, proč jsme s Petem přijeli a vyhledali vás," začala. "Ještě jste nám neřekl, co si o té věci myslíte."

Ricci na ni tázavě pohlédl. "Když už jste to nakousla, tak proč jste vlastně za mnou přijeli?"

Megan překvapeně zamrkala.

"Vy to nevíte...," konstatovala spíš oznamovacím než tázacím tónem.

Zavrtěl hlavou.

Obrátila se k Nimecovi.

"Tys mu to nepověděl."

Nimec také zavrtěl hlavou.

"Usoudil jsem, že s tím počkáme na osobní jednání," vysvětlil stručně. "Že to probereme pěkně z očí do očí."

Megan si palcem a ukazováčkem mnula čelo. Pak trochu zavrtěla hlavou a rezignovaně si povzdechla.

"Radši bychom přece jenom měli jít dovnitř," navrhla. "Zdá se mi, že to zabere víc času, než jsem čekala."

Chvíli po půl šesté odpoledne přijalo ředitelství společnosti UpLink v San Jose dva naléhavé hovory z brazilské továrny na součásti orbitální stanice.

První byl určen Rogerovi Gordianovi.

Stál u okna své kanceláře a vyhlížel ven do deště, který se právě rozpoutal nad Rosila Avenue. Měl v úmyslu ukončit pracovní den a odjet domů, ale vtom se na jeho psacím stole ozvalo zvonění telefonu. Chvíli na něj upíral pohled a váhal. Zmocnilo se ho pokušení vůbec nezvednout sluchátko, ostatně jednu paži už měl napůl navlečenou v rukávu pláště. Ať je to kdokoli, může přece nechat vzkaz na záznamníku.

"Crrrr!"

Ignoruj to, nabádal sám sebe. Čeká tě přece Ashley. Večere. Domov.

Telefon zazvonil potřetí. Při čtvrtém zazvonění se hovor automaticky přepne na Gordianovu hlasovou schránku.

Svlékl si plášť, rezignovaně svraštil obočí a zvedl sluchátko.

"Ano?"

Muž na druhém konci linky se představil jako Mason Cody z operačního centra Meče v Mato Grasso do Sul. Jeho hlas se zdál vycházet z podivného, dutého ticha, které v Gordianovi vyvolávalo představu, že drží u ucha mušli - když byl malý, děti tomu říkaly, že v ní slyší moře.

Posadil se za svůj pracovní stůl a okamžitě si uvědomil, že poslouchá bezpečnostní digitální linku. A že tedy v žádném případě nemůže jít o běžnou záležitost.

"Pane, na základně došlo k incidentu," oznámil mu Cody tónem, při kterém Gordian rázem zpozorněl a narovnal se v zádech.

Pak tiše naslouchal stručnému, ale výstižnému popisu krvavých násilností, k nimž došlo na základně ISS, a při zprávách o zraněných a mrtvých svíral napjatě sluchátko.

"Jak se vede těm zraněným?" zeptal se pak.

"Všichni už byli odvezeni k ošetření," odpověděl Cody. "Většina je na tom poměrně dobře."

"A co Rollie Thibodeau? Říkal jste, že utrpěl vážné zranění."

"Toho právě operují." Odmlčel se. "O jeho stavu nemáme zatím žádné zprávy."

Gordian se silou vůle přiměl ke klidu.

"Už o tom ví Pete Nimec?" zeptal se pak.

"Zdálo se mi, že bude správné nejdřív podat krátkou zprávu vám, pane Gordiane. Mám v úmyslu mu zavolat, jakmile s vámi domluvím."

Gordian otočil židli k oknu a přemýšlel o tom, co se právě dozvěděl. S takovými zprávami se vyrovnával jen velmi obtížně.

"Máte ještě nějaké informace?" zeptal se. "Tušíte, kdo za tím útokem mohl stát?"

"Kéž bych vám mohl říct, že to víme, pane," odpověděl Cody. "Možná že něco dostaneme ze zajatců, i když si nejsem jistý, jak dlouho je tady smíme držet."

Gordian se nadechl, aby se uklidnil, a zase vydechl. Bylo mu jasné, jak to Cody myslí. Jako členové soukromé bezpečnostní agentury, která pracuje na území cizích států, se museli agenti Meče řídit přísnými pravidly, někdy stanovenými hostitelskými vládami, jindy mezinárodními směrnicemi a dohodami. Z toho občas vznikaly komplikované situace, pramenící z jednoduché skutečnosti, že byli hosty na cizím území. Ve svých postupech museli respektovat odlišnosti kulturních a politických podmínek dané země. A vyslýchání zajatých útočníků by znamenalo překročení přijatelných mezí patrně i v případě, že by měli právo je na základně držet, což bylo samo o sobě nepravděpodobné. Navíc o incidentu takového rozsahu musí uvědomit Brazilce, pokud už se o něm nedozvěděli prostřednictvím své domácí výzvědné služby. A nedalo se vůbec odhadnout, co se stane, jakmile se zajatci ocitnou pod jejich dozorem, a zda budou místní úřady projevovat vůbec nějakou ochotu ke spolupráci a poskytování informací, které od zajatců případně získají. Celá situace byla po politické stránce velmi choulostivá a Gordian si rozhodně nepřál, aby musel začít opatrně taktizovat a tančit po špičkách mezi vejci.

"Už jste kontaktovali místní úřady?"

"Ještě ne," odpověděl Cody. "Myslel jsem, že se nejdřív zeptám vás, jak máme postupovat. Doufám, že to bylo správné."

"Ano, jistě," odpověděl Gordian. "Mám podezření, že by na to přišli, i kdybychom jim nařekli vůbec nic, ale stejně je o tom uvědomte co nejdříve. Povězte jim, že nabízíme stoprocentní spolupráci a zodpovíme jim jakékoli otázky. A že věříme, že se vůči nám zachovají stejně. Je přece v našem společném zájmu přijít celé té věci na kloub." Aspoň doufám, pomyslel si, ale nahlas to nevyslovil. "Máte moje domácí telefonní číslo?"

Gordian uslyšel, jak Cody vyťukává pokyny na počítači.

"Ano, mám ho před sebou."

"Dobrá. Pokud se dozvíte cokoli nového, informujte mě o vývoji situace. Bez ohledu na to, kolik hodin bude."

"Rozumím," vzal to na vědomí Cody.

Gordian se znovu nadechl.

"To je snad zatím všechno," loučil se. "A držte se, vím, že teď tam u vás musí být pravé peklo a že máte spousty práce."

"Děláme, co můžeme, pane Gordiane," ujistil ho Cody.

Jeho hlas se znovu propadl do hermetického tunelu ticha.

Gordian ještě chvíli seděl za stolem, držel sluchátko a v neveselém rozjímání se díval z okna. Dešťová voda bubnovala na sklo a v dlouhých čůrcích stékala po jeho povrchu. Ze svého místa nedohlédl na ulici dole, na chodce spěchající kalužemi někam do sucha, na auta, projíždějící pomalu kolem se zapnutými stěrači. Také masív Mount Hamilton se ocitl mimo dohled, protože se změnil v pouhou šedou, beztvarou rozmazanou kaňku za těžkými závěsy deště, řinoucího se z oblohy.

Pomyslel si, že to vypadá, jako by celý svět byl vytvořený z deště.

Jen ze samého deště.

Jakmile domluvil s Gordianem, zavolal Cody okamžitě Petu Nimecovi. Nebyl ve své kanceláři a jeho hlasová pošta oznamovala, že zůstane pryč přes noc a pravidelně si bude vyzvedávat vzkazy, které mu volající zanechají. Pro naléhavé případy udával číslo mobilu.

Cody rychle zavěsil a vytočil je.

"Takže po mně chcete, abych pracoval jako vaše, jak bych to řekl, oko a ucho po celém světě," konstatoval Ricci. Dřepl si a vhodil poleno do kamen stojících proti pohodlné kožené pohovce, na které seděli jeho návštěvníci. "Je to zhruba tak, že, Pete?"

"Raději bych k tomu ještě jeden nebo dva body přidala," poznamenala Megan a pohlédla na Nimece.

Ten jen pokrčil rameny. Seděli v Ricciho prostorném obýváku, přistavěném v polovině osmdesátých let k domku v koloniálním stylu, zbudovanému o století dříve. Místnost měla stěny ze dřeva a skleněné posuvné dveře vedoucí na terasu s vyhlídkou na moře, kde spolu trojice hovořila předtím.

"Člověk, kterého vybereme, bude odpovědný za realizaci a koordinaci bezpečnostních operací na různých mezinárodních a domácích působištích UpLinku," vysvětlovala Megan. "Příslušná osoba bude podřízena pouze Petovi. Chci ale zdůraznit, že jsme sem přijeli především proto, abych se s vámi mohla osobně seznámit a abychom zjistili, do jaké míry máte o tuto funkci zájem."

"A do jaké míry se vy zajímáte o mě," dodal Ricci a zpříma se jí podíval do očí.

Opětovala jeho pohled.

"Ano," připustila. "Je to výjimečná a velmi náročná práce. Přirozeně se chceme přesvědčit, zda vyhovujete vysokým požadavkům pro její vykonávání."

Ricci o tom vteřinu uvažoval a pak přikývl.

"To je v pořádku," prohlásil. "Teď jste tedy ještě ve stádiu, kdy sestavujete seznam uchazečů?"

"Jediný další člověk, jehož schopnosti a kvalifikaci v současné době zvažujeme, je nynější člen našeho brazilského rýmu jménem Roland Thibodeau. A abych byla upřímná, jeho zájem o tuto práci není zatím příliš vyhraněný. Mám v plánu si s Rolliem během příštích několika dní promluvit."

Ricci se obrátil k Nimecovi.

"Proč jsi mi o tom vůbec nic neprozradil do telefonu?" zeptal se.

"Kdybych to zkusil, zavěsil bys dřív, než bych to stačil dopovědět. Usoudil jsem, že nejlepší bude prostě přijít a promluvit si s tebou. Zjistit, jak se na to díváš."

Ricci mlčky sebral z košíku před sebou tři listy novinového papíru, zmačkal je a strčil je pod rošt kamen. Pak škrtl zápalkou a přidržel ji u novin. Plameny zapraskaly a olízly spodní stranu polena.

Když poleno chytilo, Ricci opatrně zavřel prosklená dvířka kamen a znovu pohlédl na Megan.

"Asi jste už slyšela tu dlouhou smutnou historii o tom, jak jsem přišel o policejní odznak," nadhodil.

"Pete mi to pověděl tak, jak to vidí on," odpověděla. "A další verzi jsem si přečetla z novin."

"V tom případě určitě chápete, proč je tak rád používám na podpal," poznamenal.

Pousmála se.

"Napadlo mě to," přiznala. "Ve světle dnešních událostí mě taky napadá, že máte zvláštní sklon dělat si nepřátele na nepatřičných místech."

Ricci chviličku váhal.

"Četla jste verzi, ve které o mně novináři tvrdí, že jsem nedisciplinovaný živel, nebo tu, kde se o mně vyjadřují jako o největší ostudě bostonské policie?"

"Četla jsem oba ty články, ale obvykle si nevšímám takových květnatých přívlastků a držím se jen holých faktů," odpověděla. "Bylo to takhle: jakýsi student utrpěl smrtelný náraz při pádu ze střechy budovy jedné elitní univerzity. Skupina chlapců z jeho bratrstva, kteří tam byli s ním, tvrdí, že šlo o tragickou nehodu, žertování, které se takhle zvrtlo. Příliš piva, bezstarostné chování a tak dále. Jako šéf oddělení vražd městské policie vedete vyšetřování a všichni očekávají, že případ bude brzy uzavřen. Pak se ale při soudní pitvě zjistí, že mrtvý chlapec neměl v krvi ani kapku alkoholu. A tak začnete pátrat po bližších okolnostech činu a zjistíte, že studenti, kteří byli v osudné chvíli na té střeše, jsou namočení do obchodů s drogami a do dalších nekalých mimoškolních záležitostí - a že mezi vůdcem té party a tím zabitým klukem panovala nějaká nevraživost. Ten vůdce je obviněn z vraždy prvního stupně a s jeho přáteli se vyšetřovatelé dohodnou, že dostanou nižší tresty výměnou za to, že budou ochotni pravdivě svědčit. Koná se soud a chlapec je shledán vinným, což znamená rozsudek od pětadvaceti let po doživotí. Soudce ale verdikt poroty změní na základě nějaké chybné technické podrobnosti. Týká se to jakéhosi omylu v přesném provedení zápisu výsledků pitvy." Odmlčela se. "Tak co, jaké to zatím je? Jsem dost objektivní?"

Ricci ji upřeně pozoroval.

"Nevadilo by vám, kdybych ještě počkal na pokračování, než o vás začnu vynášet soudy?" zeptal se.

Megan přikývla. Poleno v kamnech silně zapraskalo a plameny kolem něj jasně zazářily.

"Pak se na vás vrhli novináři. Jednání toho soudce jste označil za předpojaté a argumentoval jste tím, že tak nepodstatná chyba by přece neměla stačit ani k tomu, aby se případ dostal k odvolacímu soudu, natož aby byl na jejím základě zrušen verdikt poroty," pokračovala. "A ještě vážnější bylo, že jste tvrdil, že soudce podplatil vrahův otec. Oba muži, které jste takto napadl, na vás pak zaútočili v televizi tvrzením, že jste si na soudce zasedl z nějakých osobních důvodů a snažíte se mu zavařit. Na veřejnost pronikla

spousta podrobností z vaší minulosti u policie, včetně informace, že jste během své profesionální dráhy měl problémy s pitím a depresemi a chodil jste kvůli nim do psychologické poradny. Objevily se různé fámy zpochybňující váš charakter. Když to všechno skončilo, kluk zůstal na svobodě a vy jste přišel o policejní odznak. Celkový dojem je, že jste dostal na výběr buď odejít dobrovolně, anebo být propuštěn bez nároku na penzi."

Znovu se odmlčela a jen ho pozorovala.

"Zatím to není špatné," prohlásil Ricci. "Ale něco jste vynechala."

"Nechtěla jsem mít kdovíjak dlouhou přednášku," namítla. "Možná bude lepší, když to dopovíte sám. Pokud o to tedy stojíte."

Ricci přikývl.

"Jasně," souhlasil. "V zájmu dobrých vztahů s veřejností."

Megan to nijak nekomentovala a jen vyčkávala.

"Otec toho vraždícího malého prince byl milionář z Beacon Hill," začal vykládat. "Během přelíčení jsem zjistil, že soudce je členem stejného elitního soukromého klubu jako tatík, což by podle mého názoru mělo už samo o sobě stačit, aby ho z toho případu stáhli. Zástupci obžaloby mohli případ postoupit soudu vyšší instance, ale neudělali to. A protože to byl jejich úkol, nevšímal jsem si toho. Po skončení soudu jsem ale náhodou zaslechl od trojice zaměstnanců toho klubu, že tatík během rokování poroty absolvoval tři důvěrné schůzky za zavřenými dveřmi - jen se soudcem a dubovým obložením místnosti. Jeden z těch svědků byl vedoucí, solidní chlápek, který na tom místě pracoval čtyřicet let a neměl nejmenší důvod šířit nějaké pomluvy. Prozradil to, protože ho tížilo svědomí, stejně jako druhé dva." Pokrčil rameny. "Později ale všechno popřeli... Když jsem s tím vyšel na světlo."

"Někdo na ty jejich výčitky svědomí našel lék," podotkla Megan. "Peníze obvykle zabírají velmi dobře. Pokud tedy budu věřit vaší verzi."

Nastala chvíle mrtvého ticha. Ricci na ni upřel pronikavý pohled a oheň mu házel stíny na hranatý, ostře řezaný obličej.

"Co přesně vám na mně vadí?" zeptal se.

Jeho modré oči ji vyrovnaně, klidně zkoumaly.

Otevřela ústa, aby mu odpověděla, pak je zase zavřela a jen mu mlčky oplácela jeho pohled.

"Já tomu věřím," řekl nakonec Nimec a porušil tím napjaté ticho. "Totiž té Tomově verzi."

Ricci se k Nimecovi obrátil a Megan se k vlastnímu překvapení ulevilo, když z ní spustil utkvělý, pevný pohled.

"Nepotřebuju, aby ses mě zastával," ohradil se.

"O otázce tvé důvěryhodnosti bychom neměli vůbec pochybovat."

Napětí v Ricciho obličeji zesílilo. "Už jsem ti říkal, že nepotřebuju, abys mě obhajoval. Ty ani kdokoli jiný."

Megan zvedla ruku, jako by ho chtěla zarazit.

"Počkejte," vložila se do hovoru. "Nechci se stavět proti vám a omlouvám se, jestli to tak vypadalo. Mám za sebou únavný den."

Ricci se k ní mlčky obrátil a znovu ji provrtával pronikavým pohledem.

"Myslím, že bychom se měli vrátit k původnímu tématu. Soustřeďte se na svůj postoj k zaměstnání u UpLinku," požádala ho.

Ricci se na ni ještě chvíli díval. Konečně slyšitelně vydechl.

"Já nevím," řekl. "Abych byl upřímný, nejsem si jistý, jestli si opravdu přeju dělat tuhle práci, ani nevím, zda pro ni mám potřebné předpoklady. Tohle je velké sousto. Zdá se mi, že byste se měli porozhlédnout mezi skutečnými odborníky, a ne mezi lidmi ze zvláštních policejních jednotek."

Nimec se naklonil dopředu s rukama sevřenýma v klíně.

"Až na to, že ty tvoje předpoklady, které jsi právě odbyl mávnutím ruky, zahrnují čtyři roky u týmu SEAL číslo šest, což je elita mezi elitou, speciálně zaměřená na protiteroristické operace," připomněl mu. "A to je jen první položka na seznamu."

"Pete -"

Nimec ho přerušil. "Když jsi v devadesátém čtvrtém odešel z armády, přihlásil ses k bostonské policii a v rekordním čase jsi získal hodnost detektiva první třídy. Pracoval jsi v hlubokém utajení u jednotek boje proti organizovanému zločinu a k tomu poslání ses obzvlášť dobře hodil vzhledem ke svým zkušenostem z ST 6, kde se jednou z tvých odborností staly infiltrační techniky. Když jsi uzavřel vyšetřování jednoho velkého případu podvodu, požádal jsi o přeložení k oddělení vražd a zůstal jsi tam až do toho nešťastného případu, o kterém jsme právě mluvili."

Ricci si klekl ke kamnům a podíval se přes místnost po Nimecovi.

"To je všechno pravda, ale od chvíle, co jsem odešel z aktivní služby, už uplynulo sedm let. A to je dlouhá doba," prohlásil.

Nimec zavrtěl hlavou.

"Nechápu tě, Tome," podivil se. "K ničemu tě nenutíme, ale tenhle návrh není typu ‚ber nebo nech být'. Zaslouží si, abys ho pořádně uvážil. Abychom ho pořádně uvážili my všichni. Aspoň bychom se mohli dohodnout na -"

Náhle se odmlčel. Malý mobil v kapse jeho košile, nastavený na nehlučné vibrace, se totiž začal ozývat. Někdo mu volal.

"Vteřinku," zvedl ukazováček.

Vytáhl telefon, odklopil mluvítko a poslouchal.

V obličeji se mu nejprve objevil výraz překvapení, pak napjaté pozornosti a konečně směs obojího.

Volal Cody z Mato Grasso.

Mluvil stejně naléhavým, ale uměřeným tónem, jaký používal předtím v hovoru s Rogerem Gordianem, a už podruhé během necelých deseti minut popsal stručně incident, ke kterému v Brazílii došlo. Signál přenášející jeho hlas putoval běžnými státními linkami do satelitního uzlu UpLinku v severní Argentině, pak na telekomunikační družici, vznášející se na nízké oběžné dráze nad Zemí, elektronicky se zesílil, byl znovu vyslán k anténě místní služby pro síť mobilních telefonů na pobřeží Maine a odtud konečně do Nimecova mobilu - a to všechno prakticky během jediného okamžiku.

Nimec se na něco tlumeně zeptal, naslouchal, znovu něco zašeptal do mluvítka a pak hovor ukončil.

"Co se děje, Pete?" zajímala se Megan, protože v jeho obličeji postřehla výraz hlubokého znepokojení.

Držel telefon stále otevřený v ruce.

"Máme potíže," odpověděl. "V Brazílii. A jsou to potíže přímo rekordní velikosti."

Pohledem mu dala najevo, že chápe. Použil totiž smluveného vyjádření pro to, že došlo ke krizi nejvážnějšího stupně a že nechce v Ricciho přítomnosti zabíhat do žádných podrobností.

"Rogera o tom už informovali?" zeptala se.

Přikývl. "Radši bychom se s ním měli spojit," navrhl. "Mám takový pocit, že si bude přát, abychom se okamžitě vrátili do San Jose."

Jakmile pacienta dopravili na ošetřovnu, lékařům bylo hned jasné, že musí nechat všeho ostatního a soustředit se na něj.

Dokonce i laik by poznal, že ten muž je ve zběsovaném stavu. Byl téměř v komatu, z ohromné zející rány v břiše mu vytékaly proudy krve, kterou byl celý zbrocený - krev prosákla i všechno oblečení, tenké pokrývky, do kterých ho zabalili, i uniformy personálu, který ho sem na nosítkách přinesl. Jeho kritický stav byl znát i z namodralého odstínu pleti a ze slabého a nepravidelného dechu.

Odborník z těchto vnějších známek ovšem navíc vyčetl, že pacientův život je v bezprostředním ohrožení a situace vyžaduje neprodlený zásah. Tak silné krvácení by samo o sobě vedlo k diagnóze traumatického šoku, ale podle pacientovy sinalosti se dalo usuzovat, že v šoku skutečně je. Rukávce měřící

krevní tlak, které mu nasadili na paže během převozu, ukazovaly systolické i diastolické hodnoty takřka nulové, což znamenalo, že v jeho krevním oběhu prakticky ustalo veškeré proudění. Mělký, slaboučký dech také naznačoval, že muže nejspíš postihl pneumotorax - laicky řečeno se mu v důsledku šoku vytvořila vzduchová kapsa mezi plícemi a okolními tkáněmi, která mu teď tlačí na plíce a působí jejich úplné nebo částečné selhání.

Takový stav by bez vnějšího zásahu vedl k zástavě dechu a jisté smrti.

Když si má lékař poradit s podobnou krizí, musí neustále a často v rychlém sledu volit, čemu dát v daném okamžiku přednost. V tomto případě bylo nutné stabilizovat nejdůležitější životní funkce pacienta, a to dřív, než se rentgenem zjistí přesné místo a rozsah jeho vnitřních zranění a přistoupí se k operaci břišní dutiny. Až pak se lékaři s jistotou dozvědí, kolik zásahů utrpěl, nebo kterými orgány střely či jejich úlomky prošly.

Chirurg, který měl právě službu, si uvědomoval, jak záleží na každé vteřině, a tak začal okamžitě vydávat svým asistentům úsečné, rychlé pokyny.

"Chci šokové návleky..."

To byly gumové návleky, které se nasadily spodní části pacientova těla, naplnily vzduchem - a tak vytlačily krev z dolních končetin výš, k srdci a mozku.

"Sedm jednotek balených éry..."

To byla zkratka pro červené krvinky, nosiče hemoglobinu, které dodávají tělu životodárný kyslík. Pokud má situace vyžadující transfuzi běžný průběh, porovnává se pacientova krev kvůli kompatibilitě se vzorkem příslušného krevního produktu, který se má použít; protože tento muž byl zaměstnancem UpLinku, jeho krevní skupinu už měli lékaři zanesenou v databázi svých počítačů, a tím teď získali několik cenných minut.

"...velkou kanylu..."

Šlo o velký intravenózní katetr, kterým měly být červené krvinky vpraveny do těla rychlou a rozsáhlou transfuzi.

".. .a zaveďte jehlový aspirátor, a hned!"

Jehlový aspirátor byla velká injekční jehla, která se používala na odsátí vzduchu z pneumotoraxu, nafouknutí plic a obnovu normálního dechu.

Lidé si obvykle představují, že profesionální lékařský tým pracuje v podmínkách úzkostlivé sterility, ale nic tyto představy nerozptýlí rychleji než pohled do sálu traumatologické ošetřovny, kde se svádí boj o záchranu lidského života s šokující bezprostředností a se vším napětím, chaosem, nepořádkem a potem námahy, které k tomu neodmyslitelně patří. Vrazit obří jehlu do hrudní kosti statného stokilogramového muže, svírat stříkačku, která je k ní připojená, v dlani a neúspěšně se ji pokoušet vpíchnout mezi tvrdé provazce hrudních svalů jednou, dvakrát a ještě znovu, než se konečně podaří proniknout do hrudní dutiny, pak vytáhnout píst a ucítit v obličeji závan teplého, vlhkého vzduchu z kapsy, která se utvořila kolem plic, taková řezničina opravdu není žádná idylka - to všechno by si nejspíš uvědomil i mladý lékař, který byl dnes v noci ve spěchu povolán do služby a teď se lopotil s Rolliem Thibodeauem tady na jednotce intenzívní péče základny ISS a snažil se zabránit jeho úmrtí, než se vůbec dostane na operační stůl - to všechno by si nejspíš uvědomil, kdyby na to měl čas. Jenže měl příliš práce s tím, aby plnil pokyny hlavního chirurga, který sám stál nad pacientem a snažil se mu ve spěchu vpravit do těla velkou kanylu a tenčí cévní kanylku s přívodem fyziologického roztoku.

Když byla velká injekční jehla na místě a vzduch z pneumotoraxu odsátý, bylo ze všeho nejdůležitější zabránit tomu, aby tam znovu nevnikl, a udržet pacientovo dýchání bez dalších poruch. To znamenalo uskutečnit uzavřenou torakotomii.

První krok tohoto úkonu spočíval ve vytvoření vzduchotěsné bariéry kolem kanyly. Mladý doktor téměř nevnímal všechnu horečnou aktivitu kolem sebe, zvedl z tácu s nástroji skalpel a provedl jím vodorovný řez tkání nad žebrem.

Pak vzal z tácu rozvěrák, zatlačil ho do řezu a rozevřel jeho čelisti, aby roztáhl měkkou tkáň a vytvořil prostor, do kterého mohl vsunout ukazováček v chirurgické rukavici. Jakmile to udělal, z rány se vyhrnula krev. Zanořil dovnitř celý první článek prstu a opatrně nahmatal plíce a bránici. Když si ověřil, že opravdu pronikl až do prostoru mezi poplicnicí a pohrudnicí, kde se předtím vytvořila vzduchová kapsa, požádal sestru o aspirátor a opatrně ho zavedl do otvoru.

Pak přerušil práci, prohlédl si pacienta a s úlevou se usmál. Thibodeauovo dýchání teď bylo silnější a pravidelnější, a také barva pleti se mu znatelně zlepšovala. Aspirátor bude teď stále odvádět vzduch z pacientova hrudníku a zajišťovat, aby tam už žádný znovu nevnikl. Mladý chirurg zakončil celou procedura tím, že sešil kůži kolem aspirátoru a tak otvor lépe utěsnil.

Lékaři věděli, že před sebou mají ještě velmi dlouhou noc, ale v této chvíli bylo aspoň jisté, že Rollie Thibodeau dostane příležitost o svůj život bojovat. Teď se ho chystali spěšně převézt na operační sál a přesvědčit se o rozsahu poškození jeho vnitřních orgánů.

6.

CHAPARE REGION
ZÁPADNÍ BOLÍVIE
18. DUBNA 2001

Harlan DeVane pozoroval s výrazem klidného uspokojení tři náklaďáky, plazící se za sebou po prašné cestě vedoucí podél východní hranice jeho ranče. Vozy se pomalu blížily k malému letišti, na kterém už čekal v oblaku prachu letoun Beech Bonanza. Teď před polednem slunce zalévalo žhavými paprsky otlučené staré camiones i rozlehlé ploché pastviny kolem DeVaneova ranče, na nichž viděl svá stáda, prvotřídní jalovice dovezené z Argentiny, jak se líně popásají v poledním vedru. V horku se nepohnul ani lísteček a nad obzorem se vznášel jako nehybný stín popel a kouř z lesních požárů. Odpoledne však jako vždy začne vát větřík, a pak se tento oblak zvedne a rozptýlí se v šedý opar, který pokryje celou krajinu a utlumí svit slunce natolik, že člověk bude moci upírat do slunečního kotouče nechráněný zrak. Tuto cenu za pokrok DeVane přijímal nerad; na druhé straně měl odjakživa v povaze smířit se s danými okolnostmi a zařídit se podle nich. Dřevařské společnosti si tu pomocí buldozerů staví nové cesty a za nimi hned přicházejí přizpůsobiví rolníci a rančeři, aby se podél nich usadili. Půda se totiž tady v amazonském povodí rychle vyčerpává - slušnou úrodu poskytuje pouhé tři roky -, a tak si místní lidé vykácí nebo vypálí pokaždé nové plochy lesa, a když se jejich pole promění v jalový úhor, pokračují dál. Tento cyklus je vůči krajině bezohledně krutý, ale nevyhnutelný. Člověk v životě nic nedostane zadarmo; většinou musí za všechno pořádně zaplatit.

"Zdá se, že to letadlo už brzy vzlétne, Harlane," prohodil Rojas a upil ze své chlazené guapuru.

DeVane se na něj podíval zpod okraje bílého panamáku. Kůži na tvářích měl napjatou a skoro bezbarvou, oči ledově modré a hluboko zapadlé. Jeho bílý dvouřadový oblek byl ušitý na zakázku z lehké tkaniny, pravděpodobně v Evropě. Růžky límečku měl úhledně připnuté drobnými knoflíčky k modré hedvábné košili, kterou doplňovaly šle s jemnými modrožlutými proužky. Horké klima mu zřejmě ani v nejmenším nevadilo. Zdálo se, jako by se stále obklopoval bublinou vlastního poklidného prostoru, takže Rojasovi něčím připomínal žraloka plovoucího ve vodách Karibského moře - jeho zjev vyvolával stejnou iluzi křehkosti a delikátnosti, a přitom byl smrtelné nebezpečný.

"A ty, Francisco?" zeptal se portugalsky, ačkoli Rojas uměl dobře anglicky. "Odletíš také? Nebo z toho mám vyvodit, že sis tady sjednal ještě něco dalšího?"

"Víš dobře, že mívám ve zvyku dopravovat letecky perico zvlášť," odpověděl Rojas. "Pro jistotu."

DeVanea výběr jeho slov lehce pobavil. Pod vlivem kokainu se každý chová manicky a hyperaktivně, je upovídaný. Jako papoušek, španělsky perico. Takovou hantýrku by člověk mohl čekat od pouličního překupníka v San Borja, a ne u vysoce postaveného brazilského policejního úředníka. Rojas ale už byl takový. Bezpáteřný, zkorumpovaný, líný byrokrat, jací se vyskytují jižně od rovníku, a pokouší se napodobovat manýry zločinců. Zapalte mu pod oknem kanceláře prskavku a ten zbabělec zaleze pod stůl a málem omdlí hrůzou.

"Až budeme hotoví, nařídím svému řidiči, aby tě odvezl zpátky na letiště v Rurrenabaque," oznámil mu. "Máš přece právo, aby ses cítil v bezpečí."

Rojas postřehl v DeVaneově hlase odstín opovržení a rozpřáhl ruce v bezmocném gestu.

"Může se stát všelicos," prohlásil. "Nečekám žádné potíže, ale jako vždycky se mi uleví, až náklad dorazí na místo určení."

Pomyslel si, že ve skutečnosti pocítí úlevu ve chvíli, kdy unikne pronikavým pohledům DeVaneových osobních strážců. A taky až se dostane dál od Kuhla. Ten mu už ani nepřipomínal lidskou bytost z masa a krve, ale spíš chladnou, precizní zbraň... a plně si uvědomoval, jak nebezpečný takový smrtící nástroj může být, když ho řídí někdo poháněný nekonečně velkou, nenasytnou touhou po bohatství a moci. Kuhl si už dříve získal dost hrozivou pověst, ale jeho spojenectví s DeVanem ho nepochybně stimulovalo k ještě větším krutostem a násilí a poskytlo mu šanci projevit své sklony co nejplnějším a nejkrvavějším způsobem.

Ano, bude opravdu příjemné ocitnout se někde jinde.

Rojas se znovu chopil sklenice a dlouze se napil. Nebylo to poprvé, co se s těmito dvěma muži setkal, a tak by už měl dokázat zakrýt, jak je v jejich společnosti nesvůj. Pro tento účel se rozhodl raději soustředit pozornost na něco jiného než na Kuhla a ozbrojené strážce, kteří ho obklopovali. Umínil si, že bude pozorovat okolí terasy; i kdyby se mu to podařilo jen napůl, přece mu to trochu pomůže. DeVaneův ranč byl půvabný a příjemný na pohled. Seděli u stolu ve stínu kvetoucí mimózy, na zahradě před krásnou obytnou budovou s nepravidelným půdorysem a střechou z tašek, zalitou sluncem, která na první dojem vzbuzovala dojem, že ji postavili pro nějakého španělského dona - možná potomka conquistadorů - a jen bazény a tenisové kurty kolem prozrazovaly její mnohem mladší původ. Všechno tu působilo opravdu oslnivě, a přitom se jednalo pouze o jeden z mnoha podobně přepychových domů, které DeVane vlastnil po celém světě a mezi nimiž neustále přesídloval, když dohlížel na svoji rozlehlou průmyslovou říši.

V dálce mezitím už camiones dojely k asfaltové ploše a zastavily ve stínu čekajícího letadla. Rojas pozoroval, jak otrhaní domorodí řidiči z kmene Quechua začínají vozy vykládat a odnášejí balíky k nákladnímu prostoru letadla.

"Tvoje schopnost udržet si spolupráci těch Indiánů je pozoruhodná, Harlane," poznamenal. "Nikdy bych něco takového nečekal."

DeVane si ho zkoumavě změřil.

"Proč?" odpověděl potom. "Už předtím obchodovali s Američany."

Rojas se snažil, aby jeho pokrčení ramen působilo pokud možno neutrálně. "To ano, ale ne za podmínek, jaké jsi jim určil ty. Je to prostě nezvyklé, kupovat zboží od Peruánců a zaměstnávat místní cocaderos jen na čištění a distribuci..."

Umlkl uprostřed věty.

DeVane na něj stále upíral zrak.

"Jen pokračuj," vyzval ho, "prosím."

Rojas zaváhal, ale pak začal vysvětlovat: "Ti dělníci jsou chudí a hlavním zdrojem jejich výdělků je úroda, kterou vypěstují. Sto kilogramů jim může vynést tři miliony dolarů v tvrdé měně, pokud se postarají o pěstování koky od

začátku až do konce. Takhle si musí buďto najít pro svou úrodu jiné kupce, anebo ji nechat shnít přímo na poli."

DeVane se usmál a krátce zablýskl drobnými, pravidelnými bílými zuby. "Když člověk dá svým lidem příliš málo, začnou ho nenávidět. Když jim dá příliš mnoho, přestanou ho potřebovat. Tajemství toho, aby sis udržel jejich spolupráci, spočívá v tom, že jim dáš právě dost, Francisco."

"Přesto bych očekával, že v nich nakupování úrody vypěstované jinde vyvolá nespokojenost," namítl Rojas, jehož zvědavost teď převážila nad opatrností. "A čekal bych, že Sendero Luminoso bude mít své vlastní důvody, proč takový plán odmítnout. Už dlouho přece mají vlastní zpracovatelský systém a obvykle neústupně hájí své zájmy."

"Stejně jako já, a to oni dobře vědí," odpověděl DeVane. "Mám své důvody, proč dovolit těm levičáckým rebelům, aby s námi obchodovali. Plynou jim z toho zisky jako nikdy předtím, takže mohou být spokojení."

Rojas se rozhodl přestat raději dotírat dalšími otázkami, protože začal mít neurčitý pocit, že mu DeVane rozhodně nechce prozradit víc.

"Jak jsem řekl, máš můj obdiv," zopakoval. "Takhle si zahrávat s ďáblem, to bych sám nikdy nezvládl."

Nezdálo se však, že by DeVane chtěl rozhovor ukončit. "Ďábel může být při takovéhle hře ten nejlepší partner, jakmile člověk pronikne do jeho strategie," uvažoval nahlas. "Víš přece, že horníci z cínových dolů v horách na jihu Satanovi přezdívají El Tio, Strýček. V neděli ráno všichni chodí do kostela i se svými rodinami, padají na kolena před oltářem a zahrnují modlitbami Ježíše a veškeré svaté. Ale než se spustí dolů do šachet, zastaví se u jejich ústí a nechají tady oběti před soškami El Tia - alkohol, cigarety a listy koky."

Rojas se zase začal cítit podivně nesvůj.

"To jsou přiměřené dárky pro pána pekel," poznamenal.

"Přesně tak," DeVane znovu blýskl zuby v mrazivém úsměvu. "Jejich uvažování je obdivuhodně pragmatické. Když se člověk chystá pracovat na temném a horkém místě, musí se naučit tam obstát. A naklonit si bohy, jejichž poklady touží získat."

Nastala dlouhá odmlka. Slunce se vyšplhalo do samého středu oblohy a otupilo dobytek na pastvině do nehybnosti. Rojas se rozhlédl kolem po mladých strážcích, stojících poblíž stolu s dobře viditelnými kalašnikovy, a pak znovu soustředil pozornost na malé letiště a dělníky, pachtící se mezi nákladními auty a letadlem. Cítil se unavený a vyčerpaný; znovu zatoužil být někde úplně jinde.

DeVane trochu upil ze sklenice a opatrně ji odložil na stůl.

"Byl bych rád, kdybys mi s něčím pomohl, Francisco," začal. "Je to velmi důležitá záležitost."

Na tento okamžik Rojas čekal. Ve většině případů sem posílal místo sebe s penězi kurýra, ale když DeVane tentokrát trval na jeho osobní přítomnosti, podrobil se, aniž se ptal po důvodu - uvědomoval si, že by mu Američan stejně nic neprozradil, kdyby nebyl ochoten setkat se s ním osobně.

"Pokud se to týká toho fiaska s Guzmanem, pak tě možná potěší zpráva, že už jsem za něj intervenoval," odpověděl. "Poskytni mi ještě den a dostanu ho z vězení a zpátky přes hranici."

"To oceňuji a poskytnu jakoukoli sumu potřebnou k jeho propuštění," odvětil DeVane. "Ale tohle s ním nemá nic společného."

Rojas zvedl obočí. Eduardo Guzman měl v DeVaneově organizaci postavení pouhého řadového pěšce, chlapce pro všechno, a nedávno ho zadržela policie kvůli podezření z obchodů s narkotiky a zbraněmi. Neopatrně totiž něco vybreptl před prostitutkou, která spolupracovala s policejní protidrogovou jednotkou. Za obvyklých okolností by taková věc byla hluboko pod úrovní záležitostí, kterými se DeVane zabýval, a jakéhokoli jiného užvaněného nešťastníka by klidně předhodil vlkům, ale protože se všeobecně vědělo, že

Guzmanův strýček je jedním z DeVaneových vedoucích pracovníků v Sao Paolu, Rojas usoudil, že ho Američané budou chtít z té bryndy, co si sám nadrobil, vytáhnout. Proto už učinil diskrétní kroky a začal zpracovávat státní zástupce, kteří se chystali Guzmana formálně obžalovat. Příliš ho nepřekvapilo, když mu skoro všichni naznačili, že by možná na celou věc byli ochotni změnit názor, kdyby jim něco podstrčil.

DeVane mu však právě dal jasně najevo, že o Guzmanovi si teď mluvit nepřeje. Předmět jeho zájmu však pro Rojase zůstával hádankou.

"Promiň mi, že jsem to sem zapletl," omlouval se. "Myslel jsem jen -"

"Včera v noci došlo v Mato Grasso k incidentu, k útoku na jednu americkou průmyslovou základnu," přerušil ho Kuhl. Bylo to poprvé, co od Rojasova příchodu promluvil. "Slyšel jste o tom něco, než jste dnes ráno vyrazili?"

"Myslím, že ne," odpověděl Rojas. Ve skutečnosti dobře věděl, že nic takového nezaslechl. Zásadně však vždycky prozrazoval co nejméně, dokud nezjistil, o co přesně jde.

"Buďte si jistý, že se o tom brzy dozvíte," ubezpečil ho Kuhl. "Pro vás je důležité, že velký počet útočníků byl soukromou bezpečnostní službou této základny zajat nebo zabit. Nemohu vám říct, kolik jich přežilo, dokonce ani to, jestli už byli předáni policii. Ale jistě k tomu dojde. A až se to stane, musíte dohlédnout na to, aby se tito muži v žádném případě neocitli u výslechu. Je mi jedno, jestli budou osvobozeni, popraveni nebo prostě zmizí. Mám zájem jedině na tom, aby nepromluvili a aby se od nich naši protivníci nic nedozvěděli."

Rojas na něj pohlédl a snažil se přijít na vhodnou odpověď. Jeho styky s DeVanem začaly před osmi měsíci prostým prodejem kokainu, ale nějak se mu to vymklo z rukou, a než se stačil vzpamatovat, všechno se vyvinulo ve složitě propletenou pavučinu nejrůznějších činností. Pomáhal DeVaneovi maskovat transakce, které by jinak mohly přilákat nežádoucí zájem brazilské vlády. Představoval spojku s politickými a policejními kruhy země. Byl malým článkem ve velmi dlouhém řetězci, kapičkou oleje v soukolí obrovského stroje, a dostával za to pěkné odměny: peníze a ženy, pobyty ve výstředně drahých hotelových apartmá i cesty do cizích zemí.

Během několika uplynulých týdnů si však Rojas náhle uvědomil, jak hluboko zabředl do DeVaneových záležitostí. Úkoly, kterými ho pověřovali, byly stále riskantnější a tlak na jejich uskutečnění rostl. Pořád ale doufal, že musí existovat nějaké meze - nemohou po něm přece chtít cokoli. A teď ho zřejmě žádali o vyřešení problému takového kalibru, že přesahoval i jeho nejdivočejší představy.

"Já nevím," odpověděl váhavě. "Mato Grasso je mimo moji pravomoc. Mohu se na to trochu vyptat. Snadno dokážu zjistit, jaký je status vězňů. Ale pokud budou místní úřady chtít celou věc vyšetřit a uskutečnit výslechy, pak opravdu nevím, jak bych jim v tom mohl zabránit."

Kuhl na něj jen upřeně hleděl.

"Však to nějak dokážete," ujistil ho. "Jinou možnost nemáme."

Rojas se mu podíval do očí a dlouhou chvíli mlčel. Najednou se mu zdálo, že slunce praží ještě daleko intenzivněji. Dlaně a podpaží měl celé zpocené. Bylo od něj bláznovství myslet si, že může spolupracovat s DeVanem a neztratit přitom nezávislost. Naprosté šílenství. Koupili si ho a zaplatili mu za drobné úsluhy, ale teď nejspíš čekají, že bude poslušně skákat, jakmile na něj jen písknou.

Konečně se obrátil k DeVaneovi a řekl: "Chápejte, že nechci dávat sliby, které možná nedokážu splnit."

"Něco takového bychom si samozřejmé také nepřáli, to je jasné," odpověděl DeVane. "Čekáme, že to provedeš nejlépe, jak dokážeš."

Rojas zvedl sklenici ke rtům a napil se. Stín mimózy se krátil a horko bylo už téměř nesnesitelné. Ve zlomku vteřiny se mu prohnala hlavou absurdní představa, že se sám od sebe vznítil, stravují ho plameny a DeVane s Kuhlem na

něj dál upírají své bezvýrazné pohledy.

"Je snad něco v nepořádku, Francisco?" zeptal se DeVane. "Zdáš se mi nějaký rozrušený."

Rojas jen zavrtěl hlavou. Vtom zaslechl hlasitý hřmot leteckého motoru a vzhlédl ke startovací ploše. Cocaleros už vyložili náklaďáky a teď s nimi mířili zpátky na prašnou cestu. Letadlo se připravovalo ke startu. Měl sice ustálený zvyk nikdy necestovat společně s nákladem, ale teď by skoro dal přednost tomu, aby se směl ocitnout na palubě letounu. Pomyslel si, že společnost těchto dvou mužů už jeho nervy dlouho nesnesou.

"Měl bych jít," prohlásil. "Leteckých linek ze země funguje jen málo a jejich časy jsou dost nespolehlivé."

DeVane přikývl a pak dal nepatrným pohybem prstů signál jednomu ze svých osobních strážců. Ten lehce přikývl a něco řekl do vysílačky.

"Tvé auto už je na cestě," oznámil DeVane. "Rozhodně tě tady nechceme zdržovat."

Rojas se přiměl k úsměvu.

"Muito obrigado, jsi velice laskav," odpověděl s pocitem nevolnosti ze své vlastní patolízalské podřízenosti. Znechuceně si pomyslel, že se vlastně už nějakou dobu řídí příkladem horníků z cínových dolů, jenomže si to zatím odmítal přiznat.

Stejně jako oni se vydával do míst, kde byla temnota a zatraceně horká půda pod nohama. A až příliš dobře zjistil, čím si může naklonit bohy.

7.

PALO ALTO, KALIFORNIE
18. DUBNA 2001

Zarazilo ho to; nikdy nemívala ve zvyku pouštět si hudbu, dokud si nevypila ranní kávu.

Roger Gordian seděl po dlouhých hodinách strávených u telefonu na verandě svého domu v Palo Altu. Před sebou na stole měl talíř nedotčených míchaných vajíček s topinkami, u pravé ruky kouřící šálek kávy a u levé mobil. Rozhodování mu už za léta praxe přešlo do krve, stalo se reflexem, který se pod zvýšeným tlakem okolností jen zesiloval. Na zprávy z Brazílie Gordian zareagoval stejně jako na každou jinou výjimečnou situaci tím, že shromáždil veškeré dostupné informace, zpracoval je nejlépe, jak dokázal, a pak se pustil do logického a systematického plánování dalšího postupu. V tomto případě mu shromažďování informací zabralo celou noc, kterou strávil ve své pracovně. Od Codyho dostával stále nové zprávy o vývoji situace a mezitím sám telefonoval různým svým poradcům a politickým spojencům, včetně jednoho vysoce postaveného úředníka na ministerstvu zahraničí. Pak uprostřed noci hovořil se svým blízkým přítelem Danem Parkerem, který až donedávna zastupoval v Kongresu kalifornský Čtrnáctý okres, ale při posledních volbách neuspěl. K jeho názorům Gordian v případě krize zásadně vždy přihlížel. Oba muži měli vlastní výzvědné kanály, kterými k nim proudily informace o situaci v Brazílii. Dalším Gordianovým krokem bylo spojit se s Charlesem Dorsetem, jedním z nejvyšších představitelů NASA. Telefonát měl dva cíle. Předně informovat Dorseta o událostech na základně ISS, než se to dozví z jiného nepředvídatelného zdroje, jehož přesnost a důvěryhodnost bude patrně pochybná - Gordian nikdy nezapomínal, jak velkou roli mohou ve všem hrát sdělovací prostředky. Druhým důvodem bylo, že NASA už jistě nasbírala nějaké zkušenosti a fakta z vyšetřování katastrofy Orionu, kterou Gordian zatím stále pokládal za samostatnou záležitost, třebaže incidenty na Floridě a v Brazílii následovaly v nápadně rychlém sledu a oba poškodily program ISS natolik, že mezi nimi nebylo možné vyloučit nějakou spojitost. Gordian neměl sklony k unáhleným závěrům, ale na druhé straně nechtěl takovou možnost zanedbat. Podobné myšlenky se sice mohly zdát trochu

přehnané, ale už před rokem postihlo UpLink rafinované spiknutí, které stále zůstávalo draze zaplacenou a trýznivou připomínku, že podobná podezření nelze ignorovat. Proto byl poslední ranní Gordianův telefonát určen Juriji Petrovovi, Dorsetovu protějšku v ruské agentuře pro vesmírné lety, a uskutečnil se prostřednictvím tlumočníka - zaměstnance Meče. Cílem tohoto hovoru bylo poskytnout Petrovovi nejčerstvější informace o vývoji situace a důrazně mu poradit, aby posílil bezpečnostní opatření na kosmodromu v Bajkonuru v Kazachstánu i v dalších zařízeních zapojených do kosmického programu a všude vyhlásil stav pohotovosti.

Právě teď však dotelefonoval, a tak mohl na chvíli vystrčit nos z pracovny a pár okamžiků se na verandě těšit z atmosféry dnešního pěkného rána. Dorset mu slíbil, že mu během následující hodiny zavolá jedno zvlášť důležité sdělení, a tak Gordian odkládal odchod do kanceláře a čekal na jeho telefonát. Chtěl mít jistotu, že ho během tohoto rozhovoru nebude nikdo a nic rušit.

Pohlédl do talíře, postrčil vidličkou sousto, ale nezvedl ho k ústům, a nakonec se rozhodl, že počká na návrat Ashley a pak teprve začne snídat.

Pohodlněji se opřel a všiml si, že jeho dcera Julia nepokročila se snídaní o nic víc než on sám. Naproti němu ležely na stole zbytky jejího jen napůl snědeného jídla - rozlomený borůvkový koláč a skoro plný šálek vychladlé kávy. Ve chvíli, kdy se Gordian vynořil z pracovny ven do slunečního světla, zastihl Julii, jak celá nervózní a utrápená pospíchá na první schůzku s rozvodovým advokátem. Nádobí od snídaně nechala na stole a oba své greyhoundy v péči svých rodičů. Nebo spíš pouze v péči samotného Gordiana, protože jeho žena v té chvíli vyskočila od stolu, zmizela v hloubi domu a vložila do stereopřehrávače kompaktní disk. Na takové chování si u ní nevzpomínal za celých pětadvacet let jejich manželství; nejvíc ho mátla překotnost, s jakou odešla od něj, od svého koláčku i kávy.

Podivil se, co to do ní tak najednou vjelo, a zatoužil, aby tak mohl pustit z hlavy všechny starosti a prostě se uvolnit a odpočinout si. Rozhlédl se kolem sebe a nespokojeně se zamračil. Kdykoli si sedl k jídlu, oba psi ho obklopili, každý se tlačil k jeho židli z jiné strany a upírali na něj žadonící pohledy jasných hnědých očí.

Sáhl po topince, rozlomil ji napůl a dal každému z chrtů kousek. Skvrnitý Jack, větší z obou zvířat, spolkl jako obvykle svůj příděl naráz a znovu upřel na Gordiana dychtivý pohled. Fenka Jill, o poznání nervnější, nadšeně vyskočila na všechny čtyři, začala hlučně polykat svoji porci a točila se v kruhu, až přitom vrazila zadkem do nohy stolu.

Gordianovo nádobí nadskočilo a káva vyšplíchla přes okraj hrnečku na podšálek.

Povzdechl si.

"Vidíš, vždycky z toho máš jen problémy," ozvalo se za ním.

Gordian se ohlédl a uviděl Ashley, která se vynořila zevnitř domu. Za zády jí zněla nahrávka pianisty Fatse Wallera.

"Hmmm," utíral rozlitou kávu papírovým ubrouskem, "jak to myslíš?"

"Myslím tím krmení psů při jídle," odpověděla. "Kromě toho si to Julia výslovně nepřeje."

Zamračil se.

"Víš, jak s těmi chudáky zacházeli předtím na závodišti? Než si je Julia vzala z útulku? Doslova museli běhat o život."

"Ano, to vím, ale to není přece důvod -"

"Greyhoundi dostávají šest šancí zvítězit nebo se dobře umístit a potom jdou do důchodu. Což je takový eufemismus pro to, že je utratí, pokud se jich včas neujmou ochránci zvířat."

"Ale Rogere, tohle všechno se přece netýká -"

"Tráví celý svůj život zavření v klecích asi tak metr na metr a ven smějí jen na jídlo nebo vyvenčení. Mají pak proleženiny, nateklé klouby, holá místa na kůži, jak se odírají o stěny klecí. A to nemluvím o -"

"Rogere -"

"A kromě toho jsem viděl, jak sama Julia porušila tenhle týden to svoje pravidlo o krmení při jídle přinejmenším desetkrát."

Ashley se na něj unaveně usmála a posadila se ke stolu.

"Jsou jako její děti," namítla, "takže na to má právo."

Gordian pozoroval Ashley, jak sahá po termosce a dolévá si horkou kávu. Měla na sobě rozepnutou džínovou košili, pod ní broskvové tričko a k tomu džíny a bílé tenisky. Světle hnědé vlasy si dala kolem uší rafinovaně sestříhat, což byl výsledek její nejnovější módní spolupráce s kadeřníkem Adriánem; tento účes zdůrazňoval její výrazné lícní kosti a azurové oči a dokonale završoval dílo přírody.

"Kdyby nežebrali, nekrmil bych je," namítl.

"A nežebrali by, kdybys je nekrmil. Nevšiml sis snad, že když sedím u jídla já, nikdy se ani nenamáhají to na mě zkoušet?"

Znovu se podíval na psy, kteří zaujali původní pozice po obou stranách jeho židle. Jill skoro nevydržela sedět na místě a přenášela váhu z jedné packy na druhou, zatímco Jack na něj upřeně zíral v napjatém očekávání a s čumákem zvednutým nahoru.

"Je to začarovaný kruh," konstatoval bezmocně.

"Potíž spočívá spíš v tom, že tak snadno podlehneš jakékoli živé bytosti, která po tobě něco chce." Zvedla svůj koláč a pokývla bradou k jeho talíři. "Měl bys taky něco sníst sám."

Soustředil pozornost na svůj talíř a bez nadšení se pustil do jídla. Stále nějak neměl chuť. Na přehrávači mezitím Waller spustil Cash for your Trash, levou rukou přeskakoval mezi oktávami a rozehrával rytmické basy a přiznávky, a přitom pravou rukou přebíhal po klávesnici ve výrazné úvodní melodii.

Gordian zjistil, že naslouchá textu jeho písně.

"Tuhle jsem neslyšela už dávno," poznamenala Ashley, když skladba dospěla do poloviny.

Přikývl a vzal si další sousto.

"Zdá se mi," uvažovala nahlas, "že žádný jiný zpěvák se nedokáže s takovým nadhledem dívat na vlastní smutek, jestli víš, jak to myslím."

Gordian na ni pohlédl.

"To je fakt," přisvědčil. "Když uvážíš, že to byl černoch žijící v časech kruté rasové diskriminace, a přičteš k tomu všechno, čím jeho generace prošla... první světovou válku, hospodářskou krizi, pak druhou válku... Pokud mi paměť slouží, natočil své poslední nahrávky v době, kdy jsme posílali naše vojáky do Evropy."

"Bouřlivé počasí," poznamenala.

Přikývl.

"Všechny jeho písně jsou o tom, jak přežít špatné časy a neztratit odhodlání a dobrou náladu," uvažovala nahlas. "O víře v to, že už jen skutečnost, že smíme být naživu, nám dává šanci doufat, že přijdou zase lepší časy... i když to může znít otřepaně."

Zase přikývl. "Ano."

"Souhlasíš s tím, že je to otřepané, nebo že je to pravda?"

"S obojím. Ale víc s tím, že je to pravda."

Snídali mlčky a poslouchali dál nahrávky různých zpěváků a hudebníků - Bennyho Cartera, Sláma Stewarta, Bunnyho Berigana a dalších, zařazených na kompaktním disku po Wallerovi - vzduchem se linuly tóny písní Lulu's back in town, I Aint't got nobody a Gonna Sit Right down and write myself a letter.

Ashley ho chvíli pozorovala a pak ukázala na telefon na stole.

"Tak co," zeptala se. "Povíš mi, co se děje?"

"Čekám telefonát od Dorseta z NASA," odpověděl Gordian. "Spolupracovali jsme na zahájení i dalším průběhu vyšetřování té záležitosti s Orionem. Hodně jsem se věnoval procedurálním záležitostem, ale Alex Nordstrum mě včera upozornil na další věc, kterou bychom neměli zanedbat."

"Alex?" zvedla překvapeně obočí. "Myslela jsem si, že ten už si sbalil hole a opustil hřiště, nebo se o to aspoň ze všech sil snažil."

Gordian se usmál.

"Spíš odpálil míček co nejdál mimo všechny jamky," odpověděl. "Každopádně jsem ho požádal, aby mi prokázal službu a přišel za mnou do kanceláře, a on to udělal." Pokrčil rameny. "Víš, jak to chodí."

Podívala se na něj.

"Nevím, ale předpokládám, že jde o nějakou čistě mužskou záležitost, kterou mi třeba objasníš někdy později," odpověděla. "Tak mi pověz, o čem jste se spolu bavili."

"Stručně řečeno mi připomněl, že si musíme získat důvěru veřejnosti, nesmíme sklouznout k tajnůstkaření a nesmíme pokládat podporu veřejnosti za samozřejmost. Dostal jsem několik velmi konkrétních nápadů, jak toho docílit, a nehodlám dopustit, aby se to nějak zvrtlo. Například aby se nakonec vyšetřovací komise jmenovaná Bílým Domem čelně střetla s NASA kvůli přetrvávající skepsi veřejnosti vůči vyšetřování prováděnému vlastními silami vesmírné agentury."

"Taková skepse je, pokud si vzpomínám, docela oprávněná," podotkla Ashley.

"To ano," souhlasil. "Pochyby o hodnověrnosti výsledků toho vyšetřování se vynoří každopádně, bez ohledu na to, jak důkladnou práci odvedeme. Ale pokud se nám nepodaří je přiměřeně omezit, pak se z toho podle mé celý program už nikdy nevzpamatuje."

Polkla kousek koláčku. "A co si Dorset myslí o tom, že se na věci podílíš? Lidé si přece často chrání sféry svých zájmů."

"Zatím nám spolupráce klape. Chuck je rozumný člověk a má beze zbytku na srdci zájmy NASA." Obrátil se k ní. "A také nemá na výběr nic jiného než přijmout moje návrhy. Bez technologie UpLinku a našich vyšlapaných cestiček k cizím vládám by program ISS prostě neexistoval - a tečka."

Usmála se na něj.

"Je těžké si představit, že by tě někdo dokázal ignorovat, když máš v očích tenhle ocelový pohled," poznamenala.

Odkašlal si, sklonil hlavu nad talíř a v obličeji se mu objevil chlapecký výraz rozpaků a studu. Ashley předstírala, že si toho nevšimla.

Rozhodla se chviličku počkat a pak se zeptala: "Kterého z tvých doporučení se má týkat dnešní Dorsetův telefonát?"

"Řekl jsem mu, koho bych si přál mít na místě šéfa vyšetřování. Jednoznačně."

"A on....?"

"A jeho jediný problém - nebo spíš starost - spočívá v tom, že si nepřeje, aby se kdokoli v jeho organizaci cítil ukřivděný, že ho jako uchazeče o tuhle funkci obešli."

"To je jasné," uvažovala Ashley. "Zase ta otázka prestiže. Však víš, jak se tyhle věci můžou vyhrotit."

"To vím, Ash. Ale teď se nemůžeme připravovat o čas nějakými ohledy na křehkou harmonii v úřednickém aparátu NASA. Čím rychleji se nám podaří tyhle záležitosti vyřídit, tím líp. Koncem měsíce má startovat další kosmická loď v Rusku a já si přeju, aby tam nedošlo k žádnému zdržení. Protože mi dělá opravdové starosti, co se stane, jestli ten náš starý chvastoun senátor Delacroix, nebo někdo stejně povedený, začne zpochybňovat celé to úsilí o spolupráci s Rusy v televizních debatách a dělat z toho kabaret."

"Delacroix," opakovala. "To je ten, co zápasil s tím vycpaným medvědem navlečeným v trenkách se srpem a kladivem?"

"Ano, a na půdě Senátu." Pomalu vydechl. "V každém případě mi Dorset dá vědět, jestli osoba, kterou bych si na tom místě přál mít, vůbec má zájem. A jestli se to vyvine tak, jak doufám, bude to znamenat ohromný krok směrem k získání důvěry veřejnosti. A to zaslouženě."

"Máš nějaký důvod, proč jsi mi nepověděl jméno toho vytipovaného člověka?"

Pokrčil rameny a zatvářil se trochu zaskočeně.

"Čistě z pověrčivosti. To jsme celí my, staří letci," vysvětlil. "Kdybys na tom trvala, prozradil bych ti to, ale -"

Zvedla ruku na znamení, že to není nutné. "Kdepak, nechci ti přinést smůlu. Jako manželka starého pilota vím, kdy se mám stáhnout do pozadí a jen držet palce, dokud se všechno nevyřeší. Teď hlavně nezapomeň, že čekám na tvůj talíř."

Chvíli mlčeli a dojídali snídani. Jack s Jill sledovali upřenými pohledy Gordianovu vidličku. Na přehrávači Fats Waller hlasitě vyzpěvoval verš o něčích ošklivých kráčejících nohou. Gordian se skoro neznatelně usmál a pocítil mnohem větší chuť k jídlu.

Ashley se náhle zmocnila touha ho obejmout, ale odolala, právě tak jako se raději nevyptávala na bližší okolnosti toho, co se stalo v Brazílii. Z různých náznaků, které se k ní donesly, však tušila, že půjde o nové ohrožení manželových plánů, které jí podobně jako už víckrát v minulosti způsobí řadu bezesných nocí, kdy se bude převalovat na lůžku a trápit se obavami, že by ho mohla v důsledku těch věčných problémů ztratit navždy.

Dojedli snídani, ale ještě spolu zůstali seděť na verandě a poslouchali přehrávač. Vzduch voněl po čerstvé trávě a otevřenou stěnou verandy sem pronikaly sluneční paprsky. Gordian snědl všechno, co měl na talíři, až na poslední topinku. Shlédl k oběma psům a pak se tázavě podíval po Ashley.

"Myslím, že bys neměl," napomenula ho. "Ale jestli je přece jen nakrmíš, tak si už prosím nikdy nestěžuj mně ani Julii na ta rozmazlená a věčně hladová zvířata."

Vzal topinku z talíře a rozdělil ji chrtům - Jack spolkl svoji půlku naráz, kdežto Jill se s ní obírala trochu déle a pak olízla Gordianovi prsty, jako by se mu chtěla omluvit za to, že předtím otřásla stolem.

"Ta tě ale zbožňuje," poznamenala Ashley.

Otřel si ruku o kalhoty a podíval se na manželku.

"Můžu se teď zase na něco zeptat já tebe?" řekl.

"Jasně."

"Překvapilo mě, že jsi pustila už před snídaní tu hudbu."

Pohlédli si do očí.

"To je jednoduché," pokrčila rameny. "Nějak jsem si najednou vzpomněla, že Fats Waller vždycky patřil k tvým oblíbeným zpěvákům."

Pořád se jí upřeně díval do očí.

"No dobře, to vysvětluje, proč jsi vybrala právě jeho," namítl. "Ale ne tu zvláštní dobu. Vždycky přece tvrdíš, že po ránu máš ráda kolem sebe klid a ticho."

Usmála se.

"Určitě na to přijdeš," nadhodila.

"Ne," přiznal upřímně. "Vůbec netuším, proč jsi to udělala."

Naklonila se k němu blíž.

"Je to taková ženská záležitost," prozradila a opřela mu hlavu o rameno. "Buď klidný, milý muži, možná ti to vysvětlím někdy později."

8.

SEVERNÍ ALBÁNIE
18. DUBNA 2001

Sténající prorezlý citroen se blížil k určenému místu setkání v odlehlém horském průsmyku asi padesát kilometrů od Tirany. Sergej Ilkanovič v duchu odhadoval své dva ruské komplice, se kterými ve voze seděl. Zničehonic mu vytanul na mysli otcův často opakovaný výrok, že člověka nejlépe posoudíte podle bot. Vždycky tvrdil, že je docela jedno, jde-li o boháče nebo chuďase. I tulák v hadrech bude pečlivě dbát o to, aby měl boty v co nejlepším stavu,

pokud v něm zůstal aspoň kousek charakteru, zatímco nejvýše postavený člen předsednictva vlády si nevšimne, jak má boty ošlapané a zaprášené, pokud bude povahou patřit k nesolidnímu póvlu. Často uváděl jako příklad toho druhého typu Chruščova, jímž nesmírně pohrdal a o němž se vždy vyjadřoval jako o primitivovi, který se nechal omámit pozlátkem amerického kapitalismu, a o zbabělci, který ustoupil Kennedyho blufování během kubánské krize. Podle něj byl Chruščov ekonomický a politický břídil, odpovědný za černomořské povstání v roce 1963 a za to, že Amerika tak brzy zvítězila v závodech ve zbrojení. Když si Chruščov jednou na zasedání Spojených národů teatrálně zul botu a začal s ní bušit do stolu, všichni jasně viděli, že je odřená a má ošlapaný podpatek, a z toho mohl celý svět hned pochopit, co je to za odpudivou figurku; tehdy udělal své vlasti ostudu před celým světem. V dětství Sergej slýchal nekonečné otcovy stížnosti na tohle faux pas generálního tajemníka a netušil, jak přesně se z toho má poučit. Shlédl neostré černobílé záběry této "události", ale nedokázal by z nich o stavu Chruščovovy boty povědět vůbec nic. A stejně netušil, co by mu to mohlo o Chruščovovi nebo o komkoli jiném přesně odhalit. Brzy se ovšem přestal snažit čerpat z otcových výroků jakékoli poučení a dnes na něj vzpomínal jako na věčně naježeného mrzouta, jehož neustálé tirády mohly působit komicky, kdyby tak nepřekypovaly hněvem a zahořklou rezignací. Pracoval jako kontrolor ve státní automobilce na Volze a po celodenním shonu si nedokázal odpočinout bez lahve vodky. V důsledku toho se Sergejovi uchoval v paměti obraz Ilkanoviče staršího, jak leží zpitý do němoty na gauči v jejich prostém dvoupokojovém dělnickém bytě.

Když bylo Sergejovi v roce 1969 dvanáct let, otec mu zemřel na infarkt. Sergej byl nejmladší ze čtyř chlapců, které teď matka musela živit ze svého platu švadleny a žalostně nízké státní sociální podpory. Za šest měsíců poslala Sergeje ke strýčkovi matematikovi do Akaděmgorodku, městečka v západní Sibiři, které mělo kdysi v časech, kdy ještě komunisté věřili svým romantickým představám o nadcházejícím ráji na zemi, shromažďovat výkvět inteligence a vytvářet ty nejlepší podmínky pro uskutečňování vědeckého pokroku. Když se zeptal matky, proč vybrala jeho a ne některého z ostatních bratrů, vysvětlila mu, že se tak rozhodla kvůli jeho vynikajícímu školnímu prospěchu; pobyt u strýčka mu prospěje ze všech nejvíc. Sergej se přesto cítil odmítnutý, vypuzený do vyhnanství jako nežádoucí provinilec, odsouzený do Gulagu; podezíral matku, že brala v úvahu spíš vyšší věk bratrů a jejich schopnost vydělávat peníze než jeho talent pro vědu. Nakonec jí však přece jen byl za toto rozhodnutí vděčný. Všechno, co věděl o životě a světě, se naučil na vlastní pěst, ale od strýce pochytil vědeckou zvídavost, která ho dovedla na profesionální dráhu fyzika.

Citroen ostře zabočil do ohybu cesty a hodil Sergeje na dvířka vpravo. Vyhlédl ven z okna a zjistil, že projíždějí těsně nad strmým horským srázem, který v něm vyvolával závrať. Žaludek se mu sevřel napětím. Řidič však za zatáčkou ještě zrychlil, jako by si vůbec neuvědomoval, že by je i nejmenší chybička mohla uvrhnout do bezedné propasti. Sergejovi připadalo čím dál tím absurdnější, že mu stále nešla z hlavy ta podivná otcova libůstka, lpění na tom, že si vždycky má všímat především bot - ale napadlo ho, že se tím možná jeho mozek zaměstnává proto, aby nepodléhal návalu strachu. Co by asi otec vydedukoval o dvojici mužů, kteří ho na této cestě doprovázeli po několik posledních dní? Oba sice měli na sobě západní boty z jemně zpracované kůže, ale jejich rozsáhlé tetování prozrazovalo, že jde o otrlé kriminálníky. Tělnatý muž po jeho levici, Molkov, měl na každém kloubu pravé ruky křížek; to znamenalo počet jeho pobytů ve vězení. "Pečeť" vytetovaného prstenu na prostředníčku, dýka ovinutá hadem s odhalenými jedovými zuby, znamenala odsouzení za vraždu. Znamení na ukazováčku se podobalo obrácenému karetnímu symbolu pro piky a označovalo ho jako gangstera, který byl vězněn za závažný násilný čin, například za ozbrojenou loupež. Velká postava gladiátora na pravé paži - její spodní část vykukovala pod vyhrnutým rukávem khaki košile - byla

nejzlověstnějším znamením ze všech, protože ho označovala jako nájemného vraha s vášní pro sadistické mučení obětí.

Před Serjegem seděl Alexandr, štíhlý, kostnatý Gruzínec, nesoucí na pokožce podobný přehled zločinů - kříže na kloubech a symboly celé řady nejtěžších provinění. Navíc ale měl ještě další znamení, které Sergeje zaujalo, a to tetování v podobě prstenu, provedené zvlášť pečlivě a jemně a zobrazující slunce vycházející nad obzorem a nesoucí vzorek šachovnice. Věděl, že vypovídá o Alexandrových předcích, že jde o hrdý symbol rodinné zločinecké tradice.

Sergej se bezděčně ještě chvíli zdržel myšlenkami u otce, který by pravděpodobně pokládal Molkova a Alexandra za příkladné lidské bytosti, pokud by je soudil jen podle bot a nedbal by na žádné jiné znaky jejich zevnějšku. Podobnou ironii Sergej oceňoval asi stejně, jako si jiní muži dokáží vychutnat dobré víno, kaviár nebo kubánské doutníky, a úvahy tohoto typu pro něj měly zvlášť vybranou příchuť - protože i on sám měl teď na sobě úzkostlivě udržované boty. Vždycky míval ve zvyku nosit co nejlepší obuv. Bylo to jakési nutkání, které podobně jako tetování jeho průvodců znamenalo trvalou připomínku prodělané výchovy, i když ta poznamenala spíš jeho duši než tělo. Kdyby se ale jeho otec dožil dnešního dne a dozvěděl se, k jakému morálnímu kotrmelci se Sergej v příštích okamžicích chystá, možná by ho to přimělo onu jednoduchou metodu odhadování, zač člověk stojí, opravit.

Sergej se do těchto myšlenek ponořil natolik, že mu chvilku trvalo, než si všiml, že auto konečně za hlučného klapání přetíženého motoru zpomaluje a zastavuje. Řidič sjel k okraji cesty pod strmým horským svahem, zvedajícím se do velké výše vlevo. Sergej shlédl na kufřík, který měl uložený mezi nohama, a uchopil jeho držadlo. Zaplavil ho pocit, že tohle všechno je jaksi nereálné.

"To už jsme na místě?" naklonil se k muži za volantem.

Snědý Albánec s černým strništěm vousů na tvářích a v pletené bílé čepičce, charakteristické pro albánské muslimy, zavrtěl hlavou - což v Albánii znamená přitakání - a vrhl do zpětného zrcátka pohled, kterým dal Sergejovi najevo, jak pošetile se ptá. Opovrhoval těmito cizinci, jejichž motivy byly z jeho pohledu fanatika kramářské a sobecké, což mu ale samozřejmě nebránilo Sergeje využít k získání smrtonosné technologie, kterou od něj hodlali koupit. Pomyslel si, že existuje nekonečně mnoho stupňů pokrytectví, kterými lze překonat propast mezi realitou a přáním.

Sergej si prohlížel husté křoví na svahu, pod kterým řidič zastavil v tak těsné blízkosti, že o karoserii auta chrastila změť listů a větviček. Následovalo čekání, které znamenalo další útok na jeho nervy. Sergej věděl, že na příjezd auta tu někdo určitě čeká, ale nebyl schopen rozpoznat žádnou známku skrytých pozorovatelů; cítil se nesvůj a zranitelný. Snažil se však ovládat. Albánské bojůvky mají dobré důvody k opatrnosti. Navíc jsou jeho dva společníci dostatečnou pojistkou proti zradě; představovali zbytky jeho vlastních vazeb k organizaciji, síle, jejíž nepřátelství by si přál vyprovokovat jen šílenec.

Čekal skoro pět minut, než jeho zrak zachytil v křoví nad autem nepatrný náznak pohybu. Pak konečně začali bandité sestupovat ze svahu a vynořovali se z porostu po jednom nebo po dvou jen několik metrů před vozem.

Dohromady se tu objevilo šest drsně působících snědých mužů, kteří se hodně podobali řidiči. Přes ramena měli přehozené zbraně - kalašnikovy, beretty, MP5. Oblečení měli ušpiněné dlouhým nošením a tvořila je směs všeho možného, od polních uniforem až ke značkovým americkým džínům, sportovním bundám a teniskám, které se u asijských a východoevropských národů staly symbolem dobrého postavení. Přitom se právě v těchto zemích často levně vyráběly, pak byly dopraveny do Států, tím se jejich cena nafoukla, a pak je obchodníci dovezli zpět do zemí jejich původu a zde je prodávali s atronomickými zisky. Byla to další z ironických skutečností, které dnes Sergeje napadly a vyvolaly mu v mysli obraz legendárního hada pohlcujícího svůj vlastní ocas.

Teď ale neměl čas přemítat o takových věcech. Hned rozeznal velitele skupiny, přísně působícího muže s orlím nosem, oblečeného v polní uniformě a s dlouhou šikmou jizvou na pravé tváři. Vůdce přistoupil k autu a dva z jeho společníků ho následovali, ale drželi se několik kroků za ním. V pravé ruce svíral odřený kožený pytel a zdálo se, že si stejně jako Sergej přeje, aby měl tenhle obchod už za sebou.

Když vůdce došel k přední masce citroenu, Sergej vzal z podlahy svůj kufr a obrátil se k podsaditému gangsterovi vedle sebe.

"Pojďme," vybídl ho.

Molkov přikývl. Přes košili měl přehozený samopal Uzi s krátkou hlavní. Tato kompaktní automatická zbraň vážila jen něco přes dva kilogramy a ve složeném stavu měřila pouhých pětadvacet centimetrů, takže prakticky nebyla větší než pistole. Alexandr na předním sedadle vystavil stejně okázale na odiv tutéž zbraň a v ramenním pouzdu ještě pistoli Glock ráže 9 mm. Z Tirany vyjeli se zbraněmi schovanými za sedadly, ale tady se ocitli příliš daleko od míst, kde by mohli narazit na policii, než aby se namáhali zbraně skrývat. Zločinecké bandy sídlící ve zdejších horách se řídily pravidly danými starými kmenovými vazbami, jejichž platnost podporovala síla zbraní. Otevřené vystavování zbraní napomáhalo získat respekt banditů a znamenalo i skutečnou fyzickou ochranu.

Trojice teď nechala Albánce za volantem, vystoupila z auta a obešla jeho kapotu. Oba společníci stáli Sergejovi po boku, Molkov vpravo, Alexandr vlevo. Bandité stáli na cestě a obezřetně je pozorovali. Všude panovalo úplné ticho, až na krátké ptačí zaštěbetání, které jako by vzápětí bylo pohlceno nekonečnou, dutou němotou propasti pod nimi, podobné jasně barevné stužce, která se mihla vzduchoprázdným prostorem.

Sergej přistoupil k muži s jizvou na tváři a žaludek se mu znovu stáhl nervozitou. Transakce, ke které se právě chystal, mohla povrchnímu pozorovateli připadat jako téměř nezajímavá záležitost - výměna peněz za nedostatkové zboží v nějakém zapadlém horském průsmyku v zemi známé kvetoucím černým trhem. Nevěděl přesně, kde teď je, nedokázal by tohle pusté místo najít na mapě. Okolní pohoří neslo přiléhavý název Hory prokletých a on se tu právě chystal dopustit zrady tak obrovských a dosud neslýchaných rozměrů, že by možná dokonce mohla rozšířit hranice samotného pojmu "zrada". Když tak o tom uvažoval, připadal si trochu jako plavec, který se pustil od břehu dál než kdykoli předtím, ke každému dalšímu tempu ho pohání vnitřní odvaha a chuť riskovat, ale stále se občas ohlíží, aby se ubezpečil, že má zemi pořád na dohled; v jedné chvíli za sebou ale už nespatří nic než hladinu oceánu, stejnou, jaká se prostírá i před ním a všude kolem dokola, a náhle si uvědomí, že ho příboj ve chvilce unesl dál, než očekával, až do míst, odkud není návratu.

Tak dost, napomenul se. To stačí. Jednou se rozhodl a teď musí obchod uskutečnit.

S vůdcem partyzánů si navzájem pokývli na pozdrav. Pak Sergej položil svůj kufřík na kapotu auta, nastavil na zámku číselnou kombinaci a zvedl víko.

Velitel partyzánů se podíval na obsah kufru.

"Ano," přisvědčil rusky a v jeho výrazu se objevil náznak úžasu. "Ano, ano."

"Všechno je uvnitř," vysvětloval Sergej. "Ta podstatná součástka, samozřejmě, s podrobnými isntrukcemi a schématem, jak ji zasadit do celého zařízení." Vzpomněl si na drobnost, kterou tam sám přidal, a skoro se musel usmát. Ta báječná chuť ironie! Jako kaviár. Nebo značkový doutník. "Všechno, co budete v Kazachstánu potřebovat."

"Jsou ty informace určitě spolehlivé?"

"Naprosto. Máte ji tam dvojmo, na disketě a na papíře." Sergej poskytl veliteli banditů na prohlídku obsahu kufříku ještě chvilku, a pak zavřel víko. "A teď peníze."

Vůdce banditů se pousmál, přikývl a předal Sergejovi svůj batoh.

Sergej ho vzal, potěžkal ho a projel jím výboj vzrušení. Chvějící se rukou přidržel batoh za řemen, druhou jej otevřel a nahlédl dovnitř.

Chvilku mu trvalo, než zareagoval, ale pak ho zachvátil ledový, nevěřícný vztek. Zbledl a všechna krev z těla jako by se mu nahrnula do nohou.

Batoh byl naplněný tlustými balíčky bílého papíru v přibližné velikosti amerických bankovek, staženými gumičkami.

Šlehl pohledem po vůdci a všiml si, že úsměv v koutcích jeho úst ztuhl. Pak se rychle obrátil k Molkovovi.

"Ti mizerové nás chtějí podvést," oznámil mu.

Molkov na něj jen bez výrazu zíral.

"Slyšels mě?" vybuchl Sergej zuřivostí. Obrátil batoh vzhůru nohama a vysypal balíčky papíru na zem. "Nejsou tu vůbec žádné peníze!" Molkov na něj jenom dál mlčky upíral zrak.

Sergej zůstal stát s otevřenou pusou, úplně zmatený. Prudce se obrátil k Alexandrovi.

Ten však už před sebou držel glock a mířil Sergejovi na hruď. Hlaveň opatřená tlumičem vydala dvojí škytnutí. Sergej zavrávoral dozadu a zhroutil se na cestu. Byl okamžitě mrtvý a bunda se mu v místě, kde mu obě střely pronikly přímo do srdce, zbarvila krví. V obličeji mu ještě zůstal výraz zmatku a poznání, že se stal obětí zrady.

Molkov shlédl na jeho mrtvolu, přikývl a obrátil se k vůdci partyzánů.

"A teď," natáhl ruku, "nám zaplať."

Vůdce přivolal úsečným gestem jednoho ze svých mužů. Ten k němu přistoupil a podal mu batoh podobný tomu, který předtím nabídli Sergejovi. Otevřel ho sám a ukázal oběma Rusům jeho obsah. Tentokrát šlo o balíčky pravých amerických bankovek.

"Je to tu všechno. Pozdravujte od nás vašeho bočja Vostova," použil ruský slangový výraz pro kmotra. Pak s drobnou úklonou podal batoh Molkovovi.

Molkov namátkou vytáhl balíček bankovek sepnutý gumičkou a palcem jím zkusmo zalistoval. Spokojeně ho vrátil zpátky, zavřel batoh a přehodil si ho přes rameno.

"Dobrá," otočil se na Alexandra. "Půjdeme."

Vrátili se k čekajícímu citroenu a opatrně se vyhnuli kaluži krve rozlévající se kolem Sergejova těla.

Alexandr si povšiml jako první, že řidič za předním sklem zmizel a dvířka u jeho sedadla zůstala dokořán. Okamžitě si uvědomil, co to znamená, a trhnutím hlavy dal Molkovovi znamení.

Než ale stačil otevřít ústa, aby ho varoval, bylo už pro oba příliš pozdě.

Ve chvíli, kdy se na cestě objevil citroen a vůdce doprovázený šesti členy bandy se vynořil z úkrytu a vyšel uvítat jeho posádku, zůstal tucet dalších členů albánské fis, zločineckého klanu, skryt v porostu na horském svahu. Pozorně sledovali silnici a mířili na ni zbraněmi.

Všechno proběhlo zcela podle plánu. Když ruského fyzika zastřelil jeden muž z dvojice, která mu měla dělat ochranku, řidič citroenu nepozorovaně unikl z auta a vnořil se do křoví u cesty. Tak se odklidil do bezpečí a poskytl svým spolubojovníkům volné palebné pole.

Ti pozorovali svého vůdce, jak podává druhý batoh většímu z obou ruských mafiánů. Sledovali Rusa, který batoh otevřel a zkoumal jeho obsah - přesně to od něj očekávali. Jakmile potvrdil svému komplicovi, že dostali opravdu zaplaceno, střelci skrytí v křoví namířili na své terče. Aby se pojistili, že Rusové včas nepoznají, co se na ně chystá, a nezaútočí na členy klanu stojící dole na silnici, museli počkat na okamžik, až mafiaci vyrazí zpátky k autu a obrátí se k banditům zády.

Okamžik předtím, než past sklapla, se zdálo, jako by ten menší šlachovitý mafián zavětřil zradu a snažil se to naznačit svému komplicovi.

Nedostal už ale šanci. Bandité na svahu zahájili palbu a oba je usmrtili přímo na místě, kde stáli. Salvy pokračovaly ještě několik vteřin, kropily mrtvá těla a proděravěly jako řešeto levý bok auta, vedle kterého se oba ruští mafiáni zhroutili, a roztříštily jeho přední sklo ve vodopád skleněných střípků.

Konečně střelba ustala a její ozvěny se rychle rozplynuly v tichu soutěsky. Na cestu se ještě chvíli snášely útržky listů a větviček potrhaných střelbou.

Dole na silnici mávl vůdce banditů oceňujícím gestem na muže skryté v porostu. Pak přešel k Molkovově skrznaskrz prostřílené mrtvole a klekl si na zem, aby mu odebral batoh s penězi, který měl Rus ještě stále přehozený přes rameno.

On a jeho muži tedy splnili své poslání.

Teď už zbývalo jen uvědomit o všem Harlana DeVanea.

9.

HOUSTON, TEXAS
18. DUBNA 2001

Centrum vesmírného výzkumu Lyndona B. Johnsona, shluk stovky budov ležící na mezistátní dálnici v půli cesty mezi centrem v Houstonu a plážemi na Galveston Island asi o čtyřicet kilometrů dál na jih, je základním administrativním, testovacím a výcvikovým střediskem NASA pro program vesmírného výzkumu s lidskými posádkami. Jeho Řídící centrum letů je umístěno v budově 30, stavbě bez oken podobné bunkru, stojící v samém středu komplexu o rozloze zhruba 800 hektarů, a slouží pro pozemní řízení a sledování letů už od startu Gemini 4 v červnu 1965. V budově se nacházejí dvě místnosti pro řízení letů, v nichž po dobu trvání jakéhokoli letu nepřetržitě pracují početné týmy zaměstnanců zajišťujících jeho zdárný průběh. Pro tisíce vědců, techniků i manažerů, kteří zasvětili své životy "rozšiřování lidských znalostí o zemské atmosféře a vesmíru" - jak zní poslání NASA vyjádřené v její zakládací listině z Eisenhowerovy éry - je právě Johnsonovo centrum místem, kde mohou tyto cíle uskutečňovat prostřednictvím své představivosti, inteligence, odvahy, důvtipu a nezdolné houževnatosti. Pro mnohem menší hrstku kandidátů, kteří úspěšně projdou výcvikovým programem pro astronauty, to znamená ještě něco navíc, jakousi pohádkovou říši připomínající příběh o zemi Oz, kde dostanou kouzelné rubínové trepky a ty je přenesou na místo, které je jejich srdcím nejdražší... Jenomže to nejsou jako v případě Dorotky známé pozemské krajiny domova, ale tajemné prostory ve vesmíru.

"Prostě třikrát sraz podpatky a řekni, že není lepší místo než Betelgeuze," zašeptala si pro sebe Annie Caulfieldová, protože si uvědomovala, že v nejbližších chvílích musí učinit jedno ze základních rozhodnutí svého života. Seděla u okna své kanceláře, hluboce zabraná do myšlenek, a vyhlížela ven na tramvaj rozvážející po parkově upravených pozemcích střediska zaměstnance a návštěvníky k různým budovám. Pak obrátila otáčecí židli od okna a začala si nepřítomně prohlížet tři zarámované fotografie na svém jinak prázdném pracovním stole. Pohled jí náhodou padl nejprve na snímek jejích rodičů, Edwarda a Maureen, pořízený před pěti lety na oslavě čtyřicátého výročí jejich svatby.

Annie se usmála. Nehledě na odlišné cíle své cesty měla s Dorotkou v dětství přece jen něco společného. Také byla jedináček a pocházela ze zemědělského Kansasu. Její otec se vznešeně řečeno zabýval leteckou dopravou, ale ve skutečnosti byl jediným zaměstnancem své firmy. Jejich rodina bydlela tak blízko letiště, kde měl v hangáru svoji rozhrkanou cessnu, že Annie mohla sledovat z okna svého pokoje v prvním patře všechny vzlety a přistání. Možná že ji právě tohle dovedlo k zájmu o astronomii, sama si to už přesně

nepamatovala, ale k osmým narozeninám si přála a také dostala levný hvězdářský dalekohled a Kosmosféru od Carla Sagana, kterou používala na vyhledávání planet, hvězdných soustav a galaxií při pozorováních, která prováděla na verandě domu svých rodičů během nespočetných jarních a letních večerů. Táta jí pomáhal nastavit tubus dalekohledu na trojnožce a otáčet jím, dokud to později nezvládla sama. O sedm let později ji stejně pozorným, trpělivým způsobem podpořil při dosahování dalšího cíle: naučil ji pilotovat letadlo. V osmnácti letech Annie získala pilotní licenci, a když měla ve škole volno, létala někdy místo otce a vyřizovala jeho zakázky.

Zpětně se jí zdálo zřejmé, že se její posedlost astronomií a vášeň pro létání musely zákonitě spojit a vyústit v touhu stát se astronautkou. Ve skutečnosti se ale nejprve rozhodla pro profesionální dráhu u vojenského letectva a způsobila tím rodičům naprostý šok. A také hodně obav a úzkosti, vzhledem k riziku možných válek, které se zdálo být v éře omezených místních válečných konfliktů obzvlášť vysoké, protože v takových střetnutích armáda spoléhala převážně a někdy výlučně jen na vzdušné síly. Annie projevovala v kokpitu během let aktivní služby velkou odbornou zdatnost, a tak nabyla přesvědčení, že by to měla zkusit u NASA. Podala si tedy žádost o zařazení do výběru astronautů už dávno předtím, než se její stíhačka F-16 na jednom hlídkovém letu nad severní Bosnou změnila v hořící kovové trosky. Když Annii po několika dnech zachránili, převeleli ji stejně jako jiné sestřelené piloty do zázemí. Tak se to v letectvu dělávalo, a to bez ohledu na to, zda by piloti ještě rádi dál působili na frontě. Nic na tom nemohla změnit ani skutečnost, že se jejich schopnosti v ničem nezhoršily - zdůvodňovalo se to pochopitelnou obavou, že mohli utrpět nějaké skryté trauma, které by je v budoucnosti mohlo na zlomek vteřiny ochromit právě v situaci, která by vyžadovala bleskovou reakci, nebo by naopak mohli zareagovat přehnaně na běžnou situaci, kterou by vnímali jako příliš nebezpečnou. Oboje mohlo být osudné, když se člověk hnal nad nepřátelským územím rychlostí osmi set kilometrů za hodinu. Annie toho sice nejprve litovala, ale nakonec v ní převážil ohled na rodiče, kteří se po jejím sestřelení začali ještě více bát o její život. Průzkumníci NATO totiž zachytili Anniin nouzový signál až téměř po týdnu, a tak už otec s matkou pokládali za pravděpodobné, že při havárii letadla přišla o život, a ona nechtěla rodiče znovu vystavovat podobným trýznivým zkouškám.

Za několik týdnů po svém přeložení dostala pozvánku na vstupní pohovor k NASA. To v ní vyvolalo nadšení, ale následoval dlouhý a mučivý proces prosívání kandidátů, hodnocení jejich posudků a doporučení, opakovaných pohovorů a zkoušek fyzické kondice, než se dostala do nejužšího výběru, a nato následovaly další série předběžných testů, a nakonec nervy drásající čekání na závěrečnou kladnou či zápornou odpověď.

Když Annie dostala zprávu, že ji přijímají, překypovala tak intenzivním nadšením, až se jí málem zmocňoval pocit, že dokáže překonat zemskou tíži i bez pomoci vesmírné lodi. Byla si ovšem vědoma toho, že ani skutečnost, že byla vybrána, ještě neznamená žádnou záruku, že nakonec skutečně poletí do kosmu. Teď měly následovat dva roky náročného základního astronautického výcviku, během kterých bude rozvíjet své dovednosti a opakovaně se bude podrobovat dalším hodnocením. Znamenalo to však, že dospěla na novou úroveň a ocitla se, jak to vyjádřil Tom Wolfe v knize The Right Stuff, Správná věc, na dohled Olympu. Teď už jí nic nemohlo zabránit, aby neurazila i zbytek cesty k vrcholu.

Poháněna celoživotní ctižádostí a s pomocí vrozené sebekázně a touhy vyniknout, kterou v ní rodiče odmalička posilovali, se vrhla do náročného výcviku se zuřivým zaujetím a cílevědomostí.

Ve svém kurzu se propracovala mezi nejlepší - o první místo se dělila s Jimem Rowlandem - a okamžitě po absolvování byla vybrána k formálnímu výcviku pro vesmírné lety.

Annie a Jim se zúčastnili společného letu raketoplánu v roce 1997, on jako

velitel a ona jako pilotka.

Teď bubnovala neklidně prsty o stůl a přejela pohledem z fotografie svých rodičů, umístěné vlevo, až úplně napravo, k oficiálnímu skupinovému snímku NASA. Zobrazoval posádku letu, který "ji posadil na hřbet mustanga a připravil ji o věneček," abychom tentokrát necitovali známého spisovatele, ale vždycky vysoce taktního plukovníka Rowlanda. Ze sedmi mužů a žen v tomto raketoplánu pocházeli kromě Jima a ní ještě další dva ze skupiny Tuřínů - letový specialista Walter Pratt a Gail Trecombová. Právě všestranně talentovaná Gail, která ovládala několik jazyků a původním vzděláním byla počítačová inženýrka, navrhla jejich jedinečnou nášivku a doplnila heslo o latinskou část... aby to dostalo trochu víc stylu, jak se vyjádřila.

Jimmy, Jimmy... jak moc bych si přála, aby ses teď se mnou podělil o některý ten svůj přihlouplý vtípek, třeba i trochu lechtivý... což stejně byly všechny, pomyslela si Annie. Do jejího úsměvu pronikl smutek. Prohlížela si Jimův obličej na trochu škrobeném oficiálním snímku, pořízeném pro sdělovací prostředky. Jeho schopnost věčně žertovat a brát všechno s humorem jako by pronikala i tou ztuhlou formální pózou, kterou musel při fotografování zaujmout.

Dlouze si povzdechla a přesunula pozornost k prostřednímu rámečku, který před několika vteřinami přeskočila, zčásti proto, že věděla, že při pohledu na tyto fotografie se jí nepodaří ovládnout emoce.

Za antireflexním sklem byla koláž, kterou pečlivě složila z ústřižků fotografií Marka, dětí i svých vlastních snímků. Použila na ni tucty momentek pořízených během let společného života. Jednotlivé obrázky se překrývaly podobně jako vzpomínky v Anniině paměti. Co se týče tvořivosti, nemohla se rovnat Gail; většinu snímků vybrala z pohledu milující matky a oddané manželky, takže by u jejích přátel a spolupracovníků nejspíš vyvolaly jen útrpné náznaky úsměvu, protože by je k smrti nudily, asi jako podomácku natočená videa narozeninových oslav a zahradních večírků. Měla tu před sebou Marka, pyšně předvádějícího velkou rybu, kterou chytil na udici z rybářského mola na Sanibel Island; Lindu na dětském hřišti, sedící na houpačce; a tady jsou děti před třemi lety ráno o Vánocích, ještě v pyžamkách, jak se vrhají na dárky připravené pod stromečkem. A tady je celá její rodina v Disneyworldu, vyfotografovaná místním metr osmdesát vysokým Mickey Mousem. A uprostřed...

Annie se upřeně dívala na snímek a ve vzpomínkách se vrátila k onomu večeru, kdy vznikl.

Na svatební cestu se s Markem vypravili na britské ostrovy. Trvala skoro celý měsíc a zavedla je z Londýna do Edinburghu a na pobřeží jižního Walesu, se zastávkami v tuctu vesnic a na dvojnásobném počtu hradů. Ve skotských horách zakotvili v malém hotelu s hospodou, kde si chtěli dopřát nocleh a odpočinout si, než zamíří na Orkneje, ale nakonec vypili příliš mnoho značkové whisky a bujaře tančili při lidové hudbě s místními obyvateli, až kolem sebe zvedali mračna pilin, dokud vyvolavač, který vykřikoval pokyny k tanci, za rozbřesku nakonec neochraptěl. Hotelový pokoj opouštěli teprve pozdě odpoledne poté, co se vyspali z vražedné kocoviny - a zmeškali odjezd přívozu. Majitel hotelu jim na odchodu věnoval polaroidový snímek, pořízený někým, kdo se tu bavil společně s nimi. Zachycoval je v kole při čtverylce ve tvídových čapkách, na které se už vůbec nepamatovali, a taky se v nich nevrátili do svého pokoje. Ta kombinace jejich přihlouplých, opilých výrazů a frajersky nasazených čepiček působila, že se nad tímto snímkem pokaždé museli rozesmát, když se k němu při listování albem s fotografiemi dostali. Zachycoval však něco víc než jen hezkou vzpomínku na vzácný okamžik, kdy ztratili všechny zábrany, třebaže jinak oba stavěli své životy na vytrvalé sebekázni a tvrdé práci; vyzařoval z něj jejich niterný souzvuk, samozřejmost a uvolněnost jejich dorozumění, jakou nikdo z nich nebyl schopen zažívat s nikým jiným a která byla do takové míry základem jejich manželského svazku, že Annie právem umístila tuto momentku do samého středu své malé koláže.

Annie začala bubnovat na stůl prsty rychleji a oči se jí zamlžily slzami. S Markem jim bylo dopřáno jen osm let společného života. Osm let, než jí ho vzala rakovina, vystavila ho nedůstojným, ponižujícím zážitkům a tím mu způsobila nesmírné utrpení.

Annie si teď ale nemohla dovolit prodlévat u vzpomínek. Uvědomila si to a soustředila myšlenky na schůzku, kterou měla před necelou půlhodinou s Charlesem Dorsetem. Jakmile ráno dorazila do zaměstnání, povolal ji do své kanceláře a prakticky bez úvodu se jí zeptal, zda by měla zájem převzít vedení vyšetřování katastrofy Orionu. Jeho návrh ji zaskočil naprosto nepřipravenou, takže chvíli jen mlčky seděla naproti němu, až to působilo dojmem, jako by jeho otázce tak docela neporozuměla.

"Pane Dorsete, existuje dlouhý seznam lidí, o kterých jsem předpokládala, že by mohli být tímto úkolem pověřeni, a opravdu mě zatím ani ve snu nenapadlo, že bych to mohla být já," odpověděla váhavě.

"A proč ne?" Pozoroval ji přes kouřící šálek kávy, který držel v rukou. "Proč by měl být kdokoli jiný vhodnější nežli vy?"

Annie jen zavrtěla hlavou, protože se ještě tak docela nevzpamatovala. "Protože mnozí jsou služebně starší. Nebo jsou experti na techniku. Nevím, jestli bych si věděla rady, jak vůbec přistoupit k tak obrovsky odpovědnému úkolu."

Dorsetův široký zarudlý obličej nabyl velmi vážného výrazu.

"Vždycky jsem věřil, že největší investice NASA spočívají v mužích a ženách, které posíláme do vesmíru, a ne v technologii, která je tam dopraví. V lidském prvku," začal. "A vy jste se v posledních třech letech velmi osvědčila ve vedení výcviku našich astronautů."

Annie po krátké odmlce odpověděla: "Lichotí mi vaše důvěra, ale upřímně řečeno mě to nezbavuje starostí. Nemám vzdělání v technických vědách. A každý z elektronických systémů a konstrukčních prvků Orionu se bude muset podrobit analýze, aby se zjistilo, kde byla závada -"

"Řídila jste přece raketoplán a učila jste to další lidi, takže jste důvěrně obeznámená s tím, jak v něm všechno funguje. Ale to ještě není to hlavní. Samozřejmě že od vás nikdo nečeká, že všechno budete dělat sama. Mluvím o vedoucí funkci. Budete mít velkou volnost ve výběru týmu odborníků, jak z NASA, tak odjinud."

Podívala se na něj. "Čekala bych, že se několik vysoce postavených členů naší agentury bude cítit ukřivděno, že jste je obešli, když jste o obsazení této funkce uvažovali."

"Tyhle starosti přenechte mně," mávl Dorset rukou, jako by je chtěl odehnat. "Pokud se někdo bude cítit dotčený, může sem za mnou přijít a já mu dám papírový kapesník, aby se mohl vyplakat, pochválím mu účes nebo kravatu a prostě ho nějak uklidním. Devadesát procent mé každodenní práce spočívá právě v tom, že konejším přebujelá a dotčená ega. V mazání medu kolem úst se vyznám stejně dobře jako každý diplomat."

Annie mu naslouchala a najednou ji něco napadlo.

"Musím se vás na to rovnou zeptat," nadhodila, "neděláte tohle všechno jen proto, abyste mě předvedli před televizními kamerami? Protože mě potřebujete ukazovat lidem jako loutku?"

"To je pochopitelná otázka," uznal Dorset. "A nebudu vám tady vykládat, že úcta, jaké se u veřejnosti těšíte, nehraje v celé téhle věci žádnou roli. Lidé musí věřit, že závěry našeho vyšetřovacího týmu budou správné, a pro vládní úřady bývá obtížné přesvědčit veřejnost o poctivosti a pravdivosti předkládaných sdělení. Ale fakt, že vás televizní diváci mají rádi, hraje v mém výběru jen částečnou roli." Odmlčel se a pohlédl Annii do očí. "Doufám, že jsem vám už dal dost jasně najevo, že důležitější je, jak vysoce si ceníme vašich schopností a celé vaší osobnosti. A taky byste měla vědět, že vás zatraceně silně prosazuje Roger Gordian."

Tohle odhalení ji znovu uvedlo do rozpaků. "Vy dva jste to už spolu

konzultovali?"

"Dnes brzy ráno jsme spolu telefonovali," na Dorsetových rtech se objevil náznak úsměvu. "A můžu vás ujistit, že mě nenechal ani v nejmenším na pochybách o tom, koho by vybral on."

Annie vstřebávala jeho sdělení a pocítila nepatrný záchvěv nervozity.

"Nevím, co na to říct," odpověděla. "Hrají v tom roli ještě další věci. Raketoplán se bude muset rekonstruovat kus po kuse a jediný dost velký prostor, kde to lze uskutečnit, je hangár A na Canaveralu. Musela bych tedy být přítomna na Floridě a tam neustále na celý postup dohlížet, abych byla informována, jak práce postupují. To by znamenalo přestěhovat se tam i s rodinou -"

"Ubytování by nepředstavovalo problém. Máme tam báječné luxusní byty, kde budete moci sedět na balkoně pod slunečníkem a pozorovat, jak kolem dovádějí delfíni."

"Nejde jenom o tohle. Obě děti chodí do školy -"

"Gordian nabízí, že jim zařídí přijetí do nejlepší soukromé školy na pobřeží a po neomezenou dobu jim bude platit školné. Také zajistí jakoukoli další péči o ně, která by snad přestěhováním vznikla."

"Pane -" odmlčela se, protože se jí zmocnilo dojetí. "Oceňuju vaši nabídku a velkorysost pana Gordiana. Ale ještě si to budu muset rozmyslet."

"To chápu." Upil kávy. "Máte na to půlhodinu."

Oněměle na něj zůstala zírat a na okamžik ji napadlo, že možná jen žertuje. Jeho věcný, vážný výraz se však vůbec nezměnil, takže poznala, že si z ní nedělá legraci.

"Doufala jsem, že na to dostanu trochu víc času," poznamenala. "Den nebo dva -"

"A určitě byste na to nejmíň takovou dobu potřebovala. Jenže novináři jsou bohužel čím dál tím dotěrnější. Však víte, jak hysterické ovzduší dokážou vytvořit. Lidé dnes očekávají, že všechno od občanských válek až po přírodní katastrofy bude mít stejné tempo jako dobrodružné filmy. A že se rozuzlení dočkají před začátkem večerních zpráv v jedenáct. A pokud se realita neshoduje s tímhle očekáváním, mohou se naštvat. Slibuju, že později už na vás nebudeme tlačit, abyste se snažila urychlit a uspěchat vyšetřování, ale teď potřebujeme ukázat veřejnosti, že reagujeme rychle. Start v Kazachstánu se totiž v žádném případě nesmí opozdit."

Annie nepatrně zavrtěla hlavou. "Nejsem si úplně jistá, jestli tu existují souvislosti. Kromě koordinace našich časových rozvrhů byl přece ruský let záměrně naplánován tak, aby byl na Orionu nezávislý, a tak by ho to ovlivnit nemělo."

"To je sice pravda, jenže Rusové čím dál víc váhají. Každé zpoždění zdůvodňují technickými problémy, a přitom jde ve skutečnosti z jejich strany spíš o nedostatek dobré vůle nebo - abych byl spravedlivý - schopnosti uhradit svůj podíl na celé téhle legraci. Jak mi Gordian připomněl, byli by docela dobře ochotni odvolat svůj start, pokud by zapochybovali, že USA dodrží své sliby týkající se peněz."

Ještě než Dorset domluvil, Annie si uvědomila, že o tohle se s ním nemůže přít. Má totiž naprostou pravdu.

Proto jen souhlasně přikývla a vstala.

"Budu ve své kanceláři," oznámila mu.

"A do třiceti minut mi ohlásíte své rozhodnutí?"

"Ano," slíbila.

A teď tady seděla a čas ubíhal. Zbývalo jí už jen necelých pět minut, během kterých bude muset sdělit šéfovi svůj postoj.

Bubnovala prsty o desku stolu. Proč jí rozhodování dělá takové potíže? Takové nabídky, jakou jí právě učinil Dorset, se přece neodmítají. Dětem se bude na Floridě moc líbit, zvlášť když budou mít jistotu, že se nakonec stejně vrátí domů ke svým starým kamarádům, jakmile se vyšetřování uzavře. Orlando je

se všemi svými zábavami a turistickými atrakcemi od Cape Canaveralu vzdáleno jen hodinu jízdy autem a ona by si určitě mohla zařídit, aby se tam každý víkend vypravili na výlet. Děti by si připadaly jako v ráji. A ona by aspoň měla jistotu, že na vypátrání příčin požáru Orionu a Rowlandovy tragické smrti bylo vynaloženo maximální myslitelné úsilí... A osobně by dohlédla na to, aby už nikdy v budoucnu nedošlo k ohrožení života astronautů žádným podobným selháním.

Annie se pokusila přijít na to, co vlastně vězí za jejím váháním. Mohlo by jít jednoduše o obavu, že se jí nepodaří odhalit příčinu požáru, a tím zklame vlastně i Jima? Nebo existuje ještě nějaký další důvod, skrytý v jejím podvědomí, nějaké jiné selhání v minulosti, asi takové, jaké ji hluboce ochromilo trýznivými výčitkami tu noc po Markově smrti? Napadlo ji, že se podobá vězni zvyklému na svou celu, který si netroufne vyjít ven, když mu otevřou dveře dokořán a nabídnou mu volnost, a kterého zaplaví náhlá hrůza, že si na svobodě nebude umět poradit...

Náhle jí začalo svítat; znovu upřela pohled na snímek zachycující Marka a ji ve Skotsku, dva rozjásané lidi plné radosti, vychutnávající daný okamžik a těšící se na společnou budoucnost, která ovšem byla - jako každá budoucnost - nejistá. Dívala se na tu fotografii a náhle věděla, jak bude znít její odpověď Dorsetovi.

Jak musí znít.

Zhluboka se nadechla, sáhla po telefonu a vyťukala Dorsetovu linku.

Sekretářka ji s ním okamžitě spojila.

"Ano?" ohlásil se nedočkavě.

"Pane, ráda bych vám poděkovala za vaši nabídku," řekla. "A také vás chci požádat, zda bych mohla dostat telefonní číslo na Rogera Gordiana, abych mu mohla vyjádřit vděčnost za jeho podporu. A osobně ho informovat, že přijímám."

Dorset přečetl Annii Caulfieldové z obrazovky svého eletronického adresáře Gordianovo číslo, pogratuloval jí k jejímu rozhodnutí a zavěsil. Pak vstal od stolu a přešel přes kancelář ke kávovaru. Pomyslel si, že je to čtvrtá, nebo možná už pátá káva, kterou od rána pije, a to tu strávil teprve něco přes hodinu. Ale co na tom kčertu záleží, kolik jich vypije, má přece dost důležitějších starostí.

Zvedl konvici z ohřívací plotýnky, naplnil si hrneček skoro po okraj a napil se silné černé kávy ještě vestoje u překapávače. Hned se začal cítit klidnější. Jak je to možné, že kdykoli se potřebuje uvolnit, musí si vždycky dát tenhle nápoj plný kofeinu, který by přece měl působit naopak povzbudivě? Stejnou otázku by člověk ovšem mohl klást kuřákům, kteří si pro uklidnění připalují jednu cigaretu od druhé, když by přitom působením nikotinu měli správné být jen nervnější a čilejší. Možná je to prostě jen potřeba mít něco v ústech, stejně jako u lidí, kteří se přejídají. Jaký uklidňující efekt může koneckoncků mít pizza se šunkou, sendvič nebo cheeseburger s opékanou cibulí?

Dorset upil ještě trochu kávy, aby si mohl šálek odnést a nic cestou nevybryndal, a pak se vrátil k pracovnímu stolu a posadil se za něj. To, že Caulfieldová přijala nabízenou funkci, pokládal za vynikající zprávu, zvlášť vzhledem k jejímu počátečnímu váhání. Přitom dobře chápal, proč se tohoto úkolu nejprve zalekla. Během minulého roku prošla těžkými životními zkouškami. Muž jí umíral na rakovinu a ona tu noc, kdy zemřel, nebyla u jeho lůžka. Právě tato skutečnost - že s ním nebyla na samém konci - ji zdrtila nejvíc. Dorset od ní proto nějakou dobu poté tak trochu očekával, že dá výpověď. Annie se však dokázala vzpamatovat. Ta žena má tuhý kořínek, to se jí musí nechat. Dorset předpokládal, že právě spousta práce s výcvikem a přípravou posádky pro let Orionu jí pomohla překonat krizi. Ale teď, když ztratili Jima Rowlanda, který pro ni byl jako vlastní bratr... Ať je sebehouževnatější a sebecílevědomější, nic naplat, každý člověk dokáže unést jen určitou zátěž. A Annie měla dobré důvody pro to, aby se chtěla od celého vyšetřování raději

distancovat. To byl také hlavní důvod, proč o ní on osobně neuvažoval jako o vážné kandidátce na místo vedoucí vyšetřovacího týmu, dokud mu nezatelefonoval Roger Gordian.

Dorset zvedl kouřící šálek k ústům a napil se. Anniin souhlas ho povzbudil, ale sám se divil, proč necítí větší radost. Vůbec přece nepochybuje o tom, že právě ona se dokáže s nároky té práce skvěle vypořádat, a upřímně se domnívá, že její schopnosti se ani nedají dost docenit. Mohl by tedy snad jeho zvláštní nedostatek nadšení nějak souviset s tím, jak Gordian v tomhle případě uplatnil svůj vliv? Ne že by mu to byl naservíroval kdovíjak důrazně. Naopak, Gordian byl vždy pravým mistrem v tom, jak někomu jemně připomenout, že ho má pod palcem. Od okamžiku, kdy navrhl, aby právě Annie Caulfieldová vedla vyšetřování tragedie Orionu, dával neokázale, ale jasně najevo, že jeho přání má přednost před jakýmikoli jinými představami, které snad Dorset mohl zatím v této záležitosti mít. A že by Anniino případné odmítnutí nebyl ochoten jen tak přijmout.

Dorset polkl doušek kávy. Dospěl k názoru, že o potěšení z této chvíle ho skutečně připravila především nechuť ke Gordianově poručníkování. Ale to ještě nebylo všechno. Pokud chtěl být sám k sobě upřímný, pak si také musel přiznat, že mu kazí náladu ty tíživé zprávy z Brazílie, které před Annií zatím záměrně zamlčel, i když by bylo správné udělat pravý opak. Snadno se totiž mohlo ukázat, že útok na tamní základnu má souvislost s katastrofou Orionu. On sám doufal, že tomu tak není, a modlil se za to - proč si také hned představovat to nejhorší? Ale ona měla přesto právo o tom vědět. Měla znát celou situaci, dříve než se rozhodla. Protože jakmile zpráva o incidentu prosákne do tisku, bude Annie zahrnuta smrští nejdivočejších spekulací. A jakékoli zkreslené prohlášení z její strany, třeba i úplně nevinné, postačí k vyvolání podezření, že před médii něco skrývá a nehraje s nimi upřímnou hru. Annie potřebovala dostávat o všem zevrubné informace a dobře se na svoji úlohu připravit, a on jí je také hodlá během příští hodiny poskytnout... Ale přesto před ní tenhle nesmírně důležitý fakt zatím tajil, takže ho nemohla při svém rozhodování vzít v úvahu. Příliš si totiž přál získat její souhlas.

Chtěl jsem mít jistotu, že Rogerovi Gordianovi vyhovím, pomyslel si Dorset se směsí podrážděnosti a výčitek. Ale kdo teď bude mazat med kolem úst mne a konejšit mě?

Povzdechl si. Orion, Brazílie, start v Kazachstánu... Měl pocit, že se události řítí kupředu příliš rychle, že ho předběhly a on na ně nestačí. Připadal si jako Charlie Chaplin nebo Buster Keaton ve starých němých groteskách, když zuřivě pumpují pákou drezíny a komicky se snaží dohonit bafající a pískající lokomotivu. Komické, dokonce směšně hysterické počínání. Pokud ovšem sedíte v hledišti a nepotíte se sami na kolejích.

Znovu sáhl po šálku a s údivem zjistil, že je skoro prázdný. Panebože. Jak tohle asi ubližuje žaludku? A nervům?

Dorset se zadíval na nedopitý zbytek a zamračil se. Opravdu by měl pití kávy omezit. Je mu padesát osm, trpí bušením srdce, má zvýšenou hladinu cukru v krvi a celou haldu dalších chronických zdravotních potíží, a tak by se už měl mít na pozoru. Jednou za čas si zacvičit na rotopedu, zapsat se do nějakého kurzu, kde by se naučil ovládat stres, prostě zkusit něco jiného než pít jeden šálek kávy za druhým... Koneckonců ale existují horší závislosti. Například cigarety, alkohol nebo sedativa. Dokonce slyšel, že existují lidé závislí na sprejích proti rýmě, ale to pokládal za hodně divný zvyk. Co tohle může sakra být za zvláštní zálibu?

Znovu vydechl, odstrčil židli od stolu a šel si nalít další šálek.

10.

QUUARRO, BOLÍVIE
19. DUBNA 2001

Eduarda Guzmana trošku překvapilo, když landrover, ve kterém ho převezli přes hranice z Brazílie, nevyjel na dálnici směřující západně k oblasti Chapare, ale místo toho zabočil do pustého, chudého městečka Quijarro. Zatímco se proplétali jeho blátivými, zchátralými ulicemi, řidič mu vysvětlil, že si chce koupit něco k pití u jednoho ze stánků vedle nádraží. Kdyby Eduardo předem věděl o jeho úmyslu zastavit se někde pro občerstvení, navrhl by mu, aby to udělal už před celnicí v Corumbě. Tam člověk mohl zajít do řady slušných restaurací na promenádě u řeky. Uvědomoval si, že před sebou mají ještě dlouhou cestu venkovskou krajinou, ale tady kolem sebe viděl tolik špíny a zpustlosti, že ho úplně přešel jakýkoli pocit hladu nebo žízně, který se v něm snad mohl během posledních několika hodin probudit.

Pouhá vzpomínka na to, co za sebou zanechal, mu však okamžitě zvedla náladu. Nejdřív ho zradila ta zatracená děvka, která byla spřažená se státní policií. Mistrovsky ho sice vykouřila, ale pak ho lstivě přiměla, aby se uvolil prodat třicet kilogramů kokainu nějakým jejím "společníkům", z nichž se potom vyklubali fízlové. Ve vězení musel Eduardo strávit několik dní a nocí ve společnosti zlodějů a opilců páchnoucích močí, celou dobu se potil strachem, pokoušel se rozpomenout na všechno, co hloupě vyzvonil té ženské o své činnosti, a napjatě čekal, z čeho ho nakonec obviní. Díkybohu zasáhl někdo z jeho oragnizace - Eduardovi nebylo tak docela jasné, jestli to byl jeho strýc Vicente, nebo sám Harlan DeVane - a spojil se s příslušnými vládními úřady, které se už postaraly o jeho propuštění. Dnes za svítání, jen pár hodin před plánovaným soudem, se ve dveřích jeho cely objevili dva úředníci v civilu, tiše ho vyvedli ven a doprovodili k nenápadnému sedanu, zaparkovanému před věznicí v Sao Paolu. Odvezli ho až k hraniční křižovatce na Corumbu, vyměnili nějaké to slůvko se strážemi na celnici a odvedli ho k landroveru, ve kterém už čekal poblíž stanoviště silniční kontroly jeho nynější řidič, zavalitý chlápek jménem Ramon. Jakmile Eduardo nasedl a vydali se na cestu, Ramon mu vysvětlil, že pojedou na DeVaneův ranč poblíž San Borja, kde se setká s DeVanem a Vicentem. Při té zprávě se Eduardovi stáhl žaludek úzkostí, ale Ramon mu tónem bratrské důvěrnosti, běžné u stejně postavených členů každé organizace, kteří se baví o nadřízených, vysvětlil, že na podmazání úřadů kvůli jeho propuštění byla potřeba značná suma, a tak od něj teď oba šéfové očekávají projevy vděčnosti a pokání.

Eduardo mu odpověděl, že po tom všem, čím musel projít, mu bude přímo potěšením jim projevit vděčnost a lítost nad tím, čeho se dopustil, i kdyby to znamenalo pokleknout před nimi na kolena a políbit jim nahé zadky.

"V životě to vždycky chodí tak, že se snadněji dostaneš tam než ven," prohlásil řidič a zasmál se.

Landrover zpomalil a zamířil do postranní uličky, plné špinavých, napůl zhroucených chatrčí, několikrát zabočil ve spleti nerozpoznatelně stejných ulic, a konečně vjel na úzkou štěrkovou silničku, ubíhající mezi rozlehlými nezastavěnými pozemky. Eduardo, který nedával moc dobrý pozor, kudy přesně ponurým městečkem projíždějí, náhle udiveně svraštil obočí. Všiml si, že cesta před nimi končí branou se strážní budkou, za kterou viděl nízkou šedou budovu s plochou střechou, vedle jejíchž stěn ze škvárových tvárnic parkovalo asi šest nebo osm trailerů - pravděpodobně šlo o nějaké skladiště.

"No intendio, donde esta la estacion?" zeptal se španělsky, kde je tady nádraží.

Řidič se jen usmál a ukázal vpravo.

"Solo al norte de aqui," odpověděl a zpomalil, protože se už blížil k hlídané bráně. "Kousek na sever odsud."

Eduardo se podíval tím směrem, ale neviděl nic než rozlehlý blátivý pozemek. Pak uslyšel, jak Ramon stiskl knoflík a stáhl okénko na své straně. Zaraženě na něj pohlédl a zjistil, že vytáhl identifikační kartičku a projíždí jí štěrbinu bezpečnostního zařízení u brány.

Eduarda zamrazilo v zádech. Brána se před nimi otevřela a Ramon zastavil několik metrů před budovou.

"Que es esta?" vyhrkl Eduardo. "Já ne -"

Ramon sáhl bleskovým, téměř nepostřehnutelným pohybem pod palubní desku a vytáhl pistoli, která tam musela být celou dobu skrytá.

"Otevři dvířka a vystup," namířil na Eduarda. "Pomalu."

Eduardo těžce polkl, úplně ochromený překvapením a strachem. Jediný pohled za zbraň mu prozradil, že jde o revolver Sig Pro ráže .40 ze standardní výzbroje protidrogových policejních jednotek. Myslí mu blesklo podezření, že upadl do další léčky protidrogové policie, ale rychle tuto myšlenku zavrhl. Jaký smysl by to všechno mělo? Z vězení přece neuprchl, ale sami věznitelé ho dobrovolně pustili. A řidiči se o svých obchodech vůbec nezmiňoval, ani těm mužům v civilu, kteří ho doprovodili na hraniční křižovatku.

Usoudil, že Ramon, pokud ovšem jde o jeho skutečné jméno, musí být DeVaneův muž - jenže v jeho očích náhle svítila agresivita a skrytou zbraň vytáhl tak zručně a rychle, že to zřejmě nemohl být pouhý řidič. Protidrogová policie a americké speciální jednotky prováděly v Bolívii a jiných oblastech Jižní Ameriky protidrogové operace, najímaly tady lidi, kteří mluvili místním jazykem a vyznali se ve zdejším prostředí, a cvičily je pro práci v terénu. Když tito místní lidé - z nichž mnoho bylo pokrevně spřízněno s pěstiteli koky a obchodníky s kokainem - dokončili svoji povinnou roční službu, často pak prodávali své dovednosti a znalosti policejní taktiky právě těm kartelům, proti kterým se zavázali bojovat.

Eduardo se teď v duchu proklínal za to, jaký byl blázen. Jeho strýc Vicente má významné postavení v DeVaneově organizaci, a tak usoudil, že právě on z rodinné soudržnosti zařídil jeho propuštění. Mohl to ale celé zinscenovat sám DeVane. Ano, musel to být on. A z důvodů, které se velmi lišily od pouhého projevu dobré vůle.

Celý pobledl, ale poslechl řidičův pokyn. Ramon vystoupil z vozu současně s Eduardem, pospíšil si mu po bok, drsně ho drapl jednou rukou za paži a smýkl jím směrem ke dveřím haly z vlnitého plechu. Hlaveň pistole mu přitom tlačil zezadu na hlavu.

Vedle vchodu do budovy byl interkom; Ramon se k němu naklonil, stiskl knoflík pod mluvítkem a ohlásil se. Přitom pořád pevně přidržoval pistoli u zajatcovy hlavy. Za okamžik dveře s řinčením vyjely v kovových kolejnicích nahoru.

Ramon postrčil Eduarda pistolí dovnitř a vešel za ním. Dveře se za nimi okamžitě s rachotem spustily a odřízly je od denního světla. Eduardo se náhle ocitl v téměř úplné tmě. Vzduch byl zatuchlý a horký. U stropu slabě žhnuly holé žárovky, překryté kovovými mřížkami, a spíš zvýrazňovaly šero plné stínů, než aby zapuzovaly temnotu.

Ramon ho přiměl, aby šel dál. Eduardovy zorničky si postupně zvykaly na šero. Rozhlédl se kolem sebe a všiml si nákladních jeřábů a dřevěných palet, naskládaných všude kolem. Bylo to skladiště, přesně jak očekával. Odhadoval, že má asi třicet metrů do délky a dvakrát tolik do šířky.

Pak se podíval přímo před sebe a spatřil skupinu mužů, čekajících ve vyklizeném prostoru na konci uličky. Projel jím ostrý záchvěv strachu. Jen dva z nich seděli na židlích obrácených zády k holým, nevymalovaným stěnám. Jeden z nich byl Vicente. S druhým mužem se Eduardo sice nikdy osobně nesetkal, ale domyslel si, kdo musí být tenhle štíhlý Američan v bílém obleku, který ostře kontrastoval s celým zdejším prostředím: Harlan DeVane. Po stranách jejich židlí stáli strážci a v rukou svírali samopaly Uzi s krátkou hlavní.

Vysoký svalnatý muž, stojící nehnutě a téměř netečně v popředí, s ostře řezanými rysy bez jakéhokoli výrazu, byl DeVaneův zástupce Siegfried Kuhl.

"Eduardo," promluvil DeVane a jeho hlas se tiše nesl prostorem skladiště. "Jak se ti vede?"

Eduardo se snažil přijít na nějakou vhodnou odpověď, ale nebyl schopen

naprosto žádných myšlenek, protože při pohledu na muže, které měl před sebou, a pod tlakem Ramonovy pistole v zátylku ho zalévala čirá hrůza.

DeVane sepjal ruce v klíně. Nohy měl překřížené, pravé stehno mu pohodlně spočívalo na levém koleni.

"Vypadáš vyděšeně," pokračoval. "Máš strach?"

Eduardo stále nedokázal vypravit z hrdla ani hlásku. Žaludek se mu stahoval nevolností a nemohl dýchat.

"No tak, jen mi pověz, jestli se bojíš," vyzval ho DeVane.

Eduardo otevřel ústa v dalším neúspěšném pokusu promluvit, pak je zase zavřel a prostě jen přikývl. Zbraň v zátylku ho při tom pohybu nepatrně rýpla a Eduardovi se zježily chloupky vzadu na krku.

DeVane si povzdechl.

"Víš, chlapče, jsem tu stejně nerad jako ty," vykládal sametově hladkým, tichým hlasem. "Řídím velmi mnoho podniků a taková malá komplikace jako ta, kterou jsi způsobil, by obecně vzato patřila k věcem, které přenechávám k řešení jiným. Nemohu být všude naráz. Šéf musí důvěřovat těm, kdo pro něj pracují." Zvedl ruku z klína a pokynul Vicentovi. "Solidním, spolehlivým mužům, jako je tvůj strýc."

Eduardo pohlédl na Vicenta. Byl to vychrtlý šedesátník s bílými vlasy, sčesanými přes příliš vysoké čelo. Strýc mu na vteřinu oplatil pohled a ve vrásčité tváři měl vážný výraz. Pak sklopil zrak k zemi.

Pod Eduardem se podlomily nohy. Věděl, co znamená výraz ve Vicentově obličeji. A také způsob, jakým se vyhnul jeho pohledu.

"Ne že bych se o tvoji situaci nezajímal nebo si myslel, že na celé té věci nesejde," pokračoval DeVane. "Problém nespočívá v tvém uvěznění. To se stává. V každém podnikání dochází k chybám a nezdarům. K případům, kdy tě protivník přechytračí, ať hraješ sebelíp. Rozumíš mi?"

Eduardo přikývl.

"Dobře," pokračoval DeVane. "A protože ses přiznal ke svému vlastnímu strachu, povím ti na oplátku, čeho se bojím já." Naklonil se na židli poněkud dopředu. "Bojím se hloupých a slabých lidí, protože historie nás učí, že svými skutky mohou zničit i ty nejmocnější z nás. Když je někdo jako ty natolik naivní, aby se nechal obalamutit obyčejnou pouliční štětkou, dal se od ní přesvědčit k uzavření obchodu s lidmi, které vůbec nezná, a ani se neobtěžoval si je prověřit, pak se nedá vůbec odhadnout, kolik informací jeho prostřednictvím pronikne k našim nepřátelům. Je úplně jedno, jestli jim prozradí mnoho nebo málo, protože jedna věc vede k druhé, a ta zase k další a tak dále. Například tím, že jsi požádal Vicenta, aby tě vytáhl z bryndy, jsi ho přiměl, aby zase chtěl něco ode mě. Z úcty k tvému strýci jsem se pak cítil zavázán, abych nabídl úplatek nějakému nicotnému vládnímu úředníčkovi, část z těch peněz nalezla cestu až k vyšetřujícímu soudci, který měl tvůj případ na starosti, a menší sumičky proudily po kapkách federálnímu žalobci, asi také k policejnímu úředníkovi v kanceláři s evidencí, který šikovně zařídil, aby tvůj spis zmizel... To všechno jsou ale stopy, které po sobě necháváme, chlapče. A ty mohou vést nějakého našeho chytrého a cílevědomého protivníka od tebe k Vicentovi, od Vicenta ke mně, ode mě zase dolů k jiným mým lidem, a pak nakonec zase zpátky k tobě - všichni jsme propojeni smyčkou, která by se teoreticky mohla stáhnout a způsobit nám nekonečné potíže." Na okamžik se odmlčel. "Sleduješ mě ještě, Eduardo?"

Eduardo znovu rozrušeně přikývl.

DeVane na něj upíral pohled plný tak hrozivé, téměř hmatatelné síly, až mu připadalo, že se kolena pod ním konečně doopravdy podlomí.

"Otevři ústa a odpověz mi," vyzval ho DeVane. Jeho výraz byl teď napjatý a tvrdý. "Seber se přece."

Eduardo cítil nevolnost a točila se mu hlava. Znovu se snažil silou vůle ze sebe vypravit nějakou omluvu nebo poděkování. Dobře věděl, že stojí na samém okraji propasti, a pokud bude jeho mlčení pokládáno za výraz vzdoru,

znamená to jeho konec.

"Ano," odpověděl konečně slabým, zlomeným hláskem. "Rorozumím."

DeVane se opřel v židli, znovu sepjal ruce a zaujal původní uvolněnou, sebejistou pózu.

"Dobrá," pokračoval. "Pak bys měl konečně pochopit i něco dalšího. Že mě tu vidíš, je projevem mé úcty vůči Vicentovi. Dobře vím, že tvůj trest ponese těžce. Nebýt jeho, celá ta věc by mi nestála za pozornost, jen bych nařídil její provedení z pohodlí svého domova a nemyslel bych na ni víc než na to, že dýchám."

Poté se podíval po Kuhlovi, který se k němu pootočil, jako by čekal na jeho pokyny. Dorozuměli se beze slov - jejich pohledy o sebe krátce zavadily a oba sotva postřehnutelně pokývli.

Pak Kuhl sáhl k pravé hýždi a vytáhl něco z širokého koženého opasku. Eduardo přimhouřil oči, protože v šeru stále viděl nejasně, a poznal, že je to dřevěná hůl nebo obušek.

Vrhl úpěnlivý pohled po DeVaneovi, ale ten se teď díval na své ruce, jako by přemítal nad nějakou docela jinou, vzdálenou záležitostí. Vicente, sedící vedle něj, měl hlavu stále sklopenou.

Kuhl k Eduardovi přikročil s obuškem v ruce.

"Prosím," vypravil ze sebe Eduardo. Chtěl ustrašeně couvnout, ale narazil do Ramona; tlak hlavně vzadu za krkem zesílil. "Prosím!"

Kuhl započal s trestáním. Eduardo zvedl ruce, aby se chránil, a Kuhl vedl koncem obušku přesný, ostrý úder na jeho pravou paži. Ozvalo se ostré zapraskání, jak mu rozdrtil zápěstní kůstky a oddělil je v kloubu od dlouhých kostí předloktí. Pak Kuhl rychle zamířil holí vpravo dolů a udeřil Eduarda mezi krk a klíční kost. Potom ho přetáhl přes břicho. Eduardo se zhroutil na kolena a začal zvracet.

Kuhl ho udeřil holí ještě třikrát, jedním úderem mu rozdrtil nos a dva vedl na hlavu. Eduardo se zhroutil na zem a svinul se do klubíčka. Z rozmačkaného nosu mu prýštila krev na drsnou betonovou podlahu.

Obrátil zastřený pohled vzhůru. Vnímal Kuhla, stojícího nad ním, jak znovu zvedá dřevěnou hůl. Tentokrát však uvolnil její rukojeť a vytáhl z dutiny dýku.

Kuhl nad ním stál s kamenným výrazem, s nožem v pravé ruce a zbývajícím kusem hole v levé, a působil dojmem, že se chystá vrazit čepel do Eduardova těla. Místo toho se ale otočil a předal nůž druhému muži, který se teď vynořil za jeho zády.

Eduardo pootočil hlavu, jak toho jen byl schopen, a jeho zrak zamlžený bolestí rozpoznal, kdo stojí vedle Kuhla. Vypravil ze sebe dlouhé, zmučené zasténání.

Vicente se chvilku díval dolů na svého synovce. V očích měl vážný výraz a vrásky kolem úst se mu prohloubily. Pak k němu poklekl s nožem v ruce a prořízl mu hrdlo, aby mu dopřál rychlý, milosrdný konec.

Eduardo sebou zaškubal, vydal klokotavý zvuk a vydechl naposledy.

Starý muž vstal, předal zbraň Kuhlovi, pak se obrátil k DeVaneovi a sklonil hlavu v malé úkloně.

"Je mi líto, že jsi utrpěl tuto ztrátu, drahý příteli," sdělil mu DeVane tiše.

Vicente znovu přikývl, ale zůstal stát na místě.

Kuhl přistoupil s nožem v ruce k DeVaneovi a ten vstal ze židle.

"Nech odsud Vicenta odvést. A ostatní ať rychle uklidí tenhle svinčík," nařídil Kuhlovi. "Albánci už sem dorazili, a my dva s nimi musíme probrat opravdu důležité záležitosti."

11.

SAN JOSE, KALIFORNIE

19. DUBNA 2001

"Máte nějaké nové zprávy o Thibodeauovi?" zeptal se Gordian.

"Ještě leží na jednotce intenzivní péče, ale jeho stav se zlepšil z kritického na vážný," odpověděl Nimec. "Lékaři jsou optimističtí. Říkají, že je při vědomí, a také jsem se dozvěděl, že jim už začíná jít na nervy."

"Jak to?"

"Klade jim spoustu otázek."

"To je dobré znamení."

"A žádá je, aby mu donesli jeho oblíbený stetson."

"To je dokonce ještě lepší."

"Přesně to si myslím taky."

"Nechce mi to někdo z vás vysvětlit?" požádala je Megan. "Tedy to s tím stetsonem."

Gordian na ni pohlédl. "Thibodeau sloužil jako letec ve Vietnamu. Patřilo k tamní tradici brát si stetsony k uniformě, když dostávali vyznamenání a medaile. A tenhle zvyk asi existuje dodnes."

"Aha," usoudila Megan, "takže mu zřejmě připadá, že má co oslavovat."

Gordian přikývl.

Sešli se v podzemní zasedací místnosti ředitelství UpLinku, jejíž prostředí velmi připomínalo ostatní prostory této budovy - béžový koberec, oválný konferenční stůl, zářivky -, ale v mnoha důležitých ohledech se od nich přesto lišilo. Pro hrstku nejvýše : postavených pracovníků UpLinku, kteří sem měli přístup, spočíval nejnápadnější rozdíl v elektronickém bezpečnostním systému: software zabudovaný v panelech ovládajících dveře vpouštěl příchozí dovnitř na základě přístupového kódu aktivovaného hlasem a charakteristickými individuálními znaky sítnice, které ověřoval speciální snímač. Uvnitř místnosti pak každého na první pohled zaujala skutečnost, že tu chyběla okna. K nejpodstatnějším rozdílům patřila i protišpionážní technologie, rafinovaně včleněná do jednotlivých konstrukčních prvků zasedačky a jejího zařízení. Tři čtvrtě metru silné betonové stěny a zvukotěsné obložení působily, že zdi místnosti byly naprosto neprostupné pro zvuky, které by snad mohlo lidské ucho postřehnout. Do ocelových výztuh stěn byly zabudovány generátory hluku a další nejmodernější systémy bránící jakémukoli nežádoucímu odposlechu přímé konverzace i hovorů přenášených elektronicky. Bezpečnost tohoto místa zvyšovaly i dvakrát týdně prováděné prohlídky, zda se tu neobjevily "štěnice", a rentgenové a spektrální prověrky veškerého elektronického vybavení, které se do této místnosti přinášelo nebo se z ní odnášelo ven. V důsledku stálého pokroku ve vývoji odposlouchávacích zařízení bylo nerealistické spoléhat s naprostou jistotou na to, že jakékoli místo na zemi je zajištěno proti hnušlům - tuhle zkratku razil bezpečnostní specialista UpLinku Vince Scull pro "hnusné šmírácké hajzly" - ale lidé, kteří sem přišli na jednání, se tu mohli cítit bezpečněji než kde jinde a mluvit úplně volně.

Výběr zaměstnanců, kteří využívali tuto místnost k poradám, byl v současnosti omezen na Gordiana, Nimece a Megan Breenovou. A tihle tři právě teď používali tuto nejvyšší svatyni vyspělé technologie k rozhodování, jak postupovat při řešení situace, která nastala v Brazílii.

"Zmiňovali se Thibodeauovi lékaři o tom, jakými konkrétními otázkami je tak rozčiluje?" ptal se Gordian.

"To nevím, slyšel jsem o tom od Codyho. Rollie trval na tom, že chce mluvit právě s ním," vysvětloval Nimec. "Ale přesně něco takového by od něj člověk čekal. Vyptává se prý pořád, kdo byli ti útočníci, co to všechno mělo znamenat, proč k tomu došlo. A jak je možné, že vetřelci měli tak dobré znalosti o bezpečnostních opatřeních na obvodu pozemků a o plánech celé základny. Odpověď na tuhle poslední otázku je bohužel až příliš jasná."

"Špion ve vlastních řadách?" zeptala se Megan.

"Jeden nebo víc," upřesnil Nimec.

"Zjišťuje to už někdo?" zeptal se Gordian.

"Ještě ne, a taky čekám, že bude nějakou dobu trvat, než najdeme nějaká vodítka," odpověděl Nimec. "Nemáme důkazy o tom, že by někdo porušoval naše vnitřní bezpečnostní předpisy v tom smyslu, že by odhalil nějaké naše tajné informační zdroje nebo používal databáze, ke kterým je omezený přístup, a že by vynášel utajované informace. To, co o nás ti darebáci věděli, odpovídalo znalostem kteréhokoli pracovníka základny, který nemá přístup k ničemu utajovanému, jen je obeznámen s plánem pozemku a zhruba ví, jak to na základně chodí. Odhaduju, že ten, kdo poskytl našim nepřátelům informace, bude patřit mezi tu tisícovku úředníků, zaměstnanců výzkumu, výroby, dělníků, zdravotníků, údržbářů nebo kuchyňského personálu, kterou na základně máme."

"Nemůžeme ovšem vyloučit ani příslušníky Meče," poznamenala Megan.

Nimec na ni pohlédl. "To je pravda," souhlasil, "to nemůžeme."

Gordian přejel pohledem zjednoho na druhého. "Máte nějaké konkrétnější postřehy?"

"Útočníci byli dobře organizovaní a ozbrojení až po zuby," odpověděl Nimec. "Disponovali vyspělou pozemní i vzdušnou technikou a celou operaci provedli s pozoruhodnou taktickou koordinací. Měli běžnou francouzskou vojenskou výstroj plus zaměřovači zařízení na přilbách, které je zhruba protějškem amerického systému Land Warrior - a tahle výzbroj se zatím v terénu jen zkouší. Domníváme se, že na roboty ze začátku zaútočili výsadkáři, kteří použili speciální parašutistickou techniku pro seskok z velkých výšek. I tady projevili naši protivníci dovednosti a zkušenosti, jaké obecně mívají jen elitní komanda. Ve srovnání s nimi působí teroristé, kteří na nás nedávno zaútočili v Rusku, jako cínoví vojáčci."

"Vyvozuji z toho, že žádný ze zajatců nám neprozradil, kdo je vyslal?"

"I kdyby to prozradit chtěli, nedostali k tomu prakticky příležitiost," podotkla Megan. "Brazilská federální policie nám je odebrala už hodinu poté, co jsme ji o tom útoku uvědomili."

"Což jsem v podstatě očekával. Požádali jsme od té doby oficiálně brazilské vyšetřovací orgány, aby nám sdělily výsledky svého pátrání?"

"Několikrát, ale oni nejeví přílišnou ochotu spolupracovat. Nikdo, na koho jsme se obrátili, si dokonce ani nebyl jistý, zda zajatce vůbec zadrželi."

"Klidně bych se vsadil, že se po nich slehne zem," Nimec si mnul palec o ukazováček a prostředníček v gestu naznačujícím uplácení. "Ten, kdo dokázal zorganizovat takový noční přepad, musí mít také spoustu peněz. A právě ti, kdo mají v těchhle zemích prosazovat právo a zákon, jsou bohužel nejochotnější přijímat úplatky. Dej na moje slova, Gorde, že z tohohle mračna už nikdy pršet nebude."

"Máme ale vlastní výzvědnou službu. Pozemní jednotky těch grázlů přece musely vyrazit k útoku ze základny někde poměrně blízko naší továrny."

"Rozhodující výraz bude bohužel právě to ‚poměrně'," podotkl Nimec. "V Mato Grasso se totiž rozprostírají ohromné plochy džungle do vzdálenosti stovek kilometrů. V té oblasti by se snadno ukryl dost velký vojenský tábor, pokud by člověk věděl, jak na to. A tihle lidé se v tom určitě vyznají."

Gordian si jen mlčky třel šíji. "Oni možná mají dobrý úkryt, ale my zase máme Hawkeye," prohlásil pak. "Použijeme ho a uvidíme, kdo vyhraje."

"Zrovna tohle jsem chtěl navrhnout," souhlasil Nimec. "Jakmile budu v Brazílii, zařídím, aby ten satelit vyčlenili k tomuhle účelu."

Gordian zavrtěl hlavou. "To můžeš udělat z pozemní stanice tady ve Státech, Pete."

"Jasně, ale jde mi taky o to, že když Rollie teď nemůže pracovat, potřebujeme tam na jihu někoho, kdo bude odpovědný za -"

"Souhlasím," přerušil ho Gordian. "Ale v této chvíli tě raději chci mít na Floridě jako naši spojku a poradce při vyšetřování katastrofy Orionu."

Nimec se na něj zaraženě podíval.

"Myslel jsem, že jsi prosadil, aby to vyšetřování vedla Annie

Caulfieldová."

"To je pravda. A mám v ni naprostou důvěru."

"A přesto chceš, abych na celou věc dohlížel i já?"

"Chci, abys mi podával nejčerstvější zprávy o vývoji situace," vysvětloval Gordian. "A navíc je v NASA pár lidí, kteří by mohli nad Anniiným pověřením ohrnovat nos, a tak tam chci mít někoho, kdo by ji podpořil, kdyby se dostala do potíží."

"Hned v téhle chvíli ti mohu vyjmenovat nejméně tucet lidí z naší organizace, kteří tenhle úkol zastanou stejně dobře jako já," namítl Nimec.

"Jenže nikdo z nich zaručeně nemá tvé zkušenosti v rozpoznávání typických známek sabotáží," odpověděl mu Gordian. "Jakkoli doufám, že to nebude tenhle případ. Přesto se však musíme i na tuhle eventualitu připravit. Což je můj třetí důvod, proč tě chci mít na Floridě."

Nimec chvíli jen zaraženě mlčel. Z Gordianova rozhodného výrazu jasně vyčetl, že nemá smysl mu odporovat, protože stejně bude po jeho, ať se to Nimecovi líbí nebo ne. Kromě toho ani neměl po ruce žádné pádné argumenty; všechno, co Gordian řekl, dávalo velice dobrý smysl.

Přes všechnu logiku a hlas zdravého rozumu ale Nimec nedokázal myslet na nic jiného než na to, že mu šéf konečně oplácí to, čeho se dopustil v Malajsii. Že tím Gordian vyjadřuje své obavy z opakování celé té hry na kovboje a Indiány, která pramenila z Nimecovy přílišné shovívavosti k počínání Maxe Blackburna, když se pustil na vlastní pěst do pátrání kolem Monolith Technologies. Stále si pamatoval, jakými slovy tenkrát Gordian reagoval, když se o tom dozvěděl. Tehdy už bylo zřejmé, že má Blackburn potíže. Nikdo sice ještě nedokázal odhadnout, jak vážná situace se z toho nakonec vyvine, ale Max zmizel a Nimec musel nakonec žádat svého šéfa o dovolení, aby ho mohl jít hledat.

Ano, pamatoval si přesně, co mu tehdy Gord pověděl.

"Nechápu, jak ses mohl namočit do něčeho tak riskantního, Pete. Vůbec tomu nerozumím... vy dva jste se pustili do ztřeštěného kousku, který nás mohl poslat ke dnu. A velmi pravděpodobně se to opravdu stane..."

Nimec se nadechl, aby se uklidnil. Samozřejmě kvůli tomu nešli ke dnu, jenže Max zahynul, a on sám nese na celé té věci významný podíl viny. Možná že si Gordovo jednání opravdu zaslouží...

"Koho máš v plánu poslat do Mato Grosso?" zeptal se.

Následovala další chvíle mrtvého ticha.

Megan neklidně poposedla na židli.

"Gord mě požádal, abych tam jela," prozradila nakonec.

Nimec se na ni podíval.

"Omlouvám se," odvrátila od něj na okamžik pohled stranou. "Asi jsem ti to měla povědět dřív."

Neodpověděl.

"Ještě něco, Pete," vložil se do hovoru Gordian. "Máš nějaké zprávy od Toma Ricciho? Nemůžeme si dovolit další otálení kolem té funkce šéfa Meče."

"Dnes ráno mi nechal vzkaz v hlasové schránce. Mám v plánu mu zavolat, jakmile se vrátím do své kanceláře."

"Zatím nemáš ani žádný náznak o tom, jak se rozhodl?"

Nimec zavrtěl hlavou.

"Přál si se mnou mluvit."

Gordian přikývl. "To chápu."

Megan si uhladila sukni.

"Tohle musí být zřejmě nějaká čistě mužská záležitost," poznamenala tlumeně.

Gordian se na ni podíval a zdvihl obočí.

"Nemluvila jsi v poslední době s mou ženou, že ne?"

"Ne," odpověděla. "Proč se ptáš?"

Gordian na ni ještě chvilku upíral zkoumavý pohled.

"Na tom nezáleží," prohlásil potom a poškrábal se za uchem. "Nejde o nic důležitého."

12.

MYS CANAVERAL, FLORIDA
21. DUBNA 2001

Annie Caulfieldová se ocitala v roli tiskové mluvčí NASA tak často, že už tuto úlohu dokázala brát s filozofickým nadhledem. Věděla, že když ji člověk pokládá za zátěž, pak se z ní zátěž skutečně stane, a na televizních záběrech je to také znát. Zpovídaný si u diváků vysloužíreputaci vyhýbavého mrzouta, který před nimi nejspíš něco skrývá, a sdělovací prostředky pak do něj začnou bušit tím nemilosrdněji. Když na tuto úlohu člověk naopak pohlíží jako na přátelský zápas s reportéry a novináři, pak většinou působí až příliš mile a vyjde z toho jako člen jejich gangu, jako přehnaně vemlouvavý sobec, spřažený s médii, který je nesmírně rád středem pozornosti a šplhounsky si touží naklonit novináře a dát o sobě co nejokázaleji vědět - možná v očekávání, že vstoupí do jejich řad jako popularizátor vědy, nebo odborný poradce. Každopádně si diváci pomyslí, že jste se proti nim s reportéry spřáhli a společně se je snažíte obalamutit. Když ale budete k úloze tiskového mluvčího přistupovat jako k prostředku, jak uplatňovat legitimní právo veřejnosti na příslušné informace, a zároveň se budete snažit podle svých sil prosazovat pozitivní představy o instituci, kterou zastupujete, a budete upřímně a vstřícně přiznávat, co přesně musíte držet v tajnosti, pak se přiblížíte Anniině způsobu práce. Věděla, že každé vystoupení na veřejnosti je tak trochu divadelní představení a svým způsobem rituál... ale i výkon divadelního herce může vyznít upřímně nebo neupřímně, rituál může být temný nebo plný světla, a ona se ze všech sil upřímně snažila, aby odvedla co nejlepší práci.

Tohle vyvažování různých faktorů představovalo obtížnou hru, která často vystavovala její přizpůsobivost a pohotovost těžkým zkouškám.

Den poté, co přijala úkol vést vyšetřování katastrofy Orionu, záběry jejího obličeje přímo zaplavily televizní obrazovky. Objevila se prakticky ve všech celostátních i místních zprávách, vystoupila prostřednictvím satelitního přenosu ve dvou nebo třech televizních snídaních, uskutečnila první z plánovaných pravidelných krátkých odpoledních tiskových konferencí v Kennedyho vesmírném centru a byla hlavním hostem kabelové televize v nejsledovanějším večerním programu.

Její první vystoupení uváděl týž Gary Jakjensejmenuje, který ji vylákal před kamery těsně před plánovaným startem raketoplánu. Gary byl žoviální třicátník s nevýrazným, uhlazeným zevnějškem a příjemným hlasem; to všechno přispívalo k jeho talentu zredukovat rozhovory o válkách, katastrofách a nejčerstvějších skandálech ze světa showbyznysu na homogenní kašovitý koktejl, který hladce proplouval obrazovkou, zatímco diváci snídali, a vynášel mu neustálá vítězství v diváckých anketách. Gary byl podle Annina názoru až příliš přizpůsobivý a podbízivý, ale musela mu přiznat, že je svým způsobem docela sympatický a pravděpodobně není v jádru tak studený čumák jako mnoho jeho kolegů. Také jí připadal mnohem bystřejší, než dával ve svém umírněném, líbivém pořadu najevo.

"Jsme moc rádi, že jste si na nás našla čas, paní Caulfieldová," začal vstřícně. "Za všechny zaměstnance našeho vysílání i diváky bych rád vyjádřil upřímnou soustrast NASA i rodině Jima Rowlanda. Cítíme s vámi."

"Díky, Gary. Podpora, které se nám dostalo od veřejnosti, je pro nás velkým povzbuzením. Zvlášť velkou vzpruhu znamenala pro Jimovu manželku a dceru."

"Můžete nám povědět, jaký dopad měla tato tragédie na vás osobně? Vím, že jste s plukovníkem Rowlandem byli blízcí přátelé i spolupracovníci."

Teď se nesmíš zajíknout a podlehnout dojetí, poručila si Annie v duchu. Odpověz mu prostě na jeho otázku, možná pak tohle téma nechá být.

"No... stejně jako pro každého, koho postihla ztráta někoho blízkého, je pro mě obtížné vyjádřit své pocity slovy. Jimova smrt zdrtila všechny, kdo ho znali. Byl nesmírně lidský a vřelý a člověk jen těžko věří tomu, že zemřel. Bude nám všem hrozně chybět a nikdy na něj nepřestaneme vzpomínat..."

"Zúčastnila jste se s plukovníkem Rowlandem několika vesmírných letů, že ano?"

Stačí jedno slovo. Nepodlehni dojetí.

"Ano."

"Když jste byli opakovaně členy stejné posádky, mluvili jste spolu někdy o možnosti, že se vám při výkonu tohoto povolání, které je přece jen hodně riskantní, něco stane?"

Prosím, ptej se už sakra na něco jiného.

"Nevzpomínám si, že by na to někdy přišla řeč. Myslím, že každý astronaut se především cítí poctěný, že byl vybrán k letu do vesmíru. Stále si uvědomujeme, že se něco může pokazit, a snažíme se připravit na všechny eventuality během výcviku, a já jsem přesvědčena, že právě díky tomu zbytek posádky Orionu vyvázl z raketoplánu bez újmy na zdraví. Skutečně si ale nemůžeme dovolit nějaké každodenní mudrování nad riziky své profese. Rozhodně ne ve větší míře, než to dělá například hasič nebo policista."

"To samozřejmě chápu a věřím, že i proto se astronauti stali symbolem hrdinského ducha pro nás obyčejné smrtelníky, kteří hvězdy vidíme jen z povrchu země a pouze sníme o tom, jak asi vypadá naše planeta z vesmírné perspektivy."

No dobrá, to jsi řekl hezky, a teď už prosím, prosím přejdi k jinému tématu, pomyslela si Annie, protože netušila, co by k tomuhle výroku měla poznamenat.

"Co se týká vašeho současného úkolu vést vyšetřování katastrofy Orionu, ke které došlo minulý čtvrtek přímo na startovací rampě, jak hodláte postupovat, abyste určili její příčinu?"

Díky. Aspoň doufám, že tohle bude lepší.

"Obecně vzato, a v tomto stadiu nemohu být konkrétnější, sestavíme tým, který prozkoumá, co se stalo, a zvolíme nejspolehlivější metody, kterými bychom dokázali určit faktory, které ke katastrofě vedly. Jakékoli znalecké zkoumání znamená především vylučovací proces, a ten bude vyžadovat rozsáhlé a pečlivé prozkoumání pozůstatků Orionu."

"Můžeme předpokládat, že se váš výzkumný tým bude skládat výhradně ze zaměstnanců NASA?"

"Jak jsme to formulovali už v našem úvodním prohlášení pro tisk, jsme pevně rozhodnuti použít odborníky jak z naší agentury, tak i odjinud -"

"Když mluvíte o odbornících odjinud, napadá mě otázka, odkud je chcete angažovat, protože taková nehoda má jen málo historických paralel. Kromě Challengeru a předtím Apolla 10 mě nic jiného chválabohu nenapadá... a chtěl bych zdůraznit slovo chválabohu."

"Chápu, jak to myslíte, Gary. Ale z nehod, o kterých jste se zmínil, jsme se hodně poučili, a mnoho lidí, kteří nám v těch dvou případech pomáhali zjistit příčiny katastrof, máme jako poradce k dispozici i dnes - nebo se mohou našeho vyšetřování dokonce aktivně zúčastnit. Je sice pravda, že raketoplán je jedinečná vesmírná loď a stojí na nejvyšším stupni vývoje techniky, ale přece jen má hodně z jeho systémů a subsystémů společný základ s technologií používanou v jiných odvětvích leteckého průmyslu. V důsledku toho existuje v armádních složkách i v civilních leteckých společnostech, zejména ve sféře výzkumu, široká základna kompetentních odborníků, a ti nám mohou nesmírně pomoci."

"Znamená to, že se toho zúčastní i Státní agentura pro letectví a Státní komise pro bezpečnost v dopravě?"

No jistě, musíš tu uvést zrovna ty dvě instituce, kterým už vůbec nikdo nedůvěřuje, že? Stejně tak dobře by ses mohl zeptat, zda se vyšetřování nebudou účastnit bývalí agenti KGB, nebo možná Nixonovi elektrikáři z Bílého domu.

"Budeme s těmito organizacemi spolupracovat na objasňování okolností havárie a je docela dobře možné, že jejich zástupci budou zařazeni do našeho týmu. Na druhé straně se nám však dobrovolné přihlásilo mnoho specialistů z leteckého a kosmického průmyslu a z mnoha dalších - i soukromých - podniků, kteří jsou ochotni nám pomáhat, a my toho určitě využijeme. Pro mě osobně je důležité, aby se daný úkol splnil, a jsem ochotna uvítat každého, kdo přispěje něčím konstruktivním, bez ohledu na to, kde právě pracuje."

Gary Jaksejenjmenuje se na okamžik odmlčel. Annie se dívala přímo do netečného oka televizní kamery; neměla k dispozici monitor, na kterém by mohla komentátora sledovat, a měla podezření, že právě přijímá instrukce od režie.

Za okamžik se její podezření potvrdilo.

"Právě jsem se dozvěděl, že už nám nezbývá mnoho času, a tak ještě otázku na závěr," prohlásil. "Z různých zdrojů jsme se doslechli, že na brazilské základně UpLinku, kde se vyrábějí nejdůležitější součásti nové orbitální stanice, došlo k ozbrojenému přepadu. Výpovědi několika svědků naznačují, že šlo o útok s použitím nejmodernější vojenské techniky. Můžete nám o tom něco povědět?"

Tohle budeme muset nechat na později. Jakmile se dozvím podrobněji, co se tam vlastně stalo. Snad mi to někdo nakonec poví, pokud budu mít štěstí.

"Abych byla upřímná, od chvíle, kdy jsem začala vést vyšetřování, jsem mluvila s Rogerem Gordianem jen jednou a neměli jsme příležitost probrat tuhle věc podrobněji -"

"Můžete ale potvrdit, že na základně došlo k ozbrojenému přepadení?"

"Podle všeho tam skutečně došlo k přepadu, jak jste sám tento incident nazval, a bezpečnostní složky UpLinku ho odrazily. To je všechno, co zatím vím, ale chystám se během dneška nebo zítřka spojit s panem Gordianem a doufám, že získám nějaké další informace, které vám pak budu moci sdělit."

"Máte alespoň přibližnou představu o síle útoku, o jeho cíli, nebo o tom, kdo za ním mohl stát?"

"Ne, nemám. Opravdu bych si přála, abych vám toho teď mohla povědět víc, Gary, ale všichni se musíme snažit být trpěliví."

"Přesto se vás musím ještě zeptat - vzhledem k tomu, že oba incidenty se odehrály téměř současně, a také vzhledem k tomu, že hlavním nákladem Orionu byla součást laboratoře ISS -, zda existuje nějaká spojitost mezi požárem raketoplánu a incidentem v Brazílii?"

"Nevím o žádných faktech, která by k takovému podezření vedla, a myslím, že bychom v podobných spekulacích neměli zacházet příliš daleko. NASA udržuje s UpLinkem velmi úzké styky a budeme podrobně sledovat vývoj vyšetřování incidentu v Mato Grosso. Zejména pokud se objeví cokoli, co by mohlo mít jakýkoli vliv na kosmický program. Mám v úmyslu být vůči sdělovacím prostředkům naprosto otevřená a hovořit o všem, co zjistíme. Je třeba si ovšem uvědomit, že musíme zacházet opatrně s těmi podrobnostmi, které by mohly ohrozit bezpečnost zaměstnanců UpLinku v cizině."

"Takže se nebojíte, že by Roger Gordian zastavil činnost své základny? Pokud se tedy ty pověsti o incidentu v Brazílii potvrdí?"

Cože, slyším dobře? Zastavení činnosti? Kdes přišel na tenhle nápad? Klidně jen tak plácneš, co ti slina na jazyk přinese, viď, Gary?

"Ne, neslyšela jsem opravdu vůbec nic, co by naznačovalo, že se o něčem takovém uvažuje."

Další odmlka.

"Bohužel jsem právě dostal signál, že musíme přejít k našemu pravidelnému seriálu Jak udržet trávník hustý a kvalitní. Takže prosím přijměte naše přání všeho nejlepšího. Snad Bůh vyslyší naše modlitby, aby vaše pátrání bylo

úspěšné. A doufám, že se k nám brzy vrátíte a podáte nám čerstvé zprávy o tom, jak vyšetřování pokračuje."

"Díky, Gary, určitě to udělám," rozloučila se Annie.

A jedeme dál, pomyslela si.

Na odpolední tiskové konferenci si Annie všimla nepříjemného jevu souvisejícího s novinářskou soutěživostí a posedlostí skandálními událostmi: začalo hrozit, že všechna fakta, s nimiž před novináře předstupovala, budou vzrůstající měrou zkreslována a deformována.

Jakmile skončila se svým úvodním prohlášením, sotva si stačila vydechnout, když otevřel diskusi reportér z agentury Associated Press. Vystřelil ruku do vzduchu a vyskočil ze sedadla před pódium jako dítě z mateřské školky, dychtící získat dovolení učitelky jít na nočníček.

"Ve svém dnešním televizním vystoupení jste mluvila o možnosti, že by Roger Gordian zavřel základnu na výrobu součástek pro ISS v Brazílii vzhledem k tomu, že tam došlo k ozbrojenému vojenskému útoku," vychrlil. "Můžete nám o tom povědět něco podrobnějšího?"

"Jak už jsem se vyjádřila, neslyšela jsem ani náznak toho, že by k takovému uzavření mělo dojít, a musím zde zdůraznit, že označit útočníky za vojáky je hrozně předčasné -"

"Ale potvrdila jste, že tam došlo k ozbrojenému přepadení, nemám pravdu?"

"Ano, protože toho výrazu použil moderátor, sama jsem ho nezvolila," odpověděla. "V mé kompetenci je pátrání ohledně Orionu a na to se také chci soustředit. Ve svých poznámkách, které jsem si připravila a před chvílí je tady přednesla, jsem vysvětlila, že pozůstatky raketoplánu byly převezeny ze startovací rampy k rekonstrukci do montážní haly, a po celý den jsem se zabývala koordinací této akce. Zbytek času jsem strávila vypracováváním procedurálních pravidel pro vyšetřování, výběrem členů našeho týmu a snažila jsem se podávat tisku co nejúplnější zprávy o tom, jak budeme dál postupovat."

Annie pokynula dalšímu novináři, Allenu Murdockovi, stálému reportéru Washington Post.

"Rád bych se držel tématu, které právě otevřel můj kolega z AP," začal Murdock. "Když se vás v televizi zeptali, zda by mohly události v Brazílii mít nějakou spojitost s Orionem, tvrdila jste, že o tom nemáte ani tušení - cituji přibližně -, ale nechtěla jste tu možnost přímo vyloučit. Znamená to, že by se mohly případně vyskytnout určité signály naznačující možnost sabotáže? A pokud ano, kdo by za ni mohl podle vašeho názoru být odpovědný?"

"Allene, myslím, že nám příliš neprospěje, když budeme takto rozpitvávat každé slovíčko. To, že o něčem nemám ani tušení, opravdu znamená, že -"

"Ale je všeobecně známo, že Roger Gordian po řadu let podporoval a finančně zajišťoval program ISS. Pokud by se zprávy o tom, že jeho společnost zavírá svoji továrnu v Brazílii, potvrdily, nebylo by pak logické učinit závěr, že takové rozhodnutí bylo způsobeno vážným ohrožením jeho zaměstnanců?"

Kolikrát vlastně použil v jediné otázce podmiňovací způsob?

"Pokládáte mi několik otázek naráz a všechny jsou jen hypotetické, a já bych se raději držela faktů. Opakuji, že nevím, jak vznikla představa, že by UpLink měl snad ukončit svůj vesmírný program, i když se mi zdá, že je nejspíš založena na domněnce vzniklé z nějaké chybné interpretace něčích výroků. Myslím, že se tady všichni shodneme na tom, že podobné fámy nadělají jen zbytečné zmatky."

Tak další!

Ukázala na nový obličej. Byla to mladá žena, osamělá v hejnu bojovně naladěných mužů. Mohla by být solidární. My ženy bychom se měly podporovat. Její jmenovka hlásala, že jde o Mariu Eumansovou z CNBC.

Maria vstala. "Kdyby se UpLink rozhodl, ať už z jakýchkoli důvodů, ukončit spolupráci na programu ISS, jak vážný dopad by to mělo na vývoj dalších orbitálních stanic?"

A tak to pokračovalo po celou další nesmírně náročnou půlhodinu.

"Annie, uvědomuju si, že teď procházíš náročným obdobím, ale musím ti povědět, že ti to opravdu moc sluší."

"To je od tebe velice laskavé, Macu."

"Mac" byl McMauley Stokes, zachovalý šedesátník, moderátor talkshow kabelové televize, všeobecně známý pro lidový styl vedení rozhovorů, stále nasazený široký kovbojský klobouk a úzkou koženou vázanku se zlatou sponou, A také pro celé procesí manželek, kterým bylo vždycky něco přes dvacet... a bez výjimky byly vylepšené silikonem. Všechny mu sloužily především jako obchodní značka a připomínka jeho mužného kovbojského texaského původu. Stylizace do drsného kovboje byla však stejně falešná jako bujné poprsí jeho současné snoubenky. Stokes se sice opravdu narodil v Texasu, ale jeho rodiče pocházeli už ze třetí generace bohatých naftařů, a když mu byly čtyři roky, přestěhovali se do milionářské čtvrti v Greenwichi ve státě Connecticut. Vyrůstal tedy v pohodlí a přepychu a ke koni se dostal nejblíž, když se chodil dívat na místní hráče póla.

"Poslechni, Annie, já to opravdu neříkám jen ze zdvořilosti, ale jsi opravdový kus. Ženu, jako jsi ty, může člověk obdivovat opravdu po všech stránkách." Posunul si klobouk na stranu. "Dnes večer spolu probereme hodně věcí, opravdu hodně..."

Panebože, on snad naznačuje, že se mnou koketuje.

"...ale než se dostaneme k tématu Orionu, pokusím se doplnit, co o tobě nevíme, a poslechneme si, jak to vypadá u tebe doma. Naposledy, když jsme tě tady měli jako hosta, ses právě vrátila z šestitýdenního pobytu ve vesmíru, pamatuješ? To bylo, myslím, v devětadevadesátém?"

"Asi ano, Macu. Bylo to po mém třetím a posledním letu."

"Víme, že od té doby jsi ztratila svého manžela Marka."

Nadechla se a podívala se v monitoru na Stokese.

"Ano, to je pravda. Od Markovy smrti uplynulo něco málo přes rok."

"Pro takovou ženu, jako jsi ty - máš dvě děti a hvězdnou kariéru -, musí být těžké ještě i vést aktivní společenský život. Mělas od Markovy smrti vůbec schůzku s nějakým mužem?"

Zhluboka se nadýchni - a ještě jednou.

"Mé profesionální a mateřské povinnosti mě velmi uspokojují, Macu. A v současnosti mi nezáleží na ničem jiném než na nich."

"Ale dáma tak krásná a chytrá jako ty, a tak úspěšná a navíc s tvým temperamentem, přece kolem sebe musí mít hejna mladých zajíčků, kteří doslova stříhají ušima a větří -"

Zajíčci? To snad není pravda!

"Macu, promiň mi, že tě přerušuju, ale jsem si jistá, že mé osobní záležitosti diváky nezajímají tolik jako otázka, jak hodláme postupovat v záležitosti vyšetřování havárie Orionu."

"Pak radši přitáhnu svému jazyku uzdu a nechám tě mluvit. Ale co kdybychom si nejdřív popovídali o důvěrných informacích ohledně toho, jak hodlá NASA přesvědčit Rogera Gordiana, aby si rozmyslel tu věc se zavřením brazilské továrny...?"

Místo, kde byl Orion stvořen, se teď stalo jeho márnicí.

V půl desáté večer, hodinu po svém vystoupení v pořadu McCauleyho Stokese - které moderátor uzavřel šibalským zamrkáním a které naštěstí bylo jejím dnešním posledním závazkem vůči sdělovacím prostředkům - stála Annie Caulfieldová osaměle uvnitř montážní haly Kennedyho vesmírného střediska. Tato gigantická budova zabírala čtyři hektary na severním konci areálu a zvedala se do výše sto sedmdesáti pěti metrů, což bylo skoro třikrát víc, než vyšplhal King Kong, když unášel Faye Wrayovou na vrchol Empire State Building (a naopak třikrát méně než výška, ze které se pak zřítil k zemi, pomyslela si Annie).

Tyto rozměry z ní činily jedinou halu v Americe, schopnou pojmout všechny součásti raketoplánu: družicovou část neboli orbiter, startovací motory a přídavnou vnější palivovou nádrž, a to jak před smontováním do vertikální startovní polohy, tak i poté.

Asi před měsícem přepravil jeden ze dvou pásových transportérů Orion z této haly do vzdálenosti pěti a půl kilometru na startovací rampu 39A. Jeho motory přitom hltaly šest set litrů nafty za minutu po celých pět hodin, které přesun zabral. Během dneška přepravil stejný pásový dopravník pozůstatky raketoplánu zpátky do budovy. Zaměstnanci NASA ho přitom sledovali vážnými pohledy jako pohřební vůz, převážející zabitého obra. A teď ležely ohořelé a pokroucené kusy Orionu na podlaze haly a vydávaly pach kouře, vyhořelého paliva a roztaveného plastu - ostrý pryskyřičný pach, který prosycoval klimatizovaný vzduch haly a dráždil Annii v nose, takže ji rozbolelo v krku a začala mít pocit, že jí otéká hrtan.

Proč si sem dnes vlastně udělala zajížďku saabem, kterého jí poskytl UpLink, než zamířila z televizního studia zpátky do bytu? Musela kvůli tomu zavolat domů a upozornit na své zpoždění paní k dětem, která sem s její rodinou přiletěla z Houstonu a jejíž výlohy také platil Roger Gordian. Nevěděla, proč ji to sem tak táhlo. Nepotřebovala si přece připomínat, že tahle její cesta na Floridu není žádná zábavná prázdninová vyjížďka, kterou vyhrála v televizní soutěži a na které má placené všechny výdaje. Vždyť byla přítomna tady na Canaveralu před pouhým týdnem, když zuhelnatělé trosky ležící na podlaze haly byly ještě velkolepým, majestátní kosmickým korábem, chystajícím se proniknout nad horní vrstvu atmosféry. Byla tady ve chvíli, kdy jí Jim Rowland ukázal hrudní nášivku ve tvaru tuřínu, usmál se a naznačil jí rty staré výcvikové heslo. A pak nastoupil do stříbřitého autobusu, který ho odvezl na smrt. Byla tu, když Orion znamenal něco docela jiného než jméno, které zůstane už navždy synonymem tragédie a neodvolatelné ztráty.

Terra nos respuet.

Skutečně si nepotřebovala připomínat důvody, proč se ocitla na Floridě.

Annie se rozhlédla po ohromné ploše haly, zamyšleně se zamračila a v koutcích úst se jí objevily vrásky. Kdyby k explozi došlo třeba jen několik vteřin po vzletu raketoplánu, jeho pozůstatky by se rozptýlily po dně Atlantiku a jejich vyzvedávání by představovalo zdlouhavý a svízelný úkol, vyžadující flotilu záchranných lodí a spoustu potápěčů. Ale protože se oheň rozpoutal dřív, než loď vzlétla, skoro každou součástku raketoplánu - od těch nejmenších, zatím neidentifikovaných úlomků sežehlého kovu až ke gigantickým svorníkům, které držely pohromadě všechny části raketoplánu, včetně velkých kusů křídel a trupu orbiteru - se podařilo na startovací rampě najít a převézt sem, a tady pak označit a připravit ke zkoumání jako zbytky lidského těla, čekající na soudní ohledání. Jakými slovy by popsala své nynější pocity? Odhodlání? Vděk za tento úkol? Zdálo se jí zvrácené používat takové výrazy v souvislostech tak pochmurných a skličujících.

Ležely tu před ní kusy lodi a jejího vybavení, jejichž čísla šla do stovek, některé v poměrně dobrém stavu, ale většina silně poškozená plameny a kouřem. Zítra se sem nahrne první skupina specialistů, aby prozkoumali součásti, z nichž se už nikdy neposkládá celek... ani v případě, že by se zachránilo všechno až do posledního šroubku a drátku. Annii zase čeká řada rozhovorů s novináři, hory papírování, dlouhý seznam telefonátů - včetně hovoru s Rogerem Gordianem, který jí slíbil, že jí v krátkosti poskytne nejnovější informace o incidentu v Brazílii. Teď si především potřebovala odpočinout. Osprchovat se, podívat se na děti a zalézt do postele.

Tak proč se tedy - pro všechno na světě - raději nevrátila přímo domů, místo aby se přišla podívat do tohohle hrozného, depresivního prostředí poté, co už všichni až na uniformované muže ve strážnici u brány odešli na noc domů?

Annie se zamyslela a snažila se najít na tuhle otázku odpověď - a pak si najednou uvědomila, že důvod může spočívat právě v její potřebě o tom všem

nerušené přemýšlet.

Kdyby po ní někdo chtěl, aby oznámkovala sama sebe, jak během prvního dne v nové funkci zvládala práci se zástupci sdělovacích prostředků, pak by si dala tak horší trojku. To, nač se novináři soustřeďovali, se dostalo úplně někam jinam... A co bylo horší, lovci senzací jí celou tu záležitost vyrvali z rukou, zmocnili se jí sami a začali přiživovat a nafukovat všechny své vlastní úmyslné i bezděčné výmysly a překroucené pravdy. Vše vzniklo na základě otázky Libového Garyho, položené jen tak mimochodem a týkající se pouhé možnosti, že by Roger Gordian uzavřel brazilskou továrnu, ale už v poledne se objevilo několik mediálních vystoupení obsahujících tvrzení, že existují "nepotvrzené zprávy" - v množném čísle - o chystaném odstoupení UpLinku od vesmírného programu, a tohle slovní spojení se zkrátilo na Anniině odpolední tiskovce na pouhé "zprávy" - což poskytlo celé věci falešnou legitimitu a rozpoutalo to v podvečerních a pozdějších pořadech vášnivou debatu o důsledcích takového kroku pro celý program ISS. Pokud Annie zatím dokázala sledovat vývoj celé záležitosti, pak zřejmě další kotrmelec nastal, když jeden ze zpravodajů v šest večer propletl analýzu této spekulace se zprávou působící reálným dojmem tak, že z toho vyšla dvojznačná směs faktů a výmyslů, která později posloužila jako zdroj pro další celostátní zpravodajství. Všechno vyvrcholilo plácáním McCauleyho Stokese, který se Annie ptal, jak NASA hodlá zabránit UpLinku v uzavření brazilské pobočky, jako by šlo o skutečnou aktualitu a ne o výplod fantazie Libového Garyho. Sečteno a podtrženo: celá záležitost se během jediného dne Annii vymkla z rukou, a tak musela strávit většinu svého vysílacího času se Stokesem vyvracením nepodložených tvrzení, a v důsledku toho se nedostala v žádoucí míře k informacím, které chtěla veřejnosti sdělit. A přes všechno její opakované vyjasňování, popírání a upřesňování teď bylo téměř jisté, že zítřek započne pravým výbuchem palcových titulků na téma, že UpLink odchází z Brazílie a opouští program NASA - a k celé záležitosti se přidají další rychle bující vrstvy nesmyslů a celý ten kolotoč se bude roztáčet stále rychleji a rychleji, stejně jako tomu bylo během uplynulých čtyřiadvaceti hodin.

A tahle sněhová koule se změní v lavinu, bude se řítit dál a nakonec mě zavalí, pokud nezačnu volit slova daleko opatrněji, říkala si Annie. Tohle se nepodobá ničemu, s čím jsem se kdy předtím setkala. Potřebuju nahlédnout tu nemilosrdnou žurnalistickou palbu, pod kterou jsem se ocitla, realisticky.

Možná že dalším podvědomým důvodem, proč sem zašla, mohlo být přání plně vstřebat veškeré okolnosti úkolu, kterým byla pověřena. Její počáteční nemotornost v jednání se zástupci sdělovacích prostředků mohla pramenit z toho, že se sama bránila plně si uvědomit rozsah katastrofy, k níž před týdnem na startovací rampě došlo. Vzala na sebe odpovědnost, která jí nedovoluje podléhat malomyslnosti ani dalším emocím, jaké přece běžně k období smutku po velké ztrátě patří, a musela tento úkol přijmout bezpodmínečně a naráz. Nemá smysl, aby si to vyčítala, ale její budoucí úspěch v plnění tohoto úkolu závisí na tom, aby pochopila své chyby a vypořádala se s nimi.

Pomalu obcházela halu a míjela deformované kusy toho, co kdysi bývalo Orionem. Po jedné straně měla popraskanou tepelnou izolaci, na druhé zbytky konstrukce, změť hliníkových žeber a nosníků, a tamhle leží už skoro nerozpoznatelný kus řídícího pultu se spletencem roztavených kabelů, visících z panelu roztrhaného výbuchem. U nohou měla elevační klapku, zřejmě odtrženou z hrany křídla jedním z výbuchů, které rozechvěly operační místnost, odkud Annie tehdy celou katastrofu bezmocně pozorovala.

Teď a tady se nevyhnutelně musela vyrovnat s tím, co se stalo, a právě tohle hrálo velkou roli v jejím rozhodnutí nevracet se rovnou domů k dětem a k tak potřebnému spánku. Nakonec si uvědomila, že k této dobrovolné cestě do pekel měla ještě jeden poslední motiv, věc, o které potřebovala přemítat v naprosté samotě... i když věděla, že bude muset být ochotná a také schopná se otevřít nejhorší ze všech možností.

Mezi veškerým tím zmatkem a hlukem, kterým ji během dneška kdekdo bombardoval, mezi všemi těmi nesmyslnými dohady a vykonstruovanými teoriemi, které si musela vyslechnout a které se snažila vyvracet, v celém tom blázinci se vyskytla jedna spekulace, která jí neodbytně uvízla v mysli a odolávala jejím vytrvalým pokusům na ni zapomenout. Poprvé jí toho brouka nasadil do hlavy Libový Gary, který byl ve skutečnosti bystřejší, než se zdál.

"... vzhledem k tomu, že oba incidenty se odehrály téměř současně, a také vzhledem k tomu, že hlavním nákladem Orionu byla součást laboratoře ISS - existuje nějaká spojitost mezi požárem raketoplánu a incidentem v Brazílii?"

Do té chvíle ji to nenapadlo. Ale od toho okamžiku už o tom podvědomě musela uvažovat neustále.

Co když se ukáže, že mezi Orionem a Brazílií skutečně existuje nějaká spojitost?

Co když katastrofu raketoplánu někdo způsobil úmyslně?

Co když Jim Rowland nezemřel v důsledku nějakého nešťastného, ale náhodného selhání některé součástky, ale následkem cíleného vražedného útoku, záměrné destrukce? Co když ho zabil někdo, kdo nutně potřeboval, aby se let neuskutečnil? Stála ve hřbitovním tichu obrovské haly, ruce sepnuté za zády, a po stranách úst se jí vytvořily starostlivé vrásky. Nezodpovězené otázky jí vířily myslí po temných, nekonečných oběžných drahách. Co když je to pravda?

13.
JIHOVÝCHODNÍ BRAZÍLIE
21. DUBNA 2001

Během několika prvních měsíců následujících po katastrofálním vykolejení nočního vlaku ze Sao Paola do Rio de Janeira, které skončilo smrtí naprosté většiny ze sto devadesáti čtyř cestujících, proběhla řada nezávislých vyšetřování příčin a okolností této nehody. Nikoho obzvlášť nepřekvapilo, že jejich výsledky si protiřečily a zdály se rozporuplné, takže vedly jen k protahovaným bouřlivým sporům. Dopravní společnost a její pojišťovna obviňovaly firmu, která odpovídala za stav trati, a tvrdily, že nehodu způsobilo nadměrné množství signálních zařízení, jejich chaotické přepínání a problémy s jejich údržbou.

Vlastník trati a jeho pojišťovna naopak vinili přepravní společnost z laxnosti a nedodržování bezpečnostních předpisů, a zvlášť obviňovaly z nedbalosti strojvedoucího Julia Sallese. Právní zástupci obětí nebo jejich rodin se přikláněli na stranu vlastníka trati, a to na základě počítačové analýzy nehody, kterou vypracovali odborníci najatí majitelem trati právě proto, aby ho podpořili u soudu. Salles byl propuštěn bez odstupného a byl nucen čekat, zda se prokáže, že se mu stala křivda. Jeho právníci tvrdili, že z něj železniční společnost i majitelé trati udělali obětního beránka, aby zamaskovali vlastní nedbalost, a zároveň vystavili křížové palbě ostré kritiky dopravní společnost, která vlak vybavila novým elektronicky řízeným brzdným systémem a Dopplerovým rychloměrem; tvrdili, že oba tyto systémy těsně před nehodou selhaly. Brazilská vládní komise, pověřená vyšetřováním celé nehody, potřebovala osmnáct měsíců a tři tisíce stran dokumentů k tomu, aby nakonec krotce vyjádřila názor, že ze zjištěných faktů nelze činit jasné závěry, a dospěla ke kompromisní dohodě mezi žalující a obviněnou stranou. Tato úřední zpráva byla impulzem k tomu, aby se vzájemně dohodly skoro všechny znepřátelné tábory - s jedinou výjimkou Julia Sallese, který neústupně trval na tom, že se ničím neprovinil a že vznesená obvinění už navždycky poškodila jeho dobrou pověst. Nakonec poslechl rady svých právníků a přijal nabídku na odchod do důchodu s plnou penzí, plus její zpětnou úhradu, výměnou za zastavení soudního stíhání a upokojení veřejnosti. Osobně však dál cítil zahořklost vůči společnosti, které obětoval třicet let života, a trpěl těžkými depresemi.

Přesně dva roky po katastrofě Salles připomněl svému okolí tragické výročí sebevražedným výstřelem z pistole, kterou si přiložil k hlavě v malém bytě v Sao Paolu, kde žil se svou ženou, a tak se stal ve velmi reálném smyslu sto devadesátou pátou obětí nehody.

To, co se skutečně s vlakem přihodilo v noční temnotě uprostřed hor v úseku mezi nádražím Barra Funda a cílovou stanicí, však zůstalo navždy zahaleno rouškou tajemství.

Bylo jedenáct večer, když na násep u silnice čtvrt kilometru západně od místa, kde se koleje ostře stáčely nad prudce klesajícím srázem, vjel nenápadný šedý nákladní vůz. Řidič okamžitě vypnul motor i světla. Zůstal sedět za volantem a prohlížel si železniční trať. Třebaže nesvítil měsíc ani hvězdy a noční temnotu v řídce osídlené krajině východně od Taubate nenarušovala světla vesnic, viděl očkami noktovizoru semafor s ramenem trčícím nahoru.

Na chvilku si brýle sundal a ohlédl se dozadu do vozu, aby vydal další pokyny. Z dvířek vozu se vynořili dva muži v černém, s maskami na obličejích. Odvázali šňůry plachty kryjící nákladní prostor auta, pak plachtu stáhli a odhalili dvanáctipalcový talíř antény, která byla namontovaná na korbě.

Plachtu potom složili a uschovali, znovu nastoupili do vozu a vykonali poslední úpravy v nastavení systému. Talíř se otočil o devadesát stupňů k východu a zachytil automatický signál vlaku. Všude panovalo mrtvé ticho, rušené jen slabě hučícím přenosným generátorem umístěným v nákladním prostoru vozu.

Řidič pohlédl před sebe, znovu si nasadil noktovizní brýle a ohlédl se vlevo, západním směrem, odkud měl přijet vlak. Pak přesunul pozornost k semaforu. Až nadejde správná chvíle, talíř k němu vyšle impulz trvající několik set nanosekund - okamžik kratší než mrknutí oka - pak se otočí na své ose, a jakmile se vlak objeví v dohledu, vyšle další krátký impulz. Podle toho Rusa Ilkanoviče to úplně postačí.

Jakže zněl jeho vzkaz, který přiložil Albáncům k ostatnímu zařízení?

Zveme vás na první ochutnávku.

Kuhl si pomyslel, že už brzy dostane příležitost posoudit, zda má tahle věc opravdu lahodnou příchuť úspěchu.

V jedenáct hodin pět minut uslyšel v dálce hučení vlaku. Věděl, že v důsledku akustiky údolí se vlak zdá být blíž, ale přesto zaťal zuby napětím. Vlak se každopádně objeví už za pár minut a bude se řítit rychlostí kolem sto deseti kilometrů za hodinu.

Sledoval semafor, na němž se teď objevilo žluté světlo, které znamenalo "zpomalit".

Hukot a rachot vlaku se přiblížil.

A ještě víc.

Kuhl pozoroval semafor. Připadalo mu, že zaslechl, jak hučení generátoru zesílilo a jak v okolním vzduchu něco zapraskalo, ale pochyboval, že jde o něco víc než o výplod jeho nedočkavosti.

V té chvíli zařízení vyslalo první impulz.

Kuhl napjatě pozoroval vlak.

Žluté světlo zablikalo a potom zhaslo.

Vydechl, až mu skrz zuby uniklo zasyčení. Pohlédl doleva a zpozoroval blížící se lokomotivu, jejíž světla zalévala pražce trati. Pak vjela do středu jeho zorného pole a v jejích oknech jasně rozeznával postavu strojvedoucího. Za lokomotivou se vinul po úbočí dlouhý řetěz vagónů s cestujícími.

Talíř na voze se pomalu otočil a vyslal druhý impulz.

Byla vysoká, opálená, mladá, půvabná a pocházela z Ipanemy, právě jako ta dívka ze staré písničky, Christina z Ipanemy. A co bylo k nevíře, dokonce se opravdu i tak jmenovala.

Darvin se s ní seznámil v baru na nádraží Barra Funda, kde si krátil čekání na vlak popíjením martini. Seděl, upíjel ze sklenice a přemýšlel o jednom velkém obchodu, který se mu právě podařilo uzavřít pro jeho newyorskou společnost - přesněji řečeno pro společnost jeho tchána -, když vtom vplula dovnitř, přesně jako v té písni, a nesla se přímo k barovému pultu. Na sobě měla lehké květované bavlněné šaty s vystřiženými zády, diamantové náušnice, náhrdelník z černých perel a na odhaleném rameni vytetovaný květ lotosu. Při chůzi se houpala v bocích v rytmu samby, která v baru hlasitě vyhrávala. Nesla si spoustu nákupních tašek z drahých butiků v centru města. Christina z Ipanemy. Darvin skoro nevěřícně sledoval sám sebe, jak se naklání na stoličce a ptá se jí, zda ji může pozvat na něco k pití. Především proto, že byl ženatý muž - do manželského svazku vstoupil před šesti měsíci a přesně stejnou dobu zastával místo obchodního zástupce Rinas International Hotel Supplies - a za druhé i proto, že takhle vysoko nikdy nemohl zamířit, když ještě obcházel jako podomní obchodníček s bižuterií a nabízel prstýnky po třiceti dolarech a řetízky na krk po pětatřiceti všelijakým izraelským gonif, měl kancelář na Desáté Avenue a inkasoval desetiprocentní provizi za každý kus toho šmejdu, který brzy ztrácel lesk. Tehdy měl určenou stálou trasu z Lenox Avenue v Bronxu do Washington Heights a Harlemu a snažil se vydělat si tímhle nevalným způsobem na živobytí. Ale pak se konečně chytil: našel si manželku, jejíž otec se stal jeho novým šéfem a předal mu celou brazilskou oblast svých obchodů. Darvin tedy až dosud neměl nikdy dost peněz ani sebedůvěry, aby si třeba jen nechal zdát o tom, že zkouší balit takovou klasu, jako byla už na pohled Christina. Celá tahle historie mu připomínala příběhy, jaké se nejspíš najdou ve čtenářské rubrice Penthousu. Možná že by jim tam měl taky poslat příspěvek, pod některým z těch uhozených pseudonymů, za jakými lidé skrývají svou pravou totožnost: Jak se oženit s prachatým kotětem, napsal Lucky Strike.

Právě v tomto okamžiku se řítili inkoustovou jihoamerickou nocí směrem k Riu a Darvinově pokoji v hotelu Ritz Carlton, stulení k sobě v tlumeném světle jednoho z vagónů rychlíku - v pátém ze šesti vagónů za lokomotivou - a byli pohrouženi do činnosti, která by sama o sobě mohla být velice pikantním úvodem, pokud by se Darvin skutečně rozhodl své zážitky někam vypsat. Před deseti minutami požádali průvodčího o přikrývku a přehodili si ji přes nohy, ne že by trpěli chladem, ale protože Christina z Ipanemy, která shodou okolností čekala na stejný vlak jako on poté, co strávila odpoledne nákupy s kamarádkou - nebo to aspoň tvrdila - mu s ústy těsně u ucha zašeptala jeden nebo dva zajímavé nápady, jak by si mohli ukrátit dlouhou chvíli během nekonečných hodin jízdy, a zároveň by mohli zůstat skryti pátravým zrakům okolí. Šlo o luxusní rychlík, a tak měli už i takhle poměrně dost soukromí. Sedadla s koženými potahy měla vysoká opěradla a bránila, aby na ně bylo vidět zezadu. Koberec pokrývající podlahu tlumil většinu zvuků kolem nich, a co bylo důležitější, také většinu zvuků, které sami vydávali. Zářivka nad uličkou ve středu vagónu teď nesvítila, aby si cestující mohli zdřímnout, a mnozí z těch, kteří zrovna nespali, odešli do jídelního vozu na koktejly a jednohubky. Malé lampičky s růžovými stínítky, umístěné mezi okny, vydávaly jen tlumenou záři, při které by si člověk mohl popřípadě číst, a zároveň vytvářely romantickou atmosféru. Pokrývka ještě přispěla k intimitě prostředí a poskytla oběma právě takové zacloněni před zvědavými pohledy, jaké potřebovali.

Darvin se na Christinu podíval a prudce, vzrušeně se nadechl. Oplatila mu pohled, rty se jí zvlnily v úsměvu a tiše zasténala. Téměř se dotýkali obličeji, jejich zrychlený dech se mísil a jejich ruce se pohybovaly pod pokrývkou jako párek neklidných zvířátek v noře; ty její zkušeně pátraly v jeho kalhotách, které už měly rozepnutý opasek i zip, a on zase pronikal rukama hluboko pod okraj jejích šatů.

Darvin už skoro dosahoval nejlepšího okamžiku celé cesty -nebo v každém případě této její části -, když zářivky nad uličkou náhle zablikaly a vzápětí zalily vnitřek vagónu ostrým světlem. Christina, nepříjemně překvapená a

vyrušená z okamžiků slasti, se vedle něj napřímila. Její ruka ještě prodlévala pod pokrývkou, což Darvina jen zbytečně dráždilo, ale vyklouzla mu z kalhot ven. Zmateně se rozhlédla. Většina dřímajících pasažérů se náhlým nárazem světla probrala a také se dívala kolem sebe ve snaze zjistit, co se děje. Darvin dívce nechal ruku pod šaty, rozhodnutý nestáhnout se bez jejího výslovného přání, ale také se rozhlédl kolem sebe po vagónu. Zářivky se nejen rozsvítily, ale zdálo se, že hlasitě hučí a září příliš jasně, jako by jejich výkon někdo nastavil na nejvyšší stupeň. Průvodčí upíral zrak na strop vagónu a vypadal stejně zaskočeně jako všichni ostatní.

"O que e isto?" zeptal se muž před ním hlasitě portugalsky. "Tudo bem?"

Co to je? Je všechno v pořádku?

Jen o pár vteřin později sebou začal rychle ujíždějící vlak na kolejích trhat a škubat a ozvalo se pronikavé, ječivé poplašné hvízdání lokomotivy, takže bylo rázem zřejmé, že všechno rozhodně v pořádku není.

Chvíli poté už byl Darvin, dívka, která si říkala Christina, a pětadvacet dalších cestujících z tohoto vagónu po smrti.

Kdysi v mládí, když dokázali jen s obtížemi platit nájem baltimorského řadového domku, ve kterém vychovávali své čtyři děti, zkoušeli Al a Mary Montelionovi hrát téměř při každém nákupu v samoobsluze pošetilou malou hru. Začalo to krátce po narození jejich třetího dítěte, Sofie. Protože museli vystačit pouze s Alovým skromným příjmem listonoše a nezbývalo jim než omezovat co nejvíc všechny výdaje, velmi pečlivě pokaždé srovnávali ceny všeho, co kupovali. Jednou o víkendu na státní svátek čtvrtého července, když měli obzvlášť málo peněz, se rozhodli dopřát dětem trochu zmrzliny, ale nad mrazicím pultem s mléčnými výrobky si najednou uvědomili, že si vlastně skoro nemohou dovolit ani tuhle drobnost, protože bankovní účet měli úplně prázdný a na celé svátky museli vystačit asi s deseti dolary. Když Mary viděla, jak sklíčeně se Al tváří při pohledu na cenovky, chytila ho za loket a vykřikla: "No tak, pane, jdeme na to! Kdo najde nejlevnější půlkilové balení, vyhrává cestu do Ria zadarmo!" Byla to jedna ze situací, kdy člověku nezbývá než se smát, protože jinak by musel plakat, a způsob, jak Mary napodobila hlas televizního moderátora, na Ala zapůsobil. Hystericky se rozesmál a vrhl se do prohledávání mrazáku, jako by skutečně byl soutěžícím v nějaké televizní hře. Náhle se cítil mnohem lépe než před chviličkou - a o to Mary právě šlo. Ten večer ho sice trumfla o dvaadvacet centů, ale důležité bylo, že koupili zmrzlinu a Al se vrátil domů s pocitem vítěze a ne poraženého. Od té doby pro ně hra na "cestu do Ria" znamenala obvyklou taktiku, kterou používali, aby si ulevili od tíhy neustálých finančních potíží. Později se do hry zapojily i děti.

O čtyři desítky let později žili sice skromně, ale vcelku pohodlně z Alova důchodu poštovního inspektora - jakmile ho povýšili, všechno už jim v životě vycházelo. Jen před třemi lety je poplašila zpráva, že Al trpí vážnou srdeční arytmií; tu však dokázal napravit voperovaný pacemaker. Nyní Al a Mary slavili zlatou svatbu skutečnou cestou do Ria a dalších turisticky přitažlivých míst Brazílie. Cestu a ubytování v hotelech jim zaplatily jejich děti, dnes už dospělé, které jim tento dárek uchystaly jako překvapení. Zatím se jim výlet nádherně vydařil. Strávili pět dní na Copacabaně, pak odletěli na okružní cestu západními oblastmi Brazílie, která zahrnovala i úchvatný vyhlídkový let balonem nad přírodní rezervací v Pantanalu. Potom odcestovali zpátky na východ, zastavili se na dva dny v Sao Paolu a nasedli do nočního vlaku mířícího zpátky do Ria, kde měli v plánu strávit poslední týden dovolené.

Asi tři hodiny potom, co vyrazili, navštívili jídelní vůz, a pak se vrátili na svá sedadla v prostřední části vlaku. Mary vytáhla z cestovního zavazadla román Danielle Steelové a Al vedle ní upadl do dřímoty. Vtom se jim náhle rozzářilo nad hlavami světlo a zářivky začaly bzučet jako vosí hnízdo.

Mary tázavě zvedla obočí a vzhlédla od knížky ke svému muži.

V její tváři se okamžitě objevilo zděšení.

Al sebou trhl a teď si tiskl obě ruce k hrudi. V obličeji byl bledý, ústa měl otevřená a sípavě lapal po dechu.

"Co se děje?" vyhrkla a knížka jí vypadla z rukou. Sevřela mu rameno. "Zlato, je ti špatně?"

Přikývl, ale nedostávalo se mu dechu, aby jí mohl odpovědět.

Teď Mary opravdu zachvátil strach. Nevšímala si tichého poplašeného hovoru, který se nesl vagónem, jakmile se zářivky rozsvítily, a v panice se rozhlížela po průvodčím.

"Potřebujeme lékaře!" vykřikla. "Prosím, pomozte nám někdo!"

Nikdo ale neodpověděl. Vlak sebou náhle začal divoce trhat a ozval se hlasitý jekot poplašné sirény. Všichni cestující ve vagónu teď propadli panice; Mary slyšela všude kolem sebe zděšené výkřiky. Pak se ozval kovový skřípot kol o koleje a otřesy a poskakování vlaku se ještě zhoršily, až ji málem vyhodily ze sedadla.

Al se na sedadle vedle ní stále dusil a rukama si svíral hruď v místě, kde měl voperovaný pacemaker. Impulzivně, protože byla úplně zoufalá a bezradná, ho objala, jako by ho chtěla chránit vlastním tělem, a pevně se k němu přitiskla.

V tomto posledním objetí byla nazítří nalezena jejich zkrvavená, polámaná těla, když vyprošťovací čety vytahovaly z trosek oběti katastrofy.

Ve druhém vagónu předváděl Enzio Favas pyšně své náramkové hodinky od firmy UpLink, vybavené pagerem a dalšími technickými vymoženostmi, australské modelce Alysse, jedné z dívek, které si najal na předvedení své nové kolekce plážového oblečení na konferenci módních návrhářů, která se měla konat příští týden v Riu.

"Víš, že dokážou posílat a přijímat e-maily? Představ si to - e-maily!" Ukázal na spodek displeje. "Dotýkáš se obrazovky a slova se ti objeví tadyhle! No chápeš to?"

Alyssa se po něm podívala. Až do této chvíle si prohlížela nehezky působící záděru na jednom nehtu a přála si, aby tak měla po ruce potřeby na manikúru.

"Hmmm," odpověděla.

"A přestavují se automaticky na různá časová pásma! Automatickyýýý!" jásal nadšeně se silným přízvukem. "Letíš z New Yorku do Los Angeles, z Paříže do Tokia, a čas máš pořád správně! Všechno to dělá satelit, no chápeš to?"

"Hmmm." Asi o dvě řady dál vzadu se zahihňala nějaká holčička a Alyssa se zamračila. "Myslíš, že ti haranti tam za námi už konečně zavřou zobáky a usnou?"

Enzio pokrčil rameny. "Haranti" byly ve skutečnosti tři roztomilé sestřičky, které převážela přes celou zemi jejich chůva. Enzio s ní předtím prohodil pár slov a dozvěděl se, jak to s nimi je. Rodiče se rozvedli, matka bydlí v Sao Paolu, otec v Riu, a v péči o děti se střídají, takže ty malé chudinky musí neustále poletovat sem a tam jako pingpongové míčky. Enzio sám měl také rozvedené rodiče, a tak s holčičkami velmi soucítil. Jak může být Alyssa tak chladná? Tak marnivá a sobecká? A kromě toho, jak to, že ji vůbec nezaujaly jeho hodinky?

"Dokážou zahrát dvacet různých melodií! A mají - jak se tomu říká - vyhledávač zeměpisné polohy!" pokračoval ve výkladu a pomyslel si, že tohle už na dívku jistě udělá dojem. "Když se člověk ztratí kdekoli, ale opravdu kdekoli na celé zeměkouli, stačí, když vyšle signál operátorovi UpLinku. Ten mu obratem pošle zprávu, kde je! No chápeš to?"

Alyssa si objela špičkou jazyka rty a snažila se nedat najevo, jak ji jeho výklad nudí. Jestli se z těch Enziových keců o hodinkách dočista nezcvokne, tak z toho jeho věčného ‚chápeš to?' určitě ano. A taky z těch uhihňaných spratků, panebože!

"Hmmmm," zopakovala a už začínala litovat, že si raději nesedla přes uličku s Thandií, další modelkou... přestože ta zase pořád drmolí jen o tom, jak se může klidně přejídat, a stejně zůstane štíhlá, a to už vůbec nemluví o nějakých pilulkách na zhubnutí, nebo o tom, že by jídlo šla pokaždé vyzvracet na toaletu.

Enzio se pokusil vytáhnout poslední trumf, aby ji konečně okouzlil svou drahou novou hračkou. Strčil jí hodinky přímo před obličej, tak blízko, až jí skoro skřípl špičku nosu do jejich otevřené miniobrazovky.

"Můžeš v tom mít jména, telefonní čísla, adresy! Až tisíce lidí! Můžeš si zaznamenávat schůzky do kalendáře! Ukládat jakoukoli informacion do počítače! No chápeš -?"

Zářivky nad hlavami se jim náhle rozsvítily. Alyssa netušila proč, možná některý z těch protivných mrňousů tam vzadu něco provedl s vypínačem. Ale vlastně by za to měla být vděčná, protože Enzio aspoň na chvíli zmlkl.

Přesto jí bylo divné, proč zářivky svítí tak neobvykle jasně a proč vydávají to divné vrčení...

Ohlédla se a uviděla, že všechny tři holčičky sedí na svých místech a rozhlížejí se stejně překvapeně jako všichni ostatní cestující.

Nebo skoro všichni. Všimla si, že Enzio stále nábožně hledí na ty svoje zatracené vševědoucí superhodinky a zjevně nevnímá nic kolem sebe.

"Enzio," zeptala se, "nevíš náhodou, co se to -"

"Psssst!" umlčel ji. "Teď ne!"

Jeho nezvyklá úsečnost ji překvapila - Enzio dokázal být skutečně příšerně otravný, ale vždycky se choval zdvořile -, a tak se na něj podívala pozorněji a všimla si, že už své hodinky neobdivuje, ale nechápavě nad nimi stahuje obočí. To, co viděl na jejich displeji, ho zřejmě znepokojilo. Velice znepokojilo.

Naklonila se k němu, aby se přesvědčila sama. Udiveně zvedla obočí, protože hned postřehla, co se mu nelíbí.

Displej už neukazoval čas, ale byl celý pokrytý řádkami nepatrných mihotavých jedniček a nul. A také se zdálo, že se všechny zvuky hodinek zapnuly naráz. Cvrlikání, pípání, blikání, úryvky jednoduchých melodií. Těch zvuků si mohla všimnout dřív, kdyby její pozornost neupoutaly bzučící zářivky a šum zmateného, neklidného hovoru ve vagónu.

Ještě než pocítila první otřes, vytušila, že se děje něco hrozného.

Pak se zdálo, že vlak vyjel mimo koleje, a Alyssa se křečovitě chytila sedadla.

"Enz-?"

Zarazila se. Enzio jen zíral upřeně na hodinky a kroutil zklamaně hlavou, neschopný vnímat cokoli jiného. V obličeji měl výraz takového zděšení, jako by mu právě nejlepšího přítele přímo před jeho zraky sklátila mrtvice.

Vlak se teď otřásal stále divočeji, nadskakoval a vydával ohlušující houkání. Několik lidí začalo křičet, holčičky vzadu se rozplakaly a dotíraly na chůvu dotazy, co se to děje.

Alyssina poslední souvislá myšlenka předtím, než zadní vagón prudce narazil na ten, ve kterém seděla, a rozmačkal ho o lokomotivu jako kus hliníkové folie, se týkala toho, že se těm harantům, těm chudáčkům bezmocným dětem, něco stane.

V dokonalém světě, zabydleném dokonalými lidskými bytostmi, by snad Julio Salles mohl dokázat nějak omezit ztráty na životech, ke kterým té noci došlo. Devadesátikilometrová rychlost, kterou vlak ujížděl ještě tři kilometry před porouchaným signálním světlem naznačujícím "zpomalit", se vešla do limitu povolené rychlosti, ale přece jen se mu blížila, a tady na prudkém svahu by bylo rozumnější jet pomaleji. Strojvůdce sice neustále bedlivě vyhlížel signální světlo a neměl důvod se domnívat, že je s ním něco v nepořádku, ale přesto mohl být ještě opatrnější a orientovat se podle výrazných znaků okolní

krajiny, aby s větší jistotou rozpoznal místo, kde bylo potřeba v zatáčce na svahu hory zpomalit, čistě pro tu nepravděpodobnou možnost, že by signál nefungoval. Jenže člověk, který jezdí stále po stejné trase, časem získá pocit, že ji důvěrně zná a nic se mu nemůže přihodit, zvlášť v této zemi, kde se terén odvíjí s otupující jednotvárností a jednotlivé úseky trati jsou si navzájem hodně podobné. Tohle znají všichni, kdo pravidelně dojíždějí autem do práce venkovskou krajinou; když jezdíte po stejných silnicích každodenně ráno tam a večer zpátky po několik měsíců nebo let, přestanete si všímat, co kolem sebe vidíte, a spolehnete se na své zažité reflexy, podobné autopilotu. Moc se po kraji nerozhlížíte, dokud nedojedete ke značce nebo semaforu, který vás upozorní, že musíte zabočit nebo zastavit. Okolní budovy, potok, zemědělská usedlost, věž vysílače, nebo třešňový Mustang model 63 na něčí příjezdové cestě, zkrátka věci, kterých jste si zpočátku pokaždé všímali, teď minete bez povšimnutí. Klidně pojedete maximální povolenou rychlostí, a třeba ji i trošku překročíte, aniž riskujete, že vás zastaví dopravní policie, protože víte, že ve většině případů malé odchylky toleruje.

Salles pracoval jako strojvůdce téměř čtyři desetiletí a trasu San Juan - Rio projel během dvou let, kdy ji měl přidělenou, už nejméně pětsetkrát. Za celou tu dobu se mu nikdy nestala žádná nehoda, ani mu nehrozila. Tu noc, kdy došlo k vykolejení, vyhlížel pozorně světelný signál a spoléhal se na vybavení vlaku, na jehož zajištění proti případné sabotáži ovšem nikdo nepomyslel. Vykonával svou práci v souladu s obvyklými pravidly a na první náznaky potíží zareagoval přiměřeně rychle. Kdyby měl o míře jeho provinění rozhodovat soudce mající k dispozici kompletní a objektivní informace o všech faktech, která tu hrála roli, určitě by dospěl k závěru, že Sallesův podíl viny byl nepatrný. Navíc v tisku i u soudu vypovídal stoprocentně upřímně a pravdivě.

Takhle si všechno vybavoval ve své výpovědi:

Vlak normálně překonal sérii stoupání a klesání v dlouhých, táhlých svazích pohoří, kterými vede trasa železnice ze Sao Paola do Ria. Zalesněná východní oblast Taubate je výjimečně temná a opakují se v ní stále stejné výhledy do krajiny, a tak se tu Salles vždycky spoléhal spíše na vybavení vlaku a signály u trati než na orientaci podle výrazných znaků terénu. Odhadoval, že při klesání po svahu, na kterém došlo k vykolejení, byl asi osm kilometrů západně od ostré zatáčky, v níž musel vlak zpomalit na dvanáct až šestnáct kilometrů v hodině. Obvykle si počínal tak, že začal brzdit už tři kilometry západně od této zatáčky, jakmile spatřil signál "zpomalit", přičemž už od začátku klesání dával pozor a čekal, kdy ho spatří. Ve svém odhadu polohy vlaku se však tentokrát zmýlil o pět kilometrů. Ve skutečnosti kolem signálu už projel, aniž si to uvědomil - a také to poznat nemohl, protože výstražné světlo zhaslo.

V neproniknutelné tmě se mu zdálo, že se zatáčka vynořila jakoby odnikud. Salles ji postřehl ve světle reflektorů lokomotivy na vzdálenost snad jen pouhých třiceti metrů. Okamžitě se podíval na Dopplerův rychloměr, ale na jeho digitálním číselníku svítily jen nuly a signál pro poruchu. Tato první známka, že se vyskytly problémy s elektronickými systémy, o jejichž spolehlivosti Salles později vyjadřoval pochyby, byla provázena okrajovým vědomím toho, že se světla ve vagónech rozzářila jakoby pod náhlým nárazem proudu. Musel tedy rychlost vlaku jen odhadnout a usoudil, že jde zhruba o devadesát kilometrů v hodině. Okamžitě učinil nouzová opatření, aby vlak zpomalil a varoval případné protijedoucí vlaky, že se blíží: zapnul výstražné houkání a pokusil se začít brzdit. Elektronicky řízený brzdicí systém - který používal ke své činnosti síť senzorů a mikroprocesorů a byl namontován do vlaku před rokem - se však nezapnul. Stejně jako na displeji Dopplerova rychloměru svítil i na obrazovce brzdového systému jen signál pro chybu.

Salles se tedy nejen řítil obrovskou rychlostí do zatáčky, ale navíc nemohl vůbec použít elektronické brzdy.

Okamžitě si uvědomil, že tohle musí skončit katastrofou. Pojistný

mechanismus, určený k tomu, aby automaticky prudce zabrzdil v případě výpadku elektřiny nebo blížící se srážky, ho zbaví jakékoli možnosti regulovat tlak vzduchu v brzdném systému. Sjížděl nad skalnatým srázem do ostré zatáčky a silné otřesy, které prudkým brzděním vzniknou, způsobí zcela jistě vykolejení. Byly to ty nejhorší možné okolnosti a on nemohl neštěstí nijak zabránit. Před sebou měl nefungující řízení vlaku, který se měl každým okamžikem změnit v jatka.

Salles právě sahal po hlásiči, aby varoval cestující před hrozícím vykolejením, když vlak vjel do zatáčky. V tom okamžiku se zapnulo pojistné brždění. Než nahmatal vypínač, pocítil prudký náraz, který ho vyhodil ze sedadla. Strojvůdce proletěl čelním oknem lokomotivy jako střela vymrštěná z obrovského praku. Poslední, na co si z oné noci vzpomínal, byl bolestivý náraz na okno a zvuk tříštícího se skla.

Když po několika hodinách nabyl znovu vědomí, zjistil, že právě síla, která ho vymrštila oknem ven, mu zachránila život. Prolétl totiž oknem ven na úbočí nad tratí, takže vyvázl s poměrně malým zraněním - utrpěl otřes mozku, zlomené zápěstí, a k tomu nějaké pohmožděniny a šrámy. To všechno se dalo snadno diagnostikovat a vyléčit.

Psychologická traumata, která ho o dva roky později dohnala k sebevraždě, se však vyléčit nedala.

Zbytek posádky i cestujících takové štěstí jako Salles neměl. Když kola vlaku vylétla z trati, vagóny na sebe narazily a rozmačkaly se navzájem, takže se tři z nich proměnily ve slisované trosky ještě předtím, než se zřítily dolů do údolí. Jeden z vagónů se roztrhl na několik částí, které odletěly dál po svahu. Cestující se změnili v příšernou rozmačkanou masu lidských trupů, vnitřností a končetin. Naftové nádrže a potrubí lokomotivy popraskaly a vzplanuly. Lokomotiva vrazila do jídelního vozu a způsobila explozi, která sežehla všechno živé uvnitř.

Kromě Sallese přežily katastrofu ze sto čtyřiadevadesáti lidí jen dvě osoby - průvodčí jménem Maria Lunesová, která utrpěla těžké poranění páteře a zůstala naprosto ochrnutá, a desetiletá dívka Daniella Costasová, která při neštěstí ztratila dvě sestry a chůvu a sama zůstala jako zázrakem nezraněná, v objetí mladé australské modelky, kterou identifikovali jako Alyssu Hardingovou.

Podle výpovědi dívky vyskočila Hardingová ze svého sedadla o dvě řady vpředu okamžitě poté, co vlak vykolejil, a když se vagón řítil dolů ze svahu, ochránila Daniellu před jeho bortící se střechou vlastním tělem.

Byl to čin spontánního, nesobeckého hrdinství, který ovšem Hardingové vzal jakoukoli šanci na přežití.

14.
VÝCHODNÍ MAINE
21. DUBNA 2001

Otevřený laminátový člun opustil molo těsně před sedmou hodinou ráno. Ricci seděl na lavičce uprostřed lodi a Dex, který nejprve několika energickými tahy nastartoval motor Mercury, se usadil na zádi.

"Dělá se nám moc pěknej den, řek bych," prohlásil Dex a zívl. Oči měl mírně opuchlé. "Všechno by mělo jít jako na drátkách, co říkáš?"

Ricci vyhlížel přes příď dopředu; u nohou mu ležely pytle s potápěčským vybavením, vzduchové bomby a přenosný kompresor.

"Záleží na tom, jestli budeme mít kliku," odpověděl.

Dex pohyboval řídící pákou, aby vyvedl člun z přístaviště na volnou hladinu. Byl to vysoký pětatřicátník s širokými rameny a hustým rezavě blond vousem. Přes vlasy dlouhé po ramena měl naraženou námořnicky modrou pletenou

čapku a oblékl si kostkovaný vatovaný kabát, silné pracovní kalhoty a gumové rybářské boty. Podle světlé pleti se dalo soudit na francouzsko-kanadské předky; části obličeje a krku, které mu nepokrývaly vousy, měl zarudlé častým pobytem na ostrém mořském povětří.

"Nechápu, co s tím má společnýho nějaká klika," namítl. "Sám jsi přece povídal, že tam dole jsou ještě mraky ježovek. A ty sakra nemůžou nikam odpochodovat. Sedej pěkně na místě a čekaj, jestli někdo přijde a sebere je." Krátce se zasmál. "Všichni tady věděj, kam a kdy se pro ně chodíš potápět, a tak ty bestie už zaručeně tušej, že máš na ně spadeno. Kdyby mohly, určitě by se dávno zdekovaly někam do bezpečí, anebo se aspoň každej den mezi sedmou a třetí někam schovaly."

Ricci jen pokrčil rameny. "Podle mě nemůžou nic tušit, stejně jako každej, kdo nemá mozek, kterej by stál za řeč," prohlásil a pohlédl na Dexe.

Obrátil se zpátky a vyhlížel s rukama v kapsách bundy přes příď člunu dopředu. Od moře sice vytrvale foukalo, ale bylo hezké jarní ráno, příliv měl rychlost pěti nebo šesti uzlů a po obloze prozářené sluncem pluly beránky. Opar nad hladinou byl jen řídký, takže Ricci snadno přečetl čísla na bójkách u výjezdu z přístavu. Dex zapnul motor na plné obrátky, aby pluli proti přílivu svižněji.

Motor se rozeřval, lehký pětimetrový člun zrychlil a od šroubů vystříkla jemná studená sprška. Ricci odhadoval, že teplota vody bude dnes kolem pěti stupňů; předem si oblékl černostříbrnou neoprenovou potápěčskou kombinézu a speciální teplé prádlo, aby během potápění neprochladl.

Brzy se ocitli pěkný kus za bójkami plavebního kanálu a za červenými a černými značkami v místech, kde lodím hrozilo uvíznutí na mělčině, protože i při nejvyšším přílivu tu bylo mořské dno těsně pod hladinou. Ricci si na hladině zátoky všiml roztroušených skvrn podobných kusům vroubkovaného skla, vsazeným do jinak hladké zrcadlové plochy. Vyvolávaly je závany proměnlivého větru, který čeřil hladinu v místech, kde se mísila slaná mořská voda a zvířené sedimenty ze dna s lehčím proudem sladké vody. Pomyslel si, že si na to musí později dát pozor. Proudy směřující na západ byly zpravidla slabší, ale v těchto místech občas potápěče nečekaně zaskočily silným tahem a fytoplankton mohl navíc silně snižovat pod vodou viditelnost.

Člun s oběma muži pokračoval v cestě přes zátoku. Nikdo z nich se teď nepokoušel překřikovat hluk motoru. Trvalo další půlhodinu, než dorazili na ostrov, kde sídlila Ricciho kolonie ježovek. Neměl ani půl hektaru a jeho tvar připomínal podkovu rozštěpenou v půli. A právě tento rozštěp tvořil na severovýchodní straně pod mořem soutěsku, hlubokou skoro dvě stě metrů a hustě porostlou po svazích zákrutichou.

Dex stáhl motor a začal obeplouvat ostrůvek směrem k úžině. Ricci seděl u okraje člunu a zkoumal oblázkovou pláž a pás stromů a keřů, táhnoucí se podél břehu jen pár metrů od vodní hladiny.

Okamžik předtím, než Dex vmanévroval člun do úžiny, Riccimu připadalo, jako by zahlédl v křoví u velkého žulového skaliska záblesk odraženého slunečního světla. Pohlédl tam pozorněji, znovu spatřil zákmit světla a pokusil se vtisknout si do paměti orientační body této malé pláže. Navíc se podíval na potápěčský kompas, který měl připevněný na zápěstí. Záblesk mohl pocházet ze střepů skla, které moře vyneslo na břeh, nebo z plechovky od piva či lahve, odhozené nějakým rybářem, který se tady na ostrůvku zastavil na oběd. Ale kdyby šlo o něco nebezpečnějšího, pak mu velká skála usnadňovala orientaci přímo dokonale.

Když spustili kotvu a pevně upoutali člun přídí k větru, Dex zívl, protáhl se a sáhl do bedny pro termosku.

"Ty děti tě asi musely unavit, co?" podotkl Ricci, který už zase vyhlížel ven přes příď lodi.

"Cože?" Dex odšrouboval víčko termosky. "Jak to myslíš?"

Ricci se po něm ohlédl.

"Jednoduše. Vždyť pořád zíváš na celé kolo," odpověděl. "Nejspíš jsi tak ospalý proto, že jsi musel hlídat děti. Anebo ses prostě dost nevyspal."

Dex sklopil zrak a naléval si kávu.

"Spal jsem docela dobře," odpověděl a trochu upil. "Ale je fakt, že ti malí prevíti dají člověku zabrat."

Ricci se na něj zadíval.

"Nancy mi vlezla do postele celá nadržená jako divoká kočka při úplňku, a tak jsem skončil úplně utahanej," vysvětloval Dex. "Ale nevím, možná mě nejvíc zdrblo pomyšlení na tu levárnu, co ti onehdy provedli Phipps s Cobbsem, zatímco jsem doma dělal chůvu." Projel si prsty plnovous. "Spíš to asi bylo to druhý. Totiž to, že ti chtěli sebrat úlovek. Byla to ale smůla, že jsem u toho nemoh bejt s tebou, co?"

"Netrap se kvůli tomu," odpověděl Ricci a stále svého pomocníka pozorně sledoval. "Nakonec dostali, co si zasloužili."

"Ale stejně jsem tam měl bejt a pomoct ti," prohlásil Dex a napil se znovu kávy z víčka termosky. Pak ji podal Riccimu. "Dáš si taky trochu tý bryndy od mojí starý?"

Rissi zavrtěl hlavou.

"Díky, ani ne," odpověděl a sundal si bundu. "Už musím začít, dokud je voda ještě aspoň napůl klidná."

Dex přikývl, přišrouboval víčko a dal se do práce. Vytáhl kovový potápěčský praporek, pak sáhl do bedny pro jednu bombu se stlačeným vzduchem, zvedl se a spustil ji na laně přes palubu.

Mezitím Ricci rozvázal jeden ze svých pytlů s výstrojí a začal z něj vytahovat potápěčské vybavení a rozkládat ho před sebou na palubě. Nasadil si potápěčskou kuklu a pak vklouzl pažemi do nafukovací vesty, do níž se dá v případě potřeby přečerpat vzduch z jeho nádrže - a upevnil si její opasek bezpečnostními sponami. Na nylonovém pásu měl čtyři šestikilová závaží a navíc jeden kilogram zátěže v pásku kolem každého kotníku. Ty mu měly pomoci udržet ve vodě rovnováhu a snižovat napětí páteře. Třebaže celková váha zátěže činila dvacet šest kilogramů a byla by za průměrných podmínek příliš velká, Ricci často takovou váhu potřeboval, aby se udržel na místě v hloubkách, kde ježovky sídlily, protože se tu tvořily mocné spirálové víry.

Když si připevnil pás, nasadil si masku, rukavice a ploutve a pak znovu sáhl do pytle pro dva nože. K lovu potřeboval speciální nůž na ježovky, zakončený dlátkem, který teď zasunul do pochvy připevněné ke stehnu, a zašpičatělý titanový náhradní nůž, který si připravil do podobného pouzdra na vnitřní stranu levé paže. Konečně si pomocí tenkého elastického lanka připoutal k zápěstí ponornou halogenovou svítilnu.

Jakmile byl hotový, otevřel druhý pytel s pomůckami a vytáhl tři nylonové síťové pytle, svinuté do dlouhých, úhledných rolí, převázaných lanky. Připjal si je k vestičce a pak se posadil na obrubu člunu zády k vodě.

"Nezapomeň rezervu vzduchu," upozornil ho Dex. Vzal z bedny hliníkovou soupravu nádržky a náústku zhruba velikosti pumpičky k jízdnímu kolu, uložil ji do nepromokavého pytlíku a podal ji Riccimu.

Ricci si pytlík pověsil přes rameno.

"Dobrá," prohlásil. "Jsem připravený."

Dex zvedl palec do vzduchu.

"Tak ať sebereš hodně kurvích vajec! I když nějakou kurvu bych tady viděl radši," zazubil se, jako by právě udělal bůhvíjaký vtip.

Ricci se překulil zády přes bok člunu do vody, přeplaval k bombě se vzduchem vznášející se na hladině, navlékl si ji a připojil ji k nafukovací vestě úzkou hadičkou, která povede vzduch z nádrže skrz ovládací ventilek v dosahu jeho ruky. Jako pojistku - a také pro jemnější regulaci nafukování - měla jeho vesta přes pravý ramenní popruh ještě zařízení pro dofukování ústy, sestávající ze vzduchové hadice o velkém průměru, podobné hadici vysavače nebo

automobilového karburátoru, s náústkem, který se otevíral jednoduchým zmáčknutím.

Než se Ricci potopil, zkontroloval ještě vodotěsné přístroje, připevněné k bombě se vzduchem pomocí další gumové hadičky. Byly na nich dvě stupnice - digitální ukazatel hloubky a teploty a pod ním analogový indikátor tlaku vzduchu v bombě. Ten ukazoval, že bomba má maximální tlak, 200 barů, s běžnou desetiprocentní bezpečnostní rezervou.

Pohlédl vzhůru a uviděl Dexe, jak se naklání přes okraj člunu, stále se zubí a ukazuje gestem palec nahoru.

Odrazil se nohama od trupu člunu, vypustil vzduch z nafukovací vesty a ponořil se.

Dexův úsměv trval jen tak dlouho, dokud Ricci nezmizel pod hladinou. Pak se rozplynul. Dex přimhouřil oči, sevřel ústa do tenké, napjaté čárky a vestoje pozoroval, jak se vynořují na hladinu bublinky, které Ricci vypouštěl. V mysli mu znovu zněla slova, která si vyměnili dnes brzy ráno.

"Všichni tady věděj, kam a kdy se pro ně chodíš potápět, a tak ty bestie už zaručené tušej, že máš na ně spadeno," zažertoval s Riccim, a pak pokračoval nějakými nesmysly o ježovkách, které se odstěhují a tak podobně. Jen takové hloupé tlachy, aby řeč nestála.

"Podle mě nemůžou nic tušit, stejně jako každej, kdo nemá mozek, kterej by stál za řeč," odpověděl mu Ricci.

Dobrá, pomyslel si Dex, možná že ježovky nemají mozečky o nic větší než zrníčka písku. Pokud věděl, nemají vlastně ani hlavy, ve kterých by nějaký mozek mohly vůbec mít uložený. Ale on sám je dost chytrý na to, aby si dokázal určité věci spočítat. Tedy ne že by ho Bůh stvořil jako nějakého génia; v takovém případě by nemusel každou zimní sezónu dělat pomocníka na člunu, když je po ránu tak nepříjemná štiplavá zima, až se zdá, že se člověku koule stáhnou zpátky do podbřišku a že mu poteče z nosu tak, až se mu pod ním udělají rampouchy. Věděl ale s jistotou, že Ricci bude přemýšlet o té příhodě s Cobbsem a Phippsem a že ho napadne, že by do té věci mohl být zapletený i on, Dex. Možná že už dokonce má v tomhle směru nějaké podezření, aspoň soudě podle toho, že byl dnes po ránu zamlklejší než obvykle - tedy ne že by byl normálně nějak moc ukecaný, i když zrovna je ve své nejlepší a nejsdílnější náladě.

Přesto si Dex nemohl dovolit vyčkávat, až se Ricciho podezření změní v jistotu, což nebude pravděpodobně trvat moc dlouho. Ricci sice nebyl taková slepičí prdelka jako většina přivandrovalců z města, kteří člověku okamžitě o sobě vyklopí všechno od A až do Z, ale občas se přece jen zmínil o tom, že býval detektivem nebo policistou. A k tomu měl Dex kámoše Hugha, jehož přítelkyně měla sestru Alici a ta zase pracovala v realitní kanceláři ve městě, a ta prý slyšela zase od svého kluka, který pracoval v Key Bank, že Ricci má nějaký elitní vojenský výcvik a nějaký čásek působil mezi těmi největšími ranaři, jako Rangers, Navy SEALs nebo Commandos - prostě něco na ten způsob - a to ještě předtím, než začal dělat poldu. Zrovna tenhle drb Dexe popravdě vůbec nepřekvapil, protože občas stačilo kouknout se Riccimu do očí, abyste poznali, že je to nejspíš kus pěkně nebezpečného prevíta, pokud si to u něj někdo rozleje.

Dex vyklepal cigaretu z balíčku, který měl uložený v náprsní kapse prošívaného kabátu, strčil si ji do pusy, zaclonil ji dlaní a připálil zapalovačem. Zůstal stát na okraji lodi, pokuřoval a stále přitom sledoval proud bublinek, které Ricci vydechoval. Musel uznat, že s Riccim zatím vycházeli dobře. Dostával pokaždé polovinu výdělku a nikdy si nemohl stěžovat na nějaké nafoukané chování, jaké mívají tihle hejhulové z města ve zvyku, a nejvíc ze všech letňáci s těmi svými kajaky, kanoemi a horskými koly, které si sem přivážejí na střechách aut velikých jako velryby. Tyhle týpky postávají uprostřed městečka ve skupinkách po pěti, šesti nebo víc lidech, navlečení do bílých šortek a tenisek, které mají přesné stejný odstín jako jejich draze

zaplacený chrup, nikdy vám neuhnou, aby vás nechali projet, a pořvávají na sebe tak, až to vypadá, že jsou všichni do jednoho nahluchlí jak polena. Ucpou klidně chodník, jako by jim patřil, a vůbec je sakra nenapadne, že ulici potřebuje kromě nich taky někdo další. Prostě se chovají, jako by zdejší kraj byla jen nějaká filmová kulisa, která se tady koncem května rozvine a potom zase odklidí někam do rekvizitárny, když se odsud v září vypakujou a zamíří zase na jih, a mezitím na ni bude jen padat prach a budou ji opřádat pavouci, než nastane další léto a celá ta legrace se rozpoutá nanovo.

Ne, Dex opravdu neměl vůči Riccimu žádné nepřátelské pocity, ani tehdy, když na něj vyrukoval s tím výmyslem o hlídání dětí, a dokonce ani teď, potom co si včera večer tak trochu pohrál s Ricciho tlakoměrem a připravil se na to, že ho tu bude muset nechat v rejži. Ale copak mu zbývalo něco jiného? Měl spíš pocit, jako by se vydával do války a tam musel střílet na někoho, proti komu osobně vůbec nic nemá, dokonce by ho pokládal za docela příjemného chlapíka, kdyby ho potkal někde u půllitru, jenže hloupé okolnosti tomu nepřejí; člověk je ale nemůže ovlivnit o nic víc než otáčení zeměkoule. Ricci přece býval voják, a tak by tomu nejspíš porozuměl. Nikdy v životě by ale vzhledem k tomu, že není zdejší, nemohl pochopit, pod jakým tlakem se on, Dex, ocitl ze strany Cobbse. Jak by jen mohl toho policajtského hajzla odmítnout, aniž by se dostal do pěkné kaše? Cobbs je přece jedna ruka s šerifem a všemi městskými představiteli, a tak už by se postaral, aby Dexe obvinili z nějakého porušení bezpečnostních předpisů nebo kýho ďasa. Třeba by ho zastavili, dali by mu dýchat do balónku a skončil by na záchytce pokaždé, když by řídil svoji dodávku potom, co se zastavil v baru najeden nebo dva panáky. Ricci ovšem na nikoho takovéhle ohledy brát nemusí. Když se tu usadil, měl dost peněz, aby si koupil ten svůj hezký dům u vody, a pravděpodobně pobírá pěknou penzi od policie, nemluvě o výhodách, které mají vojenští vysloužilci, jako například zvláštní lékařskou péči a Bůh sám ví, co za další výhodičky mu vláda sama od sebe cpe. Navíc je Ricci sám, nemá ženu ani děti, a jistá věc je, že dříve nebo později zvedne kotvy a vydá se za lepším někam jinam.

Dex se zamračil, ponořený do myšlenek. Tak co má sakra dělat? Musí se nějak živit, a to zrovna ve zdejším kraji, rok za rokem, nebo na to doplatí jeho rodina. Kdyby jen dokázal chodit po ulici a nemusel se pořád ustrašeně ohlížet po Phippsovi nebo jiném důležitém blbečkovi, který ho sleduje a kdykoli ho může dostat pod nějakou uhozenou záminkou, jakou si v daném okamžiku zrovna vycucá z palce!

Potáhl z cigarety a vyfoukl kolečko kouře do ostrého slaného vzduchu. Znovu se mu vynořily v mysli útržky rozhovoru s Riccim.

"Všichni tady věděj, kam a kdy se pro ně chodíš potápět, a tak ty bestie už zaručeně tušej, že máš na ně spadeno..."

Ricci sem skutečně chodil tak pravidelně, že by si podle něj člověk mohl řídit hodinky. Každé ráno, když se chystal potopit, si připravil vybavení na palubě člunu úplně stejným způsobem, a pak se potápěl na svá obvyklá místa. Nikdy mu netrvalo déle než půl hodiny, než naplnil první dva síťové pytle úlovkem získaným z téhle úžlabiny. Jakmile se bójky síťovek vynořily na hladinu, Dex je vytáhl nahoru na palubu a věděl, že Ricci teď pokračuje hlouběji do nejhustšího porostu zákrutichy. Měl ve zvyku postupovat po proudu a ne proti němu, jak to obvykle potápěči dělávají, aby je v případě, že ztratí orientaci, proud unášel zpátky ke člunu a ne od něj. Způsob, jakým postupoval Ricci, byl riskantní, ale zase umožňoval propátrat co největší úsek dna v nejkratším čase - a právě na dně Ricci nacházel ty nejlepší, nejvypasenější ježovky. Dex měl mezitím zvednout kotvu, zařadit na přívěsném motoru zpátečku, přitom pořád sledovat pohledem Ricciho bublinky a pomalu couvat za ním. Někteří potápěči si k sobě připínali bójku, takže pomocník mohl zůstat s lodí na místě a vyhlížet jen jasně zbarvenou značku. Sledovat zrakem bubliny bylo daleko obtížnější. Jenže v těchhle místech rostlo tolik té zatracené zákrutichy, že by se do ní vlasec s bójkou určitě zamotal.

Dex pohlédl na hodinky. Ještě několik minut a Ricci sestoupí do hloubky možná třiceti metrů. To je příliš mnoho, než aby dokázal vystoupit nahoru bez přívodu vzduchu, a právě v té chvíli mu zásoba dojde. Dex pak ještě trochu počká, a potom se rozjede plnou parou vpřed a zdekuje se odsud, jako by mu hořelo za patami. Bude totiž vědět, že jeho partner se někde tam na dně topí a umírá, protože se mu plíce v těle nadouvají, až prasknou jako balony propíchnuté špendlíkem.

Jo, pomyslel si Dex, zaprodal jsem Ricciho, jinak se to říct nedá. Zradil jsem ho, a teď ho dokonce pomáhám zabít. Ale copak vůbec existovala jiná možnost?

Byl přesvědčen, že rozhodně neměl na výběr. Absolutně ne.

Prostě se to takhle zvrtlo a on už vůbec nemá, co by k tomu dodal.

Ricci už strávil na dně skoro půl hodiny, když narazil na pravý zlatý důl.

Naplnil dvě ze svých tří síťovek menšími ježovkami z výše položených částí svahu a poslal jejich bójky nahoru na hladinu Dexovi. Pak sestoupil do vysokého porostu zákrutichy. Po větší část cesty dolů byl sestup obtížný. Jak si všiml, když dnes vyjížděli z přístavu, proměnlivý vítr vytvořil poměrně silné vířivé proudy, a tak byl nucen vyplýtvat spoustu energie na to, aby ho některý z nich nestrhl. Přitom zvířoval tolik písku a kalu, že občas kolem sebe neviděl dál než na jeden až dva metry. Jakmile se dostal na samé dno prolákliny a začal postupovat po proudu, podmínky k práci se poněkud zlepšily, ale přesto dokázal obhlédnout jen asi dvanáct metrů kolem a začal uvažovat o tom, že by pobyt pod vodou zkrátil a vzdal se dalšího úlovku, i když tu nacházel opravdu prvotřídní kousky.

Pak čirou náhodou objevil podmořskou jeskyňku. Seshora byla skrytá širokou skalní římsou, její vchod stínil porost zákrutichy a Ricci by si jí vůbec nevšiml, kdyby proud nerozhrnul trsy vodních rostlin, právě když ji míjel.

Připlaval blíž, aby ji prozkoumal, a přejel celé místo kuželem světla z baterky. Volnou rukou rozhrnul dlouhé spirálové listy vodních rostlin. Posvítil si do ústí jeskyně. Z kužele světla vystřelovala hejna stříbřitých sleďů a dalších drobných rybek, jejichž jména Ricci neznal.

Ukázalo se, že dutina je docela malá, sahala snad jen tři nebo čtyři metry dovnitř svahu a směrem ke vstupnímu otvoru se zužovala. Vchod byl právě dost široký, aby Ricci dokázal v potápěčské výstroji proniknout dovnitř - ale jen tak tak. Přesto se ho zmocnilo nadšení. Vnitřek jeskyňky byl totiž plný dospělých, obrovských ježovek. Viděl jich tu tolik, že se na všech svislých i vodorovných plochách překrývaly ve třech nebo čtyřech vrstvách. Věděl, že díky jejich neuvěřitelné hustotě si nacpe pytel výstavními kusy už jen z těch, které se hromadily hned u vchodu. Zbylé ježovky zatím nechá žít, pokud je ovšem nenajdou slídící dravci, ať už lidští nebo jiní.

Sáhl ke stehnu a vytáhl z pochvy speciální nůž.

Než se pustil do práce, pohlédl na hodinky i na tlakoměr a v duchu rychle provedl několik výpočtů, kterým se naučil v potápěčském výcviku u námořnictva. Přestože tlakoměr ukazoval dostatečnou rezervu vzduchu, byl si vědom toho, že se už dostává za hranici, kdy nebude smět vystoupat nahoru k hladině bez dekomprese, a tak si bude muset při výstupu udělat zastávku. To nemíval ve zvyku a dnes na to rozhodně musí pamatovat.

Vplul tedy do dutiny, komíhal nohama a dával pozor, aby nezavadil bombou se vzduchem o kamenný strop. Vzhledem k tomu, že měl v úmyslu se brzy s kariérou lovce ježovek rozloučit, mu připadalo nadšení nad tímto úlovkem zvláštní, možná i trošku legrační. To jsem celý já, pomyslel si. Věděl, že žádná činnost mu nejde sama od sebe díky mimořádnému talentu, všechno se musí poctivě učit, ale tím houževnatěji vždy usiloval o to, aby každou práci vykonal co nejlépe. Tuhle starou dělnickou charakterovou vlastnost Ricci nejspíš zdědil po svém otci hutníkovi a často si dokonce přál se tohoto rysu zbavit, protože ho život naučil, že důkladně vykonávaná práce může člověku

přinést nejen uznání a odměny, ale právě tak i problémy - a někdy se dokonce mohlo stát, že s člověkem zatočili právě pro jeho píli a svědomitost.

Ricci se pustil do vyzvedávání nalezeného bohatství, vyzbrojený sítěným pytlem v levé ruce a nožem v pravé. Ježovky, které pomalu lezly po zádech těch přisátých na skále, se sbíraly velmi snadno a bylo jich tolik, že mu zabralo jen pár minut, než naplnil pytel do třetiny. Potěšený rychlým postupem se pustil do sbírání živočichů ze spodní vrstvy, zasouval jim dlátkovitý konec nože pod přísavky na koncích nožek a pečlivě je odděloval od podkladu. Tato práce už postupovala pomaleji a musela se provádět jemně, aby ježovkám nepopraskaly skelety - což by znamenalo finanční ztráty, protože zpeněžit mohl jen živé jedince.

Ricci soustředěně pracoval asi dvacet minut, když se mu myšlenky zatoulaly zpátky k záblesku, který postřehl z člunu. Možná šlo jen o odpadek zanechaný nějakým rybářem, který zrovna moc nedbá na čistotu životního prostředí, nebo mohl příboj vynést na břeh nějaký blýskavý kus harampádí. Možná. Ale stále v něm hlodalo podezření, že také mohlo jít o odraz slunečního paprsku v čočce dalekohledu - nebo v zaměřovači pušky. Třeba si dělá starosti zbytečně; dlouhá léta strávená ve vojenské a policejní službě snad zanechala v jeho mysli příliš silné stopy. Ale na druhé straně by neměl tohle podezření jen tak nedbale pustit z hlavy.

Konečně nejde jen o jeho vlastní pocity a dojmy. Také Pete Nimec okamžitě odhadl, co je Cobbs zač. A Ricci ho ponížil, otřásl jeho malým světem, jeho jistotami, jako by to bylo skleněné těžítko, které si můžete koupit v obchodech se suvenýry a ve kterém sněží. A způsobil, že se teď Cobbs bude dusit ve vlastní šťávě, dokud zase nezíská aspoň částečně zpátky hrdost a sebeúctu. V malém městě se fámy šíří rychle a on se bude chtít s Riccim vypořádat dřív, než se historka o tom, jak s ním hravě zatočil, stane součástí místního folklóru. Možná že s odvetou nějakou dobu vyčká, ale spíš ne; na to je Cobbs příliš velký vztekloun a cvok. Daleko pravděpodobněji něco podnikne dost brzy, dokud bude ještě naštvaný - a asi zkusí něco opravdu nepředloženého a ukvapeného.

Ricci uložil ježovku do sítě a odloupl nožem další. No dobrá, on a Pete Cobbse odhadli - ale co by to mohlo mít společného s tím záblekem na pláži? Nejjednodušší vysvětlení znělo, že tam na něj Cobbs číhá a chce ho odstřelit. Cobbs měl právo nosit palné zbraně a dostal od místního úřadu motorový člun, s jehož pomocí měl hlídkovat kolem zátoky. Také dobře věděl, ve kterých místech se Ricci potápí. Člun mohl vytáhnout na břeh, nebo zakotvit na vzdáleném konci ostrova a skrýt se v křoví, než zaútočí, ať už to chce provést jakkoli. Ve vodě Ricci představoval vysoce zranitelný terč. Cobbs může počkat, až bude vylézat z vody, a pak vyrazit ve svém motorovém člunu a strefit se do něj jako na střelnici. Nebo, pokud umí dost dobře střílet a jeho zbraň nese dost daleko, by to mohl udělat i ze břehu, aniž by vůbec musel opustit úkryt. A Ricci pak prostě zmizí v ohromných vodních rozlohách Penobscotu. Podmořský lov ježovek přinášel odjakživa spoustu rizik, která si v posledních letech vyžádala několik lidských životů, a ve dvou nebo třech případech nebyla těla potápěčů nikdy nalezena. V drsném prostředí mezi podmořskými víry a proudy, v hustém porostu a v přítomnosti mnoha živočichů požírajících mrtvá těla bývá dost obtížné vypátrat oběti smrtelných nehod.

Ricci měl dva dny a dvě noci na to, aby se mu všechno rozleželo v hlavě, a dospěl k přesvědčení, že Cobbs bude hledat způsob, jak se mu dostat na kobylku, pravděpodobně při potápění. Jestli ne tentokrát, pak určitě příště. Zbývalo mu ještě odhadnout, zda se do celé věci zapojí i Dex. Ricci si dovedl představit, že jeho partnera opravdu zatáhli do pokusu obrat ho o úlovek, a v současné chvíli už vlastně ani nepochyboval o Dexově spoluúčasti; přesvědčil se o tom, když ráno v člunu zavedl řeč na hlídání dětí. Z celého Dexova chování - z toho, jak začal nervózně tlachat, jak mizerně se cítí kvůli tomu, co Ricciho potkalo v jeho nepřítomnosti, i z toho, jak nad tím projevoval až

přehnanou lítost a pohoršení, i jak si přitom nervózně pohrával s vousy, potahoval se za ně a přitom se Riccimu nepodíval ani jednou do očí - bylo vše úplně jasné. Byly to přímo učebnicové známky přetvářky, jaké Ricci pozoroval při vyšetřováních, která vedl během let své profesionální dráhy detektiva, mnohokrát. Ale taková drobná zrada je něco jiného než podraz opravdu velkého kalibru, při kterém jde o život. Ricci byl přesvědčen, že by Dex nedokázal aktivně přiložit ruku k dílu a pomoci Cobbsovi uskutečnit jakoukoli drastickou odvetu uskutečnit. Ledaže by si ovšem neuvědomoval, jak daleko hodlá Cobbs zajít. Anebo by se mohl cítit donucený k takové spolupráci okolnostmi. Dex to nemá lehké, žije z ruky do úst a Cobbs a jeho kumpáni jsou schopní ho vydírat a nevybíravě na něj naléhat. Ať už použijí metodu cukru nebo biče, každopádně mohou Dexe přesvědčit, aby alespoň mlčel o tom, čeho se stane svědkem.

Ricci tedy nakonec viděl jen dvě možnosti - může už lov ježovek pustit z hlavy, nebo houževnatě vytrvávat a dodržovat své obvyklé zvyklosti, a přitom si dávat co největší pozor. Rozhodl se pro druhou alternativu a stále ještě byl přesvědčen, že je správná. Pokud se ukáže naprosto jistě, že se Dex postavil proti němu, nebo že je dokonce ochoten dovolit Cobbsovi, aby ho zabil, pak už bude pramálo záležet na tom, proč přesně se tak zachoval. Ricciho zakořeněný smysl pro zodpovědnost vyžadoval, aby měl nejprve skutečně pádné důvody, než někomu přestane důvěřovat. A co se týče Cobbse...

S Cobbsem se bude muset vypořádat také. A to velmi tvrdě.

Ricci teď zaslechl někde nad sebou rachocení motoru. Na okamžik se zarazil a naslouchal. Zvuk se zdál rozptýlený, jako by přicházel ze všech stran současně - jenže takhle lidské ucho vnímá pod vodou většinu zvuků o nízké frekvenci -, ale přesto jasně rozpoznal, že někdo startuje motor laminátového člunu. Pomyslel si, že to není nic tak nezvyklého. V závislosti na větru asi Dex občas s člunem musí popojíždět, aby se držel na dohled bublinek, které Ricci vydechoval.

Znovu si zkontroloval výstroj, přesvědčil se, že má v nádrži ještě dostatek vzduchu, a vrátil se k plnění síťového pytle, aniž nějak zvlášť spěchal s dokončením práce.

Rozhodl se přijmout Cobbsovu hru na schovávanou a vytrvat v ní. Ať už to pro něj bude znamenat jakýkoli průšvih.

Dex měl původně v plánu vyčkat, než se na hladině přestanou objevovat bublinky, a pak se s člunem co nejrychleji vzdálit - zmizení bublinek bude znamenat, že potápěč nedýchá, a je tedy mrtev. Cítil však takovou nervozitu, až ho rozbolel žaludek, jako by spolkl celou hrst připínáčků, a nakonec prostě nedokázal zůstat na místě a jen pořád sledovat bublinky.

Pomyslel si, že na tom stejně nezáleží. Nastavil přece ukazatel Ricciho tlakoměru tak, aby to stále vypadalo, že nádržka je plná vzduchu - posunul jeho ručičku o víc než stovku barů -, a pak si spočítal, kolik času může Ricci strávit na dně a ještě se vrátit nahoru živý, a to mu ještě přál a počítal s těmi nejlepšími podmínkami k potápění, o jakých se dnes opravdu nedalo mluvit, protože všude kolem viděl trychtýřovité víry. Když se uváží tohle všechno dohromady, nemá Ricci nejmenší šanci vyváznout se zdravou kůží. Když si Dex představil, jak na to ten chudák přijde a hude bojovat o život, vnitřnosti se mu svíraly úzkostí. Hrozná věc. Jenže teď už se s tím stejně nedá vůbec nic dělat a Dex usoudil, že se radši uchrání před dalším psychickým utrpením. Jen tak se z toho nesesype a snad i vyvázne se zdravou kůží. Tohle zatracené čekání... čekání, jestli se na hladině objeví další bublinky... prokrista, to je opravdu trochu moc.

Pevně sevřel rukama řídící páku, shrnul si dlouhé vlasy pod čapku a vyrazil na plný plyn vpřed, jako by mu za patami hořelo, jako by mohl nechat své provinění daleko za sebou, v bílé pěně, tvořící se v brázdě za člunem. Zamířil k místu, kde si domluvil schůzku s Cobbsem.

Cobbs zvedl k očím dalekohled. Ukrýval se v porostu keřů za pláží a pozoroval blížící se člun. Dex hnal svoji loďku takovou rychlostí, až se skoro zdálo, že každou vteřinou vystřelí do vzduchu jako raketa.

Zhluboka se nadechl vzduchu provoněného oceánem a jehličím. Chtěl si tento okamžik co nejlépe zapamatovat, vtisknout si do mozku všechno, co vidí a slyší, aby si své dnešní dojmy dokázal po libosti vybavit i tehdy, až zestárne a zesenilní a nedokáže si vzpomenout už ani na vlastní jméno. Po několik minut, než se člun objevil v dohledu, Cobbs slyšel jen hlasité vrčení motoru, nesoucí se nad hladinou, ale snažil se nejásat předčasně, dokud plavidlo skutečně nespatřil dalekohledem. A když pak rozpoznal, že v něm Dex sedí sám, rázem se cítil, jako by měl v příštím okamžiku radostí vzlétnout do stratosféry. Teprve teď byl konec všem pochybnostem a čekání; rázem si uvědomil, s jakou silou ve skutečnosti Ricciho nenáviděl. A zároveň také zjistil, že je schopen vraždit bez výčitek svědomí a beze strachu z potrestání, že v srdci nemá jiné pocity než rozjařené uspokojení.

Teď se člun stočil doprava a zdánlivě stál na jednom místě. Mířil však přímo k němu. Řev motoru dosáhl ještě vyšších obrátek, které se dobře hodily k radosti dmoucí se v Cobbsově nitru při představě, jak musel Tom Ricci v posledních okamžicích svého života trpět.

Jen několik vteřin poté, co Riccimu poprvé připadlo, že s přívodem vzduchu může být něco v nepořádku, pochopil, že jde o vážný problém. A než uplynula minuta, z problému se vyvinula skutečná krize.

Nadechnutí, při kterém si poprvé všiml, že se děje něco nepatřičného, jako by bylo o trošku obtížnější než normálně, a třebaže to mohl být důsledek únavy - Ricci už pracoval bez oddechu v silných proudech přes hodinu -, v hlavě se mu okamžitě ozval varovný hlas, který takovou domněnku popřel. Byl zkušený potápěč a udržovat pod vodou přiměřené tempo práce mu časem přešlo do krve.

Nadechl se znovu a pak ještě. Pokaždé mu to působilo větší námahu než předtím a vnitřní varovný hlas nabyl na naléhavosti.

Ricci rychle pohlédl na tlakoměr. Ciferník ukazoval něco pod sto barů - to by mělo bohatě stačit -, ale mozek i tělo vypovídaly o něčem jiném. Ačkoli se přestal pohybovat, nádrž mu nedodávala dost kyslíku.

Tlakoměr ukazoval špatně.

Lhal mu.

Ricci potlačil v duchu všechny otázky, čím to mohlo být způsobeno, a soustředil se na řešení aktuálních potíží. Dochází mu vzduch. S největší pravděpodobností se poslední zbytky kyslíku za okamžik vyčerpají.

Srdce se mu prudce rozbušilo. Zvedla se v něm vlna paniky, ale rychle ji potlačil. Musí zůstat klidný, řešit tuhle situaci po malých krůčcích a vždycky se soustředit na jednu věc. Jestli nedokáže myslet jasně, pak už mu můžou rovnou chystat funus, protože v takovém případě nepřežije.

Odtrhl si od úst přívod vzduchu z vyčerpané bomby, sáhl do pytlíku pro rezervní nádobku a přitom vydechl do vody. Nalézal se v hloubce, kde byl vystaven tlaku téměř čtyř atmosfér, a kdyby zadržoval dech, ocitly by se při výstupu jeho plíce pod příliš velkým tlakem.

Rychle si nasadil náústek, otevřel záklopku a chtěl se nadechnout.

Rezervní nádobka byla prázdná.

Vlastně ho to nepřekvapilo.

No tak. Po malých krůčcích. Jedno po druhém.

Především se potřeboval dostat ven z jeskyňky. Ne, počkat. Nejdřív ze všeho se musí zbavit veškeré zátěže, která není absolutně nezbytná.

Ricci pustil naplněný síťový pytel; vzhledem k okolnostem ho překvapilo, že při rozloučení se skvělým úlovkem pocítil ostré bodnutí lítosti. Málem už odhodil i prázdnou vzduchovou rezervu, ale v posledním okamžiku se rozmyslel a nejprve od ní odepjal náústek a vrátil ho do pytlíku, a teprve potom se zbavil neužitečné nádrže. Pak se opřel oběma rukama o dno prolákliny - tam, kde ještě

před chvílí sbíral ježovky - a odstrčil se dozadu směrem k východu.

Když se vynořil do porostu zákrutichy, snažil se nasát ještě trochu vzduchu z velké bomby, ale jentaktak se mu podařilo naplnit si hrudní koš. Bylo to jako se pokoušet nadechnout skrz roubík, nebo jako by mu někdo přikryl neprodyšně ústa rukou. Ještě dva namáhavé nádechy a nádrž zůstala úplně prázdná.

Ricci znovu pocítil, jak na něj začíná dotírat zoufalství. A opět se mu ubránil, jako někdo, kdo s prásknutím přivírá okenice proti chladnému prosincovému dešti.

Teď vydechni, nabádal sám sebe. Pěkně pomalu.

Pokud vůbec něco pochytil během svého potápěčského výcviku, pak to byla poučka, že pod vodou je ze všeho nejdůležitější rovnováha tlaku. Vnitřního a vnějšího, duševního a fyzického. Když se pod vodou dostanete do nějakých potíží, ovládne vás většinou reflexivní potřeba snažit se do plic dostat vzduch. Právě tím je způsobeno, že topící se člověk křečovitě šplhá na záda svému zachránci a stáhne ho také pod vodu. Podlehnout této pohnutce obvykle znamená osudovou chybu. Pokud jste se nenarodili se žábrami, musíte zkrátka své instinkty ovládnout. Soustředit se na řešení problému a na dovednosti, které jste získali. Na udržení rovnováhy pomocí ovládaného dýchání, to znamená na získání maximálního užitku ze všech dostupných zdrojů kyslíku.

Pokud tedy nějaké máte.

Ricciho myšlenky bleskově zalétly zpátky k prvním lekcím, jež dostal od svého instruktora jménem Rackel, který se zjevně narodil s ploutvemi na nohou. Poslední záchrana, jak vyplout na hladinu beze zdroje kyslíku, je volný vzestup. Zbavíte se veškeré přítěže a dovolíte vztlaku, který působí na vaše tělo, aby vás vynesl vzhůru, zároveň vydechujete ústy a vypouštíte vzduch z plic. Přitom roztáhnete končetiny, abyste zvýšili tření a zpomalili výstup. Ve větší hloubce pod hladinou je totiž vzduch v plicích stlačený, ale když se vynořujete, rozpíná se, a tak vám ho v plicích vždycky trochu zůstane, i když budete mít pocit, že se vám ho zoufale nedostává. Kdybyste stoupali rychleji než třicet metrů za minutu a nevydechovali přitom, riskovali byste, že se vám plíce doslova nafouknou a prasknou.

Pro Ricciho představovala nepřekonatelnou překážku skutečnost, že byl třicet metrů pod hladinou a už teď vyprazdňoval plíce po dobu několika vteřin. Vteřin, které se zdály protahovat donekonečna a byly tak na hranici toho, co ještě dokázal snášet. Bez ohledu na to, jak rychle bude stoupat vzhůru, zaručeně překročí mez své schopnosti vydechovat dlouho předtím, než se dostane k hladině. Ani si nebude moci udělat zastávku na dekompresi... A to by mohlo později vést ke kesonové nemoci, která dokáže způsobit vážné poškození mozku a nervů, nebo dokonce smrt.

Na to teď nemysli. Krůček za krůčkem, pamatuj. Nejdřív se musíš se dostat na hladinu živý, a pak si teprve můžeš dělat starosti s tím, jaké to bude mít následky pro tvé zdraví.

Potřeboval zdroj vzduchu. Takový, který by mu vystačil aspoň na část výstupu vzhůru.

A možná že jeden zdroj má.

Jeho vesta byla skoro úplně vyfouknutá, jenže okolní voda na ni vyvíjela stejný tlak jako na Ricciho plíce. I v nich musel zůstat nějaký stlačený vzduch, který se bude rozpínat, až se dostane blíž k hladině a atmosférický tlak na ně se sníží. A stejně jako vzduch v jeho plicích bude hledat cestu ven nosem, hrdlem i ústy, bude se i vzduch v nafukovací vestě snažit unikat umělou obdobou tělních otvorů - to jest nafukovací hadicí. Přísun kyslíku na třicet nebo čtyřicet vteřin mu umožní vystoupat do hloubky pouhých dvaceti metrů, odkud by možná mohl dokázat za pomoci vydechování překonat zbytek vzdálenosti. Byl to riskantní plán, ale buď vyjde, nebo je s ním konec. Na vybranou rozhodně nemá.

Ricci se prudce otočil ve vodě obličejem vzhůru a tělem doleva, aby

uvolnil hadici z ramene. Vyfoukl malý zbytek vzduchu, který mu zůstal v náhubku, aby ho zbavil vody. Nejbezpečnější způsob, jak vystoupit k hladině, bude v poloze na zádech s jednou rukou zdviženou, aby včas postřehl jakékoli potenciální překážky a případně se jim vyhnul - a také aby mu hadice zůstala nad hlavou, mohl na ni působit tlak vody a vypudil do ní z vesty proud vzduchu.

Neměl ale času nazbyt. Mozek mu pracoval na plné obrátky, tepny na krku a spáncích mu pulzovaly a málem se už začínal dusit. Ricci si nasadil náústek na rty, stiskl tlačítko, aby otevřel záklopku, a dychtivě se nadechl.

Do plic mu vnikl slabý proud vzduchu. Nestačil uspokojit jeho naléhavou potřebu kyslíku, ale přesto byl nesmírně cenný.

Vydechl do náústku a pak se z něj nadechl znovu, tentokrát pomaleji a pravidelněji. Kyslík mu trošku vyčistil hlavu.

Teď musí začít stoupat vzhůru.

Rozepjal si opasek se zátěží i kotníkové pásky; obojí se skutálelo dolů po svahu do porostu vodních rostlin.

Pak ho vztlak vody odtrhl ode dna a začal ho vynášet vzhůru.

15.
RŮZNÁ MÍSTA
21. DUBNA 2001

"Comment ca va, Rollie?"

"Ve dveřích se objevují krásné ženy, mluví na mě francouzsky a přijely sem až ze Států, aby se na mě podívaly, takže se mám moc hezky."

Megan se na Thibodeaua usmála a vstoupila do místnosti. Pod zády měl postel zvednutou, takže vlastně napůl seděl. Megan viděla, že má v břiše vývod a do paže mu zavedli ze stojanu umístěného vedle postele infuzi.

Posadila se na židli po jeho pravici a Thibodeau pokynul bradou k nákupnímu pytlíku z hnědého papíru, který držela v rukou.

"Ještě mi pověz, že jsi mi přinesla masopustní koláč, nebo pikantní aligátoří omáčku, a já přísahám, že tě požádám o ruku!"

"Opravdu existuje něco takového jako aligátoří omáčka?"

"Samozřejmě, klidně bych si ji dával každý den."

"Brrr." Položila pytlík na zem vedle své židle. "Vy přistěhovalci z Francie musíte mít žaludky ze železa!"

"Kdoví, drahoušku, třeba mi právě tohle zachránilo život," poznamenal Thibodeau. "Podle doktorů mi ta střela mířila skrz žaludek přímo na aortu, ale naštěstí se odklonila. Takhle mě jen připravila o část tlustého střeva a o slezinu."

"Ty říkáš jenom?" podivila se.

Nepatrně pokrčil rameny. "Když člověka střelí do břicha, musí se radovat i z takových maličkostí."

"Bolelo to hodně?"

"Mohlo to být horší," odpověděl. "Podle doktorů bych ale mohl mít ještě problémy s infekcí. Říkají, že slezina pomáhá tělu v obraně proti bakteriím v krvi. Játra a další orgány prý časem převezmou její funkci, ale bude to ještě nějakou chvíli trvat."

Rollie se odmlčel a posunul se na polštáři. Megan si dobře všimla, že se přitom snaží nedat najevo bolest.

"No, ale radši tě už ušetřím dalších nechutných podrobností," prohlásil. "Co kdybychom se radši vrátili k otázce, co je v tom pytlíku, a k mé žádosti o ruku? Případné taky k té omáčce?"

Megan se zase usmála.

"K obojímu se hned dostanu, slibuju." Naklonila se k němu blíž a dotkla se jeho paže. "Jsi spokojený s lékařskou péčí?"

"Ale ano," odpověděl. "Až na to, jak mě věčně vyšetřují, zkoumají a ve všem se šťourají."

"To je jejich práce," odpověděla. "Máš za sebou zatraceně těžký týden, Role."

"Aspoň že jsem zůstal naživu." Najednou zvážněl. "Všichni takové štěstí neměli."

"To je pravda," musela uznat. "Hrozně lituju těch mužů, o které jste přišli."

Thibodeau se na chvíli odmlčel. Pak pomalu přikývl.

"Jak jsi říkala, byl to zatraceně těžký týden, a nejen pro nás." Olízl si rty. "Slyšelas o té vlakové nehodě u pobřeží?"

"Ano, bylo to ve zprávách," odpověděla. "Je to strašné neštěstí."

"V těchhle končinách tečou v poslední době potoky krve," konstatoval. "Teď čekám na další pohromu, jako kobylky, mor a bůhvíco dalšího nás ještě může postihnout."

Zavrtěla hlavou.

"Nejsem nábožensky založená," prohlásila, "ale nikdy bych neuvěřila, že by taková neštěstí mohl způsobit prst Boží."

Rollie neutrálně pokrčil rameny.

"Pokud nám nechce tím prstem na něco ukázat," uvažoval nahlas. "Neříkali ve zprávách, jak se daří té holčičce? Víš, myslím to dítě..."

"Daniellu Costasovou," dopověděla za něj Megan. "Podle posledních zpráv se jí daří dobře. Myslím, že je u některého z rodičů."

"Bon," prohlásil. "Kdybych byl já její táta, počkal bych, až se ten strojvůdce zotaví, a pak bych ho vlastnoručně zaškrtil."

"Strojvůdce tvrdí, že to nebyla jeho chyba."

"A komu tedy to neštěstí přičítají?"

"Otázka nezní komu, ale čemu," vysvětlovala. "Selhání techniky."

Rollie se zatvářil zamyšleně a pak znovu pokrčil rameny. "No dobrá," uzavřel pak tohle téma hovoru. "Samozřejmě tě vždycky rád vidím, ale od chvíle, kdy jsem se dozvěděl, že přijedeš, přemítám, jaký k tomu máš důvod."

"Roger byl toho názoru, že bych tady měla pomáhat, dokud se nepostavíš na nohy," objasnila mu Megan. "Ale měla jsem i své vlastní důvody, proč jsem se s tebou chtěla vidět, Rollie. A jeden z nich je, že ti chci věnovat věc, která je v tomhle pytlíku."

"Myslíš, že si zasloužím pěkný dárek?"

Přikývla.

"Je to speciální osobní dárek pro tebe. Něco, co právě ty oceníš nejvíc."

Mlčky se na ni zadíval. Ve dveřích se objevila ošetřovatelka v bílém stejnokroji, strčila na okamžik hlavu do pokoje a pak pokračovala chodbou dál.

Megan počkala, až sestra odejde, a pak sáhla do pytlíku.

"Pete Nimec mi prozradil, jak prý toužíš po svém stetsonu," začala. "A že ti doktoři ještě nechtějí dovolit, abys ho nosil."

Najednou se trochu víc napřímil v ramenou.

"Přineslas mi ho sem z mého bytu?" zeptal se.

Zavrtěla hlavou.

"Nikdy bych nepřestoupila zdejší předpisy." Vytáhla nějaký předmět, zabalený v hedvábném papíru, a jemně mu ho položila do klína.

"Ať je to cokoli, rozhodně to má tvar klobouku," konstatoval a prohlížel si tajemný dárek.

"Lékaři ti nezakázali žádnou jinou pokrývku hlavy než stetson," vysvětlovala s úsměvem. "Tak se podívej, jestli to je důstojná náhrada."

Svraštil obočí a odstranil hedvábný papír.

Slyšitelně se nadechl úžasem.

Byl to starožitný vojenský klobouk, sešlý věkem a obnošený téměř do beztvarosti, s šedou plstí místy oblýskanou a černým popruhem pod bradu ošoupaným a pokrouceným. Ale černozlatá ozdobná šňůra a hedvábná stužka kolem

dýnka zůstaly skoro úplně nepoškozené - a stejně tak zlatý znak jezdectva, zkřížené šavle, připnutý po straně na krempě ohrnuté vzhůru.

Vzhlédl k ní. "Nechtěj, abych se teď ztrapnil tím, že ti prozradím svoji domněnku, kdes k tomu klobouku přišla, a pak se ukáže, že jsem na omylu."

"Nebudeš na omylu," odpověděla. "Patřil mému pradědečkovi. Byl jedním z prvních dobrovolníků jezdectva Teddyho Roosevelta."

"Mon Dieu," přejel konečky prstů po vnějším okraji klobouku a v obličeji měl výraz posvátného úžasu. "Pověstní Rough Riders!"

Přikývla a citovala: "Mnohem lépe je odvážit se velkých věcí, dosáhnout skvělých triumfů, třeba i prostřídaných nezdarem, než se zařadit mezi ty ubohé duše, které nikdy příliš nestrádají, ani se příliš neradují -"

"- neboť žijí v šedém soumraku neznajícím vítězství ani proher," dokončil dojatý Thibodeau. "Nevím, jak ti poděkovat, Megan. Opravdu nevím."

Usmála se.

"Taylor Breen prý odložil raketu na tenisovém kurtu a během šesti měsíců už bojoval s puškou v ruce na Kettle Hill. Vstoupil do té jednotky na Rooseveltovu osobní žádost, vzal si dovolenou ze svého profesorského místa na Yale a šel do války proti Španělsku." Na chvíli se odmlčela a tiše se na Thibodeaua dívala.

"Rollie... s tím kloboukem ti chci zároveň položit ještě jednu otázku. Nehodlám na tebe naléhat, abys tu nabídku přijal. Ale ráda bych se od tebe teď dozvěděla, jak ses rozhodl."

Podíval se jí do očí.

"Týká se to převzetí místa po Maxi Blackburnovi?"

Megan znovu přikývla.

"Když jsme o té věci hovořili před pár týdny, řekl jsi mi, že si to potřebuješ rozmyslet a že si nejsi jistý, jestli bys na sebe chtěl vzít takovou odpovědnost -"

"Nebo že mě Pete Nimec bude pro tu práci chtít," dodal. "Myslel jsem si, že má v záloze jiného kandidáta a že se spolu o to přete."

"Bylo to tak, to přiznávám, ale situace se změnila. Zčásti tím zdejším nočním přepadem. A také tím, jak dobře sis při něm počínal."

"Nimec je stejného názoru?"

"Mluvili jsme spolu, než jsem odletěla do Brazílie," odpověděla. "A dospěli jsme k předběžné dohodě."

"Mám dojem, jako by se v celém tom návrhu ještě skrýval nějaký háček."

Megan se trošku zasmála.

"Jsem přece žena."

"Jak jsem už naznačil, toho jsem si dobře všiml." Podíval se na ni. "Ten háček... povíš mi, v čem vězí?"

"Ano," souhlasila. "Až mi prozradíš, zda to povýšení přijmeš."

Thibodeau se na ni chvilku díval a pak sklopil zrak k vojenskému klobouku. Potom ho zvedl a opatrně si ho nasadil na hlavu.

"Sedí mi?" zeptal se.

"Bezvadně."

"Vezmeš si mě?"

"Ne."

Pokrčil rameny.

"V tom případě mohu tvoji nabídku klidně přijmout. I kdyby jen proto, abych se zbavil těch protivných nočních služeb."

Megan mu přátelsky stiskla rameno.

"Gratuluju."

"No a...?"

Usmála se na něj.

"A teď ti povím, v čem je ten háček..."

16.
POBŘEŽÍ MAINE
21. DUBNA 2001

"Díval ses dost dlouho, abys měl jistotu?" ptal se Cobbs. Přehazoval si v čelistech velkou žvýkačku, "Koukal ses pořádně, doufám?"

Dex si sebral z prošívaného kabátu neviditelné smítko. Od chvíle, kdy přistál s člunem u břehu, uplynulo asi deset minut, a Cobbs mu tuhle otázku od té doby položil už nejméně pětkrát.

"Říkal jsem ti, že je to hotový," odpověděl. "Co víc bys ode mě chtěl slyšet?"

Cobbs po něm nevraživě loupl okem. Měl na sobě klobouk a uniformu místní policie a v ruce držel opakovačku Remington 870 na dvacet nábojů se sklápěcí pažbou. Na krku měl zavěšený dalekohled.

"Chci, abys mi přesně řekl, cos viděl," opakoval důrazně.

Dex si olízl rty. Slyšel, jak něco šramotí na stromě v blízkém porostu, a roztržitě tím směrem pohlédl. Na rašícím javoru seděla veverka, poškubávala huňatým ocáskem a ohryzávala kousek nějaké potravy, který si přidržovala předními pacičkami. Jasnýma černýma očkama, připomínajícíma korálky, si obezřetně prohlížela dvě lidské bytosti dole pod sebou.

Obrátil se zpátky ke Cobbsovi.

"Nejdůležitější je přece to, co jsme my dva neviděli," odpověděl.

"Co tím chceš říct?"

"Chci říct, že jsem ze svýho člunu neviděl žádný bublinky, a ty jsi zase v tom svým dalekohledu neuviděl, že by se někde vynořila z vody Ricciho hlava," objasnil mu Dex.

Cobbs na něj jen upíral zrak a mlčky přežvykoval. Hovořili spolu ve stínu vystupujícího skaliska za pláží, na místě, které si předem zvolili pro své setkání.

"Tak si ještě jednou celou tu podělanou záležitost shrneme, jen abych si to mohl konečně pořádně srovnat v hlavě," prohlásil umíněně.

Dex zhluboka, unaveně vydechl a rezignovaně přikývl.

"Čekal jsi tam, dokud jsi viděl stoupat nahoru bublinky," řekl Cobbs.

Dex znovu podrážděně pokývl hlavou.

"A když tam už žádný nebyly, vyrazil jsi sem."

Dex přikývl potřetí.

"Takže jinými slovy," prohlásil Cobbs a zvedl svoji remingtonku, "už nemusím nasednout do motorovýho člunu a pomocí tyhle hračky Ricciho sprovodit ze světa, než vyleze z vody."

"Přesně tak," odpověděl Dex. Mozek měl úplně vygumovaný a vědomí toho, co provedl, ho znechucovalo víc než kdy předtím.

Cobbs ještě chvilku Dexe pozoroval, jako by se nemohl rozhodnout, jestli ho má podrobit nové sérii otázek. Pak se zdálo, že si to rozmyslel, jazykem vysunul žvýkačku z úst a vyplivl ji na oblázky pláže.

"Chválabohu, že jsme se toho otravnýho náfuky zbavili," prohlásil.

Ricci se vynořil se šplouchnutím nad hladinu právě v okamžiku, kdy už začínal mít pocit, že nevydrží dál vydechovat a nakonec se utopí pouhých několik stop pod povrchem.

Byl vyčerpaný a lapal po dechu, a tak první chvíli jen splýval na zádech a prudce dýchal. Zatím nepocítil počáteční příznaky kesonové nemoci, ale to neznamenalo, že je úplně v pořádku. První známkou obvykle bývají pronikavé bolesti kloubů na rukou nebo nohou, které mohou začít až po mnoha minutách nebo dokonce po několika hodinách. Přesto však měl velkou naději, že se mu podaří vyváznout se zdravou kůží. Dusík v krvi mohl způsobit kesonovou nemoc, pokud člověk vystoupil po dlouhém pobytu hluboko pod vodou k hladině příliš rychle - zastávky pro dekompresi poskytovaly plynnému dusíku čas, aby se

rozptýlil normálními dýchacími procesy. Jeho molekuly mají navíc sklon hromadit se v tukových tkáních a těch Ricci mnoho neměl; snažil se udržovat ve vynikající fyzické kondici i z jiných důvodů, než aby okouzloval ženy v posilovně.

Teď si dopřál chvíli na vzpamatování, ale byl si vědom, že nesmí plýtvat časem. Mohlo by to být nebezpečné. Žádný člun sice nebyl v dohledu, dalo se však téměř s jistotou očekávat, že jeho protivníci po něm budou slídit na vodní hladině a budou se chtít přesvědčit, zda Ricci přece jen nevyplaval - nevěděl ovšem, zda budou pozorovat zátoku z ostrova, ze člunu nebo z obou těchto stanovišť. Každopádně se musel snažit, aby ho tu nezpozorovali.

Rozhlédl se, aby se zorientoval, a pak si ještě ověřil polohu pomocí kompasu. Netušil, jak daleko se posunul od místa, kde se původně ponořil, nebo kterým směrem ho mohl proud odnést. Rychle však zjistil, že se ocitl v blízkosti úžlabiny, asi sto metrů od jejího jihovýchodního svahu. Člun nikde neviděl - ani to nečekal. Naopak se domníval, že tuší, kam s ním Dex zřejmě odplul.

Dech se mu zpomalil skoro k normálu, a tak si povolil ještě dvacet vteřin, aby nabral síly, sáhl do pytlíku pro osmipalcový náústek, který už dříve oddělil od náhradní kyslíkové nádobky, a vložil si jeho konec do úst. Pak ponořil hlavu pod hladinu, vyfoukl z náústku vodu a začal plavat směrem ke břehu s nohama volně nataženýma za sebou. Omezoval se na hladké, nenápadné pohyby ploutví a klouzal nepozorovaně pod povrchem zátoky.

Pomyslel si, že za to asi může jeho nešťastná povaha. Dvakrát během dvou dnů na něj nastražili past a v obou případech cítil nutkání střetnout se s protivníky, přestože byli dva na jednoho - jenomže tentokrát mu nekynula naděje, že se zničehonic objeví Pete Nimec a pomůže mu.

Přikrčil se k zemi mezi jalovcové keře asi pět metrů za skalním výstupkem, kterého si povšiml už z člunu. Okamžitě zaslechl hovor Cobbse s Dexem. Vymýšleli si historku, kterou zdůvodní jeho zmizení. Byla jednoduchá, ale složitější vytáčky nepotřebovali: ten drzý, arogantní frajírek z města se tady řadu týdnů potápěl, aniž dovolil skromnému, svědomitému místnímu chlapci Dexovi jaksepatří zkontrolovat a udržovat potápěčské vybavení, a protože pomocník nic nenadělá s tím, když si potápěč nedá a nedá říct a bláznivě riskuje, Dex to vzdal a už se ani nesnažil ho přesvědčit. Je všeobecně známo, že potápěči se odjakživa dostávali v důsledku své neopatrnosti do ošklivých situací - tak to prostě bylo, je a bude. Pokud se Ricciho tělo neobjeví, všichni budou tuhle záležitost pokládat za vyřízenou. A v tom nepravděpodobném případě, že by ho příboj vyplavil na břeh dřív, než by ho sežrali krabi, humři a ryby žijící na mořském dně, by dokonce i poctivý vyšetřovatel musel dojít k závěru, že Ricci zahynul v důsledku nehody, když se mu porouchalo potápěčské vybavení a došel mu vzduch; tak by zněl závěr pitvy i prověrky chybně ukazujícího tlakoměru. Proč by někdo měl podezírat jeho pomocníka, že mu něco s tlakoměrem záměrně provedl, když spolu předtím neměli ani tu nejmenší neshodu? Všichni kupci, se kterými pravidelně obchodovali, rádi dosvědčí, jak dobře sehranou dvojici vždycky tvořili. A kromě toho - Dex bude stejně vypovídat tuhle změť výmyslů před šerifem nebo některým jeho zástupcem, a pod celým případem bude podepsaný Cobbs. Tím pádem by mu pravděpodobně bez mrknutí oka prošlo, i kdyby vypověděl, že Ricciho zavraždil Yetti, unesli ho mimozemšťané, nebo se čelně srazil s Bludným Holanďanem.

Ricci opatrně vyhlédl z křoví a naslouchal. Pomyslel si, že to jeho nepřátelé svým způsobem provádějí dobře a jediný zádrhel spočívá v tom, že je obratnější a schopnější než oni. Dopustil se chyby - a teď si uvědomoval, jak důležité - v tom, že neodhadl, kam až se Dex nechá dotlačit. Ricci o něm věděl, že je to v podstatě slaboch, a nikdy nebyli skutečnými přáteli, ale jako spolupracovníci spolu vždycky vycházeli dobře. Nerad si to přiznával, ale už když začínal svoji dráhu policisty, měl sklony vidět lidi v příliš dobrém

světle, a určité zbytky tohoto postoje v něm dodnes zůstaly zakořeněny, přestože strávil řadu let pronikáním do nejtemnějších zákoutí lidských povah. Proto se až do poslední chvíle nedokázal odhodlat, aby změnil na svého pomocníka názor a myslel si o něm to nejhorší - a skoro na to doplatil životem.

Ricci teď tiše dýchal a nehybně pozoroval oba muže, jak proti sobě stojí ponořeni do rozhovoru na malé mýtině poseté oblázky. Kradl se k nim lesem a teď se ocitl víceméně za Cobbsovými zády. Ten byl obrácený k pláži, zatímco Dex upíral zrak do nitra ostrůvku, přibližně v Ricciho směru. Zatímco pilovali podrobnosti své lživé výpovědi, vypracoval si svůj plán i on, a také dost jednoduchý. Cobbs měl zbraň - ne odstřelovací pušku, jakou si Ricci představoval, ale remingtonku, která může mít na krátkou vzdálenost ještě nebezpečnější účinky, a proto ho bude muset zlikvidovat jako prvního. Tentokrát sice neměl k dispozici dvířka auta, do kterých by mohl jednomu ze svých protivníků přiskřípnout hlavu, ale ani puška nemusí být nebezpečná, pokud Cobbs nedostane šanci ji použít. A co se týče Dexe... ten je neozbrojený a patrně nebude problém se s ním vypořádat.

Největší výhody, které měl Ricci na své straně, spočívaly v momentu překvapení a schopnosti rychlého a tvrdého útoku. Svoji potápěčskou výstroj nechal v lese a zůstal jen v kombinéze s pouzdry na nože. Nůž na ježovky se k tomuhle účelu nehodil nejlíp, a tak teď vytáhl špičatý oboustranný nůž, který mohl posloužit jako nebezpečná zbraň.

Les se rozšuměl poryvem větru a Ricci se částečně zvedl z podřepu a využil šustění listí a větví k přesunu. Když vítr utichl, zastavil se a čekal na další závan, aby se připlížil zase o něco blíž. I teď využíval dovedností nabytých ve výcviku u SEALs a dodržoval postupy, jaké se obvykle používají při sledování oběti. Opatrně kladl jednu nohu před druhou. Dotýkal se země vždy nejprve špičkou pak pomalu přišlapával na patu a dával přitom pozor na kameny, spadané listí a vůbec všechno, o co by mohl zavadit nebo co by se mohlo pod jeho vahou zlomit nebo prasknout. Vždy po několika krocích měnil směr, aby se křoví nevychylovalo nápadným, nepřirozeným způsobem a neupoutávalo tím pozornost.

Vítr ztichl a Ricci se zastavil. Oba muži spolu stále hovořili. Cobbsova záda teď měl jen necelý metr před sebou, hned za křovím, které tvořilo Ricciho poslední úkryt, než vyrazí do boje. Při dalším závanu větru se hodlal vymrštit, popadnout Cobbse zezadu a odzbrojit ho dřív, než stačí vystřelit.

Jeho plány však zkřížila veverka.

"...když chceš, aby to vypadalo úplně věrohodně, počkej tak dvě hodinky a pak zavolej pobřežní hlídku a zároveň do kanceláře šerifa," vykládal Cobbs. "A já budu postupovat jako ve všech ostatních pří -"

Náhle se odmlčel a tázavě se po Dexovi podíval.

Dex šlehl očima po javoru, na kterém si před chviličkou povšiml veverky, ohlodávající nějaký kus šišky. Zvířátko se chovalo už předtím ostražitě, protože oba muži stáli hodně blízko, ale teď ho náhle něco poplašilo natolik, že prudce vyrazilo na úprk vzhůru do koruny stromu, až pod ním začaly hlasitě praskat větvičky. Dokonce poděšeně upustilo napůl ohryzanou šišku. Tím události dostaly překotný spád, protože ten rozruch ještě víc podráždil Dexovy těžce zkoušené nervy. Pohlédl nahoru za veverkou a pak sklopil zrak dolů k plazivému jalovci pod stromem - jen kousíček za Cobbse -, aby zjistil, co zvířátko tak vyděsilo.

V tu chvíli spatřil muže, který měl být touhle dobou už mrtvý, jak se vrhá z jalovcového křoví na mýtinu s dlouhým nožem v ruce.

Rázem křídově zbledl a zůstal stát s otevřenou pusou, příliš šokovaný, než aby se zmohl na něco víc než na nevěřícný poplašný výkřik a na divoké mávání rukou ve směru, kde se Ricci objevil.

Cobbs netušil, co se děje, jen viděl, že Dexe něco k smrti vyděsilo.

Rychle se proto otočil na podpatku, zvedl pušku a namířil její hlaveň směrem, kam Dex ukazoval.

Ricci se právě chystal k útoku, když uslyšel v koruně stromu poplašenou veverku a uviděl, že se Dex rozhlíží po příčině jejího strachu. Pak sjel pohledem dolů, upřel zrak přímo na něj a oči se mu rozšířily zděšením.

Neměl čas váhat. V okamžiku, kdy Dex začal divoce gestikulovat - a zlomek vteřiny předtím, než Cobbs obrátil hlaveň pušky jeho směrem - se Ricci vymrštil z úkrytu, vrhl se směrem k policistovi a bleskově uhnul před namířenou hlavní.

Nad hlavou mu zahřměl výstřel, ale střela se zaryla do kmene stromu za jeho zády, až se kolem rozlétly štěpiny kůry. Cobbsem poněkud otřásl zpětný náraz, ale překvapivě rychle se vzpamatoval, a než se k němu Ricci dostal, podařilo se mu vypálit ještě jednou. Ricci však zaslechl klapnutí natahované remingtonky a spatřil Cobbse, jak na něj znovu míří. Přikrčil se tedy ještě níž, pak se vymrštil v celé své výšce, uchopil hlaveň levou rukou a vyvrátil ji směrem vzhůru. Cobbs reflexivně stiskl spoušť a vystřelil podruhé, tentokrát naprosto neškodně do vzduchu.

Ricci stále pevně třímal hlaveň a zároveň uhodil hranou pravé dlaně Cobbse do krku. Pak jej dvakrát udeřil loktem do čelisti, a přitom mu prudce odrazil ruku s puškou směrem doleva.

Cobbsova brada pod jeho úderem odskočila ke straně a z úst se mu okamžitě vyřinula krev. Zkřivil rty v zuřivé, bolestivé grimase a zavěsil se celou vahou na pušku, ale Ricci na něj stále vší silou tlačil, aby udržel hlaveň namířenou nahoru a stranou. Cobbs se však nevzdával. Ricci neočekával z jeho strany tak silný odpor, ale vztek a adrenalin dokáží lidem vlít velkou sílu a odhodlání. Věděl, že ho přesto musí brzy vyřídit, než se do rvačky stačí vložit Dex.

Proto silně strčil do Cobbse hrudníkem, aby ho přiměl zavrávorat dozadu. Jakmile ho vychýlil z rovnováhy, vrazil mu pravý loket do žaludku, a když se Cobbs se zasténáním předklonil, konečně mu vykroutil pušku z rukou.

O okamžik později si Ricci dřepl a zanořil svůj potápěčský nůž do nártu Cobbsovy vysoké boty. Vložil do toho výpadu celou sílu paže i ramene, takže Cobbsovi proniklo nohou celých šest palců čepele a špička se zabodla do hlíny vespod.

Cobbs ze sebe vydal zvířecí zavytí, které sílilo a bylo stále pronikavější, jak se snažil odtrhnout probodnutou nohu od země a jak si uvědomoval, že to nedokáže. S obličejem šarlatovým a očima vytřeštěnýma pozoroval svoji nohu, ze které se kolem rukojeti nože řinula na horní část boty krev. Zároveň vytékala i spodem, kde čepel pronikla gumovou podrážkou. Jeho výkřiky se stupňovaly do otevřené hysterie a pak zeslábly do pouhých vzlyků a kňourání.

"Koukej, cos mi proved!" funěl, pak klesl na kolena a vzhlédl uslzenýma očima k Riccimu. Rty a bradu měl pomazané krví, jako by se groteskně nalíčil k nějakému komickému divadelnímu výstupu, a vyslovoval nezřetelně, takže Ricci poznal, že má vykloubenou nebo přeraženou čelist. "Do prdele. Panebože, koukni, cos to doprdele proved!"

Ricci si ho nevšímal. Narovnal se a zahlédl, že se kříží po jeho levici ještě chvěje. V těch místech zmizel v porostu Dex. Teď se tedy naplno ukázalo, jak to vypadá s jeho ochotou pomáhat Cobbsovi v nesnázích. Ricci se za ním pustil a oběma rukama přitom svíral pušku, kterou předtím vytrhl Cobbsovi.

Dex neměl velký náskok a byl celý zpanikařený, takže se slepě, bez rozmyslu vrhl do větví a podrostu. Klopýtal o vyčnívající kořeny a narážel nazdařbůh do keřů a stromů.

Ricci na sobě měl relativně objemný potápěčský oblek, ale přesto ho za necelou minutu dostihl.

"Stůj, Dexi! Už ani krok!" vykřikl a znovu natáhl remingtonku. "Myslím to

vážně."

Dex se zastavil pod klenbou borovicových větví. Prudce dýchal, celý bez sebe strachem a vyčerpáním.

"Otoč se," nařídil mu Ricci. "Pomalu."

Dex ho poslechl.

Ricci k němu přistoupil blíž. Stále na něj mířil puškou a přidržoval prst na spoušti.

Napůl zhroucený Dex jen bezmocně stál, prudce oddechoval a dlouhé vlasy zvlhlé potem se mu lepily k tvářím a krku. Na okamžik pohlédl na Ricciho a pak sklopil zrak k zemi.

Ricci přistoupil blíž, přitlačil ústí hlavně Dexovi pod bradu a zvedl mu hlavu nahoru.

"Podívej se na mě," vyzval ho. A postrčil mu bradu ústím hlavně ještě o něco výš. "Koukni se mi do očí."

Dex ho mlčky poslechl.

"Tak zaprvé," oznámil mu Ricci, "jsi chamtivý líný hajzl."

Dex mlčel a rty se mu chvěly. Zpod okraje čapky se mu řinul pot.

"Zadruhé," pokračoval Ricci, "ses hodlal dopustit vraždy."

Dex chtěl začít protestovat, ale Ricci ho umlčel rýpnutím hlavně.

"Záleží jen na mně, jestli ti pod tou čepicí zůstane něco víc než kaše," podotkl. "Takže bych ti radil, abys mě nechal mluvit."

Dex zavřel ústa.

Mlčky na sebe hleděli. Skrz husté větvoví nad jejich hlavami sem místy pronikalo ranní slunce a jeho paprsky jim vytvářely v obličejích krajkové vzorky stínů.

"Vždycky jsme se dělili o úlovek napůl a mně to tak vyhovovalo. Nevadilo mi, že všechno riziko beru na sebe já, pokud jsi dělal svoji práci pořádně a spolehlivě jsi mě jistil," pokračoval Ricci. "Ale pak jsi místo toho začal provádět levárny. Smluvili jste se s Cobbsem a Phippsem na té fintě se zabavením úlovku. A pak jsi nastavil tlakoměr tak, abych nevěděl, že mi dochází vzduch. A vyprázdnil jsi i rezervu. Místo abys přišel za mnou, když na tebe Cobbs začal tlačit, a o všem jsi mi pověděl, abychom ho společně přivedli k rozumu a dali všechno do pořádku, poslouchal jsi ho jako hodinky a pokusil ses mě zavraždit."

Ricci se zase odmlčel. Od skalního výběžku sem stále doléhaly Cobbsovy kňouravé vzlyky.

"Takže bych ti to měl oplatit, Dexi," pokračoval Ricci. "Zasloužíš si, abych teď zmáčkl kohoutek, a můžeš mi věřit, že jsem v pokušení to udělat."

Dex ztuhl a přerývaně, krátce dýchal. Na tvářích mu naskákaly červené skvrny.

Ricci mu držel hlaveň přitisknutou pevně pod bradou ještě vteřinu, a pak zavrtěl hlavou a sklonil ji k zemi.

"Uklidni se," vybídl ho. "Ty, Cobbs a všichni vaši kámošové jste si se mnou nemuseli dělat starosti. A v případě, že by se dnes nestalo nic jiného, než že bychom nalovili další várku ježovek, jste taky mohli zůstat naprosto v klidu. Protože jsem dostal nabídku od někoho mimo tohle město a rozhodl jsem se ji přijmout. Stačilo, abyste počkali do dnešního odpoledne, kdy se před mým domem objeví cedule, že je na prodej."

Dex stále mlčel. Měl vyděšený, odevzdaný výraz a zdálo se, že se každým okamžikem zhroutí v hysterickém záchvatu. Přesto Ricci vycítil, že ho netrápí upřímné výčitky svědomí kvůli špatnostem, kterých se dopustil, a že jen zčásti chápe, jak hrozný zločin málem provedl. Sám sebe pokládal prostě za oběť, a tím si ospravedlňoval své chování a nepřipouštěl si vlastní vinu. Litoval nejspíš jen toho, že se nechal chytit při činu.

"Cobbs se z toho dostane," pokračoval Ricci. "Já teď odjedu člunem zpátky do přístavu. Vy dva tu počkáte tak patnáct minut a pak ho odvezeš jeho člunem do nemocnice. A když se vás budou vyptávat, co se mu stalo, tak mě laskavě

vynechte. Nebo, a to ti slibuju, za to jaksepatří zaplatíte."

Zase nastalo ticho.

Ricci se podíval na Dexe a pocítil takový nával hnusu, až se mu málem udělalo fyzicky nevolno. Pak kývl hlavou ve směru, odkud sem přišli.

"A teď se mi kliď z očí," vyzval ho konečně.

Dex okamžik váhal, jako by mu připadalo, že by měl přece jen něco říct, ale nedokázal na nic připadnout, anebo se bál, že by se znovu mohl dostat do potíží. A tak jen přikývl a vykročil kolem Ricciho lesem zpátky k pláži.

"A ještě něco, Dexi."

Dex se zastavil a ohlédl se pres rameno.

"Netrap se tím, že tě nutím lhát úřadům. Jak tě znám, snadno se s tím vyrovnáš."

17.
RŮZNÁ MÍSTA
22. DUBNA 2001

Harlan DeVane seděl naproti Kuhlovi na verandě svého domu u proutěného stolku, na němž měl vyložený pasiáns pro jednoho. Večerní obloha zrudla a slunce se klonilo k obzoru nad bolívijský deštný prales.

"Pověz mi, jak hodnotíš výsledky toho testu," vyzval Kuhla, aniž zvedl oči od karet.

"Generátor impulzů by měl splnit naše požadavky," konstatoval Kulil. "Jsme skoro úplně připravení na poslední fázi celé hry."

DeVane obrátil kartu a zkoumal ji. Kárový kluk. Položil ho nad křížovou královnu.

"Zdá se, že na tebe ta zkouška zapůsobila vynikajícím dojmem," podotkl.

"Ano," odpověděl Kuhl. "Škoda způsobená na tom vlaku překonala veškerá naše očekávání."

DeVane přikývl a vzhlédl k němu. "Fascinuje mě, jaký důraz kladeš na rozsah způsobeného krveprolití, Siegfriede," nadhodil. "Víš, kterou informaci pokládám já osobně za nejužitečnější, když jsem si teď od tebe vyslechl podrobnou zprávu o průběhu celé akce?"

Kuhl na něj vrhl klidný, bezvýrazný pohled, ale neodpověděl. Nezdálo se, že by příliš přemýšlel o odpovědi na jeho otázku, a sám DeVane by vlastně cítil překvapení a zklamání, kdyby teď začal Kuhl vyjadřovat nějaký názor. Ti nejúspěšnější dravci přece nikdy neodhalují své myšlenky, dokonce ani nedávají najevo, že vůbec přemýšlejí. Copak někdo dokáže poznat, co se děje v mysli žraloka? Nebo krajty?

"To signální světlo," zodpověděl si DeVane vlastní otázku. "Povídal jsi, že začalo znovu fungovat jen několik vteřin po vykolejení. To znamená, že jeho elektrické okruhy zůstaly nepoškozeny, a jakmile porucha elektromagnetického pole skončila, vrátily se do úplně normálního stavu. Tím pádem nikdo nemůže odhalit důvod, proč světlo nefungovalo, a navíc ani neexistují žádné hmatatelné důkazy, že k poruše skutečně došlo. Příčinu celého železničního neštěstí nikdo nevypátrá. Tuhle podrobnost pokládám za zvlášť podstatnou, s ohledem na naše další a důležitější cíle."

Kuhlovy oči připomínaly malá okénka do nedozírné ledové krajiny.

"Kdybych to nepokládal za důležité, vůbec bych se o tom nezmínil," odpověděl.

"A já tvoji důkladnost oceňuji." DeVane si prohlížel úhledně srovnané karty. V jedné řadě měl pikovou čtyřku, v druhé křížovou šestku. Obrátil další trojici karet. "Nemusíš mi samozřejmě vysvětlovat, proč sis vybral zrovna tenhle cvičný cíl, ale musím přiznat, že mi to připadá zajímavé."

"Ano?"

DeVane přikývl.

"Uvažoval jsem o tom, proč zrovna osobní vlak a ne třeba nákladní. Proč se na tom svahu musí rozmačkat na kaši zrovna lidé, a ne jenom dobytek nebo dříví, když přece výsledné ztráty na životech nejsou pro tuhle zkoušku vůbec podstatné?" Otočil další tři karty. "A pak mě najednou napadla odpověď. Osvítilo mě to jako blesk z čistého nebe, jak se říká."

Kuhl mlčel.

DeVane se mu podíval přímo do očí. "Znáš obrazy od Breughela nebo Hieronyma Bosche?" zeptal se.

Kuhl zavrtěl hlavou. "Umění mě nezajímá."

"To je možné, ale třeba bys mohl udělat výjimku a někde si je vyhledat. Poslední soud, Triumf smrti, Žebráci... všechna tato díla jsou naplněna zvláštní, úžasnou démoničností, abych zkomoleně citoval jednoho básníka, který se obdivoval Breughelovi." DeVane se usmál. "O obou těchto malířích je známo jen málo faktů a většina z jejich olejů není datována. Víme, že oba žili ve středověku, v rozmezí asi stovky let od sebe... Kdo si od nich objednával obrazy, jaké požadavky na ně měl...? Malovali spíš z vlastní vnitřní potřeby nebo kvůli svým chlebodárcům...? To všechno je z větší části jen předmětem dohadů. Ale jejich styl a nestvůrná, děsivá díla se nedají splést s obrazy žádného jiného umělce - a v jejich časech musely hraničit s rouháním. Když člověk spatří nějaké Boschovo plátno, nepotřebuje už vidět podpis, aby neomylně rozpoznal groteskně krutý rukopis jeho tvůrce. Práce sama jako podpis docela stačí."

Kuhl na něj tázavé pohlédl.

"Pořád nevím, kam míříš."

DeVane se usmál.

"Ale víš, i když uznávám, že někdy mívám sklony k příliš květnatému vyjadřování," pokračoval. "Prosím, neber to ode mě jako projev nedostatku respektu. Naopak, vidím v tobě mistra svého oboru, neviditelného umělce, jehož rukopis však pravý znalec dokáže rozpoznat a dovede ocenit. A moc rád ti poskytnu dostatečný prostor a příhodné podmínky pro další tvorbu."

DeVane otočil další karty. Kuhl ho dál nevzrušeně pozoroval.

"Musím ti říct, Siegfriede, že mi v mysli hlodá jediná starost, týkající se téhle věci. Nebojím se, že by se nám snad nepodařilo uskutečnit náš záměr, ale že náš úspěch způsobí našim klientům zklamání," dodal DeVane po chvíli. "Ve srovnání s tím, co hodláme umístit na palubu ruské orbitální družice, působí zařízení, které jsi právě vyzkoušel, jako dělová koule vedle moderní řiditelné střely."

Kuhl nepatrně pokrčil rameny. Ochutnávka.

"Ničitel bude mít mnohem rozsáhlejší pole působnosti, a skutečnost, že se jedno zařízení osvědčilo, ještě nezaručuje, že druhé bude mít stejný úspěch," uvažoval nahlas. "Přesto nám Albánci zaplatili předem. A stejně tak drogové kartely. Jasně jsme jim dali najevo, že si jejich peníze ponecháme bez ohledu na výsledek."

"Rád na všechno pohlížím z širšího hlediska. Chci se postarat o spokojenost našich zákazníků." DeVane se znovu na okamžik odmlčel. "Také si přeji, aby v důsledku toho všeho utrpěla pověst a vliv Rogera Gordiana. Přítomnost a rostoucí moc UpLinku v mnoha státech, které jsou nám zdrojem obživy, pro nás pravděpodobně v dlouhodobém měřítku představuje velkou hrozbu. Ekonomická a politická stabilita, kterou přináší působení UpLinku v těchto státech, našemu obchodu nesvědčí, a co je špatné pro naše obchody, to musíme zlikvidovat. Jen si představ, jak UpLink ztratí důvěru u svých partnerů po celé zeměkouli, když se nám podaří uskutečnit záměry, kterých se týkají naše smlouvy... A uvaž, jak trapné pro nás naopak bude, když se nám to nepodaří. Na obou stranách je v sázce příliš mnoho."

Kuhl přikývl.

"Účinnost jakékoli zbraně nemůže být s naprostou jistotou ověřena, dokud se nepoužije v reálné situaci," připomněl. "Ilkanovičova dokumentace ruských

zkoušek je ovšem podepřena údaji, jejichž pravdivost jsme si ověřili. Věřím, že Ničitel dosáhne těch nejlepších výsledků."

"Pověz mi, co jsi zjistil o Gordianově chystaném posílení ostrahy kosmodromu."

"Vyvíjí se to podle předpokladu. Od našich vyzvědačů mám zprávy, že se mu podařilo přesvědčit vedení Bajkonuru, aby se směl postarat o zesílená bezpečnostní opatření. Většina posil a materiálu tam má být převezena z pozemní stanice UpLinku v Kaliningradu. Ale stahuje tam také lidi odjinud... Dělá všechno pro to, aby zabránil jakýmkoli komplikacím při startu raketoplánu."

"Tím nám jen hraje do karet. Nezná náš skutečný cíl a myslí si, že chceme prostě jen poškodit program ISS. Proto zaměří svá bezpečnostní opatření špatným směrem."

"Přesně tak."

DeVane se na Kuhla na okamžik zadíval a pak přikývl.

"V pořádku," konstatoval. "Máš v Kazachstánu dostatek lidí, abys s nimi mohl uskutečnit útok?"

"Ano," odpověděl Kuhl. "S tím, že zítra v noci ještě dostaneme z naší základny v Pantanalu další posily."

"Jestli to dobře chápu, tak právě tihle lidé budou převážet naše zařízení, že?"

"Ano."

"Takže bychom si měli pospíšit a uskutečnit přesun během i několika příštích dní," pokračoval DeVane.

"Ano."

DeVane otočil poslední tři karty a spokojeně přikývl. Na pootevřených rtech mu stále ulpíval úsměv a v mezeře se zableskly drobné bílé zuby.

"Jsme esa, Siegfriede," prohlásil. "Všichni jsme zkrátka esa."

Nad Bolívií slunce zapadalo a v Kazachstánu ve stejnou chvíli stoupalo na oblohu. Na vojenském letišti v Leninsku, asi třicet kilometrů jižně od kosmodromu Bajkonur, právě začala přistávat poslední skupina vrtulníků a dopravních letadel UpLinku.

Jurij Petrov si stínil rukou oči před pronikavým pouštním světlem. Stál tu, vyhlížel na asfaltovou plochu a pozoroval objemný dopravní letoun Lockheed, který právě dosedl a teď pojížděl po přistávací ploše. Zamračil se. Možná by měl cítit něco jako vděk za pomoc, kterou od UpLinku dostává, ale místo toho pociťoval spíš... co vlastně? Na opravdový hněv se v poslední době už nějak nezmohl a spravedlivé rozhořčení ho dusilo už tak dlouho a vytrvale, že mu připomínalo spíš starou obnošenou vestu. Copak to všechno ale může být jinak? Byl ředitelem ruské vesmírné agentury, která představovala protějšek NASA a žila do značné míry z amerických půjček a subvencí. Kosmodrom v Bajkonuru, ze kterého startovaly všechny lety s lidskou posádkou, které kdy Rusko uskutečnilo, a městečko Leninsk, určené za předsunuté stanoviště jeho ochrany i zásobování, mělo Rusko od roku 1994 pronajaty od suverénního státu Kazachstán, který předtím patřil k Sovětskému Svazu, za více než sto milionů dolarů ročně, a většina z této sumy pocházela z amerických zdrojů. A teď měly Vojenno-kosmičeskije sily, které v městečku sídlily, podléhat soukromé americké bezpečnostní službě, a to údajně v duchu "vzájemné podpory a spolupráce" a na přímý osobní rozkaz prezidenta Vladimíra Starinova. Právě o něm bylo mnoho lidí přesvědčeno, že je Rogeru Gordianovi nejen zavázaný vděkem, ale je s ním přímo smluvně vázaný, a to od té doby, co mu Gordianovi lidé zachránili před rokem život při pokusu o atentát - Starinovův režim byl také pod neustálou palbou kritiky kvůli poklonkování Američanům a zájmům NATO.

Petrov se ještě víc zamračil. Proč se vůbec namáhat se vztyčováním ruské vlajky nad základnou a zdobit ruskými emblémy kosmické lodi, které odsud startují, nebo se zatěžovat s ruskými nášivkami na skafandrech kosmonautů?

Proč otevřeně nepřiznat to, co je už takhle nad slunce jasné, a neoznačit rovnou hvězdami a pruhy, nebo ještě lépe rovnou symbolem amerického dolaru, čelo každého zaměstnance ruské vesmírné agentury, která kdysi stála v popředí pronikání člověka do vesmíru, poslala na oběžnou dráhu kolem Země první družici, první sondy bez lidské posádky na povrch Měsíce a Venuše a dokonce vystřelila prvního člověka do vesmíru?

Teď Petrov pozoroval lockheed, jak hladce zastavuje u skladiště na druhé straně letiště, od kterého už k letadlu spěchal pozemní personál a přijížděly pojízdné dopravníky. Uvědomoval si vzdálený hukot mnoha letadel, která se sem blížila nad stepí, a přímo nad jeho hlavou začínal s přistávacím manévrem další dopravní letoun se znaky UpLinku. Už přes osmačtyřicet hodin sem neustále proudily bedny se zbraněmi, pancéřované hlídkové vozy a další těžké kusy nákladu, a zároveň s nimi i velké skupiny Gordianových zaměstnanců. A takhle to bude vypadat až do startu raketoplánu, který je plánován na konec tohoto týdne.

Petrov si pomyslel, jak by asi američtí občané zareagovali, kdyby si jejich vláda pozvala ruské ozbrojené jednotky, náležející nějaké soukromé firmě, s obrovským množstvím bojového vybavení, pustila by si je do samého srdce Spojených států, neomezila by jim používání zbraní ani na úroveň srovnatelnou s vlastními průměrnými občany, a pak jim dovolila chopit se vedení a začít poroučet domácím vojenským jednotkám. Copak by to nepokládali za narušení své vnitřní bezpečnosti? Za hrozbu pro samé základy státní suverenity? Copak by něco takového byli ochotni snášet?

Znovu sklopil zrak a vrazil si ruce do kapes kalhot. Pomyslel si, že neexistuje lepší důkaz americké touhy po světové nadvládě, než tato obloha plná letadel.

Jakými slovy by jen mohl vyjádřit, co teď cítí?

Hledal v mysli ten správný výraz a konečně na něj připadl.

Cítí se vykastrovaný.

To je ono. Naprosto přesné vyjádření.

Ještě štěstí, že jeho žena ztratila veškerý zájem o sex už před několika lety. S hlavou skloněnou a rameny poněkud nahrbenými se Petrov vydal k malému terminálu, kde se teď bude muset přimět ke zdvořilému, politicky korektnímu přijetí téhle nové várky vetřelců UpLinku.

Uvítá je tady, na místě, kde jich dost možná bude třeba, ale kde jsou zcela jistě nevítanými hosty.

"- nevím, proč mě sem chodíš pořád navštěvovat, Annie. Když zmeškáš okamžik něčí smrti, není to totéž, jako když ti ujede vlak, nepřijdeš včas k zubaři nebo na ranní výprodej ve Walmartu. Opozdit se není vždycky stejné, záleží na tom, o jakou příležitost jde. A jestli ti to připadá jako příliš velká zátěž, pak si pomysli, jaké to bylo pro mě."

Annie je už zase v nemocničním pokoji číslo 377 a sedí vedle postele, v níž leží muž v mrkvově rudé kombinéze, používané pro vesmírné lety. Muž s rozmazaným a nečitelným obličejem, který je a zároveň není jejím manželem. V místnosti panuje tma, světla jsou zhasnuta a venku se rozhostila noc. Jediným zdrojem světla je tady mírná záře přístrojů - Annie už si zvykla, že se jí nemocniční přístroje za jeho postelí mění před očima v řídící pult raketoplánu a pak v kokpit stíhačky F-16 se světélkujícími indikátory.

Zavrtí hlavou. "Nevěděla jsem to, řekli mi, že ještě zbývá čas -"

"A musela jsi vést výcvik astronautů," přerušuje ji muž a krátce, skřípavé se zasměje, zní to, jako by někdo stoupl na suché větvičky nebo skleněné střepy. "Dobrá výmluva."

"To není spravedlivé," odpovídá Annie a v hlase má náznak úpěnlivé prosby. "Chtěla jsem se k tobě vrátit hned ráno. Věděl jsi, že přijdu. A pak mi zavolali... zatelefonovali..."

"Nojo, nojo, tahle stará písnička už je dost obehraná. Náhlé selhání

srdce, kouř v kabině, něco ti holt napovídat museli." Znovu se skřípavě, nepříjemně zasměje, ale jeho smích hned přejde v dusivý kašel. "Možná by se moje Annie cítila líp, víš přece, jak to vykládá ten starý šejdíř v tom reklamním šotu, kdyby si před spaním vzala rohypnol... Ale abych byl upřímný, z tohohle místa, kde teď ležím, v tom stejně velký rozdíl není. Když se člověk opozdí, někdy to je důležité a někdy ne - a ty jsi to prostě zmeškala... "

Zavrtí hlavou. "Ne, tohle už neříkej..."

"Nerada to slyšíš, holka, co? Tak co kdyby sis nasadila tvídovou čapku a vyrazila na hrad Erlsberg? Tam to bude lepší než na týdle vobyčejný tancovačce," napodobí skotský přízvuk. Zvedne ruku a ukáže na ni. Spálená, rozmačkaná tkáň mu visí z prstu v cárech připomínajících napůl zaschlé lepidlo. "Nebo se ještě můžeš katapultovat. Páku máš přímo před sebou."

A to také opravdu má. Annie se dost jasně rozpomíná na to, jak si k jeho posteli přitáhla jednoduché dřevěné křesílko, ale teď vidí, že se musela zmýlit. Vždyť přece sedí v katapultovacím křesle Mc-Donnell Douglas ACES II, ve stejném typu, jakým se vystřelila z hořící F-16 nad Bosnou. Bere na vědomí tenhle objev stejně smířeně jako nekonečné proměny přístrojů a řídících panelů i fakt, že obličej toho muže - Marka? - zůstává stále rozmazaný tak, že nedokáže rozeznat jeho rysy. No dobrá, sedí tedy v katapultovacím křesle. Je připoutaná v bezpečnostních popruzích, vzadu, opřenou o podhlavník sedadla, má schránku se záchranným padákem, černá skříňka je připevněná po straně křesla vlevo, nad pohotovostní kyslíkovou bombou...

Žlutou katapultovací páku má přímo před sebou.

"Udělej to, Annie. Vyskoč!" ozývá se hlas z postele naléhavě. "Oba víme, jak to funguje. Pyropatrona se zažehne za, řekněme, tři desetiny vteřiny. A raketový motor křesla za necelou desetinu vteřiny poté. A za pět vteřin už se křesla zbavíš a budeš se pěkně pomaloučku snášet na padáku dolů."

"Ne," odpovídá Annie a sama je zaskočená vervou, s jakou to odmítá. "Neudělám to."

"To se ti teď snadno říká, ale jen počkej. V kabině je kouř! Všude kolem nás je spousta kouře."

Annii ani tentokrát příliš nepřekvapí, když se přesvědčí, že muž má pravdu. Už si vlastně zvykla na tyhle jeho úsečné, kousavé poznámky, které jí začaly připomínat komentátora některé hitparády na MTV nebo VH-1, nebo sportovního hlasatele vykřikujícího, že na značku nastupuje další hráč s pálkou. Ten muž dobře ví, oč tu běží, má vždycky dokonalý přehled, a když vám povídá, že je tady kouř, pak můžete klidně věřit, že ho co nevidět sami ucítíte.

Stačí, když vteřinku počkáte.

Zpočátku je kouř jenom bílý a bez zápachu, připomíná páru nebo oblaka stoupající ze suchého ledu a začíná se zpod jejího sedadla vinout vzhůru. Rychle ale tmavne, houstne a zvedá se ve špinavě šedých vlnách, které jí plní ústa i nos a hrozí, že ji zahltí dusivým smradem.

"No tak, Annie, nač ještě čekáš?" ptá se muž na posteli svým obvyklým pichlavým tónem. Napřímí se, namíří na ni skrz dým prstem sežehlým až na kost a šermuje jím Annii před obličejem.

"Tak zatáhni přece za tu páku a hned z toho budeš venku!"

"Ne!" trvá Annie na svém ještě neústupněji než před okamžikem. "Nechci, slyšíš? Neudělám to!"

"Nech těch hloupostí a zatáhni za ni," zavrčí muž. "Vem -"

"Ne!" vykřikne znovu vzdorovitě a pak se s velkým úsilím zvedne ze sedadla, přestože jí zapnuté bezpečnostní pásy kladou odpor, a natáhne ruku - ale ne po katapultovací páce. Ne, tam nesáhne, nahmatá jeho strašlivě popálenou, úplně zrudlou ruku a opatrně a něžně ji uchopí do obou dlaní. "V tomhle jedeme spolu, a to se už nikdy nezmění. Pro mě ne."

Černý kouř už se vzdouvá všude kolem a houstne tak, že Annie nerozeznává postel ani muže, který na ní leží, a dohlédne jen několik centimetrů před

sebe. Stále ale cítí jeho přítomnost a drží jeho ruku ve své. A pak si šokovaně uvědomí - a nesmírně ji překvapuje, že vůbec poprvé nastal obrat v téhle sekvenci, o které už i ve spánku zčásti ví, že se stala její opakovanou noční můrou -, že muž ruku tentokrát neodtahuje.

"Všechno je nahrané na tom pásku, Annie," říká jí místo toho.

Hlas teď jasně patří jejímu manželovi, ale chybí mu obvyklá posměšnost a podrážděnost, která zatím pokaždé k tomuto snovému výjevu patřila.

"Marku -"

"Na pásku," opakuje.

Laskavě.

Jemně.

Sděluje jí to skrz kouřovou clonu tak mile, že jí žalem málem puká srdce. Ten hlas jí připomíná, jaký Mark býval, než onemocněl rakovinou, jak se do něj zamilovala, co všechno na něm měla kdysi ráda, a najednou jí připadá, že se to všechno odehrálo velmi, velmi dávno.

"Už víš všechno, co potřebuješ vědět," říká Mark a najednou se podle zvuku hlasu zdá, jako by se vzdaloval.

Pak si Annie uvědomí, že tomu tak skutečně je. Cítí, jak jí jeho ruka vyklouzla z prstů - jak pomalu a neodvolatelně mizí v temnotě. Třebaže se snaží ji udržet, ze všech sil se o to pokouší, už to nedokáže.

Nedokáže ho u sebe zadržet.

"Marku, Marku -" Propukne v záchvat dusivého kašle, lapá po dechu, plíce má plné hustého, dráždivého kouře. Touží ho přes ten oslepující dým znovu spatřit. Touží, aby tu s ní ještě chvíli zůstal. "Marku, já-"

Annie se probudila, stále ještě tápala kolem sebe a marně se snažila zachytit Markovu ruku. Ležela ve své setmělé ložnici, zpocená, roztřesená a udýchaná, a srdce jí v hrudi divoce bušilo. Na rtech jí stále ulpívala vytrácející se ozvěna nesouvislých výkřiků, které ve snu zněly jako jméno jejího muže.

Byl to sen, pomyslela si.

Znovu ten sen.

Annie sáhla na noční stolek po sklenici vody, kterou si sem přinesla z kuchyně, než se uložila ke spánku. Polkla doušek, pak druhý a třetí. Odhrnula si vlasy z čela a dlouze si povzdechla. Díky bohu, že svými výkřiky neprobudila děti.

Chvíli zůstala seděť na posteli, vzpamatovávala se a čekala, až se jí srdce i dech zklidní do normálního rytmu. Pak odložila nedopitou sklenici s vodou a pohlédla na budík na nočním stolku.

Byly tři hodiny ráno.

Usnula před necelými dvěma hodinami, poté, co dlouze a úporně hloubala nad přepisem záznamu komunikace mezi Orionem a řídícím centrem a soustřeďovala se na poslední okamžiky vysílání z paluby raketoplánu. I tentokrát tedy bylo jasné, co její sen zapříčinilo - podobně jako ho poprvé vyvolala četba novinového článku o katastrofě Orionu. Během necelého týdne se jí tahle noční můra vrátila celkem čtyřikrát.

"Sakra," zaklela nahlas. "Měla by sis rychle najít nějaký způsob, jak si vždycky před spaním vyčistit hlavu, holka, než se z toho dočista zbláznîš. Poslouchej trochu hudby, dívej se na nějaký televizní seriál, prostě cokoli, ale neber si práci i do poste -"

Vtom vytřeštila oči překvapením a srdce se jí rozbušilo. Posadila se tak prudce, až pelest postele narazila se slyšitelným bouchnutím do zdi.

Vybavila si Markova slova ze sna... ta úplně poslední.

Zněla jí v hlavě tak živě, jako by je skutečně vyslovil on, a ne její podvědomí. Jako by jí je právě v téhle chvíli opakoval přímo tady vedle postele.

Všechno je to na tom pásku, Annie. Na pásku. Už víš všechno, co potřebuješ

vědět.

Rozsvítila lampičku a sáhla po svazku papírů s přepisem rádiového vysílání, který ležel na nočním stolku. Ani si nevšimla, že přitom málem převrhla sklenici s vodou.

Všechno, co potřebuješ vědět.

"Panebože," vydechla nahlas do naprostého ticha v místnosti, položila si průhledné desky do klína a prudce je rozevřela. "Panebože."

18.

FLORIDA
23. DUBNA 2001

Doma v Johnsonově vesmírném středisku si Annie bez ohledu na to, jak moc práce měla, vždycky našla ráno čas na odvezení dětí do školy, místo aby je jen v rychlosti vystrčila ze dveří v doprovodu paní na hlídání. Tento zvyk si nepřála měnit ani na Floridě. Když zazvonil telefon, právě dětem pomáhala s balením školních tašek a už se nemohla dočkat, až vyrazí z bytu na cestu. Krátce poté, co se několik hodin před východem slunce probudila ze svého snu, vyskočila z postele, osprchovala se a oblékla.

Teď dětem naznačila, aby pokračovaly v balení, a zvedla sluchátko.

"Haló, tady je Annie," ohlásila se.

"Dobré ráno," ozval se mužský hlas na druhém konci linky. "Jmenuji se Pete Nimec. Jsem z -"

"UpLink International," doplnila ho a rychle pohlédla na nástěnné hodiny. Půl osmé. Někteří lidé tedy mají nervy, že volají už takhle brzy po ránu! "Pan Gordian mi včera zavolal a sdělil mi, že přijedete na Floridu, a já velmi oceňuji vaši pomoc. Nečekala jsem ale, že se ozvete tak brzy!"

"Omlouvám se, uvědomuju si, že je ještě časně ráno," odpověděl. "Ale doufal jsem, že bychom spolu mohli jít na snídani."

"To nejde," namítla. "Jednou nohou jsem už venku ze dveří a potřebuju se dostat do střediska -"

"Tak se sejdeme tam," navrhl. "Přinesu kávu a koláče."

Zavrtěla hlavou.

"Pane Nimeci -"

"Pete."

"Pete, mám teď po ránu na programu asi milion věcí k vyřizování, mimo jiné musím promluvit s jedním z našich nováčků, kteří se přihlásili jako pomocníci při vyšetřování, a nemám opravdu čas -"

"Můžu prostě dělat všechno s vámi. Jestli vám to tedy nebude vadit. Pomůže mi to, abych trochu pochopil, oč jde."

Annie vyhlédla ven dveřmi na terasu a uvažovala o tom. Na modré hladině Atlantiku jiskřily odlesky ranního slunce a podél pobřeží právě proplouvala malá plachetnice. Dorset jí slíbil hezký výhled a svůj slib splnil. Přála si jen to, aby byla ve správném rozpoložení a dokázala se z něj těšit a hledat v moři delfíny, kteří tam mají dovádět.

"Podle mě by to nebylo rozumné," odpověděla. "Možná si neuvědomujete, jak hekticky to teď vypadá v montážní hale a kolik se tam motá lidí. Jsou jich tam celé tucty, třídí, zkoumají pozůstatky a tak dále. Na pohled je tam hrozný chaos."

"Nebudu nikomu překážet, slibuju."

Nedá pokoj a nedá, pomyslela si. Přesně to mi ještě scházelo.

"Koukejte, nemá smysl chodit okolo horké kaše," pokračovala tedy. "Některé záležitosti, které mám dnes vyřizovat, jsou vysoce choulostivé. Uvědomuju si, že jsme členy jednoho týmu, a nechci před vámi nic tajit. Ale právě teď mám jedno podezření, které se týká určitých složitých technických detailů -"

"Tím spíš mi můžete věřit, že se vám nebudu do ničeho plést, protože

nebudu absolutně tušit, oč se jedná," kontroval Nimec.
"Stejně bych radši, kdybychom se dohodli na později," snažila se ho usměrnit. "Co kdybychom spolu šli na oběd -"
"Mami, Chris mi pořád nadává, že jsem opice!" vykřikla Linda z obýváku.
"Protože mi rozvázala tkaničky u bot!" zaječel Chris.
Annie překryla rukou sluchátko.
"Nechtě toho, vy dva, právě telefonuju," upozornila je. "Máte připravené všechny učebnice?"
"Jo!" vykřikly obě děti.
"Tak běžte do kuchyně a počkejte tam na Reginu, dá vám peníze na svačinu."
"Ale Chris mi zase řekl, že jsem opice -"
"Dost!"
"Haló?" ozval se Nimec. "Jste tam ještě?"
Annie odkryla mluvítko.
"Promiňte, chystám právě děti do školy," vysvětlila.
"To chápu, mám taky děti v tom věku."
"Máte moje sympatie," poznamenala.
"Bydlí u své matky."
"V tom případě má moje sympatie ona. U čeho jsme to skončili?"
"Chtěla jste mě pozvat do vesmírného střediska oplátkou za to, že vám později skočím pro oběd."
Rezignovaně si povzdychla. Konečně, poslal ho sem Roger Gordian, tak proč by mělo vlastně vadit, když mu to dovolí?
"Nejsem si jistá, jestli je to nejlepší nápad, ale dobrá, můžeme se sejít v přijímací hale u vchodu do areálu. Ale s jednou výhradou."
"Samo," zareagoval okamžitě.
"Tohle je můj úkol a nic se nesmí prozrazovat tisku, ani nikomu jinému, bez mého výslovného souhlasu. Dohodnuto?"
"Výborně."
Znovu se podívala na hodiny.
"Mamíííí!" zaječela Linda z kuchyně. "Chris mi řekl, že smrdím jako opičí zadek!"
"Takže přesně v osm," uzavřela domlouvání Annie a zavěsila.

"Nováček", o kterém se Annie zmínila Nimecovi, byl pětadvacetiletý vědec jménem Jeremy Morgenfeld. Annie ho zastihla na mobilu poté, co vysadila děti před školou z auta - a měla štěstí, jak jí Jeremy vysvětlil, protože se právě chystal vyjet na svém katamaranu na moře, a tak s ním po zbytek dopoledne nebude možné navázat spojení. Jeho běžným zvykem bylo netrávit v práci víc než čtyři hodiny denně - navíc jen od pondělí do čtvrtka; začínal vždycky přesně v poledne. Jeremy byl vzorovou ukázkou zázračného dítěte. Studia Massachusettského technického institutu ukončil měsíc před svými šestnáctými narozeninami a získal tam bakalářský titul v leteckém inženýrství; k tomu později přibyly ještě čtyři doktoráty na tomto poli a v jiných příbuzných oborech, a další ve fyzice a biologii. V jednadvaceti začal pracovat ve Spectrum Foundation, nezávislém vědeckém středisku, financovaném téměř úplně z prodeje vlastních patentů v nejrůznějších oblastech techniky, s malým procentem peněz z grantů od univerzity, které pracovníci střediska získávali výměnou za účast v několika společných projektech. Ty zahrnovaly i práci na problému, který právě popisoval Nimecovi jako magnetohydrodynamickou -
"- teorii plazmy," skočila mu do řeči Annie a rychle Nimecovi vysvětlila: "Musíš Jerryho omluvit. Občas rád lidem připomíná, že tohle býval kdysi výhradní předmět studia na NMVV."
"Co je to NMVV?"
"Nadace Mensy pro vzdělání a výzkum," objasnila mu. "Tenhle spolek zajímá měření horních oblastí lidské inteligence... zkoumají údaje o tom, z jakých kultur pocházejí lidé s hodnotami IQ odpovídajícími genialitě, jaké mají

fyziologické předpoklady a jaký na ně má vliv prostředí."

"Aha, příroda versus výchova," poznamenal Nimec. Seděl mezi Annií a Jerrym v elektrickém vláčku, ujíždějícím od vstupní haly areálu Kennedyho střediska k velkému montážnímu hangáru. "Věčná debata."

"Koukej, mně rozhodně nejde o to, aby se lidi v mé přítomnosti cítili jako hlupáci," prohlásil Jeremy. Nimec usoudil, že to zřejmě měl být pokus o vstřícnost. "Ale když se vrátíme k té MHD, magnetohydrodynamice, tak Anniina definice je příliš široká. Podobné můžeš říct, že každý křeček je savec, ale ne každý savec je křeček, chápeš? Teorie plazmy zahrnuje všechno od vzniku vesmíru až k těm podivným elektrickým rázům v kosmu, kterým já osobně říkám Kirbyho praskot - podle Jacka Kirbyho, toho chlápka z komiksů, který to vždycky nandal všem těm příšerám a mimozemšťanům, jaké jsi kdy viděl ve sci-fi filmech, jen s pomocí tužky, kusu kartonu na kreslení a své vynalézavosti. Tomu panečku říkám génius." Jeremy se odmlčel. "Ale stejně, MHD se týká chování plazmy v magnetickém poli. Což může vést k obrovsky nedozírným praktickým aplikacím. Například energie z jaderné fúze. Je to nejčistší známý způsob, jak vyrábět energii, pokud bychom ovšem dokázali vymyslet, jak postavit dost mohutné a silné reaktory, aby to mohly dělat ve velkém měřítku, aniž by přitom roztavily samy sebe a všechno okolo."

"Radši už s tím přestaň," požádal ho Nimec, "naháníš mi tím hrůzu."

"A proč?"

"O tom nemůžu mluvit," prohlásil Nimec se smrtelně vážnou tváří. "Mám takové trauma z dětství."

Jeremy zvedl tázavě obočí.

Nimece to potěšilo, opřel se pohodlněji v sedadle a prohlížel si ho pátravým zrakem zkušeného policisty, aby si zapsal do paměti jeho nejvýraznější tělesné rysy: rovné hnědé vlasy, brýle ve zlatých obroučkách, poměrně malou bradu a drobný vousek pod spodním rtem. Na sobě měl basebalovou čapku s nápisem Boston Red Sox, obrácenou štítkem dozadu, tričko Red Sox, plandavé khaki šortky a naboso obuté tenisky značky Nike.

Nimec ukázal na nápis na tričku.

"Musíš být velký fanoušek Bostoňanů," poznamenal ve snaze převést řeč na něco stravitelnějšího.

Jeremy přikývl. "Mám dům na Sanibel Islandu asi hodinku jízdy od místa, kde Sox po zimní přestávce trénují, a tak se tam na jaře vždycky jezdím podívat, jak se dostávají do formy."

Nimec na něj zvědavě pohlédl.

"Ale Sanibel leží pár set kilometrů odsud na jihozápad, ne?" zeptal se. "A tys říkal, že jsi zrovna šel na svůj katamaran, když ti Annie dnes po ránu zavolala... Jak ses sem mohl dostat tak rychle?"

"Snadno," vysvětlil Jeremy. "Mám taky dům tady v Orlandu. Bydlím tu od chvíle, kdy mě Annie požádala, abych jí pomohl s tím vyšetřováním." Naklonil se dopředu a spiklenecky na ni mrkl. "Jakmile moje holka kývne, hned naklušu! Dokonce i Pedro Martinez jde kvůli ní stranou."

Annie se usmála. "S Jeremym jsme se seznámili před třemi lety, když přijel do Houstonu na výcvik astronautů, přesněji řečeno specialistů pro užitečné zatížení."

Nimec se snažil, aby jeho hlas nezněl překvapeně.

"Takže ty," zeptal se, "jsi byl taky astronaut?"

Jeremy si narovnal brýle na nose; náhle působil dojmem, že se cítí nesvůj.

"Ne tak docela," přispěchala mu na pomoc Annie. "Specialisté na užitečné zatížení, kteří nepocházejí z NASA, tvoří zvláštní kategorii a vybírá je sponzorská organizace - obvykle ta, která finančně zajistí příslušnou sérii pokusů ve stavu blízkém beztíži, za kterou bude příslušný specialista odpovědný, nebo to může být firma, která dodá pro daný let nějakou orbitální technologii. Bývají to chemické a farmaceutické společnosti, vzdělávací instituce, vojenští dodavatelé a telekomunikační společnosti, jako je ta

tvoje..."

"A taky Spectrum Foundation?" zeptal se Nimec.

Annie přikývla.

"Jeremy v té době pracoval na výzkumu krystalizace..."

"Různých typů krystalizace v různých podmínkách prostředí, termodynamických a termochemických," upřesnil Jeremy. "Tady máte příklad: všichni dávno vědí, že žádné dvě sněhové vločky nejsou úplně stejné, ale tohle je jedno z těch iritujících zjednodušení, která se vždycky zvrhnou v obecný blud. Už dávno, v devadesátých letech, roztřídil jeden vynikající profesor z Hokkaida, Ukišira Nakaja, základní formy krystalů sněhu a teplotní a vlhkostní podmínky, které jejich vznik vyvolávají. Jeho práce položila zčásti základy pro výzkum dalšího japonského vědce, taky chlapíka, kterému to naprosto senzačně pálí, Šotaro Tobisawy, který zkoumal a popsal krystalizaci různých chemických látek za podmínek řízené imploze." Přejel si konečkem prstu po svém vousku. "Nebo další příklad: shoďte někam atomovou bombu o určité síle a dostanete předpověditelný, neměnný typ minerální a atmosférické krystalizace ve stejně specifických zónách, šířících se radiálně z epicentra výbuchu. Tohle už jsme věděli od časů Los Alamos. Ale takové výzkumy, o jakých jsem mluvil, znamenají jen první krůčky k pochopení těchhle jevů. Něco jiného je vědět, jaké podmínky vyvolají určitý typ krystalizace, a něco docela jiného je přijít na to, proč to zrovna tak je. To mě právě fascinuje, protože to člověka zavádí do celé oblasti fyzikálních zákonů, která je prakticky neprozkoumaná. Dnes to nikdo nepokládá za příliš důležitou věc, ale v budoucnu, až začneme zkoumat vzdálenější oblasti vesmíru a budeme stát před problémy jako terraforming, tedy přetváření cizích planet k obrazu Země, nebo genetická adaptace na podmínky jiné planety, budeme moci takové znalosti uplatnit v -"

"Ale Jerry," vložila se do toho Annie. "To už dost odbíháme od tématu."

Zamračil se a pokrčil rameny.

"Povídá se o mně, že nejsem zrovna týmový hráč," poznamenal.

Nimec se na něj podíval. "Kdo ti to řekl?"

"Ředitel Státního systému vesmírné dopravy, pak jeho dva zástupci, potom taky šéf Kanceláře pro vesmírné lety. Prostě ta amorfní skupina polobohů, která má rozhodující slovo ohledně vesmírných letů," přiznal Jeremy. "Jediná z vedoucích osobností NASA, která se mě kdy zastala, byla Annie, ale ani jí se nepodařilo odvrátit ode mě jejich hromy a blesky."

"Neříkal jsi snad, že o specialistech na užitečné zatížení nerozhodují lidé ze státních institucí?"

"Všichni se musí podrobit konečnému schválení NASA," vysvětlovala Annie. "Jeremy je tak trochu svérázný a určitým důležitým lidem se zdá, že by jeho osobnost mohla vyvolat nesoulad s ostatními členy posádky, že by se tyhle rozpory mohly v omezeném prostoru raketoplánu příliš nafouknout..."

"Prostě jim připadalo, že jsem pěkně otravný, tohle se ti Annie pokouší říct, a přitom se mě nedotknout," prohlásil Jeremy. "A víš, že specialisté na užitečné zatížení dokonce ani nemusí být američtí občané? Ale já z nějakého důvodu prostě nemůžu letět ani na ubohých deset dní, aniž bych dohnal celý zbytek posádky ke skoku přes palubu do vzduchoprázdna, nebo k tomu, aby mě vyhodili z kabiny ven bez skafandru. Aspoň podle hlavounů z NASA."

Annie se přátelsky usmála a poplácala ho po paži.

"Jeremy by to určitě zvládl a posádka by se s ním už taky nějak vyrovnala," ujistila Nimece. "Skvělé na celé té věci je aspoň to, že jsme se my dva seznámili a od té doby se přátelíme."

"Jsem ti plně k dispozici, kotě," pronesl zpěvavě Jeremy šaškovským tenorem.

Elektrický vláček zastavil a jeho tři cestující vystoupili na východní straně obrovské montážní haly. Annie byla venku jako první, a když vedla své dva kolegy směrem k hlídanému vchodu pro zaměstnance, Nimec si povšiml náhlé změny v jejím chování. Takřka z ní sálalo napětí a téměř hmatatelně cítil, jak

se snaží silou vůle ovládat. V její chůzi se projevil spěch, který nebyl předtím znát. Ale ať teď myslela na cokoli, každopádně se rozhodla nechat si to pro sebe, a on mohl jedině obdivovat její vyrovnanost a sebeovládání, které přitom osvědčovala.

Uvnitř budovy panoval přesně takový chaos, před jakým ho Annie varovala, ale při bližším pohledu bylo znát, že všechno to hemžení má svůj řád a pevnou organizaci. Tihle lidé řešili důležitý a složitý úkol a pracovali pod silným tlakem okolností. Něco podobného znal Nimec z bojových akcí, z policejní práce a až příliš často také ze svého působení ve službách Rogera Gordiana; patřilo to ke hře, kterou provozoval po celý svůj profesionální život. V tomto případě ho však překvapovalo, že se všechno děje nehlučně, že muži a ženy, z nichž Annie sestavila svůj tým, pracují pohrouženi do zaujatého ticha. Někteří měli na sobě kombinézy NASA, jiní civilní šaty, a všude kolem jich sem a tam spěchaly celé tucty. Kromě ticha ho ohromilo i obrovské množství a velikost zbytků raketoplánu, které sem byly dopraveny. Přejížděl pohledem prostor mamutí haly a uvědomoval si, že člověk by nedokázal plně pochopit obrovský rozsah zničující exploze, která proměnila Orion v trosky přímo na startovací rampě, kdyby nespatřil tyto pozůstatky na vlastní oči.

Ještě chvíli pozoroval horečnou činnost, která tady všude vládla, a pak si uvědomil, že Annie s Jeremym už postoupili dopředu, kráčejí bok po boku a sklánějí k sobě hlavy v zaujatém rozhovoru. Vyrazil za nimi, ale pak se rozhodl držet si od nich prozatím odstup. Třebaže se s Annií seznámil sotva před půlhodinkou, už tušil, že nic neděla jen tak bezúčelně. A slíbil jí přece, že se jí nebude plést do práce.

Pozoroval je, jak vyjíždějí po širokém pohyblivém schodišti a vystupují na jednu z pracovních plošin, kde se skláněla čtyřčlenná nebo pětičlenná skupina výzkumníků nad několika velkými kusy vesmírné lodi. Annie s nimi krátce promluvila a Nimec si povšiml, že přitom vyzařuje nenásilnou, jemnou autoritu - soustředěně naslouchala jejich komentářům a pak jednu ženu poplácala po rameni se stejně otevřenou, sebevědomou vřelostí, jakou projevovala cestou sem vůči Jeremymu. Nimec si pomyslel, že mu její chování a způsob, jak všechno zvládá, upřímně imponuje.

Když skupina po chvilce opustila plošinu, zřejmě na Anniinu žádost, dřepla si Annie s Jeremym k troskám, až Nimecovi připomněli paleontology při práci, a začali se v nich přehrabovat. Občas si vyměnili krátkou poznámku a vzájemně si ukazovali různé podrobnosti.

Po chvíli Nimec usoudil, že jim zřejmě nebude vadit, když se k nim připojí.

Jakmile dorazil pod plošinu, Annie vzala na vědomí jeho přítomnost pokývnutím a mávla na něj, aby přistoupil blíž. Přitom pokračovala ve zkoumání jednoho z fragmentů raketoplánu. Šlo o chuchvalec trubek a ventilů, roztavený a spečený žárem a překrytý popraskaným a seškvařeným pláštěm. Byl připojen k součásti, která sice vypadala také sežehle a poničeně, ale přesto si udržela identifikovatelný zvonový tvar. Nimec se v duchu pokusil odhadnout, co to asi bylo, ale rozhodně to neměl v úmyslu vyslovovat nahlas, protože nemínil těm dvěma překážet v práci.

Konečně k němu Annie, stále dřepící u trosek, vzhlédla.

"Právě se díváš na zbytky hlavního motoru," vysvětlila mu a potvrdila tím jeho dohady. "Raketoplán má vzadu pod kormidlem tři. Není žádné tajemství, že v zaznamenaném rozhovoru mezi palubou Orionu a pozemním řídícím stanovištěm se hovořilo o tom, že se v T minus šest vteřin rozsvítilo červené varovné světélko signalizující, že se hlavní motor číslo tři přehřívá."

Přikývl. "To je on?"

Krátce se odmlčela a pak tiše odpověděla: "Motor SSME číslo tři se při výbuchu prakticky vypařil působením ohromného žáru. SSME dvojku, která byla umístěna na zádi hned vedle trojky, jsme dokázali z toho mála, co jsme z ní ještě našli, částečně znovu sestavit. Tohle je SSME jednička. Nevím proč, ale

zůstala poměrně nejméně poškozená. Motory jsou uspořádány do trojúhelníku a tenhle byl umístěn v jeho vrcholu, a to možná způsobilo, že ho nejhorší nápor explozí minul. To dokážeme zjistit. Pro mě je teď nejdůležitější, že nám zůstal a máme ho k dispozici ke zkoumání."

"Těmihle tryskami proudí kryogenní směs tekutého vodíku a tekutého kyslíku," začal vykládat Jeremy, sklánějící se nad protější stranou zvonu. "Annie mě opraví, jestli něco řeknu špatně, ale myslím, že tahová síla motoru raketoplánu dosahuje 1,7 milionu newtonů. To převyšuje výkon nejsilnější elektrárny, jakou kdy člověk sestrojil. Na druhé straně může být vzplanutí horkého plynného vodíku velmi nebezpečné, pokud není přesně regulováno. Vzpomeňte si na vzducholoď Hindenburg."

"Co to přesně znamená z hlediska katastrofy Orionu?" zeptal se Nimec.

"Když se vrátíme k rozhovoru mezi posádkou a pozemním stanovištěm, je jasné, že problém vznikl ve chvíli, kdy začal do spalovací komory proudit tekutý vodík," vysvětlovala Annie. "Tahle informace se běžně objevuje v médiích, a tak ti asi neříkám nic nového. Jedna z posledních věcí, kterou Jim... plukovník Rowland... sdělil pozemnímu stanovišti, byla, že tlak tekutého vodíku, LH2, klesá. Pak se na vteřinu odmlčel."

Nimec pozorně naslouchal, ale byl z toho tak trochu zmatený. "Jestli to všechno vůbec chápu, pak chceš říct, že snížení tlaku tekutého vodíku mohlo způsobit zvýšení teploty motoru, které pak způsobilo výbuch. Mně ale připadá, že by to přece mělo být opačně - méně paliva by mělo znamenat menší požár."

"Jasně, pokud ovšem nedojde ke snížení tlaku v těchhle špagetách," vložil se do hovoru Jeremy. Ukázal k jednomu ze shluků znetvořených trubek pod zvonem motoru. "Ty odvádějí tekutý vodík do stěn trysky motoru a do spalovací komory, než je vyvedou do předehřívacího zařízení-"

Nimec zvedl ruku, aby ho zastavil.

"Počkat, zadrž trošku! Pořád nechápu, proč by v tomhle případě méně mělo najednou znamenat více."

"Asi ti muselo uniknout jedno velice důležité slůvko, kterým jsem popsal stav tekutého vodíku," upozornil ho Jeremy. "Řekl jsem, že byl kryogenní."

Annie si všimla, že Nimec musel ovládnout podrážděnost nad způsobem, jakým ho Jeremy poučuje. Proto začala vysvětlovat sama: "Jak Jeremy říkal, motory SSME pracují s velkou účinností. Zčásti i proto, že pohonné látky jsou používány víceúčelově. Když má vodík zůstat v tekutém stavu, musí se udržovat při supernízkých teplotách... aby sis dokázal představit, jak nízkých, uvědom si, že se odpařuje už při teplotě minus 253 stupňů Celsia. Aby nedošlo k nebezpečnému přehřátí motoru, nalezli konstruktéři způsob, jak vést část tekutého palivového vodíku skrz motor systémem trubiček a tím ho nejprve odklonit, než je konečně veden do předehřívacích zařízení. V každém z hlavních motorů jsou dvě a připravují horké vodíkové páry k zažehnutí předtím, než se nahromadí a shoří ve spalovací komoře. Pokud jsi někdy pozoroval zpomalený videozáznam startu raketoplánu, pak sis možná všiml, jak z nich proudí plyn pod tryskami; připomíná to tisíce drobných ohnivých kuliček."

Nimec se na ni podíval. "Takže mi říkáš, že podstatný pokles tlaku tekutého vodíku by mohl způsobit přehřátí motoru a selhání předehřívacích zařízení... což by mohlo vést k explozi plynného vodíku v raketovém motoru?"

"Právě to nám oznamoval Jim. Nebo se o to snažil. Určitě poznal, že se tlak tekutého vodíku v motoru snížil pod kritickou mez, jen z pohledu na stupnici na svém řídícím panelu. Ale všechno se to odehrávalo tak rychle... a kabina se plnila kouřem..."

"Že to už nedopověděl."

"Ano, chtěl nám oznámit, že tlak tekutého vodíku klesá právě ve vedení předehřívacího zařízení."

Podívali se na sebe. Nimec si všiml, že se jív očích lesknou slzy. Zmocnilo se ho nutkání obejmout ji konejšivě paží kolem ramen. Okamžitě se v duchu přísně napomenul a málem zčervenal rozpaky nad tím, co ho to napadá.

Obrátil se k Jeremymu a připomněl mu: "Cestou sem ses zmínil o rozdílu mezi tím, když víme, že k něčemu za určitých podmínek dochází, a když porozumíme tomu, proč se to děje."

Jeremy viditelně zaváhal.

"To jsem ale mluvil o sněhových vločkách," namítl.

"Tak teď mluvme o explozích," odpověděl Nimec. "Proč myslíš, že tlak tekutého vodíku poklesl? A pokud k tomu došlo v motoru číslo tři, proč je roztavené chladicí vedení i v jedničce? Jak by se mohl stejný problém objevit zároveň ve dvou ze třech na sobě nezávislých motorů?"

Jeremy pohlédl na Annii a stále váhal. Čekal, až mu dá najevo, kolik si toho přeje prozradit; bez jejího svolení by se k věci nevyjadřoval. Nimec si pomyslel, že tohle je mu na Jeremym sympatické.

"Onehdy jsem se sem přišla podívat večer, když už byla hala prázdná, jen tak o všem přemýšlet," začala Annie pomalu. "Měla jsem za sebou náročný den, musela jsem se potýkat s novináři a potřebovala jsem si provětrat mozek..." Na okamžik ztichla a pak zavrtěla hlavou. "Na tom ale nezáleží. Podstatné je, že jsem tady zůstala dlouho. Vlastně mnohem déle, než jsem měla v úmyslu. Obcházela jsem halu a prohlížela jsem si trosky, které jsme začali dávat dohromady. Když jsem uviděla tenhle motor, všimla jsem si, že jeho vnitřní poškození se zdá být daleko rozsáhlejší než škoda způsobená zvnějšku na jeho plášti. A začala jsem si klást stejné otázky, jaké jsi právě naznačil Jeremymu." Znovu se odmlčela a vydechla. "Vyžádala jsem si pomoc ze Střediska pro soudní analýzu v San Francisku. Je to ve Státní laboratoři Lawrence Livermorea, nevím, jestli tamní odborníky znáš -"

"Prováděli analýzu důkazů v případu teroristy zvaného Unabomber, a také při bombových útocích na Times Square a Světové obchodní středisko v New Yorku. A pravděpodobně stovky dalších vyšetřování," odpověděl Nimec. "UpLink s nimi spolupracuje už řadu let a já jsem s nimi byl často v osobním styku. Ve svém oboru je to náš nejlepší tým."

Přikývla. "Posílají sem tým analytiků s hmotovým spektrometrem analyzujícím ionty přítomné v době letu."

"Což znamená, že hledáme zbytky vedlejších produktů nějaké výbušniny," vyvodil z toho Nimec. "Tenhle přístroj dovoluje analyzovat i stopová množství částic přímo na místě... a tím se vyhneme zhoršení kvality vzorku, k níž by mohlo dojít při přepravě materiálu někam do laboratoře."

"Ano."

Nimec o tom chvíli přemítal.

"Při provádění sabotáží se musí pracovat rychle a v tajnosti, a tak se člověk snadno dopustí chyb. Pokud se v tomhle oboru vyznáte, pak víte, že nejlepší způsob, jak se vyhnout možnosti, že se něco pokazí, je provést akci s určitou rezervou. Třeba zasáhnout do tří motorů, i když by vám stačilo, aby se nehoda stala na jednom," uvažoval nahlas. "Pokud tě dobře chápu, pak to, co způsobilo přehřátí trojky - a možná i dvojky - mělo zapůsobit stejně i na jedničce, ale ta zůstala z nějakého důvodu ušetřena. Nebo utrpěla menší škodu."

"Ano, tohle je rozumné vysvětlení, pokud ovšem vycházíme z toho, že se někdo záměrně pokusil o zničení Orionu." Annie se nadechla. "Uvidíme, k jakým výsledkům dojdou analytici s hmotovým spektrometrem. Jeremy si myslí, že pravděpodobně šlo o sabotáž."

"Je to víc než pravděpodobné," prohlásil Jeremy. "Vsadil bych na to krk."

Nimec se na něj podíval.

"Proč to říkáš s takovou jistotou?"

"Pamatuješ si, jak jsem před chvílí mluvil o sněhových vločkách - a ty jsi potom chtěl mluvit o explozích?"

Nimec si už zvykl na Jeremyho způsob vyjadřování natolik, že se dovtípil, že nejde pouze o řečnickou otázku.

"Hmmm," povzbudil ho k pokračování.

"No tak si představ, že i k tomu jsem už dospěl. Jedna odnož mé práce v oboru termodynamické geometrie krystalů, která zahrnuje několik typů řízených explozí, zasahuje i do geometrie výbuchů."

"Tak trochu jsem to začínal tušit," podotkl Nimec.

"Věděl jsem, že na to myslíš."

Nimec přikývl.

"Pověz mi, k jakým výsledkům jsi došel, Jeremy," požádal ho. "Kde bereš takovou jistotu?"

"Zjednodušeně řečeno," prohlásil Jeremy, "se určitý typ chemické reakce rovná explozi a ta se zas rovná určitému typickému výslednému efektu, určitému obrazu. A pro mě vzhled deformací, sežehnutí a roztavení tohohle motoru jednoznačně vypovídá o působení nepatrných termálních výbojů - mohlo to být něco jako ilegálně vyráběný cyklonit -, jejichž cílem mělo být zničení čerpadel vodíkového paliva, ale svůj úkol splnily jen zčásti."

Nimec o tom vteřinu přemýšlel a pak znovu přikývl.

"Díky," řekl.

"Rádo se stalo," Jeremy položil ruku na zničený motor a pohlédl přes skla svých zlatých brýlí na Nimece. "Pojď sem a ukážu ti, jak to přesně myslím."

Zdálo se, že ho konečně je ochoten přijmout jako sobě rovného kolegu.

"Jo," řekl Nimec, "to budu moc rád."

"Zatím jsem si jednu věc nechal pro sebe," prozradil Nimec Annii o půlhodinku později. "Nebyl jsem si jistý, kolik toho můžu povědět před Jeremym."

Právě spolu pili kávu v kantýně Kennedyho vesmírného střediska; od plánu na oběd upustili, protože Annie měla příliš nabitý program. Jeremy teď už byl na zpáteční cestě do Orlanda.

Annie vrhla na Nimece přes okraj šálku tázavý pohled.

"Pokračuj," vyzvala ho.

"V některých případech teroristé chtějí záměrně zanechat stopy jakoby po sabotáži a ke svému činu se nepřihlásí. V posledním desetiletí tento trend sílí. Dosáhnou toho, že vyvolají v protivníkovi strach, aniž na sebe přivolají jeho odplatu."

Annie na něj stále upřeně hleděla.

"Myslíš, že jedničku nezničili záměrně? Že to schválně narafičili tak, aby se zdálo, že svoji akci zfušovali?"

"Podle mě bychom s touhle možností měli počítat."

Chvíli mlčela a pak se jí koutky úst zvedly v náznaku úsměvu. "Tohle muselo napadnout i Jeremyho. Mám dojem, že on si zase není jistý, co může říkat před tebou."

"To je možné," Nimec sám sebe přistihl, že ho Anniin úsměv upoutal, a sklopil zrak k desce stolu. Co se to s ním děje? Jsou přece spolupracovníci a vůbec se nehodí, aby ji vnímal jako přitažlivou ženu. Mimoděk se na ni však podíval znovu. "Určitě je dost chytrý na to, aby ho to napadlo."

Annie jen znovu mlčky upila kávy.

"Mám dvě otázky," prohlásila potom. "Bylo by pro UpLink přijatelné, kdybych předběžně informovala novináře, že v současnosti sledujeme jeden směr pátrání, který by popřípadě mohl naznačovat souvislost katastrofy Orionu s událostmi v Brazílii?"

"To by nám nemělo působit problémy," odpověděl.

"A druhá otázka," pokračovala. "Kdyby se jednalo o sabotáž, máš nějaké tušení, kdo by se jí mohl dopustit?"

Chvíli o tom přemýšlel a pak se v duchu rozhodl.

"Myslím, že o tom bychom mohli získat představu už velmi brzy," odpověděl. "Naše společnost má malou pozemní stanici, ze které ovládáme družici, v Pensacole. Letím tam dnes ve čtyři z Orlanda firemním tryskáčem. Provedeme jistou operaci. Možná bys byla ráda při tom."

Zamyšleně si skousla spodní ret. Pořád držela před obličejem kouřící šálek s kávou.

"Musím se vrátit domů k dětem," namítla.

"Bude to jen krátký výlet," odpověděl. "Zařídím, aby tě hned letecky dopravili zpátky, jakmile skončíme."

Annie ještě chvíli mlčela.

Pak se znovu napila a odložila šálek na talířek.

"Počítej se mnou," rozhodla se.

19.
RŮZNÁ MÍSTA
23. A 24. DUBNA 2001

V San Jose v Kalifornii byly dvě odpoledne.

V Pensacole na Floridě bylo pět hodin odpoledne.

V centrálním Pantanalu bylo šest hodin odpoledne brazilského času.

V Kazachstánu byly tři ráno greenwichského času, a to už následujícího dne, 24. dubna.

Tyto rozdíly v datech a časových pásmech však neznamenaly pro širokospektré družice UpLinku s vysokou rozlišovací schopností, Hawkeye-I a Hawkeye-II, žádný rozdíl, ani nekomplikovaly činnost zařízení pro přenos informací, které dodávalo jejich snímky v reálném čase pozemním přijímacím stanicím ve všech těchto místech na Zemi - protože to byly jen stroje. To vše neopomněl Rollie Thibodeau pohotově zdůraznit Megan Breenové nad svým notebookem, který si nechal umístit na nemocniční podnos nad postelí.

Pro lidské účastníky této synchronizované monitorovací operace však celý proces představoval velmi nepříjemnou a obtížnou záležitost.

Prostě strašnou otravu, jak Rollie také hned ochotně poznamenal.

Tom Ricci si promnul oči. Uplynulo opravdu pouhých sedmdesát dva hodin od chvíle, kdy opustil Maine, svá podmořská loviště ježovek a více než dva roky života v ústraní? Během tohoto poměrně krátkého času se zásadně změnily okolnosti jeho života. Tak, že se jen těžko rozpomínal na všechny podrobnosti uplynulých hodin. Letěl do San Jose, setkal se s Rogerem Gordianem, dostal od něj formální nabídku zaměstnání u UpLinku, a přitom ke svému překvapení zjistil, že se o příslušnou funkci - její oficiální název zněl Nejvyšší inspektor bezpečnostních operací - bude dělit s mužem jménem Rollie Thibodeau, který, pokud mu paměť dobře sloužila, byl druhým kandidátem na toto místo. Zmiňovala se o něm už ta nafrněná Megan Breenová ve Stoningtonu. Nabídku přijal, přestože měl určité výhrady k vykonávání práce v součinnosti s Thibodeauem, kterého vůbec neznal a kterého měla Breenová velmi ráda a zřetelně mu dávala přednost. Breenová byla Riccimu hned od prvního pohledu nesympatická a komunikace s ní mu připomínala jízdu po dvousměrné ulici plné hrbolů, děr a neustále hrozících nehod. Jen dobrá vůle nezklamat Peta Nimece nakonec Ricciho přiměla, aby pozměněnou nabídku, tak jak mu ji nanesl Gordian, přece jen přijal.

Tyto události tedy předcházely jeho rychlému přesunu do Kazachstánu, na tohle nehostinné, pusté místo, obydlené stejně nepohostinnými a nevlídnými ruskými vojáky a vědci, jejichž nepřátelský postoj mu hodně připomínal starého dobrého Cobbse. Místní lidi popuzovalo, že se Američan Ricci má stát před startem raketoplánu Zarja velitelem ochrany celého kosmodromu Bajkonur. Když rozmístil první linii hlídek a obranných systémů Meče, hned se celí naježili. Jeho práci chápali jako hrubé vměšování do svých záležitostí a při každé nejmenší příležitosti mu to dávali patřičně najevo.

Myslel na to, oč hůř by ho asi ještě přijali, jen kdyby tušili, že tohle je víceméně jeho první den v novém zaměstnání.

Unavený a podrážděný Ricci, jehož vnitřní biologické hodiny se stále

bouřily proti času na jeho náramkových hodinkách, teď seděl u počítače zabudovaného v traileru, který představoval jeho pojízdné velitelské stanoviště. Počítač byl připojený na vnitřní tajný okruh UpLinku pomocí bezdrátového modemu a měly se na něm objevit snímky z oběžné dráhy, o kterých Ricci instinktivně tušil, že odhalí komplikace takového kalibru, že mu vedle nich všechny problémy, na které narazil od svého příjezdu do Střední Asie, a možná už od svého posledního lovu ježovek s Dexem, budou připadat jako dětské hříčky.

Brzy po začátku přenosu se jeho tušení plně potvrdilo.

"Tahle pozemní stanice je částí našeho geografického oddělení," vysvětloval Nimec Annii. "Naši klientelu tvoří stavitelé nemovitostí, urbanisté, vydavatelé map a atlasů, naftařské a důlní společnosti... prostě celá široká škála podniků, které mohou využít topograficky věrné zobrazení zemského povrchu. Důležité je, že zisky z těchto zakázek jdou na úhradu dalších výdajů tohoto oddělení, které vznikají, když odvádí práci zadarmo k uspokojení Gordových altruistických pohnutek."

Zatím čekali sami v první z několika řad sedadel v místnosti, která působila dojmem malého promítacího sálu, nebýt technických pracovníků sedících za počítačovými stoly uspořádanými do podkovy po obvodu místnosti. Vetší část stěny před nimi pokrývala velká plochá obrazovka.

"Takže výzvědná družice může sloužit dobročinným účelům," podotkla. "To je pro mě novinka."

Nimec na ni pohlédl. "Pamatuješ na ten únos dítěte v Yellowstonu asi před půl rokem? Jak tu holčičku, Maureen Blockovou, unesli rodičům z tábořiště? Ten chlap, co to provedl, byl jeden z těch šílenců, co se připravují na přežití planetární katastrofy. Držel ji v chatrči, kterou si udělal z větví. Pracovníci rezervace ji našli, když satelit Hawkeye-1 pořídil přes ten přístřešek infračervené snímky holčičky i jejího únosce."

Annie si položila ruku na čelo.

"Myslím," řekla, "že jsem se právě ztrapnila."

"Nemáš žádný důvod se tak cítit," odvětil Nimec. "Nikdy jsme neprozradili, že jsme v tom měli prsty. Spolupracovali jsme s místní policií, FBI a tak dále. Tohle není tak docela tajná informace, ale v těchhle agenturách ji většinou pokládají za důvěrnou."

"Na čí přání?"

"Chtějí to tak všichni," odpověděl Nimec. "Víš přece, jaká rivalita mezi těmihle organizacemi vládne. Jejich členové jsou moc rádi, když je někdo chválí za úspěšně vyřešené případy, a my jim to rádi dopřejeme. Aspoň se tím vyloučí jejich případné snahy nám zabránit strkat nos někam, kam podle jejich názoru nepatří. Naopak s námi vždycky rádi spolupracují. A další výhodou je, že si na nás zločinci nedávají pozor." Odmlčel se a pozoroval technické pracovníky, jak vyťukávají na klávesnicích pokyny pro spojení se satelitem. "Kromě toho existuje celá škála dalších situací, kdy můžeme někomu pomoci. Satelity dokáží rozpoznat, kde vniká do půdy toxické znečištění, určit rozsah úniků nafty, nebo vyčerpanost půdy v zemědělských oblastech. Dokáží taky hned doporučit, které látky je do ní třeba dodat, takže farmáři dostanou předem varování, že bez příslušného zásahu by se jim nemuselo urodit... a tak dále a tak dále."

Zdálo se, že to na Annii silně zapůsobilo. "Můžu se zeptat, jaké přesně jsou rozlišovací schopnosti vašich družic?"

"Necháš si to pro sebe jako důvěrnou informaci?"

Přikývla a slabě se usmála. "Samozřejmě, i když to není přísně tajné."

"Hawkeye dokáží zaostřovat na objekty menší než pět centimetrů a snímat přes tři stovky spektrálních pásem, což se vyrovná čemukoli, co mají k dispozici špióni státní výzvědné služby. Totéž platí pro rychlost a přesnost našich analýz - a doufáme, že do dvou let už budeme mít k dispozici i

pohyblivé snímky v reálném čase. Také telemetrické obrazy, které tu uvidíme, se přenášejí vnitřní sítí patřící naší společnosti, mají je k dispozici členové našeho bezpečnostního týmu na třech kontinentech a zkoumají je specialisté na interpretaci snímků v San Jose." Ukázal směrem ke sluchátkům, připraveným na opěrkách sedadel. "Tady je k dispozici zvukové spojení s analytiky, pokud má člověk nějaký požadavek nebo dotaz, nebo si přeje určitý úsek zvětšit, zvýraznit nebo identifikovat. Možná by tě zajímalo si to poslechnout."

Annie si v záblesku vzpomínky vybavila sama sebe jako hostitelku Rogera Gordiana a Megan Breenové v řídícím centru na Canaveralu, jak jim ukazuje vylehčená sluchátka. Náhle se jí to zdálo být nesmírně dávno.

"Když se znovu spustí odpočítávání, nasaďte si je a poslechněte si hovor mezi kabinou lodi a pozemními operátory."

Po zádech jí přeběhlo zamrazení.

Nimec postřehl její nepřítomný výraz. "Děje se něco?"

"Ale ne," odpověděla. "Jen mě ohromilo, co všechno dokážete."

Nimec věděl, že nemluví pravdu, ale dál na ni nenaléhal, třebaže nemohl popřít, že by ho velmi zajímalo, co se teď odehrává v její mysli.

Pak jim jeden z techniků pokynul.

"Připravte se," upozornil je. "Představení co nevidět začne."

Asi čtyři tisíce kilometrů severozápadně vzdušnou čarou od nich teď Roger Gordian seděl v místnosti navlas stejné jako ta, ve které spolu hovořili Pete Nimec a Annie Caulfieldová, a také sledoval první obrazy proudící dolů z družice Hawkeye-1, vznášející se nad Brazílií. Sedadla kolem něho obsadili specialisté na satelitní průzkum, o kterém se Nimec zmiňoval Annii, většinou bývalí zaměstnanci NRS nebo státní výzvědné služby a její sekce zabývající se vyhodnocováním družicových snímků.

Během uplynulých čtyřiadvaceti hodin pořídila družice Hawkeye-1 sérii snímků s nízkým rozlišením nad oblastí kruhového tvaru asi tří set kilometrů kolem základny ISS v Matto Grosso do Sul. Pole, v němž se provádělo pátrání, bylo určeno výsledky počítačově zpracované vektorové analýzy, vyhledávající oblasti, odkud mohl být s nejvyšší pravděpodobností šestnáctého dubna veden útok na základnu. Jako vstupní informace těchto kalkulací se používaly nejrůznější podstatné faktory, například povětrnostní podmínky během dané noci, poloha místa, kde přesně se parašutistický tým snesl na území základny, odhady maximální vzdálenosti, z jaké mohli přiletět, letové záznamy z okolních letišť, pravděpodobná místa, kde by se mohla ukrývat další tajná letiště, údaje výzvědné služby o místních zločineckých a extremistických skupinách, a ještě spousty dalších údajů, které specialisté Meče pokládali za důležité.

Když si udělali přehled o výsledcích počátečního snímání s menší rozlišovací schopností a jeho počítačovou analýzu, zaměřili odborníci na vyhodnocování snímků systematicky svůj zájem do dvou menších zeměpisných oblastí: na aluviální planinu a savanu Pantanalu a kopcovitou polopouštní oblast s příkrými skalnatými svahy, zvanou Chapada Dos Guimaraes, která se s tou první zčásti překrývala.

Právě tuto pahorkatinu podrobili zvlášť bedlivému zkoumání. Zvětšené snímky tam zaregistrovaly na rozlehlé plošině na západní hranici Chapady - jen asi 50 kilometrů od základny ISS - něco, co připomínalo improvizovanou ranvej. Z tohoto místa se mohlo nad základnu snadno dostat letadlo chráněné proti zachycení radarem a vypustit tam výsadkáře. Další zkoumání odhalilo cestu, klikatící se nahoru na plošinu mezi sráznými pískovcovými stěnami, ohraničujícími její okraje. Ve viditelném spektru se daly na široké planině a také v prokliné pod jejím svahem spatřit útvary, v nichž specialisté beze vší pochybnosti poznali uměle vytvořené objekty. Z jejich tvarů a rozměrů odhadovali, že by mohlo jít o letadla a automobily.

Tyto počáteční odhady, kombinované s kvalifikovaným prozkoumáním

infračervených snímků z jeskyně zařezávající se do svahu za proláklinou, jasně ukazovaly známky přítomnosti lidí, a navíc tam bylo pozorováno infračervené vlnění o větší délce, odpovídající činnosti motorů, s nímž kontrastovala odlišná vlnová délka záření produkovaného kamufláží a vegetací. Souhrn těchto výsledků vedl k rychlému rozhodnutí podrobit zdejší oblast podrobnějšímu zkoumání, které právě teď bylo v běhu.

Gordian sledoval, jak si Hawkeye-1 zvětšila obraz plošiny a začala vysílat rychlostí trilionů bitů za vteřinu digitální snímky z pohledu oka umístěného na obloze. Přes obraz se na displeji promítala souřadnicová mřížka vytvořená počítačem.

"Podívejte se na tahle letadla," upozornil Gordiana specialista na vyhodnocování snímků, sedící vedle něj. Zapnul mikrofon a tlumeně do něj nadiktoval souřadnice. "Jaká je naše rozlišovací schopnost?"

"Jsme trochu pod jedním metrem," odpověděl jeden z techniků.

"Přibliž to, potřebujeme se podívat, jaký typ -"

"Jeden z nich je Lockheed L-100, stejné dopravní letadlo, jako používáme my," přerušil ho Gordian. "A ten druhý je stará válečná DC-3."

"Kolem nich vidím nějaký čilý shon. Hemží se tam odhadem tak třicet čtyřicet lidí."

Analytik po druhém Gordianové boku se posadil zpříma a ukázal na obraz. "Ta vozidla seřazená podél svahu vypadají jako čtvrttunové zásobovací džípy Mutts... auta pro nejdrsnější podmínky."

Gordian se ve svém sedadle rozrušeně naklonil dopředu.

"Zvedají kotvy," konstatoval.

"Jak blízko byste mohli najet na ty chlapíky v pouštních uniformách kolem letadla?" zeptal se Ricci do mikrofonu svého počítače.

"Dejte nám minutku a hned uvidíte, jestli má některý z nich vyrážku!" odpověděl mu jeden z techniků. Ricci vyčkával, pohled upřený na obrazovku. Netrvalo to ani celou minutu.

Muž pod nákladní rampou lockheedu měl krátce ostříhané vlasy, hranatý obličej s výraznou vyčnívající bradou, letecké brýle a přes čelo uvázaný šátek. Bylo zřejmé, že vydává příkazy a řídí nakládání letadla i nastupování lidí.

"Vidíš ho?" řekl Thibodeau. Ruce svíral na bezpečnostních zábranách po stranách postele. Bez ohledu na bolest se vyhrabal z polštářů a naklonil se k notebooku na svém nemocničním podnosu. "Vidíš ho?"

"Rollie, neber si to tolik -"

"Le chat savage," řekl.

"Cože?"

"Vypadá jako divoká kočka." Thibodeauovi svítily pod okrajem odřeného vojenského klobouku oči. "Ten jim velí. A nejen při nakládání letadel."

Megan, usazená na židli vedle jeho postele, si prohlížela obrazovku.

"Myslíš, že právě vidíme jejich vůdce?"

"Nevím, jestli je to jejich nejvyšší šéf... ale velitel jejich bojových akcí určitě, oui. Prostě to vím." Odmlčel se. "Ti lidé, co jim udílí rozkazy, nepůsobí dojmem žádných drogových dealerů ani partyzánů. Určitě to jsou najatí zabijáci. Musí to být stejní muži, co nás tehdy v noci napadli."

Megan znovu obrátila pozornost k obličeji na obrazovce.

"Měli bychom zjistit, kdo to je," poznamenala.

Thibodeau se na ni podíval.

"Cheri, myslím, že teď je důležitější, abychom zjistili, kam s těmi svými hochy míří... A pokud možno jim všem zabránit, aby se ke svému cíli dostali."

"Otázka zní, proč vyklízejí tábor," řekl Nimec do mikrofonu.

Ricci se ozval z druhé strany zeměkoule: "Souhlasím. A pokud mobilizují,

tak co mají za lubem."
"Za jak dlouho začne Hawkeye-II vysílat snímky z Kazachstánu?" zeptal se Gordian.
"Nad oblastí jsou teď mraky," odpověděl jeden z techniků. "Meteorologové hlásí pomalu se pohybující frontu."
"Za jak dlouho?"
Annie poslouchala jejich hovor a odvrátila pohled od zvětšeného obličeje na obrazovce k Nimecovi.
"Kaza -" naznačila mu pohybem rtů.
Nimec ji zarazil pohybem ruky, protože technici právě dávali Gordianovi žádanou odpověď. Pak si na chviličku sundal sluchátka.
"Promiň," omlouval se, "chtěl jsem slyšet, co -"
Tentokrát ho přerušila Annie. "Myslíš, že se ti lidé chystají překazit start ruského raketoplánu? Provést něco takového jako v případě Orionu?"
Nimec si olízl rty.
"Mám dojem, že by to tak mohlo být," odpověděl. "Snímky ze satelitu nám povědí víc."
S úzkostnou nevěřícností zavrtěla hlavou.
"Co uděláme?" zeptala se. "Potřebujeme... spojíš se s ministerstvem zahraničí?"
Nimec si všiml, jak se jí ruka na opěradle židle chvěje, a sevřel jí zápěstí.
"Annie -"
"Nesmíme dovolit, aby se to opakovalo, Pete," vyhrkla. "To -"
"Annie."
Podívala se na něj.
"Dokážeme to," ujistil ji a pevně jí stiskl ruku. "To ti slibuju."

20.
ZÁPADNÍ BRAZÍLIE
23. DUBNA 2001

V sedm večer brazilského času vzlétly ze startovací plochy pro vrtulníky na základně ISS dva neoznačené ospreye Bell-Boeing V-22, díky své šedé barvě splývající s oblohou jako duchové, s motorovými gondolami na koncích křídel vyklopenými v devadesátistupňovém úhlu vůči trupům v poloze umožňující vertikální vzlet a přistávání. Vznesly se k purpurové obloze, ozářené zapadajícím sluncem, rychlostí tři sta metrů za minutu.
Na pravém pilotním sedadle ve skleněném kokpitu prvního ospreye seděl Ed Graham a vyhlížel zpětným zrcátkem ven. Uviděl druhé letadlo, jak se drží vlevo vzadu za ním. Na sobě měl přilbu s displejem umožňujícím vidění v různých vlnových délkách, která se hodila pro noční i denní hlídkové lety a silně připomínala vybavení, jež na hlavách nosili vzbouřenci v Hvězdných válkách. Vedle něj seděl Mitch Winter s horní částí obličeje skrytou pod stejnou přilbou.
Třebaže strávili výcvikem v ovládání ospreye řadu hodin a osvědčili své dovednosti a schopnost týmové práce tím, jak dobře si počínali s vrtulníkem Skyhawk při nečekaném napadení základny, tohle měla být jejich první bojová akce v konvertoplánu s překlopnou vrtulí.
Šest minut po vzletu Graham pomocí regulačního kolečka na své řídící páce změnil sklon vrtulí na pětačtyřicet stupňů vůči horizontální pozici - a v tom okamžiku začaly rotorové turbíny Allison T406-AD-400 fungovat jako běžné vrtule a unášely osprey ve výši devíti set metrů na západ směrem k Chapadas.
Každý osprey převážel ve velkém prostoru pro náklad a cestující oddíl pětadvaceti agentů Meče, oblečených v indigových polních uniformách a vybavených protiteroristickou výstrojí. Na hlavách měli ochranné přilby s

kryty na obličeje, noktovizní brýle a sluchátka napojená na vysílačku pod přilbou. Jejich trupy kryly měkké neprůstřelné vesty, opatřené pouzdry na obušky, nože, ochromující spreje a další speciální vybavení pro bojové operace. Ve své výzbroji měli útočné pušky s nastavitelnou úsťovou rychlostí, brokovnice Benelli Super ráže 12 vybavené komorami pro třípalcové neletální náboje, samopaly FN Herstal ráže 5,7 vybavené laserovými oslňovači, a konečně sérii zápalných, kouřových a fosforových granátů. Úderný oddíl ve druhém letadle měl na sobě navíc ještě kolenní vycpávky a byl vybaven pro slaňování.

Nazítří měl uplynout týden ode dne, kdy je na základně překvapili útočníci a přiměli je k boji; tehdy museli odrážet ničivý vpád, vedený pomocí min a plastické trhaviny; při obraně základny utrpělo zranění nebo přišlo o život patnáct z jejich přátel a kolegů ve zbrani, a to rukou vetřelců, o jejichž totožnosti stále nic netušili.

Teď doufali, že se karta otočí v jejich prospěch.

Denní světlo sláblo, a tak Kuhl zastrčil letecké brýle do kapsy. Přes plošinu se přihnal chladný závan větru a osušil mu pot na hnědé čelence. Uslyšel, jak zvuk motorů lockheedu na provizorním letišti za jeho zády získává na síle, obrátil se od částečně vyklizeného tábora, ležícího dole pod strmým srázem, a pozoroval, jak jeho muži nakládají do letounu v obyčejných dřevěných bednách poslední a nejdůležitější části vybavení.

Přestože zatím všechno probíhalo podle plánu, cítil se tak trochu nesvůj, ale nedokázal rozpoznat z jakého důvodu. Možná to působilo jen napětí z náročného a přesně rozplánovaného programu, kterého se musel držet, kombinované s netrpělivostí, aby se už konečně dostal do Kazachstánu. Podobné napětí pociťoval pokaždé těsně předtím, než uskutečnil poslední a rozhodující úder. Přesto mu dnešní zvláštní neklid připadal něčím odlišný a napadlo ho, zda to nemůže být způsobeno až příliš hladkým průběhem celé akce - naprosto nic totiž nenasvědčovalo tomu, že by Gordianovi lidé udělali nějaký podstatný pokrok v pátrání po protivníkovi, který zaútočil na jejich základnu, nebo že by se vůbec do nějakého pátrání pustili. To bylo zvláštní a v rozporu se vším, co by člověk od tak mocné organizace očekával. Jako každý správný lovec znal Kuhl dobře výhody dravce kroužícího tiše nad krajinou. Také si však uvědomoval, že se mu může stát, že se jeho kruhy ocitnou uvnitř větších kruhů patřících nějakému jinému, mocnějšímu dravci. Že lovec, jehož kruhy jsou menší, se sám snadno může stát kořistí většího útočníka...

Vtom se k němu od nákladního prostoru letadla přiblížili dva muži v polních khaki uniformách s útočnými puškami Steyr Aug přehozenými přes rameno - pušky FAMAS už v této chvíli putovaly do Kazachstánu.

"Všechno je připraveno ke startu," oznámil jeden z mužů.

Kuní se obrátil ke zrenovovanému letounu DC-3, stojícímu kus dál u rampy. Tento stroj ještě nebyl plně naložený a teprve do něj proudila řada beden a dalšího vybavení, které sem dopravil konvoj džípů a nákladních aut, pohybujících se mezi letištěm a údolím pod ním.

"Chci, aby vyklízení tábora pokračovalo bez jakéhokoli zdržování," nařídil. "Upozorněte pilota toho letadla, že tu nesmí zůstat déle než půlhodinu po našem odletu."

Muž, který ho předtím oslovil, přikývl. Než se mohl otočit a začít plnit jeho příkazy, Kuní si povšiml obvazu nad jeho loktem.

"Jak to vypadá s tvým zraněním, Manueli?" zeptal se ho španělsky.

"Esta mejor, je to mnohem lepší."

Kuní sevřel ruku v pěst a lehce jej udeřil do srdce.

"A lo hecho, pecho," prohlásil. Tuhle starou větičku se naučil během svého působení ve zdejší oblasti. Znamenala zhruba: "Pěkně rovnou do hrudi a do srdce. Přijímej s radostí všechno, co jsi dokázal."

Manuel na něj okamžik mlčky upíral zrak. Pak znovu přikývl a odkráčel se svým druhem k DC-3.

Kuhl ještě chviličku postál, obrácený zády k ranveji, a díval se ven do stínů plazících se z údolí jako vody nějaké temné, nadouvající se řeky, která začala přetékat z břehů a rozlévá se po velkolepé písčité plošině.

Pak se pomalu vydal k čekajícímu dopravnímu letounu.

Graham vyhlédl předním sklem do dálky a zaklel. Všiml si pozičních světel letadla, zvedajícího se k potemnělé obloze.

"Podle velikosti to musí být lockheed," konstatoval Winter a prohlížel si údaje, které se zobrazovaly na displeji jeho přilby. "Sakra práce, to jsme to ale prošvihli."

"Jo." Sestoupili do výše něco přes dva kilometry a znovu změnili polohu vrtulí ospreye. Pak prudce klesali k plošině, kterou teď měli jen asi tři kilometry před sebou.

"Na ranveji vidím další letadlo," upozornil Winter a ukázal trochu vpravo. "A je to starý DC-3."

Teď zase Graham přezkoumal obrazy, které mu dodávala přilba.

"Máš jeho infračervené zobrazení?" zeptal se.

Winter přikývl. "Motory se rozbíhají. Připravuje se ke startu."

Rychle se ohlédl vlevo a dozadu. Podle znepokojeného výrazu pilota druhého konvertoplánu poznal, že si také všiml odletu L-100.

Za okamžik to Winterovi a Grahamovi potvrdil i slovně.

"Co teď ksakru uděláme, Jedničko?" zeptal se vysílačkou pilot druhého ospreye.

Winter se nadechl.

"To velké letadlo už necháme, Dvojko, a vybereme to hnízdo tak, jak jsme původně plánovali," řekl a zatáhl rázně za řídící páku.

Manuel uslyšel, že se k němu ze vzduchu blíží vrtulníky. Před takovým hlukem se skrýval už v El Salvadoru, když se v osmnácti letech s politováníhodnou naivitou přidal k marxistickým vzbouřencům a účastnil se jejich nezdařeného revolučního tažení. O mnoho let později, jako placený žoldák medellinského kartelu a partyzánských oddílů, které se vynořily po pádu marxistů, podobny nespočetným hádkům vylézajícím z břicha zabitého draka, si hrál na schovávanou s vrtulníky typů Black Hawk, Bell 212 a Cobra, které používaly americké zvláštní jednotky a námořní pěchota k zásahům v Kolumbii... a jednou nebo dvakrát se mu dokonce podařilo nějaký vrtulník z úkrytu zlikvidovat. Ano, znal dobře zvuk vrtulníků, slýchával ho na nejrůznějších místech Jižní Ameriky, když sloužil každému pánovi, který mu dost zaplatil, a byl schopen i se zavřenýma očima rozpoznat, o jaký typ stroje jde.

Zvuk vrtule, který se teď rychle přibližoval téměř úplnou temnotou, se však nepodobal ničemu, s čím se Manuel kdy setkal. Zvlášť podivné bylo, že se neznámý stroj rychlostí klesání blížil velkému letadlu.

Manuel stál na plošině před DC-3, díval se k obloze a naslouchal zvukům z temnoty společně s ostatními, kteří nehybně strnuli u nákladní rampy. Srdce mu v hrudi prudce bušilo. Protivníka měli blízko, pak ještě blíž, skoro přímo nad hlavou -

Pak spatřil ve zbytcích denního světla okřídlené stíny obou ospreyů. Zvedl svůj steyr a mávl na ostatní muže, aby se rozptýlili.

Graham se právě chystal spustit přistávací podvozek, když uslyšel, jak o spodek kokpitu bubnují první střely z automatů.

Hned vám to zarazíme, vy hajzlové, pomyslel si.

Lehce sklonil předek ospreye a ohlédl se po Winterovi.

"Pusť tam dva sunbursty..."

To byly rychlé raketové střely s výklopnými křidélky, uložené ve schránkách pod křídly ospreye a vybavené hlavicemi s náplní fosforu a dýmovnicemi. Jejich cílem bylo protivníka oslepit a dezorientovat; kdyby

hlavice raket obsahovaly výbušninu, měly by však samozřejmě obrovské ničivé a smrtící účinky.

"...a pak na ně zaútočíme pomocí peacemakerů..."

To byly čtyřicetimilimetrové náboje s obalem z pružné hmoty, obsahující tekutou náplň dimetylsulfidu, vysoce účinného sedativa, které se okamžitě vstřebává pokožkou i sliznicemi. Speciálně upravené střelecké věže s kanóny, které vyvinuli odborníci Meče na neletální zbraně, jich dokáží vypálit 650 za minutu; tyto náboje ochromí protivníka už svou kinetickou energií, a když prasknou, také účinkem své náplně. I tato střelná zbraň může snadno mít smrtící účinky, pokud se v ní použije třicetimilimetrová munice v kovovém obalu - ale teď se museli držet omezení stanovených pro útočné letecké síly UpLinku brazilskými úřady.

"...máš to?" zeptal se Graham.

"Mám," odpověděl Winter.

A sáhl po panelu sloužícím k ovládání zbraní.

Manuel klečel u zatlučené bedny v nákladním prostoru DC-3 a usilovně se snažil odklopit její víko páčidlem, které sebral mezi náčiním za kabinou pilota. Na obličeji mu vyvstával pot; skrz dveře za jeho zády sem pronikal vítr od vrtulí ospreye a dozadu na hlavu mu dopadal zvířený písek a drobné oblázky.

Konečně se mu podařilo odtrhnout jeden roh a rychle se na kolenou přesunul o kousek dál, aby vypáčil i druhý. Před chvílí, kdy seshora přilétly rakety a zaplavily celé okolí oslepujícími záblesky, se mu podařilo vběhnout dovnitř letadla po nákladní rampě a skrýt se tady. Za okamžik poté začal osprey pálit; Manuel vykoukl ven a spatřil své muže, jak klopýtají a válí se po zemi, rozptýlení mezi chuchvalci kouře po ploše provizorního letiště. Pak si všiml, že sice padají, ale nikde se neobjevuje žádná krev. Vzpomněl si na robota na základně ISS, toho, kterého úspěšně zlikvidoval. Vybavily se mu jeho záblesky a vibrace, působící fyzickou nevolnost. Robot a jeho vybavení byly uzpůsobeny tak, aby nezabíjely, pouze ochromovaly, a právě díky této slabosti protivníka dostal Manuel šanci proměnit stroj v hromadu šrotu. A tuhle slabost zřejmě mají i ta podivná letadla, která na ně teď útočí... nebo aspoň lidé, kteří v nich sedí.

Manuel byl pevně rozhodnutý i tentokrát této slabosti využít.

Vypáčil druhý roh víka a konečně se mu podařilo vytrhnout hřebíky, které víko přidržovaly. Celý se tou námahou zadýchal a zranění na paži se mu znovu otevřelo, takže se obvaz zbarvil čerstvou krví. Odhodil páčidlo stranou, strčil prsty obou rukou pod víko a s namáhavým zasténáním zatáhl.

Dřevo zapraskalo a víko odskočilo. Manuel spěšně sáhl dovnitř bedny a chvilku se přehraboval ve vrstvách dřevité vlny, až konečně nahmatal raketomet Stinger, sloužící k odpalování raket země-vzduch.

Pilot Dvojky se dál vznášel nad plochou letiště, zatímco Jednička přistála a spustila rampu, po které měl z jejích útrob vyběhnout úderný oddíl.

Na ploše letiště teď zůstal jen asi tucet nepřátel. Většina z nich byla zneškodněna střelami Sunburst a Pacemaker, a tak příslušníkům Meče prakticky zbývalo jen všechno "vyčistit". Pár minut po přistání Jedničky Graham oznámil do vysílačky, že je letiště poměrně dobře zajištěno.

"Díky za podporu, Dvojko," řekl. "Hodně štěstí tam v údolí."

"Rozumím, odlétám," odpověděl mu pilot druhého ospreye a zamířil směrem k okraji plošiny, odkud se jeho muži měli slanit dolů.

Právě v tom okamžiku vyšel Manuel na nákladní rampu DC-3 a na rameni měl připravený přenosný raketomet.

Manuel se nemusel příliš rozhodovat, jaký cíl si vybrat: osprey, který přistál, už svoji posádku vypustil, zatímco ten, který se vznášel na obloze,

byl plný ozbrojených nepřátel.

S okem na hledáčku raketometu vylehčeného laminátem a s rukou na jeho držadle namířil na letící stroj a zapnul infračervený zaměřovač. Za okamžik uslyšel pípnutí signalizující, že zařízení funguje, a zmáčkl spoušť.

Pocítil jeden, pak druhý nervózní úder srdce v hrudi.

Potom střela se zašuměním stlačeného plynu, který ji poháněl, vylétla směrem ke vzdalujícímu se ospreyi.

Pilot ani druhý pilot Dvojky neviděli ohon dýmu za raketou, která mířila k jejich letadlu, přitahovaná teplem, ale senzory na přídi a ocasu jejich stroje ji postřehly a okamžitě je informovaly o hrozícím nebezpečí pomocí údajů na přístrojové desce a na displejích helem. Vznášeli se nízko nad plošinou, a tak střele potrvá jen tři nebo čtyři vteřiny, než se k nim dostane. To byla příliš krátká doba, než aby posádka stačila provést jakýkoli únikový manévr, nebo mohla použít k protiopatření speciální infračervené zařízení ospreye.

Specialisté GAPSFREE na leteckou elektroniku se právě pro podobné případy postarali o to, aby zařízení zareagovalo automaticky.

Ve stejném okamžiku se aktivovaly dva systémy obrany: z každého křídla vystřelily termální "návnady", svazky hliníkových pásků a zápalné rakety, tedy jakési infračervené vějičky, které mátly naváděcí systém rakety. Zároveň začal pracovat zářič vydávající infračervené impulzy, který dociloval podobného efektu drobnými výšlehy energie z trupu letadla.

Střela Stinger minula o několik metrů svůj cíl a vybuchla při nárazu na pískovcovou stěnu ve chvíli, kdy už klesala v oblouku k zemi. Nepoškodila nic kromě porostu na povrchu skaliska.

Ralph Peterson byl zaměstnancem Meče už skoro tři roky a za tu dobu nemusel nikdy použít zbraň mimo střelnici. Jeho první výstřely vypálené v této akci však měly přinést protivníkovi smrt.

Té noci, kdy se uskutečnil útok na základnu ISS, neměl Ralph právě směnu, a tak balil jednu hezkou dívku v baru v Cuiabě. Vůbec nepředpokládal, že by mohl později litovat jejího pozvání do bytu, ale opravdu by byl raději bránil základnu s ostatními. O přepadení se však dozvěděl až ráno po návratu - a také o mužích, kteří zemřeli v jeho nepřítomnosti při obraně základny.

Nyní cítil pevné odhodlání nedopustit, aby někdo z jeho kolegů přišel o život. Tedy alespoň aniž by se ze všech sil nepokusil tomu zabránit.

Peterson zachytil pohledem muže se stingerem pouhý okamžik poté, co bandita zmáčkl spoušť raketometu, a přetočil regulátor hlavně na "smrtící režim". Nehodlal riskovat. Pak na muže zavolal, aby odhodil zbraň, protože si všiml, že kromě raketometu, který svírá v ruce, má ještě přes rameno přehozenou útočnou pušku.

Nejprve to vypadalo, že nepřítel uposlechl jeho výzvu. Opravdu odhodil stinger - ale jen proto, aby si uvolnil ruce a mohl se chopit druhé zbraně.

V okamžiku, kdy Manuel zamířil svým steyrem na Petersona pohybem tak rychlým, že působil dojmem rozmazané šmouhy, vypálil mu Peterson dvě krátké dávky přímo do srdce.

Manuelovi vytryskla z hrudi krev a pak se mu vyřinula z úst.

Byl mrtvý dřív, než dopadl na zem.

A lo hecho, pecho.

Dvojka klesla zhruba sto třicet metrů pod úroveň plošiny a přistála na rozeklaném skalním útesu nad srázem. Tohle místo bylo vybráno po pečlivé analýze map terénu, připravených ze stereoskopických snímků Hawkeye-1. Z tohoto stanoviště měl úderný tým o pětadvaceti mužích slanit o dalších třicet metrů níž, až na dno soutěsky, a pak zamířit mezi sráznými pískovcovými stěnami do nepřátelského tábora.

Nákladní rampa ospreye se otevřela a komando vedené Danem Carlyslem vyrazilo ven. Muži měli na očích noktovizní brýle a jejich vysoké boty s

podrážkami ze surové gumy drtily kamenitou půdu. Byli vybaveni pěti lany a po každém z nich se chystalo spustit dolů pět mužů. Odepjali si z postrojů ostré titanové skoby s karabinami a pomocí cepínů je zarazili do skály. Pak do nich navlékli lana, upevnili je ambulančními uzly a přehodili konce lan přes okraj útesu. Podívali se dolů a přesvědčili se, že rozvinutá lana jsou dost dlouhá a sahají až dolů pod sráz.

Nyní sevřeli lana rukama v rukavicích. Jeden, dva, tři, čtyři, pět silných zatahání vyzkoušelo, že skoby drží skutečně pevně. Pět pokývnutí to dosvědčilo.

Muži, kteří se měli spustit jako první, se rozkročili nad lany zády ke srázu a uvázali si je kolem těl - jednou kolem boků, pak úhlopříčně přes hruď a zpátky na druhé rameno. Pak začali rychle slaňovat po skalní stěně.

Pohybovali se v jakýchsi poskocích, s těly nakloněnými od svahu, zády rovnými a nohama roztaženýma. Podrážkami vysokých bot se odráželi od drsného povrchu skály. Jednou rukou brzdili sestup, druhou ruku měli zvednutou a ovládali jí polohu lana.

Mapy poskytnuté satelitem slibovaly v těchto místech po většinu sestupu pevný, tvrdý svah, vhodný pro slaňování, a skutečnost tomu z velké části odpovídala. Jen posledních deset metrů bylo poněkud těžších, protože se tu vytvořila suť oblázků a kamení, které se mužům drobily pod nohama a padaly dolů ve vodopádech štěrku.

Přesto se sestup uskutečnil rychle a bez potíží.

Pod skálou muži znovu uchopili lana a pohlédli vzhůru. Znovu pětkrát zatahali, aby vyzkoušeli pevnost skob - a zároveň tak dali znamení, že se úspěšně dostali dolů pod svah.

Za okamžik začala sestupovat druhá pětičlenná skupina.

Základní tábor nalezli úplně opuštěný. Stály tu prázdné stany, některé zčásti složené. Zůstal tady jediný zaprášený, opuštěný džíp s prasklou pneumatikou. Kolem se válely hromady spálených nebo nedokonale zakopaných odpadků, porůznu rozházené věci osobní potřeby a kusy nářadí a zařízení - krumpáče a lopaty, butanové vařiče, klubka provazů, plechový kbelík, lékárničky první pomoci, žiletka na jedno použití, čtyři staré baterie, sluneční brýle s jedním sklem, překocený dřevěný stůl, mapa zdejší oblasti, která se běžně dostane v obchodech, bez jakýchkoli vepsaných poznámek nebo vyznačených tras přesunů.

Zmizelí obyvatelé tábora místo víceméně beze zbytku vyklidili a nenechali tu žádnou zbraň a ani jediný náboj. Natož nějaký náznak toho, kam mohli odejít.

Carlysle si odplivl na zem a nasadil si sluchátka vysílačky, aby navázal spojení s pilotem Dvojky.

"Slyším, jak to jde?" ozval se pilot.

"Přišli jsme s křížkem po funuse," prohlásil Carlysle znechuceně. "Takže to nejde zrovna nejlíp."

Megan pomohla Thibodeauovi, aby se pohodlněji opřel o polštáře, sundala mu z hlavy vojenský klobouk a položila ho na stolek vedle postele. Rollie vypadal vyčerpaně a sestra ji upozornila, že má mírně zvýšenou teplotu - nejde o nic vážného, ale přece jen to znamená, že potřebuje odpočinek. Položila mu také na podnos plastikový pohárek s léky proti bolesti, ale on je odmítl, protože si přál uchovat svěží a bdělou mysl, dokud nedostane zprávy od úderných týmů.

Teď, když se ohlásily, mu Megan nalila do sklenice vodu a podala mu pilulky.

"Až do dna," vybídla ho.

Něco si zabručel pod fousy, ale hodil si pilulky do úst a spláchl je jediným dlouhým douškem.

Megan si od něj sklenici zase vzala, zmáčknutím knoflíku spustila zádovou

část postele dolů, přikryla ho pokrývkami až po bradu a sklonila se k němu, aby ho políbila na tvář.

"Dobrou noc, Role," popřála mu. "Uvidíme se ráno."

Vážně k ní vzhlédl.

"Ti zajatci nebudou mluvit," připomněl jí. "To přece víš."

Přikývla. "Ano, pochybuju, že promluví."

"A ten le chat savage... mezi nimi nebyl. Musel sedět v tom letadle, co nám uniklo."

Megan znovu přikývla.

"Ještě mě trápí to, že pořád nevíme, proč se namáhali s přepadem naší základny a použili při něm všechny ty své skvělé zbraně. Přece to nepodnikli jen proto, aby vyhodili do vzduchu skladiště, které ani nebylo zvlášť střežené a neobsahovalo nic kromě pár náhradních součástek," podivoval se. "Pořád tomu nějak nemůžu přijít na kloub."

Pohladila ho po hřbetu ruky.

"Jen spi," odpověděla. "Měl jsi dlouhý den a teď stejně nemůžeme nic víc dělat."

Ztlumila světlo, zvedla ze židle kabelku a přešla ke dveřím. "Meg?" zavolal za ní slabě. Obrátila se k němu, ruku už na klice dveří. "V Kazachstánu se něco chystá, myslíš, že to tam Ricci zvládne?" Chviličku mlčky stála a pak si povzdechla. "Ráno je moudřejší večera, Rollie," připomněla mu. Pak vyšla ven na chodbu a tiše za sebou zavřela dveře.

21.
KAZACHSTÁN
26. DUBNA 2001

Možná to bylo způsobeno temným závojem tajemství, pod kterým se ruské zkoušky vesmírných lodí v jižním Kazachstánu dlouho prováděly, ale právě v této oblasti od počátku padesátých let místní zemědělské obyvatelstvo často pozorovalo na obloze nevysvětlitelné úkazy. Rolníci pěstující cukrovou řepu nebo obilí, pastevci koz i dobytka, šlachovití mongolští koňští handlíři... ti všichni vyprávěli historky o podivných vzdušných plavidlech, která zahlédli nad hnědavou stepí s roztroušenými ledovcovými balvany. Některá vyprávění se držela pravdy, jiná byla přikrášlená a postupem času a během nespočetných převypravování se k nim přidalo mnoho naprostých výmyslů, ať už pro zábavu přátel a členů rodiny, nebo jen kvůli zpestření monotónní šedi života v tomhle zapadlém hornatém koutě světa.

Temný předmět tvaru talíře, který se vznášel nad kopcovitou krajinou poblíž kosmodromu Bajkonur za soumraku 26. dubna - za onoho obzvlášť zamračeného večera, kdy ve zdejším kraji panovalo velmi neobvyklé vlhké a deštivé počasí - spatřil celý početný rod al-Bijanů, od prarodičů až po nejmenší děti. Všech šedesát sedm se jich shromáždilo před starobylým domem po předcích, který rodina stále obývala, a uspořádalo si tady hostinu z opékaného koňského masa, ke kterému dospělí popíjeli ostré alkoholické nápoje, tančili při akordech vyluzovaných třístrunným nástrojem zvaným komuz a slavili svatbu jedné z dcer, která si brala syna váženého a podle kazašských měřítek i majetného chovatele dobytka.

V tomto případě jejich pozdější vyprávění o tom, co spatřili, nepotřebovalo ani špetku přehánění.

Ricci seděl sám v tichu přívěsu, který mu sloužil jako základna při pobytu mimo kosmodrom, a prohlížel si mapy okolí. Celá tahle situace a obzvlášť vztahy s ruskými hostiteli se mu každým okamžikem zamlouvaly méně a méně. Očekávat od nich, že dodrží dohodu o spolupráci, bylo podobně naivní, jako kdyby se člověk domníval, že může zaměstnat pedofila jako vedoucího dětského

tábora a spolehnout se na jeho sliby, že na žádné dítě ani nesáhne. Jejich původní dohoda, že o bezpečnost kosmodromu se budou starat společně pod Ricciho velením, byla během posledních čtyřiadvaceti hodin omezena různými podmínkami a nakonec znovu definována tak, že nyní odpovídal jen za obranu obvodu kosmodromu, přičemž ruská "vesmírná policie" měla zajišťovat ochranu vnitřních ploch základny. Navíc měli zaměstnanci Meče zakázaný přístup do některých budov. Už se vyskytly i spory o to, kdo má rozhodovat na obvodových strážních stanovištích, která původně měla jednoznačně spadat pod Ricciho kompetenci. Tohle dvojí řízení dělalo z obrany kosmodromu guláš a připomínalo Riccimu situaci v bývalé Jugoslávii po válce v devadesátých letech, když se Moskva stále nebyla ochotná dohodnout s NATO, že nevstoupí do Kosova, až nakonec poslala vojenské okupační síly na jedno ze strategicky nejdůležitějších letišť v Prištině. Tehdy ovšem měli Rusové prezidenta, který vypadal a choval se jako obrovská pijavice naložená ve vodce, a toho mohli vinit ze vzniklého zmatku... Ale na co se mohou vymluvit teď?

Ricci nespokojeně zavrtěl hlavou. Věděl, že Roger Gordian se opakovaně obracel na Jurije Petrova a snažil se ho přesvědčit, aby dodržel své původní závazky. Ricci ale naposledy mluvil s Gordianem před dvanácti hodinami a tehdy dostal pokyn, že nemá nic podnikat a má vyčkat na další zprávy. Gordianův tón se však nezdál nijak optimistický a od té doby se mu neozval - což byla jasná známka toho, že Petrova zachvátil starý ruský reflex sebevědomého bušení do hrudi, v němž bude pokračovat, dokud se nepřekotí a neupadne naznak. Jinými slovy, že vyjednávání se potáhne donekonečna a omezování Ricciho kompetencí neustane, dokud nebude start Zarji patřit historii.

Pokud ovšem do té doby nedojde k nějaké katastrofě.

Ricci si prohlížel mapu a cítil se napjatý a v mnoha ohledech vyčerpaný do krajnosti. Trpěl pásmovou nemocí, své lidi musel organizovat ve věčném spěchu, vynořovaly se logistické problémy, které musel řešit, chtěl-li tu dosáhnout aspoň rozumných životních a pracovních podmínek, k tomu se Petrov stále snažil všelijak proti němu intrikovat a omezovat jeho kompetence... Celý ten cirkus na kolečkách ho dráždil a popuzoval. A k tomu ho nijak nepotěšily zprávy o výsledcích útoku na tábor teroristů v Chapadasu. Ať už ta základna patřila komukoli, podařilo se mu zřejmě uprchnout v lockheedu, který beze stopy zmizel. A pokud jsou protivníci tak dobří a kvalitně vybavení, jak se na základě těchto informací zdálo, pak pravděpodobně disponují celou sítí bezpečných tajných letišť na zapadlých místech, kde mohou cestou ke konečnému cíli udělat zastávky a doplnit palivo...

Ricci si prohlížel mapu a myslel na to, že neznámý nepřítel je teď pravděpodobně někde nablízku. Cítil jeho přítomnost s podivnou, nelítostnou jistotou, kterou by nedokázal racionálně vysvětlit... pochopil by ho snad leda Pete Nimec. Před časem, když působil u bostonské policie a měl na starosti pátrání po zločinu, jehož řešení bylo užuž na spadnutí, pociťoval stupňující se energii každým nervovým zakončením, asi tak, jako prý lesní zvěř vycítí blížící se bouřku. Věděl, že nepřátelé jsou tam někde venku, blízko - ale kde? Dokonce i počasí se obrátilo proti němu. Dokud nad jižním Kazachstánem zůstane fronta nízkého tlaku, satelit Havvkeye-II bude oslepený vrstvou mračen, která podstatně zmenšují jeho pozorovací možnosti. Aby se Ricci vyrovnal s tímto handicapem, Gordian a Nimec mu poslali další ze svých hraček, "vzdušného rejnoka" zvaného SkyManta. Toto pozorovací vzdušné plavidlo nemělo posádku a nezasvěcenému zraku připomínalo létající talíř z nějakého dobrodružného filmu z padesátých let: Země versus vetřelci ze Zanthoru. V dobách své vojenské služby viděl Ricci i jiná letadla bez pilota, včetně Predátora, který tehdy prodělával stadium zkoušek a později byl předán k výhradnímu používání Jedenácté výzvědné letce... Predátor i další vzdušné plavidlo zvané Lovec se však navenek podobaly konvenčním letadlům.

"Rejnok" vyvinutý UpLinkem ovšem patřil do jiné kategorie. Ricci nebyl žádný vědec, ale dokázal se rychle učit a na základě Nimecova výkladu

pochopil, že jeho vnějšímu obalu se říká "chytrá kůže" - jde o slitinu složenou z několika vrstev, v níž jsou vloženy miniaturní elektronické systémy - Pete pro ně používal akronym MEMS - vybavené senzory tak nepatrnými, že by je dokázali přenášet mravenci, a díky nim dokázal tento stroj snímat nepatrné koncentrace infračerveného záření, a to v téměř v reálném čase, a co bylo za daných meteorologických podmínek nejdůležitější, umožňoval také syntetické radarové zobrazení, které dokázalo proniknout pokrývkou mraků, znemožňující normální pozorování. "Rejnok" měl smolně černou barvu a obvod asi deset až třináct metrů, takže se těžko dal v noci ze země postřehnout pouhým okem. A navíc jeho talířovitý tvar (Ricci si nebyl tak docela jistý čím přesně) jej činil neviditelným pro pozemní radary, jejichž pozornosti unikal dokonce úspěšněji než letadla typu Stealth.

Technici, kteří sem "Rejnoka" dopravili z Kaliningradu, s ním dorazili asi před hodinou a Ricci nechával na nich, aby zajišťovali jeho vysílání. Kdyby se v něm objevilo cokoli zajímavého, měli ho hned upozornit. Dnes večer ale nejvíc ze všeho potřeboval několik hodin samoty a šanci nerušeně přemýšlet.

Ricci se podíval na mapu a přejel konečky prstů přes výrazné topografické rysy terénu kolem kosmodromu. Kamkoli se podíval, všude se zvedaly horské vrcholy a hřebeny, kde by se úderná jednotka se základními znalostmi krycích a maskovacích technik mohla skrývat celé dny nebo dokonce týdny. A zatímco si protivník mohl sám zvolit čas a místo útoku - a že zaútočí, to Riccimu napovídal jeho instinkt s naprostou jistotou -, bude on sám ve svých možnostech omezovaný Petrovovým nepřátelstvím a jeho neochotou ke spolupráci.

Znovu zavrtěl hlavou, odložil mapu na stůl a zvedl se, aby si připravil čerstvou kávu. Mohl jen doufat, že ho neopustí štěstí, až se bude snažit odrazit úder, který zcela jistě přijde co nevidět.

Kuhl, oblečený do uniformy důstojníka Vojennych kosmičeskich sil, směřoval k hlídané severní bráně areálu kosmodromu v dvousedadlové kabině vojenského nákladního vozu s návěsem MZKT-7429. Seděl vedle řidiče, jímž byl rodilý Gruzín Sergej, se kterým se společně účastnili jako najatí žoldnéři už mnoha vojenských operací. Vzadu v kabině vezli ještě Antonia a čtyři z Kuhlových nejlepších a nejodhodlanějších mužů z Brazílie. Všichni nahradili původní posádku vozidla, které náleželo skutečné ruské "vesmírné policii". Rusové teď leželi mrtví v příkopu o několik kilometrů dál a v hlavách měli kulky z Antoniovy pistole ráže .22.

V prostoru traileru vezli generátor krátkovlnných impulzů o vysokém výkonu, prověřený na osobním vlaku u Sao Paola, a jeho menšího, ale daleko výkonnějšího bratránka, zařízení zvané Ničitel, které mělo být umístěno do ruského modulu orbitální stanice. ISS využívala solární energii, takže toto zařízení mohlo být použitelné opakovaně, pokaždé proti jinému cíli - a poskytlo by tak Harlanu DeVaneovi možnost prakticky úplně zničit elektronickou infrastrukturu jakéhokoli velkého města na zeměkouli.

U brány stálo pět hlídkujících mužů. Dva měli na sobě tmavě modrý oděv UpLinku a tři uniformy ruské "vesmírné policie", jakou si oblékl i Kuhl.

Kuhlova ruka sklouzla z MP5K, položené vedle jeho sedadla. Přítomnost Rusů možná způsobí, že nebude nutné zbraň použít.

Sergej zpomalil vůz a zastavil před branou. Jeden z příslušníků Meče vykročil dopředu a obešel auto k okénku řidiče.

"Potřebujeme vaše průkazy, prosím," vyzval je anglicky. Pak ještě dodal nemotornou ruštinou z příručky: "Paka-žitě pažalu-sta registra-ciju."

Sergej už sahal po své pistoli, ale Kuhl mu mlčky pokývl, aby se nehýbal, spustil okénko a vykoukl ven.

"Co to má znamenat?" obořil se na strážce anglicky s umělým ruským přízvukem. "Uvědomujete si, že jsem důstojník?"

Agent Meče zůstal klidný, ale bylo znát, že trvá na svém.

"Omlouvám se, že vás obtěžuji, pane, ale odpovídám za bezpečnost tohoto

vstupu do objektu. Stačí, když mi ukážete vaše dokumenty, a já vás hned pustím."

Kuhl předstíral, že se urazil, a mávl na ruského strážce.

"Co to má být?" štěkl na něj rusky. "Chtějí mě snad tihle přivandrovalci urazit?"

Příslušník Meče pravděpodobně nerozuměl významu slov, ale z jeho tónu mu všechno bylo dostatečně jasné.

"Pane," prohlásil znovu, "ujišťuji vás, že jde pouze o běžnou kontrolu -"

Náhle jeden z ruských strážců vystoupil dopředu, plácl rukou na zadní stěnu kabiny a mávnutím naznačil, že mají cestu volnou. Zároveň dal jednomu ze svých mužů znamení, aby otevřel bránu.

"Ně bespakojtěs," řekl řidiči. "Jen projeďte!"

Sergej přikývl a sešlápl pedál plynu.

Agent Meče pozoroval znepokojeně velké auto, jak s rachocením míjí strážnici.

"Počkejte -"

"Nět!" ohradil se Rus a podrážděně nafoukl tváře. "Tohle je velící důstojník naší vojenské stráže, žádný zločinec!"

Americký strážný se po něm podíval a zvažoval, jaké má možnosti. Mohl by teď nařídit svým lidem, aby ten náklaďák zastavili, ale to zatracené auto už se řítilo na plný plyn vpřed, a kdyby chtěli dosáhnout svého, museli by na Rusy namířit zbraně. Na druhé straně byla tohle už třetí podobná půtka, kterou měl s Rusy od chvíle, kdy dnes nastoupil do služby a zjistil, že jeho partneři začínají porušovat dohody. V obou předchozích případech se sice také ježili, ale přece jen ustoupili a respektovali jeho autoritu. Chovali se jako pěkní troubové, ale uvědomoval si, že jednají podle příkazů jiných troubů, kteří jsou jejich nadřízenými - a pustit se s nimi do otevřeného střetu a tím uvolnit celou lavinu dalších potíží by mu mimořádně zkomplikovalo práci. Zvlášť kdyby se vynořil nějaký skutečně závažný problém, vyžadující součinnost všech zúčastněných. Možná bude nejlepší upozornit na incident vysílačkou, ale tady na místě nechat tuhle drzost projít a dovolit těm chlápkům, aby si zachovali tvář.

Odvrátil se tedy od Rusa a nasadil si sluchátka vysílačky.

Uvnitř vozu mezitím už Kuhl zapnul svou vlastní vysílačku a nařídil svému údernému týmu, aby se připravil k akci.

Na Kuhlův povel se malá armáda, kterou shromáždil v kopcích jihovýchodně od kosmodromu, pustila do horečné činnosti. Kuhlovi muži se začali vynořovat zpoza umělých balvanů, větví, panelů napodobujících skály a dalších skrýší a zástěn, stahovali kamuflážní sítě ze svých vozidel a vylézali z úkrytů, kde se trpělivě schovávali, zatímco se celá akce chystala. Během uplynulého týdne a dnešního večera jim průzkumníci osobně vybraní Kuhlem dodávali informace o situaci na východním okraji areálu kosmodromu, z nichž se dalo vyvodit, že obránci neodolají soustředěnému bleskovému úderu. Jakmile se podaří na místo přivolat posily Američanů a Rusů z jiných míst kosmického střediska, odpor obránců zesílí, ale útočníci nemusí pronikat příliš hluboko na jejich území. Jejich cílem mělo být pouze to, aby pronikli dovnitř areálu, odvedli tam dobrou práci a zase zmizeli. Nepodezírali své průzkumníky z toho, že jim v zájmu jejich co nejlepšího a nejpřesvědčivějšího výkonu na rozkaz samotného Kuhla lžou.

"- pane, máme zprávy od Rejnoka," mladý agent Meče, který přišel zabušit na Ricciho trailer, se zdál celý zadýchaný a zardělý. "Zdá se, že už to přišlo!"

Ricci na něj upřeně pohlédl ze dveří, v ruce šálek kávy.

"Co jste viděli?"

"Patnáct, možná dvacet džípů, prý jsou na infračervených snímcích naprosto

jasně patrné. Míří v konvoji k východní hranici základny."

Právě tam je startovací rampa, pomyslel si Ricci. Jeho instinkty ho nezklamaly, nepřátelé dorazili na místo.

"Jak daleko jsou?"

"Tak asi tři čtyři kilometry, pane. Podél té cesty je spousta úkrytů. Jeskyně v kopcích, keře... mohli se tam už nějakou dobu schovávat."

"Tak se do toho dáme," Ricci se nadechl. "Ta střelecká stanoviště na dálkové ovládání, co jsme dovezli, jak se jmenují -?"

"Střeliště TRAP T-2."

Ricci přikývl.

"Jsou všechna na místech? Přesně jak byla, když jsme prováděli bojové cvičení?"

"Ano, pane. Jsme schopní pokrýt každý kousek země v té oblasti palbou. Alespoň patnáct jich máme těsně před branou - a stejný počet na všech ostatních obvodových -"

"Vezměte jich několik z každé linie, ale jen pár. Tak tři čtyři. Zbytek nechte na místě. Tím získáme v místě útoku asi třicet palných zbraní. A rozmístěte okamžitě na všechna vybraná stanoviště ještě posily."

"Ano, pane -"

Ricci zatoužil toho chlapce upozornit, aby ho stále neoslovoval "pane". Není přece žádný ctihodný stařec a Meč není totéž co armáda. Ale otázku oslovování musel prozatím nechat na později.

"Uvědom o tom odstřelovače a jednotku rychlého zásahu. A postarej se, aby všichni měli neprůstřelné vesty."

"Ano, pane!"

Ježíšikriste, pomyslel si Ricci.

"Dobrá," řekl nahlas. "Teď půjdu do vozu průzkumníků, abych se na ty snímky podíval na vlastní oči."

Několik minut poté, co Kuhla propustily hlídky skrz bránu jen s pokývnutím a mávnutím ruky, se jeho nákladní auto krátce zastavilo v klidném místě areálu. Tady jeho muži umístili talíř antény na střechu vozu a zapnuli generátor impulzů. Pak pokračovali v jízdě do vzdálenosti asi sedmdesáti metrů od dlouhé budovy, sloužící úpravě vesmírných nákladů, v níž se uchovával modul ISS předtím, než bude nainstalován do rakety - tato akce byla plánována hned na zítřejší ráno.

Betonovou budovu hlídali pouze příslušníci ruské "vesmírné policie" a byla jich jen hrstka. Zdálo se, že žádného z nich nezaujalo, když opodál zastavil nákladní vůz. Patřil k jejich vlastním autům a podobné náklaďáky sem teď přijížděly neustále, protože plánovaný start se blížil. Třebaže byl Kuhl připraven i na možnost, že bude muset jednat se zaměstnanci Meče, nepřekvapilo ho, že je tu nevidí. Člověk se mohl spolehnout na ruskou hrdost. Na ni, pomyslel si, a na zničenou, úplně rozloženou ekonomiku, kvůli níž Rusové svůj kosmodrom nezajistili pro případ, že by jim někdo vyřadil elektronické poplašné systémy krátkovlnným impulzem, protože takové vylepšení ochrany by přišlo příliš draho a nemohli si je dovolit.

Obrátil se k Sergejovi.

"Jdi dozadu," nařídil mu, "a pověz ostatním, aby připravili a spustili dělo."

Ve výzvědném voze panovalo napětí. Když do něj Ricci vešel, uviděl muže a ženy skloněné nad klávesnicemi počítačů a nad přístroji, lemujícími stěny přívěsu, s obličeji ozářenými svitem z obrazovek a kontrolek.

Vzhlédl k ploché obrazovce, umístěné nad jednou z klávesnic, a okamžitě poznal, že jde o infračervený videozáznam z Rejnoka, zachycující blížící se džípy.

"Tohle zobrazení," zeptal se jedné operátorky, jejíž štítek nesl jméno

Sharon Drakeová, "má být skoro v reálném čase, že?"

"Ano, pane.

Zase ho oslovují pane.

"Co znamená to skoro? Jaké má zpoždění?"

"To, co na nich vidíte, se odehrálo před necelými dvěma vteřinami."

"Jak blízko už jsou útočníci?"

Sharon zmáčkla knoflík a přes snímek se promítla mřížka se souřadnicemi.

"Čtyři sta metrů," odpověděla.

"U ostatních bran jste nepozorovali žádný pohyb?"

Zavrtěla hlavou. "Podle infračervených snímků ze vzduchu, pozemních kamer ani zpráv ze strážních stanovišť se nikde neobjevilo nic mimořádného."

Ricci se na okamžik zamyslel. Tohle všechno mu nějak nedávalo smysl. Nimecova zpráva vyzněla v tom smyslu, že útok na brazilskou základnu ISS byl víceúčelová a přesně koordinovaná akce, naplánovaná na základě detailních znalostí plánu základny. Útočníci se snesli ze vzduchu, další číhali v záloze, měli skvělé vybavení. Třebaže účel toho vpádu byl stále nejasný, přece jen nebylo pochyb o tom, že nepřítel skvěle ovládá taktiku odpoutání pozornosti, používanou u přepadových komand. Zato teď před sebou viděl prostě kolonu džípů, která jim najíždí přímo pod hlavně palných zbraní, jako by jejich posádky měly sebevražděné úmysly.

Vydechl. "TRAP T-2... jaká je maximálně bezpečná vzdálenost jejich obsluhy od palebné linie?"

Sharon se sklonila ke štíhlému obrýlenému černochovi, který seděl hned po její pravici.

"Tede, mohl bys mi říct -"

"Šedesát metrů," odpověděl okamžitě, aniž vzhlédl od své obrazovky.

"Oznamte mužům u plotu, že už brzy budou muset začít s palbou. Jakmile se džípy ocitnou na dostřel," nařídil Ricci. "Chci, aby dvě třetiny zbraní nastavili na smrtící modus... nejdřív na ně ale zaútočíme plynem a světlem, abychom jim poskytli šanci ustoupit. Když budou pokračovat v útoku, začneme střílet naostro. Jednotky rychlého nasazení by se měly připravit jako naše záložní obranná linie."

Ted přikývl.

"Pane," vyhrkla náhle Sharon a rychle se ohlédla přes rameno po Riccim. "Tady se děje něco, čemu nerozumím."

Pokynul jí rukou, aby pokračovala.

"Tady na infračerveném snímku vidím horké místo o intenzitě neporovnatelné s čímkoli, co jsme tady předtím měli, ale uvnitř centra... na jeho severním okraji.

"Máme snímky toho místa?"

"Rejnok má nanosenzorové snímání daleko citlivější než elektrooptické -"

"Mluv jednoduše, Sharon, prosím!"

"Dokáže rozpoznat emise tepla a energie na velkou vzdálenost, ale opticky vnímá jen... jen předměty, které má přímo pod sebou."

Ricci si pročísl prsty vlasy.

"Na severu základny je průmyslová sekce," uvažoval nahlas. "Ukažte mi mapu té oblasti, chci přesně vidět, jaké budovy tam jsou."

Vpravo od něj se ozvalo klapání počítačové klávesnice. Ted ukázal na monitor před sebou.

"Hotovo," oznámil.

"Pane -" ozval se další muž, který k Riccimu přispěchal přes trailer. "Nevím, jestli je to důležité, ale z východního sektoru nám právě oznámili, že tam došlo k nějaké roztržce mezi našimi lidmi a ruskými strážci."

"Oč šlo?"

"Rusové v čele s nějakým důstojníkem přijeli v náklaďáku, odmítli ukázat propustky a ruské hlídky je pustily dovnitř. S tímhle se tady setkáváme celý týden. Stěžovali jsme si už na velení jejich "vesmírné policie", ale stejně

jsem vás na to chtěl upozornit."
Ricci na něj pohlédl.
"Kdy k tomu došlo?"
"Asi před deseti minutami."
Ricci si prohlížel mapu na obrazovce. Ano, ano, samozřejmě! Vždyť to všechno do sebe dokonale zapadá.
Naklonil se Tedovi přes rameno. "Ta budova úpravy vesmírných nákladů," řekl. "Uvědomujete si, co tam je uloženo?"
Ted se po něm ohlédl a dlouho na něj mlčky upíral zrak. Oči za skly brýlí se mu rozšířily.
"ISS modul," vypravil ze sebe konečně.

TRAP T-2 byl další z těch všudypřítomných akronymů, používaných konstruktéry zbraní a bojové techniky - ta písmena znamenala zkratku dálkově ovládaného stanoviště útočných pušek.
Po obvodu kosmodromu bylo rozmístěno šedesát střelišť TRAP T-2, speciálně upravených pro UpLink International. Využívaly dva typy zbraní, útočné pušky M-16 s regulátorem úsťové rychlosti, nesoucí název VVRS, a samočinné brokovnice Heckler & Koch MSG, oba typy zbraní byly propojené optickými kabely a elektronikou umožňující přesné míření ze stanovišť střelců. Používaly se tu dva typy snímání: širokoúhlá kamera, umožňující pozorování celého okolí, a druhá v hledáčku pušky, poskytující pohled jakoby okem střelce. Jejich záběry byly přenášeny jak k operátorovi, tak na velitelská stanoviště, ze kterých byl zásah řízen.
Prostým jazykem řečeno dovoloval TRAP T-2 svým uživatelům zaútočit na protivníka silnou a přesnou palbou vedenou z míst, která byla bezpečná a lidé tam byli skryti před možným zraněním. Proto šlo v daném případě o ideální zbraň.
Agenti Meče, kteří ovládali tyto zbraně z přívěsů umístěných za východním plotem základny, do písmene splnili Ricciho pokyny. Počkali, až budou moci na svých displejích pohlédnout útočníkům do očí - obrazně řečeno - a pak zamířili TRAP T-2, umístěné venku za plotem, a zahájili palbu sedmdesátimilimetrovými náboji s náplní dýmu, bílého fosforu a slzného plynu, a zároveň vysílali střídavě rusky, anglicky a kazašsky výzvy, aby útočníci ustoupili. Nemohli téměř doufat, že použití slzného plynu bude mít nějaký účinek, protože muži v džípech měli nasazené plynové masky, ale přesto se ještě zkoušeli vyhnout použití ostrých nábojů.
Vzduch vybuchoval dýmem a světly; řada džípů zpomalila, ale nezastavila.
Odstřelovači Meče, připravení každým okamžikem spustit palbu, napjatě čekali, co bude následovat.

Než odešel z výzvědného vozu, zavolal Ricci horkou linkou Petrova.
Hlas ředitele vesmírného programu prozrazoval obavy. "Co se děje? Ta střelba -"
"Tahle základna se stala terčem útoku. Od této chvíle mám v úmyslu vést její obranu podle naší původní dohody. Což znamená -"
"Počkejte... kdo na nás útočí? Musíte mi říct -"
"Což znamená, že chci, aby mi příslušníci ruské ochranky nepřekáželi uvnitř kosmodromu ani mimo něj a aby agenti Meče měli neomezený přístup do všech budov, které považujeme za ohrožené," skočil mu do řeči Ricci. "S veškerou úctou, pane Petrove, vám radím, abyste to svým lidem oznámil, nebo budete mít z kosmodromu kůlničku na dříví."

Stejně jako v případě skladiště v Brazílii získali i tady vetřelci přístup do budovy pro úpravu vesmírných nákladů zadním vchodem přes nákladní rampu. Rozdíl však byl v tom, že tentokrát Kuhl a jeho muži pronikli dovnitř za podmínek, kdy byla všechna poplašná zařízení, elektronické zámky na dveřích,

všechny části audiovizuálního bezpečnostního systému, cokoli napojené na počítače, zkrátka všechno, co vůbec bylo napájeno proudem, včetně osvětlení a klimatizace, vyřazeno z provozu. Ilkanovičův přístroj měl přesnou kalibraci zajišťující, že se elektrická zařízení nezničila trvale, ale jen dočasně vyřadila z provozu, a tak drtivá většina systémů měla v intervalu od několika minut do půl hodiny znovu začít fungovat a nikdo neměl ani později odhalit, že do budovy někdo vnikl. Ruští a američtí obránci kosmodromu žili v domnění, že se někdo snažil překazit celý program orbitální stanice explozí Orionu a následným útokem na brazilskou základnu ISS, a tak se teď měli soustředit na odražení fingovaného útoku u severní brány a gratulovat si, že zachránili orbitální stanici a raketoplán před zkázou.

Vůbec jim nepřijde na mysl, že úmyslem Harlana DeVanea byl odjakživa úspěšný start Zarji. Že útok na základnu i sabotáž byly jen zástěrkou pro jeho plán poslat na oběžnou dráhu na palubě ISS Ničitele. A že mu zároveň posloužily jako prostředek, kterým přiměl Rogera Gordiana, aby zbytečně promrhal spoustu sil i prostředků, pošramotil jeho politické vztahy s Ruskem a Brazílií a tím oslabil a destabilizoval jeho rozšiřující se působení v Jižní Americe.

S puškami FAMAS na ramenou, s obličeji zakrytými maskami a přilbami s displeji, pronikli Kuhlovi muži přímou chodbou vedoucí do sálu, kde byl uložen modul orbitální stanice. Řídili se přitom plánem vnitřku budovy, který si vtiskli do paměti už dlouho předtím. Zařízení zvané Ničitel a anténa v Kuhlově batohu vážily pouhých deset kilogramů a měly velikost přenosného stereopřehrávače. Když se je podaří tajně vpašovat do vnitřku vesmírné stanice velké přibližně jako nákladní auto, ujdou zítra pozornosti mechaniků, kteří budou přepravovat a montovat modul do raketoplánu, a nevšimnou si jich ani ruští kosmonauté, odpovědní za vsazení modulu do orbitální stanice. Ti se navíc ihned po splnění tohoto úkolu mají vrátit na Zemi, a pak uplyne několik týdnů, než bude nahoru vyslána první dlouhodobá posádka. Během té doby už DeVane začne vydírat Rusko i Spojené Státy. Před vypuštěním na oběžnou dráhu mohli přítomnost Ničitele v modulu rozpoznat jedině inženýři, kteří provedli poslední kontrolu vesmírného zařízení - ale ta se uskutečnila už včera.

Kuhl si s potěšením pomyslel, jak to všechno do sebe báječně zapadá.

Utíkal dopředu s Antoniem a ostatními muži v patách, rozrazil dveře vedoucí z chodby, které měly být uzamčeny elektronickým zámkem, a bez námahy pronikl také dalším vchodem. Rychlost teď byla krajně důležitá. Ničitele dokáží připojit k solárnímu zdroji během pouhých několika minut, ale věděli, že musí celý úkol včetně úniku z budovy ukončit dřív, než se obnoví funkce elektřinou napájených zařízení, která by odhalila jejich vpád.

Kuhl pospíchal k posledním dveřím a otevřel je.

Přímo před sebou měl na velkém pracovním podstavci modul ISS.

Třebaže musel spěchat, na nepatrný okamžik se zastavil a vychutnal si krátký záchvěv triumfu.

Pak vykročil dopředu. Antonio a ostatní muži pronikli do sálu Kuhlovi v patách a zamířili k modulu.

"Zůstaňte na místě, ani hnout!" ozval se v tom okamžiku nějaký hlas po Kuhlově pravici. "Ještě krok a vystřelíme vám mozky z hlavy."

Ricci držel svoji VVRS v úrovni pasu a mířil jí na muže s batohem. Soustředěně ho pozoroval přes noktovizní brýle. Vedle sebe, po pravé straně sálu, měl půltucet agentů Meče s puškami namířenými ke dveřím a se stejnými brýlemi na očích. Podobná skupina dalších mužů stála vlevo.

"Odhoďte zbraně," vyzval protivníky. "Doudám, že rozumíte anglicky, protože máte přesně tři vteřiny, než začneme palbu."

Muži u dveří se ani nepohnuli.

"Dvě," oznámil Ricci.

Kuhl zaťal zuby a otočil se k Antoniovi. Bude to škoda přijít o tyhle

kvalitní muže, ale neměl na výběr.
"Budeme bojovat," zašeptal mu. Přitom Antoniovi lhal stejně jako týmu, který vedl útok na plot. "Až do konce."

Antonio zvedl bleskovým pohybem zbraň a namířil na Ricciho, ale ten ho srazil dávkou z automatu dřív, než stačil vystřelit.
Tenhle okamžik odpoutání Ricciho pozornosti Kuhl přesně potřeboval.
Zbývající čtyři členové jeho týmu rozčísli temnotu palbou z automatů, ale on se mrštně otočil a otevřel si dveře vedoucí na chodbu.
Už v nich málem zmizel, když po něm Ricci zezadu skočil a pevně uchopil jeho batoh.

Muž stojící vedle velitele stanovišť TRAP T-2 se díval do svého přenosného monitoru. "Ty džípy nezastavují a blíží se k nám."
Velitel se nadechl. Copak si ti hlupáci neuvědomují, jaké peklo nastane?
"Palte podle potřeby," vyzval své muže vysílačkou.
Útočníci sedící v džípech nečekali, že se ocitnou pod palbou dálkově řízených zbraní. Kuhlovi průzkumíci je informovali, že severní část oplocení areálu, která je nyní v rukou Američanů, hlídá jen nedostatečný počet mužů, vybavených pouze neletálními příručními zbraněmi, které mají protivníka dočasně ochromit. Průzkumníci jim dále pověděli, že ruská "vesmírná policie" je přesvědčena o tom, že případný útok proti kosmodromu bude veden na jeho průmyslovou oblast - a nikoho nenapadne, že Kuhl se svou malou skupinou se do tohoto sektoru dokáže vetřít v přestrojení a nepoužije hrubou sílu. Proto má být účelem útoku tady u plotu pouhé odpoutání pozornosti obránců od Kuhla, který mezitím uskuteční své poslání mnohem snáze, protože se sem stáhnou všichni obránci z východního sektoru, od budovy pro úpravu vesmírných nákladů. Kuhlovi průzkumníci je dále ujistili, že bezpečnostní tým Meče nemá dost lidí, kteří by dokázali zformovat silnou druhou linii obrany, nebo se zmohli na účinný protiútok.
Třebaže TRAP T-2 velitele útočníků překvapily, usoudil, že sem byly přemístěny až po posledním Kuhlově průzkumu. Nikdy se s ničím podobným nesetkal, a tak na celé čáře podcenil přesnost jejich střelby. Navíc ze stanovišť vycházel jen kouř, slzný plyn a světelné záblesky, a to potvrzovalo ujišťování vyzvědačů, které jim sdělil Kuhl osobně - že Američané jsou tu omezeni ještě přísněji než v Brazílii a nesmějí nikoho zabít.
To všechno vedlo velitele útočníků k naprosto mylným závěrům. Rozhodl se vytrvat v útoku a rozkázal, aby džípy pokračovaly v jízdě k plotu.
Příslušníci Meče na ně však zahájili palbu vším, co měli k dispozici, takže teď stanoviště TRAP T-2 chrlila dávky smrtících nábojů, pokrývajících ostrou křížovou palbou celé pole, které měly před sebou.
Jakmile se útočníci ocitli pod soustředěnou palbou, začali vyskakovat z džípů, ale mnoho jich přišlo o život dřív, než se jim podařilo dostat se do nějakého úkrytu. Jiní se přece jen schovali za džípy a opláceli palbu vlastními puškami FAMAS. Věděli ale, že tady beznadějně uvízli a nedokáží postupovat dál. Proto ve chvíli, kdy sem dorazily jednotky rychlého nasazení a obklíčily je, už přeživší útočníci projevovali ochotu se jim vzdát.
Pouhou půlhodinu od začátku útoku mohli agenti Meče spokojeně konstatovat, že se povedlo protivníky odrazit.
Přesně podle Kuhlova plánu.

S puškou přehozenou přes rameno a s prsty jedné ruky svírajícími popruh Kuhlova batohu si Ricci vší silou přitáhl soupeře k sobě, zadržel ho ve dveřích a zahákl mu druhou paži kolem hrudníku. Kuhl se ale dál dral dopředu a snažil se uniknout. Trochu se pootočil a vrazil Riccimu pod žebra loket.
Vyrazil mu tím dech, ale Ricci přesto nepovoloval a stále svíral protivníka paží kolem hrudi. Dostal další ostrý úder loktem do bránice a pak

třetí.

Nakonec poněkud uvolnil sevření, ale nepustil Kuhla úplně.

Oba muži se spolu pustili v úzkých dveřích do křížku uprostřed nejprudší palby. Zbraně jim s klapnutím upadly na podlahu, pažemi i rameny vráželi do částečně otevřených dveří a mlátili s nimi opakovaně o stěnu. Pak si Ricci všiml, že Kuhl sahá pravou rukou někam dolů, a uviděl, že má u pasu obušek. Pokusil se ho chytit za zápěstí, aby mu zabránil ho použít. Kuhl byl ale příliš rychlý. Vytáhl obušek z pouzdra, zvedl ho, znovu se pootočil a udeřil jím Riccimu na solar plexus.

Ricci napjal břišní stěnu, aby úder zmírnil, ale přesto pocítil strašlivou bolest. Zasténal a omráčeně se zhroutil zády na dveře. Svíral teď Kuhla slaběji, ale přece jen se mu podařilo udržet popruh batohu a táhnout zpátky, zatímco Kuhl se dral dopředu.

Vtom zaslechl zvuk párající se látky. Popruh se vyrval ze stehů, které ho poutaly k batohu, a visel teď volně z Kuhlova pravého ramene.

Pak mu batoh sklouzl ze zad a pomalu se svezl na zem mezi oba muže.

Kuhl se otočil a natáhl po zavazadle ruku. Tento okamžik jeho nepozornosti Riccimu umožnil, aby se vzpamatoval. Vrazil kolenem Kuhlovi do žaludku, až zavrávoral, pak pokrčil nohy, aby znásobil sílu, a vedl tvrdý spodní úder na Kuhlovu čelist.

Kuhl trhl hlavou dozadu, ale Ricci ucítil, že se protivník současně s úderem poněkud stočil, takže se vyhnul plnému zásahu. Uhodil ho znovu, ale mířil příliš vysoko; v úzkém průchodu neměl dostatečnou volnost pohybu, a tak jen doufal, že se mu podaří slušná rána. Tentokrát zasáhl pěstí ze strany Kuhlův nos a na klouby ruky mu ihned vytryskla krev.

Ricci viděl v protivníkových očích bolest, ale jinak Kuhl nedával najevo žádné známky slabosti. Než se Ricci zmohl na třetí úder, přetáhl ho obuškem přes bok přímo na ledvinu, a pak zvedl zbraň k další ráně, tentokrát mířící na Ricciho spánek.

Ricci zvedl paži, aby se ubránil útoku, a stočil obušek směrem od sebe. V boku však cítil palčivou bolest a ještě byl příliš otřesený a udýchaný, než aby dokázal reagovat pohotověji. Před očima se mu dělaly barevné kruhy a zastíraly mu výhled; zahlédl, jak Kuhlova levá ruka znovu sahá po batohu ležícím na zemi a jak svírá utržený popruh.

Kuhl batoh zvedl a obrátil se do chodby.

Ricci se nadechl a vyrazil ze dveří. Ať se v tom batohu skrývalo cokoli, pro neznámého muže to muselo být natolik důležité, že dvakrát přerušil souboj a hmátl po tom, místo aby raději co nejrychleji vyběhl z budovy ven.

Kuhl spěchal do chodby, ale Ricci se vymrštil za ním a popadl ho kolem pasu s takovou silou, že se oba společně svalili na podlahu - Ricci zůstal ležet na Kuhlových zádech, Kuhl se divoce zmítal pod ním. Oba měli nohy natažené do dveří, takže se nemohly zavřít. Kuhl pustil obušek, ale druhou rukou stále pevně svíral řemen batohu. Ricci si uvědomoval, že jeho protivník má mimořádnou sílu. Jak se mu snažil vykroutit, cítil jeho tvrdé svaly na zádech a pažích, připomínající pružiny, jak se namáhají, svírají a nadouvají proti jeho hrudi. Ten muž silou připomínal divokého hřebce a Ricci věděl, že ho příliš dlouho na zemi neudrží.

Přitlačil Kuhla celou vahou k zemi, zvedl pěst nad hlavu a mocně jí uhodil přes ruku svírající batoh. Kuhl však zavazadlo nepustil. Ricci se zhluboka nadechl, znovu se rozmáchl a podruhé udeřil pěstí Kuhla do kloubů.

Tentokrát oba uslyšeli a ucítili praskot tříštěných kostí. Třebaže Kuhl navenek neprojevil žádnou známku bolesti, jeho prsty se rozevřely. Ricci, který pořád ležel Kuhlovi na zádech, chňapl po batohu a mrštil jím přes rameno zpátky do dveří, které měl za sebou a které zůstaly otevřeny, protože je blokovaly nohy obou mužů.

A právě v té chvíli uchopila Ricciho za kotník něčí ruka.

Za Antoniem zůstávala na podlaze dlouhá krvavá šmouha. V místě, kde byl

zasažen do břicha, měl zvláštní neurčitý, chvějivý pocit, ale dokázal se odplazit přes sál až ke dveřím. Tady sebral veškerou sílu a chytil Ricciho za kotník. Nenapadlo ho, že ho muž, kterému se právě snaží pomoci, záměrně obětoval.

"Mi mano, su vida," řekl a opakoval si tu větičku jako mantru. "Mi mano, su vida..."

Moje ruka, tvůj život.

Ricci se ohlédl přes rameno po umírajícím muži a pokusil se mu kotník vytrhnout, nejdřív bezúspěšně, ale pak silně vykopl a podrážkou boty zasáhl Antonia do obličeje.

Antonio ale držel dál, tiskl ho s vypětím veškeré vůle a táhl ho zpátky. Rty měl odhrnuté z dásní v křečovitém šklebu, a všude kolem úst měl rozmazanou krev.

"Mi mano, su vida..."

Kuhl vycítil, že se váha Ricciho těla částečně přesunula. Vší silou se tedy vzepřel oběma rukama o podlahu, jako by dělal kliky - bez ohledu na své roztříštěné klouby. Narovnal paže a zvedl se z podlahy. Ricci se z něj odvalil stranou, Kuhl se vydrápal na nohy a rychle se rozhlédl po svém batohu.

Uviděl ho vzadu za Antoniem. V sále s modulem ISS.

Ležel tam však nejen batoh, ale byli tam také další agenti Meče.

Kuhl bleskově odhadl situaci a znovu si vybral jedinou, nevyhnutelnou možnost.

"Mi mano, su vida, mi mano..."

Antoniův hlas zeslábl do neslyšitelnosti. Ricci se konečně dalším kopnutím osvobodil ze sevření jeho prstů, vyskočil na nohy a pohlédl do chodby.

Zela prázdnotou.

Dal se do běhu směrem k nákladové rampě a zadnímu východu. Vynořil se z naprosté temnoty budovy do noční tmy venku, v níž bylo přece jen trochu víc světla.

Muže, se kterým se před chvílí rval, nikde neviděl.

Zmizel.

A třebaže ho Ricci hledal celou následující hodinu a okamžitě přikázal, aby bylo celé území raketodromu neprodyšně uzavřeno, Kuhl zůstal nezvěstný.

Svůj batoh však nechal na místě.

EPILOG

RŮZNÁ MÍSTA
30. DUBNA 2001

V zasedačce ředitelství UpLink International v San Jose v Kalifornii, dokonale zabezpečené proti úniku informací, se právě odehrávala další porada.

"Dopadlo to dobře," konstatoval Gordian, "ale nesmíme se nechat ukolébat a myslet si, že teď už nám bude pořád hej a nenastanou žádné další potíže."

U stolu s ním seděli Megan Breenová a Tom Ricci a oba se tvářili vážně.

"Ta škodná, kterou potřebujeme chytit, je ještě pořád ve své noře," zhodnotila situaci Megan. "Teď už víme, že nepřítel dobře znal plán brazilské základny, kosmodromu a pravděpodobně i haly, kde se montoval Orion. Že nejen odhalil a předal dál podrobné informace o konstrukci modulu ISS, ale také věděl, kam umístit generátor impulzů, aby zůstal skrytý a mohl se napájet ze solárního zdroje."

"To předpokládá přístup k tajné dokumentaci a také značnou technickou odbornost," dodal Ricci. "A totéž platí pro toho, kdo vykonal tu špinavou práci na Orionu.'1

"A co ten chlap, co jste mu to zařízení sebrali?" zeptal se Gordian. "Máte nějaké stopy?"

Ricci zavrtěl hlavou. Po Kuhlově útěku prohledaly jeho týmy území kosmodromu a nalezly dva zavražděné ruské strážce, jednoho uškrceného a druhého se zlomeným vazem. Ricci se domníval, že je neznámý muž oba zabil a unikl v jejich hlídkovém voze, který se ztratil.

"Rollie je přesvědčený o tom, že tenhle chlap nebyl mozkem, skrývajícím se za všemi těmi útoky," podotkla Megan.

Gordian se na ni podíval. "Má pro to nějaké důvody?"

"Je to čistě intuice," pokrčila rameny.

"To je všechno?"

Přikývla.

"Někdy," poznamenal Ricci, "udělá člověk opravdu nejlíp, když se nechá vést intuicí."

Gordian dlouze vydechl.

"Čím déle o tom všem přemýšlím, tím víc nezodpovězených otázek mě napadá," svěřil se jim. "Hlavně to, jaký asi měl být cíl generátoru impulzů, jakmile by se ocitl na oběžné dráze."

Všichni seděli mlčky v tichu dokonale zvukově izolovaného sálu.

"Musíme postupovat po malých krůčcích," poznamenal Ricci po chvíli tak tiše, až se zdálo, že spíš vede samomluvu.

Pak si všiml, že se k němu Gordian tázavě obrátil.

"Je to metoda, jak zvládat těžké situace," vysvětloval. "Přiučil jsem se tomu, když jsem pracoval v ulicích jako polda, a skoro jsem to později zase zapomněl - přišlo mi to vhod až nedávno. Když se člověku zdá, že se na něj hrne deset průšvihů naráz a že s nimi takhle v kupě nic nesvede, pak je hrozně důležité, aby se pěkně soustředil na jednotlivé malé krůčky."

Už jen to, že smíme být naživu, nám dává šanci doufat, že přijdou zase lepší časy, pomyslel si Gordian.

"V Kazachstánu jsi odvedl zatraceně dobrou práci, Tome," prohlásil po chvíli s důrazem. "Jsem moc rád, že tě tady mám."

Megan přikývla a pohlédla na Ricciho.

"Souhlasím," přidala se.

Ricci se jí podíval do očí.

"Asi chápete, jak jsem to myslel," uzavřel diskusi.

Pete Nimec seděl s Annií Caulfieldovou v jídelně Kennedyho vesmírného střediska na Floridě.

Pohlédl do talíře, který měl před sebou, a zamračil se.

"Upozorni mě, jestli plácám nesmysly," prohlásil, "ale tahle omeleta Western vypadá, jako by ji udělali z vajíček v prášku."

Annie se trochu usmála.

"A co jiného než stravu pro astronauty bys tady čekal?"

"Proto sis vzala jen kávu?"

Pohlédla na něj.

"Chceš znát jedno moje tajemství?"

Přikývl.

"Raději předstupuji před novináře s prázdným žaludkem," vysvětlovala. "Když máš pocit hladu, přiblížíš se tomu nabuzenému a podrážděnému stavu, v jakém jsou oni neustále, a to ti pomůže připomínat si, s kým máš každodenně tu čest."

Teď se zase usmál Nimec.

"To chápu," poznamenal.

Chopil se nože a vidličky, okusil sousto omelety, usoudil, že mu to stačilo, a odstrčil talíř stranou. Koneckonců se jedná o jeho poslední jídlo v téhle kantýně. Asi za hodinu bude Annie mít ranní tiskovku a na ní oficiálně oznámí, že příčinou požáru Orionu byla sabotáž na motorech SSME. Od této chvíle přechází vyšetřování do rukou policie... a v tajnosti také do rukou Meče. Třebaže Nimec slíbil Annii, že udělá všechno, co je v lidských silách,

aby zjistil, kdo tento čin spáchal, a přislíbil jí také dodávat stále čerstvé informace o vyšetřování, jeho přítomnost ve zdejším středisku teď už nebude potřebná, a tak se chystal zítra ráno odletět do San Jose. Také Annie brzy opustí Floridu a vrátí se domů do Houstonu.

Nimec se přistihl při myšlence - a během uplynulých několika dní ne jedinkrát -, že vzdálenost mezi těmito dvěma městy se dá letadlem překonat za velmi krátkou dobu.

Zhluboka se nadechl.

"Annie," začal, "co kdybychom spolu dnes večer zašli na večeři? Myslím do nějaké opravdové restaurace, kde mají pořádné jídlo. Někam, kde bychom mohli pustit všechny starosti z hlavy. A bavit se jako přátelé, nejen jako kolegové." Odmlčel se. "Vezmi s sebou i děti, jestli chceš."

Upila kávy, odložila šálek na talířek a upřela na něj zamyšlený pohled.

"Jako přátelé," opakovala.

Přikývl.

Chvíli si tiše hleděli do očí.

Pak se Annie znovu usmála.

"Ráda přijímám, Pete," souhlasila potom. "Opravdu moc ráda."

Harlan DeVane právě seděl ve svém soukromém letadle přistávajícím nad západní Bolívií.

Pozoroval okénkem, jak stoupající letoun rozráží mračna a amazonská krajina dole mizí pod oblačnou peřinou, táhnoucí se od obzoru k obzoru.

Myslel na to, jak nešťastně se nakonec zvrtly události v Kazachstánu. Od levicových teroristů z Kolumbie a Peru dostal ohromné sumy peněz, aby jim pomohl prosadit jejich nekalé záměry. A stejně tak od albánských banditů... a bez jejich vědomí také od jejich zapřísáhlých nepřátel z Bělehradu. V budoucnu měla následovat dlouhá řada dalších klientů. Mnozí z nich sice sledovali naprosto protichůdné cíle, ale všichni byli ochotní podřídit se jeho zásadě, že sám vždy zůstane neutrální a veškerou svou činnost podrží v tajnosti. Právě minulý týden, když všechno vypadalo tak slibně, mu Írán i Irák učinily velkorysé nabídky, kterými si hodlaly navzájem působit potíže. New York, Washington, Moskva, Bagdád, Teherán... DeVane byl ve výběru cílů, které měly být zničeny, skutečný rovnostář, a ochotně by byl rozprodal všechen čas Ničitele v oněch několika týdnech, než by se na orbitální stanici dostal nový tým astronautů a zneškodnil by ho.

Povzdechl si. Bohužel si musel přiznat, že s tímhle plánem je konec. Prozatím. Svým zákazníkům však nikdy netvrdil, že úspěch je zaručený, a Rogera Gordiana se mu podařilo opravdu pořádně prohnat, to se zase musí uznat.

Rozhodně by měl na celou situaci pohlížet z lepší stránky.

Svět plný svárů je přece světem plným možných zisků. A DeVane věděl, že tento předpoklad hned tak platit nepřestane.

??

??

??

??